

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARLARINDAN

OTHERWORLD

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

BİR OYUNDAN ÇOK DAHA FAZLASI.

YASAMAYA HAZIR MISIN?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

DE
X

JASON SEGEL

KIRSTEN MILLER

Yepyeni bir dünya bu. Bir monitörle ya da kontrol tuşlarıyla kısıtlanmadığın bir dünya. Yalnızca görmek ya da duymakla kalmadığın; dokunduğun, kokladığın, tat aldığın bir gerçeklik... Uyulacak yasalar ya da itaat etmek zorunda bırakıldığın kurallar olmaksızın, tüm arzularını yaşayabileceğin mükemmel bir hayat...

How I Met Your Mother dizisinin başarılı aktörü Jason Segel ve Kirsten Miller'den gerçek ile sanal dünyanın yer değiştirdiği, -bir- *Şirket*'in komplosuna tutsak edilen bedenlerin gerçeği aradığı bir roman. Bağımlısı olacak, hiç bitmesin isteyeceksin.

Geleceğe adım atmaya,
bedenini geride bırakmaya
hazır mısın?

**Gerçekliğin öldüğü yere,
Otherworld'e hoş geldin!**

**DE
X**

www.dexkitap.com

/DEXpub

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-09-5221-6

9 786050 952216

serifikalı no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 27

OTHERWORLD

OTHERWORLD

Özgün adı: *Otherworld*

Yazan: Jason Segel, Kirsten Miller
Copyright © 2017 by The Jason Segel Company
Cover art copyright © 2017 by The Jason Segel Company

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayan: Ali Deniz
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu kitabın yayın hakları William Morris Agency ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2018
ISBN: 978-605-09-5221-6
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

~~Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantly.org>~~

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: satis@de.com.tr

OTHERWORLD

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

HİKÂYELERİMİZİ ANLATMAMIZA
YARDIMCI OLAN KRISTA,
BARBARA, BEVERLY VE ERİN'E.

OTHERWORLD

Bunun cennetten farksız olduğuna yeminler eden çevrimiçi bir tayfa vardı. Tonton ihtiyarlar gibi, efsanevi fırtınalara, korkunç mahluklara, tüyler ürpertici çarpışmalara dair hikayeler anlatıyorlardı birbirlerine. Yirmili yaşlarındaki herhangi bir oyun tutkunuyla konuştuğunuzda, bir yerde şöyle bir şey söyleyeceğine emin olabilirsiniz: “Anlayamayacak kadar gençsin. Otherworld’ü hiç görmedin.”

Aklınızda olsun, bu dallamaların çoğı da orijinal Otherworld’ü hiç görmemişti. Popülerliğinin zirvesindeyken bile oyunun çok az abonesi vardı. Ancak şirketin fişi çekmesinin üzerinden yıllar geçtikten sonra *geek*’ler* tarafından tüm zamanların en iyi oyunu olarak kabul edildi.

* Belli bir alanda ya da konuda aşırı saplantılı olan, hayatını bu alan ya da konunun etrafında oluşturan kişiler için kullanılan argo tabir. (ç.n.)

Her zaman bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama artık öyle düşünmüyorum.

Oyunu mezarından kaldıran, yirmili yaşlardaki teknoloji milyarderi Milo Yolkin oldu. Yolkin'in şirketi, bugün öğle saatlerinde, Otherworld 2.0'nın ön erişim sürümünü yayınladı. İki bin talihli oyun tutkunu yeni Otherworld'ü test etmek için seçildi ve ben de onlardan biriydim. Orijinal Otherworld oyuncuları benim gibi tuhaf ilgi alanları olan tuhaf tiplerdi. Ama gördüğüm kadarıyla, bu yeni oyuncuların zengin olmaları dışında çok az ortak noktaları vardı. Uygulama ücretsizdi ama oyun için özel olarak üretilmiş yeni bir VR* başlığı almanız gerekiyordu. Ve yalnızca iki bin adet üretilen bu başlığın fiyatı üç bin doların üzerindeydi.

On yıldan uzun süre önce ilk yayınlandığı günlerde, eski Otherworld'ün bir PC monitöründe nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yeni uygulamayı indirip VR başlığını taktığımda, grafiklerin beklediğimden çok daha iyi görüldüğünü itiraf etmeliyim. Her şeyin CGI** olduğunun farkındaydım elbette. Ama gözlerim bunun gerçek olduğuna bütünüyle ikna olmuştu. Yüzüme plastik bir kalıp takılıydı, dokunsal eldivenlerimden dışarı ter süzülüyordu ve ayaklarımdaki şirin botlarla görölmektense ölmeyi tercih ederdim. Gerçek dünyada kör, sağır ve savunmasızdım. On yedi saatten uzun süredir Otherworld'deydim ve çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Tabii ki bu sanal dünya, onu keşfe çıktığım ilk andan beri beni öldürmeye çalışıyordu. Şu ana dek çığ, yıldırım

* *Virtual reality*. Sanal gerçeklik. (ç.n.)

** *Computer-generated imagery*. Bilgisayar üretimi görüntüler. (ç.n.)

çarpması, bataklık ve yalnızca hançerimle çıplak ellerimi kullanarak kesip yemeyi başardığım mutasyona uğramış bir tür kutup ayısı gibi delice şeylerle karşılaşmıştım. Ama bunların hiçbirisi az önce bulduğum şeyin yanına bile yaklaşamazdı.

Taşlık bir patikadan bir buzul dağındaki mağaranın ağzına ulaşmıştım. Buzdan duvara dokundum. Orada olduğunu hissedebiliyordum ama parmaklarım yüzeyin görüldüğü kadar pürüzsüz ya da soğuk olduğunu ne ret ne de teyit edebiliyordu. Kullandığım dokunsal eldivenleri alırken ucuza kaçmamalıydım ama en iyileri öylesine pahalıydı ki satın almaya kalksaydım kredi kartını patlatmış olacaktım. Gene de iyi eldivenlerin buna değeceğini bilseydim satın almanın bir yolunu bulabilirdim. Ama kulağıma çalınan söylentilerin hiçbirisi beni yeni Otherworld'e gerektiği şekilde hazırlayamamıştı.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, doğduğum günden beri bildiğim gerçek güneşten farksız bir güneş gördüm. Işınları, etrafımı saran buzun içine işliyor; buzul dağı büyümlü bir taş gibi ışıldıyordu. Buzulun derinlerinde bir yerde şiddetle akan suyun sesini duyabiliyordum. Arkamdan gelen keskin bir çatırtı duyduğumda, hızla sesin geldiği yöne döndüm. Bir anda midem bulandı ve boğazımdan yukarı yükselen sıcak kusmuğumu hissettim. Henüz VR tutmasını tam anlamıyla ortadan kaldırabilecek bir yol bulamamışlardı. Gözlerimi kapadım, kusmuğumu yuttum ve baş dönmesinin geçmesini bekledim.

Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Az önce geçtiğim boş buzul arazi ufuk çizgisine doğru uzanıyordu. Baktığım yönde, uzaklarda bir yerde

yolculuğuma başlayacağım İmra kenti vardı. Görünüşe göre, bütün Otherworld maceralarının başladığı yerdİ İmra. Avatarını tasarlıyor, bir kapıdan geçiyor ve birdenbire kendini İmra'nın dışında buluyordun. Orada bulunduğum birkaç dakika içinde kapıdan geçen avatarların oluşturduğu geçit törenini izlemiştim.

Bu avatarların çoğu halen oradaydı. Orijinal Otherworld'ün zaman zaman epey müstehcen bir oyuna dönüştüğü anlatılırdı ama ilk oyunda İmra gibi bir yer olduğunu sanmıyordum. *Grand Theft Auto*, bir CGI Sodom olan İmra'yla kıyaslandığında *Dora the Explorer* gibi kalırdı. Ben de kentte dolanma arzusuna kapılmış ama biraz düşününce, oyun tasarımcılarının bizden tam olarak bunu beklediklerine karar vermiştim. Bu yüzden ters istikamette yürümeye başladım. Kentten uzaklaştım. Dağlara, buzul arazilerine; yabani dünyanın içine doğru ilerledim. Bugüne dek yaratılmış en kapsamlı oyun havuzunu keşfetme şansına sahip olduğunuzda, anatomik açıdan etkileyici birkaç NPC'nin* sizi yolunuzdan alıkoymasına izin vermemeniz gerekirdi.

İşte, bir buzul mağarasının önündeydim. Rüzgârın uğultusunu dinliyordum. Genel olarak havanın sabit serinliği dışında bir şey hissedememem kötüydü. Derin bir nefes alırsam, annemin hizmetçilerinin kullandığı temizlik malzemesinin kokusunu alabilirdim. Ama gözlerim kar parıltısı yüzünden yanıyordu ve ayak parmaklarım uyuşmuştu. Buzulun içine girmeden önce, son kez arkama dönüp donmuş beyaz araziye baktım. Hareket eden hiçbir şey yoktu ama yalnız olmadığımı biliyordum. Biri

* *Non-player character*. Oyunlarda yapay zeka tarafından kontrol edilen karakterler. (ç.n.)

beni buraya kadar takip etmişti. Kamuflajda her zaman çok iyi olduğundan onu hiç görememiştim. Ama Kat'in de Otherworld'de olduğunu bilmem için onu görmeme gerek yoktu. Varlığını hissedebiliyordum. Ve yüzümdeki pis sırtıtısı yok edemiyordum.

Kat gerçek dünyada aylardır benimle konuşmuyordu. Onunla temas kurabilmek için akla gelebilecek her şeyi denemiştim ve Otherworld benim son çaremdi. Cuma günü dolabına bir VR teçhizatı ve bugün öğle saatlerinde de oyuna gireceğime dair bir not bırakmıştım. Milo Yolkin'in yeni harikalar diyarını gören ilk insanlardan biri olma şansına karşı koyamazdı. Bu yüzden onu İmra'nın dışında göremediğime şaşırmıştım. Ama yatırıмым karşılığını veriyormuş gibi görünüyordu. Annemden birkaç bin dolar yürütmemin, Kat'le bir arada olma zevkinin yanında lafı bile edilmezdi.

Mağaranın içine adımımı attığım anda durdum. Göl-
gelerin içinde az öncesine dek fark edemediğim bir karaltı vardı. Biri ya da bir şey mağaranın girişini koruyordu. Hançerimi çıkarıp saldırmaya hazırlandım. Etrafımdaki her şey sahte olabilirdi ama kalp atışlarım gerçektir. Göz-
lerim karanlığa alışırken, üzerinde günümüzde kullanılan türden bir takım elbise olduğunu sandığım ince bir adam gördüm. Benden otuz santim kadar uzundu ve başına bedeviler gibi bir şal sarmıştı. Yüzünün şalın kapata-
madığı incecik bir kesitinden, teninin siyah olduğunu anladım. Bir elinde budaklı bir asa tutuyordu. Boynunda, tam ortasında açık renk bir taş olan bir muska asılıydı. Adamın kıpırdamadığını görünce uzanıp asasını elinden

almaya çalıştım ama onu sımsıkı tutmuştu. Muskasını almak için uzandığımda ise bir heykeli soymaya çalıştığımı fark ettim. Parmaklarımın eklem yerlerini içi boş göğsünde tıklattım. Kilden yapılmış gibi görünüyordu.

Kil Adam doğru yolda olduğumun bir işaretiydi. Other-world açık dünya* tasarımı bir oyun olsun ya da olmasın, oyun geliştiricilerin buraya nedensiz yere bir heykel koyacaklarını sanmıyordum. Bu patikanın sonunda ilginç bir şey olmalıydı ve bu şeyi bulduğumda, heykelin canlanıp asasıyla neler yapabildiğini bana göstereceğinden emin dim. Ama ayaklarımın altındaki taşların çatırdamasını dinlemek varken neden bu konuda endişelenecektim ki? Ya da patikanın yanında akan derede yüzen buz parçalarını izlemek varken? Sırf bu manzara bile annemin kredi kartından geçirdiğim altı bin doların her sentine değerd i.

Gizlice beni takip ettiğine emin olduğum Kat'i belki görebilirim diye arada bir omzumun üzerinden arkama bakarak mağaranın içinde yürümeye başladım. Kapısının da devasa bir Kil Adam'ın beklediği bu buz mavisi mağarada yalnızca ikimizin olduğunu hayal ettim. Kat'le yalnız kaldığımız son günün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bu düşüncelere öylesine dalmıştım ki, bir köşeyi döndüğümde gördüğüm adamı az kalsın büyük bir kaya parçası sanıp geçecektim.

Granitten oyulmuş bir tahtta oturuyordu. Bedeni taş gibi görünen gri bir malzemeden yapılmıştı ve kafasından etkileyici boynuzlar çıkıyordu. Şekil olarak insandı ama çok daha büyük bir ölçekte inşa edilmiş gibi görünüyordu. Bu adam her kimse, kıyafet giymeye ihtiyaç duymuyor-

* Oyuncunun sanal bir dünyayı serbestçe dolaşabildiği oyunlar. (ç.n.)

du. Adamdan yayılan sıcaklıkla eriyen buzdan duvarlar, bedeninin etrafında bir küre oluşturmıştu. Ayaklarının altındaki erimiş su hendeği berraktı ama derinliğini tahmin edemedim. Açıklık alanın karşı tarafında bu dekorla çok uyumlu olmayan; yüksek, metal bir kapı vardı. Kapının arkasında ne olduğunu öğrenmeye can atıyordum ama öncelikle koca oğlanı geçmem gerektiği belliydi.

Ona doğru ilerlerken adam başını kaldırdı. Yüzu şalla örtülü olduğundan beni görüp göremediğini anlayamazsam da, çok mutlu olmadığını hissettim. Çevrimiçi kaynaklardan öğrendiğim kadarıyla, Otherworld toprakları Elemental denen yarı-tanrılar tarafından yönetiliyordu. Bu adam da onlardan biri olabilirdi. Bazı Elementaller cana yakinken, bazılarının düşman olduğu söyleniyordu ve karşımdaki yaratığın arkadaş edinmekle ilgilenmediğini tahmin ediyordum.

“Ziyaretçi beklemiyordum.” Bu laf başlığında patladığından, sesi kısmak zorunda kaldım.

Otherworld’ün geliştirici şirketi aylarca oyunun yeni nesil yapay zekâsıyla böbürlenmişti ama bu adamın oyun kurulumunun bir parçası olmadığını düşünmeme neden olan bir şey vardı. Karşımdaki beyefendi bir Elemental ya da NPC değilse, bu durumda etrafı keşfe çıkan tek oyuncu ben değilim demekti. Ve bu oyuncu her kimse, kendine ürkütücü bir avatar yarattığını kabul etmeliydim.

“Sanırım beklemiyordun,” dedim mikrofonuma. “Bu arada giyinmeyi unutmuşsun. Biliyor musun, senin gibi bir aygır İmra’da çok popüler olurdu. Orada orjilerin hiç durmadığını duydum. Asıl olay İmra’dayken sen burada ne yapıyorsun?”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Eh, benim eğlenceye alerjim var diyelim. Mangolara da. Uzun tüylü kedilere de.”

“Ne komik,” dedi, avatarımı tepeden tırnağa inceleyerek. “Herhangi biri olabilirdin ve kendine bunu mu seçtin? Nesin sen, bir köylü mü?” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. “Hayal gücü yoksunluğu korkunç bir şey olmalı.”

Bulunabilecek en iyi siber çuval bezinden dikilmiş, düz, kahverengi cübbeme baktım. Bana böyle bir seçenek sunulduğunda, az çok buna benzer bir kılıkta karar kıldım.

“Olayı basit tutmanın yanlış bir tarafı yok,” dedim. “Ne derler bilirsin, avatarın ne kadar cafcacflıysa...” Ayağa kalktığı anda sustum. Apış arası pürüzsüz bir bombeden ibaretti. Çocukken eziyet ettiğim aksiyon figürlerine benziyordu. “Alt kısmında eksik bir şey var.” Apış arasını gösterdim. “Avatar yaratımı sırasında inanılmaz seçenekler sunuyorlar. Bence kendine yeni bir avatar yapmalısın.”

“İlgin için teşekkürler ama ihtiyacım olan her şeye sahibim,” dedi, bana doğru yaklaşırken. “Buz arazileri misafirlere uygun yerler değil. Korkarım burayı terk edip İmra’ya dönmek zorundasın.”

“Sıkıysa gönder bakalım.” Laf ağzımdan çıkıvermişti. Bu, istemediğim kardar sık olan bir şeydi. Dilim, beynimin zamanında onaylayamayacağı kadar hızlı bir şekilde kelime üretiyordu.

“Gönder bakalım mı?” dedi, duyduğu şeye inanmamış gibi bir sesle. “Otherworld’ün on sekiz yaş ve üstü oyuncular için tasarlandığından haberin yok herhalde. Oyuna

kaydolurken yaşın konusunda yalan mı söyledin sen?"

Yalan söylememiştim ama ona neydi?

"Ders vermeyi kes de kapışmaya hazırlan," dedim. "Kesintisiz on yedi saattir bu zorlu çevre şartlarıyla boğuşuyorum ve uyku zamanım geldi. Daha rahat uykuya dalmam için biraz PVP* aksiyonuna ihtiyacım var."

Avatar bana o kadar yaklaşmıştı ki, artık tepemde yükseliyordu. Detaylar bir kez daha beni şaşkınlığa düşürdü. Göğsünde zonklayan damarlarını bile görebiliyordum ve on sekiz yaşında bir heteroseksüel olsam da, herifin meme uçlarının birer sanat eseri olduğunu itiraf edebilirdim. "Otherworld'ün bildiğin diğer oyunlar gibi olduğunu sanıyorsun ama emin ol öyle değil. Mabedime girdin ve burada hoş karşılanmadığını bil." Adam devasa bir kor parçası gibi ışıldamaya başlamıştı. Kafası aydınlanıp yüz hatları belirginleştğinde arkama dönüp topuklamamak için kendimi zor tuttum. Kesinlikle cana yakın görünmüyordu.

Ama kaçmak yerine hançerimi çektim. "O zaman beni dışarı zorla çıkarmak durumundasın."

Ben hamle yapamadan, omzumun üzerinden arka arkaya üç tane alevli ok geçti. Oklar dev avatarın tepesindeki kemerli donmuş tavana saplandı. Bir saniye sonra da mağara şiddetli bir patlamayla sarsıldı. Dengemi sağlamaya çalışırken, adamın tavandan kopup düşen koca buz parçalarının altında kalışını izledim. Arkama dönüp baktığımda ince bir avatarla karşılaştım. Kızın üzerinde yansıtıcı bir malzemeden yapılmış, bedenini saran bir

* *Player versus player*. Oyuncuya karşı oyuncu. Oyunlarda iki ya da daha çok oyuncu arasındaki çarpışmalar. (ç.n.)

giysi vardı. Açıkta durmasına rağmen onu görmek zordu. Ama bu yüzü nerede olsa tanırdım.

“Adamı kasten kışkırttın, Simon.” Bu Kat’ti. Sesini duymam bile aklımın başımdan gitmesine yetti. “Elindeki şu minik hançerle herhangi bir kavgadan galip çıkma şansının olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hiç de öyle düşünmedim. Bir anda ortaya çıkıp beni kurtaracağını düşündüm. Hem nasıl bir kılıkta olduğunu da görmek istedim. Avatarın çok kıyakmış.”

“Gidelim, kalın kafalı,” dedi Kat. Asla iltifat kabul etmeyi beceremiyordu. “Birazdan o buzların altından çıkar.”

Arkama baktım. Avatarın arkasındaki esrarengiz kapının önü buzlarla kapandığından artık burada olmak için bir neden kalmamıştı. Çoktan yürümeye başlamış olan Kat’in peşinden koşturup, mağaranın ağzına doğru onu takip ettim. Bir şeyin değiştiğini ancak dışarı, buzul arazisine çıktığımızda fark edebildim.

“Kil Adam gitmiş.”

“Hangi Kil Adam?”

“Boş ver.” Bu önemli değildi ve şu anda önemli olan bir sürü başka şey vardı. “Dinle...” diye söze girdiğim anda, ayaklarımızın altındaki zemin şiddetle sarsıldı. Çok geçmeden etrafımızı saran bütün dünya sarsılmaya başladı.

“Şimdi olmaz, Simon.”

“Kat.” Onu tutup kendime çektim. Kaçacak yerimiz yoktu. Buzun içinde bir gayzer açılmıştı ve üzerimize lav yağıyordu. Ucuz dokunsal eldivenlerimle botlarım birdenbire öylesine ısındı ki, onları hemen çıkarıp odamın karşı duvarına fırlattım. Kat’i son bir kez görmeyi umduğumdan başlığımı çıkarmadım. Ama tek gördüğüm kıvılcımlar oldu.

GERÇEKLIK

Pazar günüydü, kimse beni rahatsız etmediği için öğlene kadar uyudum. Sağlam meşe mobilyalarla uyumlu bir şekilde dekore edilmiş odamda gözlerimi açtığımda biraz başım döndü. Çeneme kadar çektiğim yorganı indirdim. İlk dürtüm Otherworld VR başlığıma uzanıp New Jersey'den ayrılmak oldu. Arabam yoktu. Oyun sayesinde bunun artık bir önemi de yoktu. Ama gün için başka planlarımın olduğunu hatırladım.

Yataktan kalktım ve ilkokul yıllarında giydiğim Speedo mayomu bulana dek dolabımın arkasındaki bir kutuyu karıştırdım. Boxer şortumu çıkarıp mayoyu giydikten sonra kapımın kilidini açıp koridora çıktım. Aletimin düzgün bir şekilde mayonun içinde olduğundan emin olmak için salondaki aynanın önünde durdum. Speedo, aletimi ancak tutuklanmamı engelleyecek kadar örtebil-

mişti. Gayet kıyak görünüyordum. Soluk beyaz ten, karmakarışık siyah saçlar ve üç günlük bakımsızlık. Aksiyona hazırdım. Ama işe koyulmadan önce, hayranlıkla burnumu izlemek için zaman ayırdım.

Büyükbabam da aynı devasa burunla kutsanmıştı. Hatta okuduğum kadarıyla büyükbabamın burnu efsaneviydi. İki yüz yıl önce yaşamış olsaydı burnu hakkında şarkılar yazılırdı. Ama büyükbabamın altın çağı altmışlı yıllara denk geldiğinden, şarkı yerine burnu için ona bir lakap takılmıştı: Kishka. Patates kızartmasını etnik bir yemek olarak görenler için söylüyorum, kishka bir tür sosisti. Olgunluk düzeyinize göre, kishka'nız fallik bir şekle sahip, itici bir sosis de olabilirdi. Ve herkesin dediğine göre, kadınlar büyükbabama tapıyordu. Ölümüne yol açan şeyin de muhtemelen bu olduğu söyleniyordu.

Büyükbabamın burnunu hiç görmedim. Aslına bakılacak olursa, Brockenhurst kütüphanesinde bulduğum *Carroll Gardens'in Gangsterleri* adındaki kitap olmasaydı bu burundan haberim bile olmayacaktı. Annem Brooklyn'in Carroll Gardens kesiminde büyümüştü ve ona soracak olsanız, çocukluğu İtalyan tatlıları, arka bahçelerde verilen partiler ve üst sınıf bat mitsva törenlerinden ibaretti. Bu yüzden, kitabı karıştırırken Kishka'nın fotoğrafıyla karşılaştığımda çok şaşırmıştım. O anda onun kim olduğunun farkında değildim. On üç yaşındaydım ve büyükbabamın adını bile bilmiyordum. Tek bildiğim, tıpkı bana benzediğiydi.

Lütfen bir an durun ve böyle bir tavşan deliğine düşüğünüzü hayal edin. Dibe çarptığımda her şey anlam kazanmıştı. Hayatım boyunca, benden kritik bir bilginin

gizlendiğinden şüphelenmiştim. Ebeveynlerimin biyolojik çocuğu olamayacağımı düşünüyordum. Evin temizlikçilerinden birinin beni süpürge dolabında doğurduğuna ve küçük burunlu annemin merhamet gösterip beni kabul ettiğine tüm kalbimle inanmışım. Ne zaman hizmetçilerden biri bana gülümsese, gerçek annemin o olup olmadığını merak ediyordum.

Artık biliyordum. Hayatımda adını bile duymadığım bir gangsterin fotoğrafıyla oyuna başlayıp gerçeği araştırmaya koyuldum. Ve bu gerçeğin bir parçasını tavan arasına atılmış bir kutuda buldum. Kutunun içinde Brooklyn Lisesi'nin dört ayrı yıllığı vardı. Yıllıklardan birini karıştırırken buldum onu: Irene Diamond. İlk başta onu tanımadım. Lise yıllarında çok farklı görünüyordu. Yüzünün tam ortasındaki kishka olmasaydı, bu genç kızın annem olduğunu asla tahmin edemezdim. Irene Diamond, aynaya her baktığımda gördüğüm lanet olası burna sahipti. Annemin burnunu düzeltmesi için babasının ne kadar para ödediğini bilmek isterdim.

Küçüklüğümde, annem farkında olmadığını sanarak beni izlerdi. Onu yakaladığımda hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemeye çalışırdı ama gördüğü şeyin onu dehşete düşürdüğünü hissedebiliyordum. Bu beni çok üzerdi. Ama yaşanan bu kozmik adalet artık beni güldürüyordu. Annem hayatı boyunca bu burundan kaçtıktan sonra, tek oğlunun yüzünde bir kez daha onunla karşılaşmıştı.

Yıllıkları bulduğum gün her şeyi açık edebilirdim ama kendimi bozmadım. Bizimkilere bundan asla bahsetmedim. Sırların güç anlamına geldiğini daha o zamanlar öğrenmişim. Annemin gerçek kimliğini bir nedenden

ötürü sakladığını biliyordum. Hiçbir şey bana çatılara çıkıp bu gerçeği haykırmaktan daha fazla zevk veremezdi. Ama annemin sırrının işime yarayacağı bir günün geleceğini düşündüm. Bu yüzden, gelecekte kullanmak üzere sırrımı güvenle sakladım.

Artık burnuma bakmaktan keyif alıyordum. Salonun pencerelerinden içeri öğle sonrası güneşi giriyordu. Önümdeki devasa varaklı ayna, annemin misafirlerine balayında Paris'ten aldığını söylediği iki aynadan biriydi. Aynaları nereden aldığını bilmiyordum ama Orlando'daki bala-yının birkaç fotoğrafını görmüştüm. Arka plandaki salon, Marie-Antoinette'in her an vals yapmaya başlayabileceği bir yer gibi görünüyordu. Ama bu dünyaya ait olmadığını bana hatırlatacak bir burnum vardı. Gallo ailesi için parmak kıran ve muhtemelen Gowanus Kanalı'nın dibinde gömülü beş para etmez bir gangsterin torunuydum ben.

"Oooh!" Bu bir kadın sesiydi. Odadan uzaklaşan ayak seslerini duydum. Herhalde yeni bir çalışandı. Diğerleri benim hakkımda ikaz edilmişlerdi. Onlara tam olarak ne söylendiğini bilmesem de, evin havalı salonunun ortasında, bir doksan boyunda, sıfır kas kütesine ve devasa bir burna sahip bir çocuğu, üzerinde ilkokuldan kalma mayosuyla bulmalarına bu kadar şaşıracaklarını sanmıyordum.

"Pardon!" diye seslendim. Kimsenin beni görmesini beklemiyordum. Ev nadiren boş kalırdı ama gene de saatlerce kimseyle karşılaşmadan içinde dolanabileceğiniz kadar genişti. Beni yanlış anlamanızı istemem; evde dolanırken genellikle giyinik olurdum. Ama bugün aklımda komşular için küçük bir jest vardı.

* * *

Hava biraz serin olsa da bahar gelmişti. Sokağın karşısındaki komşuların kısa süre önce diktiği gül çalıları çiçek açmak üzereydi. Tomurcuklar geçen hafta açılmaya başlamıştı. Zaten serin bir öğle sonrasında, neredeyse çırılçıplak bir halde burada dikilmemin nedeni de buydu. Annem, bayağı bulduğu fuşya rengindeki çiçekler başlarını uzatmaya yeltendiği anda, Canım Anneciğim Derneği'ne çalıların sökülmesi için dilekçe vermişti. Acımasız bir avukat olmasının yanı sıra derneğin başkanı da kendisi olduğundan, annemin dilekçeleri her zaman kabul edilirdi. Buna ne diyorsunuz? Ben Amerikan Rüyası diyorum. Irene Diamond hayatına küçük çaplı bir sahtekârın kızı olarak başlamıştı ve artık tabiat bile ondan soruluyordu.

Sokağın karşısındakiler mahalleye yeni taşınmışlardı. Buraya geçen sonbahar, bölgedeki teknoloji şirketlerinden birinde çalışmak üzere Singapur'dan gelmişlerdi. Elbette annem gibi yıllarını pasta börek ittifakları kurarak geçirmediklerinden, bizimkilerin *koz* dediği şeyden yoksunlardı. Ama bana karşı her zaman cana yakın olduklarından, *onlara* şikâyet edebilecekleri bir şey verecektim. Bu, annemi, bir sonraki Canım Anneciğim Derneği toplantısında ağzını sımsıkı kapalı tutmasına yetecek kadar utandıracaktı.

Evimizin arkasındaki havuzun kenarında duran şezlonglardan birini çekmeye başladım. Ayakları bakire çimenlerin içinde çamurlu izler açan şezlongu ön bahçeye getirip en mükemmel noktaya yerleştirdim. Sokaktan uzak değildim ve komşularımızın salon pencerelerinin tam karşısındaydım. Öncelikle kendimi biraz terlettim. Artık soluk tenim yüzüstü yattığımda biraz olsun parıl-

dıyordu. Speedo'nun arkasını kığımın içine çekip sanatsal bir poz vermeye çalıştım. *Bayağılığın* alemi yoktu.

Sokaktan geçen ilk otomobilin sesini duyduğumda gözlerimi kapamıştım ve güneşin sıcaklığı tenime yayılmaya başlamıştı. Sürücü posta kutumuzun önünde frene asıldı.

"Hey!" Sesi tanıdım. Okuldan bir kızdı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Ne gibi görünüyor? Güneşleniyoruz burada."

"Üzerine bir şeyler giy, sapık!" diye bağırdı bir başkası.

"Kimse senin kılı kıcını görmek istemiyor, Simon," diye bağırdı üçüncü bir kişi. Gözlerimi biraz araladığımda, okuldan tanıdığım üç kızın arabalarından indiklerini gördüm. Aralarından biri çoktan telefonunu tuşlamaya başlamıştı. Arkadaşları birazdan gelirdi.

Kığım söyledikleri kadar kılı değildi ama görünüşe göre çok fazla insan kığım görmek istiyordu. Çünkü son-raki otuz dakika içinde sokağımız kilitlendi.

Yuhalamaları, ısıkları umursamadım. Saatlerce buzul arazilerinde yürüdükten sonra bir patlamayla param-parça olmak insanı tüketiyordu. Ancak beş saat uyuyabilmişim ve bu gece yeniden oyuna gireceksem birkaç saatlik uykuya daha ihtiyacım vardı. Kısa bir süre sonra, biri üzerime bir ceket fırlattı.

"Kalk ve içeri gir." Bu annemdi.

Gözlerimi açtım. Şezlongumun yanında dikilmişti ve öfkeden çıldırdığı belliydi.

"Sokağın karşısındakiler beni polisi aramakla tehdit ettiler!"

"Aa, selam anne," dedim esneyerek. "Bugün harika görünüyorsun."

Öyleydi. Siyah saçlarını toplayıp topuz yapmıştı. Açık mavinin çok zarif bir tonunda, ipekten bir elbise vardı üzerinde. Ve rujlu dudaklarını, mükemmel burnunun altında incecik bir çizgi oluşturacak şekilde birleştirmişti.

“Şimdi, Simon. Yoksa hapse gireceksin.”

İçimi çekerek doğrulup ceketini belime doladım. “Aşırı tepki vermiyor musun? Bence bayağı güllerine dokunmazsan eminim onlar da bu talihsiz olayı unutacaklardır.”

“Seni endişelendirmesi gereken onlar değil. Az önce muhasebecim aradı. Bilgisayar oyunu ekipmanı için AmEx kartımdan çekilen altı bin doların işletme gideri olup olmadığını merak etmiş. Kredi kartımı çalmışsın, Simon. Ağzından tek bir kelime daha çıkarsa şartlı tahliye memurunu arayacağım.”

Bunu beklemiyordum işte. Muhasebeci yeni olmalıydı. Eskisi hiç soru sormazdı.

Babam eve geldiğinde giyinmiştim ve salondaki kanepeye oturuyordum. Üzerinde paskalya yumurtası renklerinde bir kıyafet vardı ve elinde bir golf sopası tutuyordu. Belli ki oyununun yarıda kesilmesine neden olmuşum. Bana bakmadan yürüyüp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde yeni VR başlığım, eldivenlerim ve botlarım vardı. Her şeyi yere bıraktı.

Çatırtıyı duyduğumda yüzümü buruşturdum. “Haydi ama baba! Bütün bunları bir araya getirmenin ne kadar zor olduğundan haberin var mı senin? Bu VR başlığın sadece iki bin tane üretildi. O alet bir gün servet edecek.”

“Bu er çöp altı bin üç yüz elli altı dolara mı mal oldu?”

Tam olarak öyle değildi. İki set almıştım; bende yalnızca biri vardı. “Onlar er çöp değil. Bu set en yeni sanal gerçeklik teknolojisine sahip. Başlık için bekleme listesindeydim...”

“Yani bir bilgisayar oyunu,” dedi babam. Onu tanımayan biri şu anda öfkeli olduğunu düşünmezdi. Ama Grant Eaton’la on sekiz yıl geçirmiş biri olarak bütün ikaz işaretlerini biliyordum. Az sonra zıvanadan çıkacaktı.

“Bu çığır açıcı...”

“Konu kapandı.” Golf sopasını alıp havaya kaldırdı ve çok sert bir şekilde ekipmanın üzerine indirdi. Ve yüzü kıpkırmızı olup nefesi kesilene dek bu hareketi en azından otuz kere tekrarladı.

Ben de nefes almakta zorlanıyordum. Kat’le birlikte zaman geçirmek için son şansım da heba olmuş, plastik parçalarının oluşturduğu bir yığına dönüşmüştü. “Sana inanamıyor...”

“Artık on sekiz yaşındasın,” dedi, bir kez daha sözü mü keserek. Golf sopasını beyzbol sopası gibi tutmuştu ve öylesine hırıltılı nefesler alıyordu ki her an yere yığılabilirdi. “Bunun gibi bir olay daha olursa, annen ve ben artık sana yardımcı olamayacağız. Yerinde olsam, Simon, gerçek dünyada daha fazla zaman geçirirdim.”

ORMANDAKİ KIZ

Yanlış hesap yapmıştım. Kredi kartından çekilen miktarın fark edilmeyeceğinden emindim. Annemin yeni muhasebecisini hiç hesaba katmamıştım. Yine de bunun neden bu kadar büyük bir olaya dönüştüğünü anlayamıyordum. Annemin her ay sırf botoks operasyonlarına altı binden fazla harcadığına bahse girebilirdim. Düşündüm de, babamın botoksa bundan daha fazlasını harcadığını öğrensem şaşırırmazdım. Son zamanlarda Madam Tussaud'nun elinden çıkmış bal mumundan bir heykel gibi görünmeye başlamıştı.

Annemle babam bana dersimi verdikten sonra evde daha fazla zaman kaybetmediler. Vurmaları gereken golf topları, yemeleri gereken İtalyan mutfağı omletleri, satın almaları gereken lüks deri ürünler vardı. Bu yüzden, suyun içine bacaklarımı sarkıttığım havuzumuzda bir kez

daha kendi başımaydım. Otherworld setim paramparça olduğundan, New Jersey'nin güzelim Brockenhurst semtinde gerçeklik denilen şeyin içinde kapana kısılmıştım. Evim sahte bir Fransız şatosuydu ve yaşadığım semt de adını İngiltere'deki bir köyden çalmıştı. Bahçemizi kaplayan çimenler yeşilin doğal olmayan bir tonundaydı. Ve çiğnediğim hazır sosisli sandviçin tadı aklıma laboratuvar da üretilmiş esrarengiz etleri getiriyordu.

Brockenhurst'e dokunabilir, koklayabilirdiniz. Ama buraya *gerçek* demek için insanın aklını kaybetmiş olması gerekirdi.

Arka bahçemizin bittiği noktada orman başlıyordu. Çocukken bu orman bana uçsuz bucaksızmış gibi gelirdi ama bugün büyük kısmı yok edilmişti. Ormandan geriye kalan son ağaçların içinden geçen patikaya baktım. Otlarla kaplanmış olsa da halen gözlerim kapalı yürüyebileceğim patika, bu bölgede bulunan az sayıdaki yıkılmış eski evlerden birine uzanıyordu. İnşa edildiği arazi bataklığa dönüşmüştü ve yakın zamana dek, ev yavaşça bataklığa batmakla meşguldü. Kat bu evde yaşıyordu. Onunla konuşmama izin vereceğini bilsem şu anda orada olurum. Ama son günlerde en iyi arkadaşım yanına yaklaştığım anda benden kaçıyor. Bana birkaç bin dolara ve babamla -az kalsın ölümümle sonuçlanacak- bir yüzleşmeye mal olmuştu ama en azından Kat'i Otherworld'de görme şansım vardı. Brockenhurst'te ise Kat beni ne yazık ki görmek bile istemiyordu.

Kat'le on yıl önce, sekiz yaşımızdayken tanıştık. Babam çalıştığı avukatlık ofisinde kısa süre önce kıdemli

ortaklardan biri olmuş ve kendine ödöl olarak bu malikane-
neyi inşa ettirmişti. Ağgözlü öğütme makinelerine binler-
ce ağaç kurban edilmiş ve en sonunda evimiz kentimizin
en kasıntı semtine dönüşecek bölgenin sınırında yüksel-
mişti. Eve yazın ilk gününde taşındık. Annemin benim
için tuttuğu dadı Bayan Kozmatka, dışarıda oynadığım
zamanlarda bahçenin çimenlerinden çıkmamamı söyle-
mişti. Annemin yılanlar, keneler ve zehirli sarmaşıklarla
dolu olduğuna inandığı ormana adım atmam yasaktı.

Hakkını yemeyelim, Bayan Kozmatka yeniydi. Geçmi-
şime dair hiçbir şey bilmiyordu. Birlikte olduğumuz ilk
birkaç saat onu endişelendirecek hiçbir şey yapmadım.
Tam olarak şu anda oturduğum yerde oturup ağaçları iz-
ledim. Ormandaki her şey gözüme çok daha canlı görünü-
yordu. Birdenbire, kırılan ince dalların çatırtısını, yap-
rakların hışırtısını duydum. Ve karşı taraftan biri çıktı.

O yaz bir sürü Harry Potter oyunu oynadığımdan, ilk
anda karşımdakinin mitsel bir yaratık olduğunu sandım.
Sentor olmadığı belliydi; belki de bir faun ya da periydi.
İlk karşılaşmamızda yaratık benimle konuşmuş olsaydı
bile onun insan olduğuna inanmazdım. Hayatımda bu
kadar kirli bir çocuk görmemiştim. Tepeden tırnağa ku-
rumuş çamurla kaplıydı. Kat daha sonra bana bunun ka-
muflaj olduğunu söylemişti. Ve görünmezlik büyüsü gibi
işe yarıyordu. O gün, dadı dışarı çıktığı anda Kat geriye
doğru birkaç adım attı ve ormanın içinde yok oldu. Ağaç-
lar onu adeta tek lokmada yutmuştu.

Genç zihnim uçmuştu. Ailem buraya Manhattan'dan
taşınmıştı. Hayatımın ilk sekiz yılı pahalı özel okullar ve
adları Arlo ya da Phineas olan çocuklarla oyun randevu-

larıyla geçmişti. Bu gayet güzel bir hayattı. Zaten terapistimin davranışsal sorunlarımın nedenini saptamakta güçlük çekmesi de bu yüzdendi, düzenli olarak Arlo ve Phineas'a saldırıp kışkırlarını tekmelemekten büyük haz alıyormuş gibi bir halim vardı.

Şimdi düşündüğümde her şey bana çok açık görünüyordu. Hayatım boyunca bir kafeste tutulduktan sonra, New Jersey'nin banliyösünde birdenbire önümde bir portal açılmış ve yabani bir evrene kısacık bir bakış atmama izin verilmişti. Dadıya gördüğüm yaratıktan bahsetmedim. Sonraki birkaç saat onun bir daha kendini göstermesi için bekledim. Ama bir daha çimenlerimize adımını atmadı. Öğle yemeği zamanı geldiğinde artık daha fazla bekleyemeyecek durumdaydım. Dadı ton balıklı sandviç yapmak için içeri girdiğinde, onu bulmak için ormana daldım.

Bayan Kozmatka evimizin arka bahçesinden bana seslendiğinde ağaçların içinde ancak birkaç metre ilerleyebilmiştim. Kadının bağırışları panikle yüklenmeye başladığında, parmaklarımı kulaklarıma soktum ve onu duyamayacağım bir yere ulaşana dek yürümeye devam ettim. Derinlere girdikçe orman daha da yabanileşti. Nereye baksam o yaratığa dair izler görüyordum. Bazı ağaçların gövdelerine çakılan tahtalarla yapılmış eğreti merdivenler, dalların üzerindeki gözlem noktalarına çıkıyordu. Ağaçlara yaslanan dallardan oluşan sığınakların içi yumuşak otlarla kaplanmıştı. Hatta ağaç kütükleri, plastik muşambalar ve araba lastiklerinden bir kale bile inşa edilmişti. Her merdiveni tırmandım, her sığınacağın içine uzandım. Artık kimsenin başaramadığı türden ina-

nılmaz bir keşif yaptığımı hissediyordum. Kendimi terk edilmiş bir dünyanın içinde bulmuştum.

O öğle sonrasında, zamanı unuttuğum uzun bir aralığın ardından birdenbire acıkıp susadığımı fark ettim. Güneş alçalmaya başlamıştı. Hava kararırken, uzaklarda bir ışık gördüm. Koşar adım ışığa gittim ve ağaçların arasında gizlenmiş küçük, beyaz bir evle karşılaştım. Ormanın diğer tarafına doğru kıvrılarak uzanan çakıllı bir araba yolu vardı. Bulduğum yer masallardaki kulübeler gibi değildi. Daha çok yarı yıkık bir barakaya benziyordu. Evin tabanı arazinin içine batmıştı ve ön verandada paslanmış birkaç mutfak eşyası vardı. Duvarlarda boyası kalkmış geniş kısımlar olduğundan, ev hastalıklı bir görünüme sahipti. Ama salonun ışığı açıktı ve pastırma kokusu alıyordum. Tam kapıyı çalmak için cesaretimi toplamaya çalışırken hırlamaları duydum.

Çalıların içinden üç köpek çıktı. Bana o zaman kocaman görünseler de, muhtemelen *border collie*'den daha büyük değillerdi. Üçünün de çok aç olduğu belliydi. Gri ve altın rengi benekli postları kaburgalarına yapışmıştı. Sarı dişlerini göstererek bana yaklaşmaya başladılar. Bir süredir peşimdelendi ve hamlelerini yapmaya hazırlardı. Ormanda yolunu kaybetmiş tombul bir çocuktum. Çok lezzetli görüldüğüme şüphem yoktu.

Yerden bir dal alıp yavaş adımlarla gerilemeye başladım. Dalı ellerimde bir kılıç gibi tutuyordum. Koşarak kaçmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum. Yüksek bir yere tırmanmam gerekiyordu. Zıplayarak tutunabileceğim, alçak dalları olan bir ağaç bulmak için gözlerimle yukarıyı taradığımdan yere bakmayı unuttum. Bir taş

takıldım ve geriye sendeleyerek yere düştüm. Köpekler anında üzerime atladı. Dişlerini etimde hissetmeyi bekledim. Ama bir patlama sesi duydum. Köpeklerden biri acıyla uluyarak yerden en azından otuz santim havaya sıçradı. Bir başka patlamayla yakınımdaki bir ağacın gövdesinden talaşlar fırladı. Üçüncü patlamanın ardından köpekler kaçtı.

Etimin koparıldığı yerler, kan içinde yaralar göreceğimi düşünerek kollarımla bacaklarımı inceledim ama beni çok şaşırtan bir şekilde hiçbir şeyim yoktu.

“Hey! Sen iyi misin?” diye seslendi biri.

Ayağa kalkıp sesin geldiği yöne döndüm. Evin verandasında benim yaşımda bir kız vardı. İlk dikkatimi çeken, bakır rengi buklelerin iç içe geçtiği vahşi saçları oldu. Ardından gözlerim ellerindeki saçma tüfeğine kayd. Ona doğru yürümeye başladığımda, burun kemerini kaplayıp yanaklarına doğru yayılan çillerini fark ettim. Ve gözlerini tanıdım. Evimi izleyen çamurla kaplı yaratığın gözleriydi bunlar. “Bunlar senin köpeklerin miydi?” diye sordum.

“Hayır. Ormanın köpekleri. Yarı vahşi köpek, yarı çakallar. Aslında ormanın daha uzaklarında yaşarlardı. Ama siz ağaçların yarısını kestikten sonra, geceleri çöplerimizi karıştırıp yiyecek bulmak için buralara gelmeye başladılar.”

“Ağaçları ben kesmedim.”

Gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi anladın. Senin *gibi* insanlar.”

“Bu kadar iyi ateş etmeyi nereden öğrendin?” diye sordum. Gözlerimle elindeki tüfeği adeta okşuyordum.

Manhattan'daki hiçbir arkadaşımda böyle kıyak bir alet yoktu. Orada komşular bir çocuğun elinde basit bir sapan bile görse, hemen çocuk koruma hizmetlerine haber verirlerdi.

"Ninem öğretti. Güzel ve yoksulsan sert olmak zorundasın, der." Sanırım gözlerimi üzerine dikmiştim. Alnı kırıştı ve gözlerine sert bir bakış oturdu. "Evet, ne düşündüğünü biliyorum. O kadar güzel olmadığımından, endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

"Hiç de öyle düşünmüyordum!" dedim içtenlikle. "Sadece... Sen bugüne dek tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun." Bu doğru ve aynı zamanda tam anlamıyla dokunaklıydı. Yukarı Doğu Yakası'ndan bir kez olsun dışarı çıkmış olsaydım, herhalde New York'ta onun gibi bir sürü çocuk görmüş olurdum.

Gücenip gücenmemesi gerektiğine karar verememiş gibi kaşlarını çatı. "Evet, daha önce tanıştığın kimse gibi değilim," dedi en sonunda. Ardından başını kaldırıp ağaçların arasında kalan gökyüzüne baktı. "Hava karar-mak üzere. Seninle evine yürümemi ister misin?"

"Ailen buna izin verir mi?" Şok olmuşum. Bizimkiler güneş battığı anda kapıları kilitleyip perdeleri çekerti.

"Babam öldü," dedi.

"Peki annen?"

"Annem evde değil." Sorularıma gıcık olmuş gibi görünüyordu. "Senin ailen nerede ki?"

Omuz silktim. "Bilmem. Nereye gittiklerini bana söylemezler." Bu doğrudu. Şu anda Hong Kong'da bile olabilirlerdi. Genellikle uzak diyarların havaalanlarından satın aldıkları zamazingolarla çıkagelirlerdi.

“Evinizde bütün sabah telefonla konuşan kadın kimdi peki?” diye sordu.

Bu soruyla, ne zamandır evden uzakta olduğumu fark ettim. Ormana girdiğimden beri saatler geçmişti. Bayan Kozmatka ailemi aramış olmalıydı ve bu haber bizimkileri delirtecekti. “O kadın dadı.” *Dadı* kelimesi dudaklarımdan çıktığı anda buna pişman oldum.

“Hah. Sürekli yaşlı bir kadınla takılmak zorunda kalmak çok sıkıcı olmalı.” Bunu basit bir gözlem olarak söylemişti. Bayan Kozmatka’yla bir saat daha geçireceğime durmadan araba geçen sokağımızın ortasında oynamayı tercih ederdim ama bir şey söylemek yerine omuz silktim. “Herhalde öyle.”

“Gel,” dedi, saçma tüfeğini omzuna atıp evin yakınındaki bir patikaya doğru yürürken. Ona yetişmek için koşarak peşine takıldım ve yan yana yürümeye başladığımızda gittiğimiz yola dikkatimi verdim. Çünkü buraya geri dönebilmem gerekiyordu.

O akşam evime ulaştığımızda bütün odalarda ışıkların açık olduğunu gördüm. Araba yolumuza bir polis arabası park etmişti. Arabanın dönen kırmızı ve mavi ışıkları çimenliğe vuruyordu ama sireni açık değildi.

“Bu evde kaç oda var?” diye sordu kız.

“Bir sürü. Hiç saymadım.” Bu yalandı. Yirmi iki oda vardı.

“Bütün bu odalara ne koyuyorsunuz?”

Hayatımın tüm içeriğini sayıp dökebilirdim ama bu konu beni sıkıyordu. “Yarın da ormanda olacak mısınız?” diye sordum.

“Evet. Yapmam gereken bir sürü iş var. Kalemi gördün mü? Son yağmurda bazı duvarları yıkıldı. Tavanı da çökmek üzere.”

“Gördüm. Sana yardımcı olabilirim.”

Gözlerini kıstı. Emin değildi sanki.

“Adım Simon.” Kendimi en son birine tanıtmamın üzerinden çok zaman geçmişti.

“Benim adım da Kat,” dedi. “O zaman yarın sizinkilerin garajından çiviyle ip getir.”

Bayan Kozmatka mutfakta ağlıyordu. Annem büyük bir su bardağına doldurduğu kırmızı şarabını içerken, babam ciddi bir ses tonuyla bir polis memuruyla konuşuyordu.

“Bakın kim gelmiş,” dedi, babamın omzunun üzerinden bakıp beni gören polis. Aramızda yalnızca ikimizin bildiği bir sır varmış gibi bana göz kırptı. “Görünüşe göre biri ormanı keşfe çıkmış.”

Kendime baktığımda üzerimin böğürtlen çalılıyla kaplandığını fark ettim. Spor ayakkabılarımdan birinin tabanına yapışmış bir yaprak da vardı.

“Simon!” diye ciyaklayan Bayan Kozmatka bana doğru hamle yapmak üzereyken annem tarafından yolu kesildi. Polis memurunun önünde beni kucaklayacak ilk kişi elbette annemden başkası olamazdı.

“Ormanda ne yapıyordun?” diye sordu babam. O zamanlarda bile varlığım onu gıcık ediyormuş gibi görünürdü. Sanki karısının zorla satın aldırıldığı bir köpek yavrusuydum. Karısı hevesini almıştı ve şimdi durmadan halıya işeyip yaramazlık yapan bir köpek yavrusuyla uğraşmak zorunda olan kendisiydi.

“Oynuyordum,” dedim.

“Bayan Kozlowsy...” diye söze girdi annem.

“*Kozmatka*,” diyerek annemi düzeltti Bayan Kozmatka. Sanırım bu akşam kovulacağının farkındaydı ve artık anneme tahammül göstermesi gerekmediğini düşünüyordu.

“Bayan *Kozmatka* sana ormandan uzak durmanı söylemedi mi?” diye sordu annem, sert bir sesle. “Ne kadar sıkıntıya yol açtığının farkında mısın sen? Memur bey bu yüzden akşamın bu saatinde buraya kadar gelmek zorunda kaldı.”

Memur Robinson aile dinamiğimiz karşısında biraz şaşkınlığa düşmüş gibi görünüyordu. “Hiç dert değil, hanımefendi,” dedikten sonra yanıma gelip yere eğildi. “Kayıp mı oldun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Eğlendin mi bari?”

Elimde değildi. Manyak gibi sıırıtmaya başlamıştım. Polis saçlarımı karıştırıp ayağa kalktı. İyi bir adamdı. Halen öyledir. Gerçi sonraki karşılaşmalarımızda bana bu kadar yardımcı olmadı.

“Affedersiniz, memur bey,” dedi annem. “Ama ona bu kadar yumuşak davranma...”

“Bay ve Bayan Eaton, inanın bana Brockenhurst’ün etrafını saran orman gündüzleri güvenlidir. Kendi kızlarım da dahil olmak üzere buralardaki çocukların çoğu ormanda oynar.” Bana baktı. “Elbette hava kararmadan önce eve dönmek gerekir. Güneş batmaya başladığında ortaya çıkan vahşi köpekler var.”

“*Vahşi köpekler* mi?” dedi annem, aslanlardan ya da ayılardan bahsediyormuşuz gibi.

“Oğlunuz bu köpeklere karşı kendi evinizin bahçesindeyken ormanda olduğundan daha fazla güvende değildir. Simon’a bir sapan ya da saçma tüfeği alıp nasıl kullanılacağını öğretmeyi düşünebilirsiniz. Köpekler yemek bulmak için çöpleri karıştırır. Korkaktırlar. Biri saldırı-ğında dövüşmek yerine kaçarlar.”

“Simon *sekiz* yaşında,” dedi babam. “Ormanda öyle tek başına takılamaz.”

“Neden olmasın?” dedi polis. Babam sesini kesti.

“Burada oyuncakları, yüzme havuzu ve istediği her şey varken Simon’ın neden ormanda oynamak isteyeceğini anlayamıyorum,” dedi annem.

“Haklısınız, hanımefendi,” dedi Memur Robinson. “Oğlunuzun satın alınabilecek her şeye sahip olduğuna şüphem yok. Ama ormanda, Simon kendi dünyasını yaratabilir.”

Annem bu konuda şüpheli tavrını korusa da, erkekliğine meydan okunduğunu hisseden babam polis memurundan yana tavır aldı ve bu olayın ardından, akşamüstü hava kararmadan önce geri dönmek kaydıyla sabahları evden ayrılmama izin verildi. Her seferinde yapraklar ve çamurla kaplanmış bir halde geri dönmeme rağmen kimse bana ormanda ne yaptığımı sormadı. Ben de onlara hiçbir şey anlatmadım. Ve Kat hakkında tek bir kelime bile etmedim.

Zaman içinde kendime çekidüzen verdim. Daha az kavgaya bulaşıyordum artık. Kat’le birlikte yeni dünyalar yaratıp eskilerini yıkmakla meşguldük. Barbarca bir cömertlikle ormandaki kendi krallığımıza hükmediyorduk. Kat bana saçma tüfeğiyle ateş etmeyi, testere ve çekiç kullanmayı öğretti. Market alışverişi için annesinin

parası çıkışmadığında, saçmalık ölçüsünde düşük olan haftalıkımı Kat'e veriyordum. Ona Fransızca küfretmeyi de öğrettim. Okulda bize zorbalık edenleri dövüyor ve birbirimizin ödevlerini yapıyorduk. İlk oyun konsollarımızı birlikte aldık. PC'ye de aynı dönemde, birlikte geçtik. Ziyaret ettiğimiz her dünyada ayrılmaz bir ikili olduk.

On yıl boyunca Kat benim en yakın arkadaşım ve ailem-di. Ama bunca zaman içinde annemle babamın yanındayken bir kez olsun ondan bahsetmedim. Kat onların değil, benim dünyama aitti, Grant ve Irene'yi ilgilendirmezdi.

Arkamda güneş batıyordu. Brockenhurst'te güzel bir pazar günüydü. Yüzme havuzu serin bir esintiyle dalgalanırken, çimenliğimizin sınırından başlayan ağaçlar metro vagonuna sıkışmaya çalışan insanlar gibi birbirlerini itip duruyorlardı. Kat bu ağaçların ötesinde bir yerlerdeydi. Çok uzakta olamazdı. Onu hissedebiliyordum. İyi olduğunu umuyordum. Ama onu ertesi gün okulda görene dek bunu öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Otherworld setim paramparçaydı. Kat'e e-posta göndermem yasal olarak yasaklanmıştı. Ve Kat üç ay dört gün önce telefon numaramı bloke etmişti.

GELECEĞİ OLMAYAN ÇOCUK

İnsan sahip olduğu tek arkadaşını nasıl kaybeder? Bu harikulade bir soruydu. Ben de halen bunun cevabını bulmaya çalışıyordum. Bildiğim tek şey, olaylar zincirinin on altı ay önce başladığıydı. Öncesinde hayatım mükemmeldi ama bu şekilde devam etmeyeceğini anlamam gerekirdi. Yaklaşan felakete hazırlanmalıydım. Sanki evren, mutlu olduğum için yumuşayacağımdan endişelenmişti. Diken üzerinde olmam için imtihanlara ve büyük sıkıntılara ihtiyacım vardı.

Öncelikle babam Dubai'deki bir iş teklifini kabul etti. Sözde geçici bir işti bu. Bizimkiler bunun yalnızca iki yıl süreceğini söylüyordu. İki yılın, Pokemon ile kasık kılırları arasındaki fark anlamına geldiği bir çocukla konuştuklarının bilincinde değillerdi. O anda Kishka kartımı oynamalı, onları annemin karanlık aile geçmişini ortaya

çıkarmakla tehdit etmeliydim. Ama bugüne kadar yapmam gerektiği halde yapmadığım şeyleri sıralasam, Atlantic City'ye dek uzanan bir liste çıkardı.

Ebeveynlerim çöl cehenneminde esir gibi çalışmalarının meyvelerini yerken, New Jersey'deki malikanemiz de kiralık bir lüks tatil evine dönüştürülecekti. Ve elbette ben evde kalamazdım. Onlara, e-postayla, lüks tatil evlerinde gerçekleşen acayip olaylarla ilgili bir sürü haber göndermeme ve evimize, kısa süre sonra yatak odalarımızı işgal edecek orji tutkunlarından daha fazla zarar vermemin imkansız olduğunu anlatmaya çalışmama rağmen bu konuda gayet netlerdi.

Sonunda iki seçenekle karşı karşıya bırakıldım ve Brockenhurst'te kalmak bu seçeneklerin arasında yer almıyordu. Onlarla birlikte Dubai'ye veya bir yatılı okula gidebilirdim. Babamın Massachusetts'teki şöhretli okulunun beni bahar sömestiri için kabul ettiğini söylediler. Bundan haberim bile yoktu. Belli ki arkamdan iş çeviren sevgili ebeveynlerim bir süredir bu hamle için çalışıyorlardı. Onlara güveniyor olsaydım kesin kalbim kırılırdı.

Evden kaçma fikrini değerlendirdim. Artık çok iyi sapan ve saçma tüfeği kullanabiliyordum. Başka bir şey yapamasam bile herhalde ormanda yaşayabilirdim. Ama Kat bunu düşündüğüm için delirmiş olmam gerektiğini söyledi. Orman artık beni saklayabilecek kadar büyük değildi. Ayrıca büyük resimde iki yılın hiçbir önemi yoktu. Hatta bunu öylesine güvenle söyledi ki, büyük resmi odasının penceresinden görüp göremediğini merak ettim. Ayrı geçireceğimiz zamanın ardından liseyi bitirmiş ve özgürlüğümüze kavuşmuş olacak, yeniden bir araya gelecektik.

O zamana dek her gün konuşacağımıza yemin etti.

Gerçekten de ilk altı ay bunu yaptık. Ardından, Kat'in annesi Linda, Wayne Gibson diye bir adamla evleneceğini açıkladı. Wayne, benim ayrıldığım zamanlarda Brockenhurst'e gelmişti ve Linda'yla çok fazla viski devirdikleri bir gece bir barda tanışmışlardı. Birdenbire, Kat annesinin nikah hazırlıklarıyla meşgul olmaya başladı. Mesajlaşmalarımız ve görüntülü konuşmalarımız haftada birkaç indiydi. Nikahın ardından Kat bana bazı fotoğraflar göndermişti. O anda bunu söylemedim ama yeni üvey babasının tam bir puşt gibi göründüğünü düşündüm. Üzerinde, cilalayıp parlattığı süslü madalyalarla kaplı askeri bir üniforma vardı ve her karede, fotoğrafçıya meydan okuyormuş gibi dosdoğru kameranın içine bakıyordu. Diğer taraftan, Linda fırfırlı elbisesiyle mezuniyet balosu kraliçesi gibi ışıldıyordu. Bana karşı her zaman çok nazik ve iyi olduğundan, önemli olan onun mutluluğuydu.

Ama nikahtan sonra Kat yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Arada sırada bana tuhaf denecek ölçüde neşeli mesajlar gönderse de, ona yazdığım mesajların ve e-postaların çoğu cevapsız kalıyordu. Paranoyak anlarımda, Kat'in bütün bunları en başından planlamış olabileceğini düşünmeye başladım. Belki de New Jersey'den ayrılmam için beni ikna etmesinin nedeni aklındaki büyük resimde benim olmamamdı. İlerleyen günlerde iyice kafayı yiyip siber takibe başladım. Google'da Kat'in adı için bildirim kurdum. Fotoğraflardaki gizli mesajları çözmek için çok da faal olmayan Instagram hesabını dikkatle inceledim. Sayfasına yüklediği son fotoğraf serisinde üvey babasının evde yaptığı tadilatlar yer alıyordu. Fotoğraflarda ilgi

çekici bir şey yoktu; yalnızca bir sürü elektronik alet ve kablo görünüyordu. Aylardır Facebook'a bir şey yüklemediğinden, ipucu bulabilmek için ortak tanıdıklarımızın profillerini takibe aldım. Ama birkaç parti fotoğrafında arka planda saptadığım bakır rengi saçları dışında hiçbir şey bulamadım. Görünüşe göre Kat hayattaydı ama kameranın yakalayamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. Ona yazmayı sürdürdüm. Bazı günler üç e-posta gönderiyordum. Bana verdiği son cevapta, kendisine ait bir alana ihtiyaç duyduğunu söyledi. Bu, tek cümlelik bir mesajdı.

Bildiğimi sandığımı her şey paramparça olmuş ve parçalar farklı bir düzende yeniden bir araya getirilmişti sanki. Kat benim mihenk taşımdı; o olmadan artık dünyayı tanıyamıyordum. Kat'siz bir dünyayı tanımak da istemiyordum. Derslere gitmeyi bıraktım. Yurtta kalıp oyuncak robot koleksiyonu yapan ve insan türüyle çok ilişkisi olmayan Ukraynalı çatlak oda arkadaşım Elvis'le saatlerce *Assassin's Creed* oynadım.

Ve dört ay önce bir sabah uyandığımda, telefonumda Katherine Foley için Google bildirimi olduğunu gördüm. Brockenhurst gazetesinde, bir gece önce babasının cipini çaldığına ve ciple bir süs balığı göletine daldığı için tutuklandığına dair bir haber vardı. Polis raporunda, gaz pedalının altında yarısı içilmiş bir esrarlı sigara bulunduğu yazıyordu.

Gazetede haberle ilgili fotoğraf yayınlanmamıştı ama kısa bir çevrimiçi araştırmayla kolayca birkaç fotoğrafa ulaştım. Bu fotoğrafların internete yayılmamış olması beni şaşırtmıştı. Siyah cip arka kapılarına dek göletin içindeydi ve şişko süs balıkları açık pencerelerden aracın

içine girip çıkıyordu. Aracın suyun dışında kalan arka yarısı neredeyse dikey duruyordu. Araba kazaları açısından kesinlikle etkileyici bir manzaraydı.

Wayne Gibson'ın cipinin fotoğraflarına bakarken, *Carroll Gardens'in Gangsterleri* kitabını bulduğum tarihi günü düşünüyordum. Kishka'yı gördüğüm anda büyük-babam olduğunu anlamıştım. Resmin altında yazarları okumam ya da soy araştırmaları yapan bir kuruma başvurmam gerekmiyordu. Anlamıştım. Aynı şekilde, bu olayın da kaza olmadığını biliyordum. Bunun nedenini açıklayamazdım ama Kat'in, üvey babasının cipini kasten gölete soktuğuna şüphem yoktu.

Hafta sonları çoğunlukla ailesini görmek için evine giden Elvis, köhne Volkswagen'ini kampüste bırakıyordu. Bilgisayarımı kullanmasına müsaade edersem arabasını ödünç verebileceğini söylediğinde bu teklifine şüpheyle yaklaşmam gerekirdi ama o an benden böbreğimi istese çıkarıp verirdim. Bilgisayarımı ona teslim edip Volkswagen'in anahtarını aldım ve New Jersey'e ulaşmak için yedi saat direksiyon salladım. Kat'in evine giden yola girdiğimde yanlış bir yere geldiğimi sandım. Karşımda duran güzel evin, yıllardır gidip geldiğim harap kulübeyle uzaktan yakından ilgisi yoktu; beyaza boyanmış, etrafındaki çam ağaçları kesilmişti. Bir şekilde temel de yükseltilmişti; ev artık batıyormuş gibi görünmüyordu. Kapıyı çaldığımda Kat'in üvey babası beni nikah fotoğraflarından tanıdığım bakışıyla karşıladı. Kısa boylu ama yapılı bir adamdı. Benden on beş santim kısa ve otuz yaş büyüktü. Ama birbirimize girsek beni kolayca alt ederdi

ve bunu istediğini de görebiliyordum.

Nazik bir ses tonuyla, Kat'in cezalı olduğunu ve arkadaşlarını göremeyeceğini söyledi. Kötü bir çevreye girmişti ve kafasını toparlayıp kendine çekidüzen vermek için bir süre yalnız kalması gerekiyordu. Bay Gibson'a o kötü arkadaşlardan biri olmadığını ve üvey kızını görmek için bütün gün araba kullandığını söyledim.

"Senin kim olduğunu biliyorum, evlat," dedi. "Katherine'in seni görmek istediğini sanıyorsan yanılıyorsun. Aylardır burada değilsin ve her neredeyse orada kalsan iyi olur."

Adamın bu lafı canımı yakmıştı. Bu duymak istediğim son şeydi. Ama bir parçam ona inanmaya meyilliyken, diğer tarafım böyle bir şeyi Bay Gibson'ın ağzından duymamanın *mantıksız* olduğunu söylüyordu. Kat'in, spor olsun diye üçüncü dünya ülkelerini işgal etmiş gibi görünen bir adamla duygularını -herhangi bir duygusunu- paylaştığına inanamazdım. Bu yüzden Linda'yı görüp göremeyeceğimi sordum. Ama Bay Gibson bana *Bayan Gibson*'ın evde olmadığını söyledi. Bu düpedüz yalandı. Saat akşamın yedisiydi ve Linda'nın ünlü yahnisinin kokusunu alabiliyordum. "Bekleyeceğim" dediğimde Bay Gibson bunun hiç akıllıca olmayacağını söyledi. Verandaya oturduğumdaysa polisi aradı.

Olay yerine gönderilen polisin Memur Robinson olduğunu gördüğümde şansıma inanamadım. Ta ki Robinson'la Gibson birbirlerini ön adlarıyla selamlayana dek. Memur Robinson -artık öğrendiğim ön adıyla Leslie Robinson- erkek erkeğe konuşmak için beni kenara çekti. Bana Kat'le ilişkimin bittiğini öğrenmenin onu ne kadar

üzdüğünü ve acımı hissettiğini söyledi. Kendisi de zamanında birkaç kere terk edilmiş ve *bazen bir erkeğin kendi yoluna gitmesi gerektiğini* öğrenmişti.

“Kat benim sevgilim değil,” dedim.

Robinson buna kahkaha attı. “İlişkiniz hiçbir zaman resmiyet kazanmamış da olsa aşık olmuş genç bir adamı gözlerinden tanıyamayacak kadar yaşlandığımı mı sanıyorsunuz?”

Yüzünde öylesine yapmacık bir ifade vardı ki kusmak istedim. Ama midemdekileri ayakkabılarının üzerine boşaltmadan kendimi kontrol altına almayı başardım. Brockenhurst’e Kat’ın kalbini kazanmak için gelmediğime yeminler ettim. Sadece onunla ilgili bir şeyin çok yanlış olduğunu hissediyordum. Ama bunu kanıtlayacak herhangi bir şey yoktu elimde. O anda ne denli çaresiz olsam da, en yakın arkadaşımın, üvey babasının cipini kasten gölete soktuğunu bir polis memuruna söyleyecek kadar da aklımı kaybetmemiştim.

Memur Robinson, Kat’ın başının belada olduğuna içtenlikle katıldı. Son zamanlarda takıldığı çocuklar kötü tiplerdi. Ama Gibson’ların durumu kontrol altına aldıklarına dair beni temin etti. Yardıma ihtiyaçları olmadığı gibi, kimseden yardım almak da istemiyorlardı. Ve beni bir daha buraya gelmemem için uyardı.

“Bay Gibson güvenlik işinde,” dedi, sesini alçaltarak. “Arazisinin her yerine kamera yerleştirdiğini öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Silah taşıma ruhsatı olduğunu biliyorum ve eminim evinde sakladığı birkaç silahı vardır. İnan bana, Simon. Bu adamın seni evinin etrafında sinsi sinsi dolaşan kötü niyetli bir yabancı sanmasını istemezsin.”

Aptal değildim. Kat'in evine gitmemem gerektiğini anlamıştım. Ama pes etmedim. Birkaç gün daha Brockenhurst'te kaldım. Elvis'in Volkswagen'inde uyuyor ve gündüzleri Kat'le karşılaşma ihtimalim olan yerlerde dolanıyordum. Lisenin etrafında takıldığım pazartesi günü, üvey babasının onu okulun kapısının önünde bıraktığını gördüm. Kat'e seslendiğimde beni duyduğuna emindim ama dönüp bakmadı bile. Kitaplarını göğsüne bastırıp hızlı adımlarla okula girdi. Peşinden gitmeye çalıştığım da bir güvenlik görevlisi beni durdurdu ve Memur Robinson'la erkek erkeğe bir görüşme daha yapmak zorunda kaldım. Robinson bana bir kızın bir erkekten kaçmasının asla iyiye işaret olmadığını söyledi. Bu defa ona katılmak durumundaydım.

Bir saat kadar sonra, Memur Robinson beni Elvis'in Volkswagen'ine bindirdi ve Brockenhurst'ün dışına çıkana dek bizzat kendi ekip arabasıyla eşlik etti. Massachusetts'e dönüş yolculuğunun ilk kısmını beni görmezden geldiği için Kat'e küfürler ederek geçirdim. Connecticut'tan geçerken öfkemin odağı Wayne Gibson'a kaydı. Massachusetts sınırına ulaştığımda, otoyolda az kalsın U dönüşü yapacaktım. Gölete sokulan cipin bir anlamı vardı. Buna emindim. Ve cevap New Jersey'deydi. Ama ne cebimde param ne de kalacak yerim vardı ve Memur Robinson'ın bayık sempati gösterilerine daha fazla dayanamayacaktım. Durumun umutsuzluğu tam anlamıyla içime çökmeye başlar-ken yurda girdim ve FBI tarafından karşılandım.

FBI ajanları bana neden orada olduklarını açıkladıklarında, şansın ayağıma geldiğini anında anladım. An-

lattıklarına göre, New Jersey’de olduğum üç gün içinde biri bilgisayarımı kullanarak dünyanın en büyük internet bağlantılı oyuncak robot üreticisinin site sunucusuna girmişti.

İstedığınız kadar gülebilirsiniz ama durum görüldüğü kadar saçma değildi. Görebilen, konuşabilen ve kayıt alabilen oyuncak robotlardan kurulu bir orduyla kötü niyetli birinin neler yapabileceğini düşünün. Sizi bilmem ama FBI’ın bu konuda birkaç fikri vardı. Diğer taraftan, belli ki oda arkadaşım olan Ukraynalı çatlağın aklından başka şeyler geçiyordu. Elvis, kontrolü altına aldığı oyuncak robotları, dünyadaki bütün çocuklara *robot devriminin çok yakında gerçekleşeceğini* bildirmek için programlamıştı.

Elvis’in o akşam nerede olduğunu bile bilmiyordum. Herhalde tuvalete falan saklanmıştı. FBI’ın dediğine göre, bu işin sorumlusu en az üç yıl hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. On sekizine yeni girmiş olan Elvis’i ele verseydim başına gelecek olan buydu. Elvis’in annesiyle babası sanırım astrofizikçiydi ya da durum açısından aynı ölçüde işe yaramaz başka bir mesleğe sahiplerdi. Ama bizimkiler avukattı.

Herkesin kazandığı bir sonuca ulaştık. Suçu üstlendim için okuldan atılıp Brockenhurst’e geri gönderildim. Olayı duyanlar delirdiğimi düşünüyordu. Ama Elvis’in hayatını kurtardığımdan, artık bir hizmetçim vardı. Elbette bu işten şartlı tahliyeyle yakamı kurtardım. Annemle babam Dubai’den gelip, gelecekteki kazançlarımdan keseceklerini söyledikleri çok ağır bir para cezası ödemek zorunda kaldılar.

Duruşmada cezam belli olduğunda yargıç sonuçtan çok memnun olduğumu anlamış olmalıydı.

“Gerçekten de bir sürü çocuğun ödünü patlatmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun? Nesin sen, bir tür nihilist falan mı?” diye sordu.

“Hayır, efendim,” dedim. “Ama kesinlikle nihilistlerin başardıkları şeyleri takdirle karşılıyorum.”

Bu müthiş cevap cezama iki aylık zorunlu psikolojik danışmanlığın eklenmesine neden oldu. Ama kendimi bir daha orada bulsam, yine aynı cevabı verirdim.

Böyle işte.

Bunların hiçbirini ben planlamadım. Beni New Jersey’e geri getiren kader oldu. Ailemin beni gönderebileceği başka bir yer yoktu. Artık hiçbir özel okul beni kabul etmezdi. Birleşik Arap Emirlikleri de bana vize vermeyi reddetmişti. Tüm köprüleri yıkmakla kalmamış, nükleer füzelerle tümünden yok etmiştim. Dubai’deki kazançlı işini bırakmak zorunda kalan babam beni *geleceği olmayan çocuk* olarak görmeye başladı. Bu doğrudu ama düşündüğü nedenden dolayı değildi. Her neyse. Gelecek umurumda bile değildi. Kat için geri dönmüştüm. Yapmam gerekeni yapmıştım. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi yapmaya hazırdım.

İşin ironik yanı, söz konusu prensesin kurtarılmak istememesiydi. Brockenhurst’e dönüşümün üzerinden dört ay geçmesine rağmen Kat benimle tek kelime konuşmamıştı. Otherworld’ün bu sorunu çözeceğini umuyordum. Ama ertesi sabah onu okulda gördüğümde bir şeylerin değişeceğine dair beklentim kalmadı.

KAMUFLAJ

Annem arabasını okulun önünde durdurduğunda pazar-tesi sabahı saat sekizdi ve Kat her zamanki yerindeydi. Yanında rakun gözlerine sahip Winnie adında bir kızla, otoparkın karşı ucundaki bir arabanın üzerine oturmuştu. Etraflarında dört oğlan vardı: bir psikopat, anoreksiya hastası bir uyuşturucu bağımlısı, herkesin bildiği bir cinsel hastalık taşıyıcısı ve siyahlar içinde bir yabancı. Ya da onları gördüğüm halleriyle: savaş, açlık, veba ve ölüm. Zilin çalmasına beş dakika vardı ve *mahşerin dört atlısı* esrarlı sigaralarını tütürüyorlardı. Kat ve arkadaşları kafalarının kırık kalması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onları yargılamıyordum. Ne yapmanız gerekiyorsa yapmalısınız. Ama Kat'ın bunu neden bu dallamalarla yapmak istediğini anlayamıyordum.

Azrail gibi simsiyah giyinmiş olan çocuk Kat'ın buk-

leleriyle oynuyordu. Bir keresinde sırf saçlarına hafifçe dokundu diye Kat'in bir oğlanı tokatladığını görmüştüm ama bir nedenden ötürü bu çocuğa izin veriyordu. Brockenhurst'te yeni olan bu çocuğun adı Marlow Holm'dü. Ocak ayında, buraya döndüğüm günlerde ortaya çıkan Marlow'u hiç tanımıyor, Kat'in neden ondan hoşlandığını bilmiyordum ama kesinlikle bunu öğrenecektim.

"Kaltak." Duyduğum bu hakaretle kendime geldim. Arkama dönüp baktığımda, ilkokuldan beri tanıdığım Olivia'yla Emily'nin okula doğru yürüdüklerini gördüm. Sanırım beni fark etmemişlerdi. "Artık kendi evinde kalmadığını duydum. Oğlanların yatakları arasında dolanıyormuş," dedi Olivia. Emily kıkırdadı.

Herkes gibi ben de pis laflardan hoşlanırdım ama Kat için böyle bir şeyin söylenmesi canımı yakmıştı. Bir gece önce ormana girip Kat'in evine gitmiştim. Pazar günü olduğundan, onu evde bulacağımı düşünüyordum ama odasının ışığı hiç açılmamıştı.

"Hey kızlar!" Koşar adım peşlerine takıldım. Beni gördüklerinde yüzlerinde paha biçilemez ifadeler oluştu. Korkuyla tiksintinin iç içe geçtiği bu ifadeleri kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Herhalde uzanıp onlara dokunsam, ufalanıp toza dönüşürlerdi. "Konuşmanızı duydum da..."

Ağızlarını açtılar ama tek kelime edemediler. Bunlar gibi kızlar için, hareket halindeki arabalarından güvenli bir şekilde hakaret etmekle, benimle karşı karşıya kalmak arasında ciddi bir fark vardı. Yakından çok daha büyüktüm. Ve daha deli.

Özellikle bu iki kızın herkes hakkında kötü konuşmalarını biliyordum ve son zamanlarda favori dedikodu malzemeleri Kat'ti. Onları bu konuda daha önce uyarmıştım. Ağır silahları çıkarmanın zamanı gelmişti.

Olivia kollarını kavuşturup başını hafifçe yana eğdi. Bu onun savaş duruşuydu. Umarım ondan korktuğumu düşünmüyordu. "Ne istiyorsun?"

"Kendi hakkımda konuşmak istemiyorum. Konuşmak istediğim konu kadın hakları."

"Kadın hakları mı?" dedi Emily, dudaklarını büküp parıldayan kahverengi saçlarını omzunun arkasına atarak.

"Bas git, Simon!" dedi Olivia. Sanırım onlarla şakalaşmaya çalıştığımı düşünmüştü. Rahatlamış gibi görünüyordu.

"Elbette. Ama basıp gitmeden önce bilmenizi isterim ki, bence kadınlar olarak bedenlerinizle ne isterseniz yapabilirsiniz, bu hakkınızı sonuna dek destekliyorum. Ve haklarınızın korunması için her zaman savaşmaya hazırım."

"Tanrım. Teşekkürler, çatlak." Kahkaha atıp yürümeye başladılar. Arkalarından gittim.

"Ama ikinizin diğer kadınları desteklemediğini görmek beni üzüyor. Az önce Kat'e ne dediğinizi duydum. Politik doğruluk açısından pek doğru değildi bu."

Olivia hızla arkasına döndü. "Bu gerçek, Simon. Buna alışsan iyi olur. Sen buralarda yokken hayallerinin kızı fahişenin teki oldu."

Taşaklarıma sağlam bir tekme yemiş gibi hissetmeme rağmen geri adım atmadım. Dişlerimi sıkıp gülümsedim.

“Kat’ın kendi bedeniyle ne yaptığı sizi ilgilendirmez.” Ve yüzümdeki içtenlik maskesini çıkardım. “Sizin kendi bedenlerinizle ne yaptığının beni ilgilendirmediği gibi.”

“Sen ne demek istiyorsun?” diye sordu Olivia. “Söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Derse geç kalıyoruz.”

“Merak etme, çok sürmeyecek. *Su testisi su yolunda kırılır* diye bir laf duydun mu, Olivia?” On yaşındaki cep telefonumu çıkarıp fotoğrafların arasında gezinmeye başladım. “Çünkü duymadıysan, sana bunu bir fotoğrafla anlatabilirim.” Telefonun ekranını onlara çevirdim.

Emily elini ağzının üzerine koysa da kıkırdamasını engelleyemedi.

Olivia’nın yüzündeki bütün kan çekilmişti. “Telefonuma girmişsin.”

“Senin için değil. Erkek arkadaşının telefonuna. Gerçi Gmail parolası *oralseks* olan birinin dosyalarına girmek çok zor olmadı,” dedim alçak gönüllülükle.

“Yanında yetkili biri olmadan senin bir bilgisayara yaklaşman bile yasak,” dedi Olivia. “Hatta bir iPhone sahibi olman da.”

“Ne bir bilgisayara, ne de telefona dokundum.” Bu doğrudu. Elimin altında bana büyük bir borcu olan Ukraynalı bir bilgisayar korsanı varken pis işlerimi kendim yapmam gerekmiyordu.

“Bu resimleri birine gönderirsen hapse girersin.”

“Öyle. Ve buna *gerçekten* değer. Ayrıca Emily için enişlenenmene gerek yok. Onu da unutmadım. Bütün bu fotoğrafları yayınladığımda araya ona ait birkaç kare de ekleyeceğim.”

“Ne?” Emily fenalaşmıştı.

Gözlerimi devirip teatral bir havada içimi çektim. “Siz okul toplantılarında konuşulanları hiç dinlemiyor musunuz? İki hafta önce Müdür Evans, asla diğer insanların görmesini istemediğimiz fotoğraflar çekmememiz gerektiğini söyleyerek bu konuda bizi uyardı.” İçimden Müdür Evans’a teşekkür ettim. İnternet güvenliği üzerine yaptığı konuşma bana milyonlarca fikir vermişti. “Yani, ne diyorsunuz kızlar? Bundan sonra hepimiz kadın haklarına saygı duyacak mıyız?”

Sessizce başlarını salladılar. Ama nefret ve öfkeyle için için yandıklarını görebiliyordum.

“O halde sözlüğümüzden *kaltak* gibi kelimeleri siliyoruz, tamam mı?” Yüzümdeki sahte gülümsemenin yavaş yavaş silindiğini göreceklere kadar sustum. “Yerinizde olsam, Katherine Foley diye birinin var olduğunu unutmak için elimden gelenin en iyisini yapardım.”

Yanlarından ayrıldım. Zil çalmaya başlamıştı. Kendimi ön kapıya doğru akan öğrenci selinin içine bıraktım. Koridorlarda beni gören çocuklar yolumdan çekiliyordu. Az önce Olivia’yla Emily’ye verdiğim ders, Brockenhurst’e geri döndüğümünden beri verdiğim ilk ders değildi. Kat’ın etrafında yavaş yavaş bir güç alanı oluşuyordu. Bu güç alanı onu daha popüler biri yapmayacaktı ama işimi tamamladığımda, Kat yürürken insanlar kenara çekilecekti. Toplum dışına itilmişlerden biri olacaksanız, bu dışlanılmışların kraliçesi de olabilirdiniz.

Üzerinden dört saat geçmesine rağmen Olivia’yla yaptığımız konuşmayı kafamdan atamamıştım. Ahlak bekçisi falan değildim ama Kat’in mahşerin dört atlısının ya-

tak odaları arasında gidip geldiğini düşünmek beni deli ediyordu. Öğle yemeği zamanı geldiğinde, kafeteryaya gitmek yerine Kat'ın peşine düştüm. Bütün kampüste dolandıktan sonra, onu kafeteryanın çöp konteynerlerinin arkasında, Marlow'la takılırken buldum. Konteynerlerin üzerinde mavinin çok açık tonunda bir duman bulutu asılıydı. Kat otların kafayı kırmış gibi görünüyordu. Marlow koluyla onu sarmıştı; eli Kat'ın göğüslerine biraz fazla yakın duruyordu. Geldiğimi gören Marlow kıkırdarken, Kat dümdüz bakmaktan başka bir şey yapmadı.

"Seninle biraz konuşalım mı?" dedim Marlow'a. Siyah svetşörtünün kapüşonunu kafasına geçirmişti; siyah kot pantolonunun dizleri kat yapmıştı. Google'da liselerdeki ot kullanıcıları üzerine arama yaparsanız karşınıza çıkacak türden bir tipti. Ama yüzünde bu imaja uymayan bir şey vardı. Sanki biri Photoshop'la bir J.Crew modelinin yüzünü kesip bu çocuğa yapıştırmıştı.

Kanlanmış mavi gözleri Kat'e kaydı.

"Şimdi olmaz, Simon," dedi Kat. "Bizi yalnız bırak."

"Ben ciddiğim, Kat. Onunla kısa bir konuşma yapmam lazım," dedim, işaret parmağımla Marlow'u göstererek.

"Pekala, konu ne?" diye sordu Marlow, diklenerek.

Bana doğru bir adım attığında, kolumu omzuna atıp kulağına fısıldadım. "Koş."

Bana baktığında gülümsedim. Bir süredir üzerinde çalıştığım bu gülümsemeyi en sonunda mükemmel bir hale getirmiştım. Boş bakan gözler ve bütün dişleri ortaya çıkaran koca bir sırıtış. Marlow kurşun gibi yerinden fırlayarak kaçmaya başladı. Tam bir süper kahramandı.

Kat, Marlow'un arkasından baktı. Gıcık olmuş gibi gö-

rünse de şaşırmadığı belliydi. Çocuktan hoşlanmadığını anlamıştım ve bu içimi aşırı ölçüde rahatlatmıştı. Ama öyleyse neden onunla takılıyordun?

Marlow'un yerini alarak Kat'in yanına geçtim ve sırtımı duvara dayadım. Son dört aydır ona her yaklaştığımda yaptığı gibi kaçıp gitmesini bekliyordum ama kaldı. Yaklaşık bir dakika kadar ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Sessizliği bozan ben olacaktım ve konuşmaya seks hayatından başlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

"Otherworld'ü nasıl buldun? Bugüne kadar gördüğün en kıyak şey, değil mi?"

"Evet. Bana Otherworld setini gönderdiğin için teşekkür ederim. Bu arada Wayne her şeye el koydu."

"Babam da benim setimi golf sopasıyla parçaladı."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Simon. Baban her zaman puştun tekiydi. Bence şu sıralar Brockenhurst'e dönmemeliydin. Her neyse. Bak, benim gerçekten gitmem gerekiyor."

"Kat." Tam yanımdan ayrılacakken elini yakaladım. Elini çekip kurtarmasını bekledim ama bunu yapmadı. "Neler oluyor? Neden benimle konuşmuyorsun?" Bunu ona yüzlerce kez sormuştum. Genellikle de benden uzaklaşırken, sırtına bakarak sorduğum bir soruydu bu. Ama en sonunda cevap alacağımı hissediyordum.

Bizi izleyen casuslar olup olmadığını anlamak istermiş gibi etrafına baktı. Ben kimseyi göremiyordum ama Kat tatmin olmamıştı. "Bunu yapamam."

Bunu yapamam, bunu yapmak istemiyorum demek değildi. Küçük bir adımdı belki ama en azından ilk kez

doğru yönde ilerliyorduk. “Başın belada, değil mi? O cipi gölete soktuğunda, ortada bir şeylerin döndüğünü anlamıştım. Sorun üvey baban mı?”

Göz göze geldiğimizde gerçeği anladım. Haklıydım.

“Öyleyse ne olacak?” dedi alçak sesle. O anda, kafasının içtiği otları kırılmamış olduğunu fark ettim.

“Öyleyse onu öldüreceğim.” Bunu yapacağımı ikimiz de biliyorduk. Hatta elimden gelse bunu o anda yapabilirdim.

“Peki o zaman *sana* ne olacak?”

Omuz silktim. “Önemi yok.”

Bunu söylemem onu sinirlendirdi ve hızla elini çekti. “Gördün mü, işte bu yüzden senin bu olaya karışmanı istemiyorum. Bu lanet olası bir oyun değil, Simon. Böyle bir şey yaparsan sana ne olacak?”

“Sanırım hapse girerim.” O anda jeton düştü. “Bir dakika! Beni *korumaya* çalıştığın için mi benimle konuşmuyorsun? Çünkü yaptığın buysa...”

Elini kaldırdı. Beni daha fazla dinlemeyecekti. “Bırak artık, Simon. Yatılı okuluna geri dön.”

“Olanları duymadın mı? Oraya geri dönemem.”

Kollarını kavuşturdu. “Elbette dönebilirsin. Yalnızca onlara doğruyu söyle. O işi senin yapmadığını söyle.”

Bir şey demedim.

“Hayatın boyunca bir kez olsun bilgisayar korsanlığı yapmadığını biliyorum, Simon. Toys ‘R’ Us’ı devirmek için kurulan delice bir planın arkasındaki beynin sen olduğuna inanmamı gerçekten beklemiyorsun, değil mi?”

“Toys ‘R’ Us değildi.”

“Tanrım, ne fark eder! İkimiz de bunu senin yapmadığını biliyoruz.”

Bir an kendimi çok kötü hissettim. Benim bir deha olduğuma inanmak bu kadar zor muydu? “Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun.”

“Bunu sen yaptın ya da suçu üzerine aldın. Fark etmez. Her ikisi de çok aptalca. Şu anda bir siber suçluyla birlikte takılamam. Bu ikimiz için de çok tehlikeli.”

Beni başından atmak istiyorsa en azından daha akla yatkın bir neden bulabilirdi. “Bilgisayar korsanlığı suçuyla tutuklandığım için mi benimle takılamazsın? Peki birlikte zaman geçirdiğin diğer götler? Bana Brian ve West’in daha önce hiç suç işlemediklerini mi söylüyorsun?”

“O tipler *arkadaşım* değil, Simon,” diye fısıldadı öfkeyle. “Onlar *kamuflaj*.”

“Kamuflaj mı?” Bu kelime beni korkutmuştu. “Kat, neler oluyor? Bunu öğrenene dek seni rahat bırakmayacağım.”

Bir kez daha etrafına baktıktan sonra kolumu tuttu ve beni konteynerlerin arkasına çekti. Birdenbire ellerini yüzümde, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Sonraki altmış saniye boyunca sanki paralel bir evrene geçtik. Ve Kat geriye çekildiğinde başladığımız yere, kesinlikle anlayamadığım nedenlerle boku çıkmış bu dünyaya geri döndük.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum. Beni daha önce yalnızca bir kere, çok uzun zaman önce öpmüştü ve bunun bir daha olacağına dair umudumu çoktan yitirmiştim.

“Çünkü seni beklemekten yoruldum.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Zihnim bugüne dek kaçan tüm fırsatları saymakla meşguldü.

“Yatılı okula geri dön, Simon,” dedi yumuşak bir sesle. “*Lütfen*. Bu bittiğinde yemin ederim gelip seni bulacağım.”

“Ne bittiğinde?” diye seslendim arkasından. Okula doğru yürüyordu. “Kat! Eskiden seninle bir ekiptik!”

Ne cevap verdi ne de arkasına baktı.

Ama hislerim doğru çıkmıştı. Kat’ın başı beladaydı. Benim bu işe karışmamı istemiyordu. Ve beni öpmüştü. Bu gerçeklerden birinin diğerlerinden çok daha önemli olduğunun farkında olsam da, o anda önceliklerimi belirlemekte zorlanıyordum.

Film montajı dersinde sınıfın perdeleri çekildi ve içeri bir düzine monitörün ışığıyla aydınlandı. Masama doğru yürürken gözüme çarpan bir şey yüzünden dejavu yaşadım. Birinin ekranında Kat vardı. Kat’ın beni öpmesinin üzerinden geçen bir saat içinde aklıma gelen bütün paranoyak düşünceler birdenbire doğru çıkmıştı sanki.

Durdum ve “Bu da ne?” diye sordum, kızın monitörünü işaret ederek.

Sesim çok sert çıkmasına rağmen kız hiç irkilmedi. Göz bebeklerini ayırt edemeyeceğim kadar koyu bir renkte olan gözlerini üzerime dikti. Bu kızı okula geri döndüğüm ilk gün görmüştüm. Brockenhurst’e ben buralarda değilken gelmiş olmalıydı. Uzun boylu, güzel bir kızdı. Saçları kısa kesilmişti ve cildi cilalanmış maun ağacı gibi parlıyordu. Derslerde sesinin çok çıkmadığını fark etmiştim. Daha sonra da, sık sık okulu astığını. En sonunda hiç gözüme çarpmamaya başlamıştı ve ben de onu unutmuştum.

“Filmim,” dedi. “Bir belgesel.”

“Neden filminde arkadaşım var? Kendi işine baksan iyi olur. Bu arada sen kimsin?”

“Adım Busara Ogubu,” dedikten sonra işine geri döndü. “Sen de çatlak çocuk olmalısın.”

Çoğu insan böyle bir lafa kızardı. Ama benim tepkim gülmek oldu. “Bana Simon diyebilirsin,” deyip monitöre dokundum. “Peki arkadaşım Kat buna izin verdiğini belirten bir belge imzaladı mı? Belgeselinin yıldızı olduğunu biliyor mu?”

“Sen de belgeselin bir parçasısın,” dedi, filmi ileri alırken. Bana tanıdık gelen bir sahnede durduğunda, kendimi otoparkta Olivia ve Emily’yle konuşurken gördüm. Orada olduğunu bilmiyordum ve bunu çekmek için nereye saklanmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“İnsanları bu şekilde çekmen yasalara aykırı,” diyerek onu ikaz ettim. Ama bunun nedenini bilmesem de gerektiği kadar kızmamıştım. “Yerinde olsam daha dikkatli olurudum. Bu okulda her çocuğun ailesinde en azından bir avukat vardır.”

“Ben de genç kızlara şantaj yapmanın yasalara aykırı olduğunu sanıyordum. Kaltak olanlarına bile.”

“Sen kazandın,” dedim. Ondan hoşlanmıştım. Cesur ve ataktı.

Sandalyesinde dönerek bana baktı. “Katherine Foley’i neden koruyorsun?”

Bu sorudan sonra Busara’nın ben ve Kat hakkında hiçbir fikrinin olmayabileceğini düşündüm. Muhtemelen yatılı okula gönderilmemden önce Kat’le ilişkimizin nasıl olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. Gene de ona ne söyleyeceğimi

bilemedim. Birkaç saniye olduğum yerde dikilip ona baktım. Ardından ağzım açıldı ve konuştuğumu duydum.

“Çünkü o tanıdığım en harika insan ve başının belada olduğuna eminim,” dediğim anda buna pişman oldum. Az önce tanıştığım bir kıza karşı neden bu kadar dürüst olduğumu bilmiyordum.

“Haklı olabilirsin,” dedi Busara.

“Ne?” Sesim, biri boğazımı sıkmış gibi çıkmıştı. Bu kızın şüphelerimi doğrulamasını beklemiyordum.

Busara bilgisayar ekranına dokundu. “Bu çocuğu tanıyor musun?”

Gösterdiği çocuk Marlow’du. “Götün teki olduğu dışımda bir şey bilmiyorum,” dedim. “Yeni bir tip.”

“Buraya tatil sırasında Kaliforniya’dan taşındı. Brockenhurst’ün dışındaki süslü bir evde annesiyle yaşıyor. Annesi bir teknoloji şirketinde çalışıyor.”

“Yani?”

“Yani Marlow köprü altlarında yaşıyormuş gibi görünse de aslında çok zengin bir çocuk. Filmim için biraz si-ber takibe girdim. Öğrenebildiğim kadarıyla, bu çocuğun Noel’den önce tek bir siyah kıyafeti bile yokmuş. Senin anlayacağın, bu gotik esrarkeş havaları sahte. Olmadığı biri gibi görünmeye çalışıyor.”

Omuz silktim. “Hepimiz öyle değil miyiz?” Marlow’u bir milyon farklı nedenle itin götüne sokabilirdim ama bu onlardan biri değildi. “Yeni okul, yeni kimlik. Brockenhurst’e gelmeden önce hepimiz farklı kişilerdik.”

“Kendi adına konuş. Bu arada, Marlow’la yeni arkadaşlarının bu gece parti vereceklerini öğrenmek ilgini çekebilir.”

“Bana çıkma mı teklif ediyorsun?” Ona sahte bir flört yüzüyle göz kırptım.

“Erkeklerle ilgilenmiyorum,” dedi Busara, düz bir sesle. “Veya bu açıdan, kızlarla da.”

“Android misin?”

Ağzının bir ucunun hafifçe kalktığını fark etsem de gülmedi. “Ben de bunu düşünüyordum ama Voight-Kampff testinden geçtiğimden beri insan olduğuma eminim. Şunu izle.”

Monitörüne dönüp Kat’le arkadaşlarının kayıtlarını geri aldı. Görüntüyü durdurdu, bilgisayarın sesini açtı ve oynata bastı. Marlow, Elmer diye bilinen bir yerden bahsediyordu. Burası, okuldan birkaç mil uzakta bulunan, terk edilmiş bir tutkal fabrikasıydı. Harabe halindeki bu fabrika eskiden Brockenhurst’teki en iyi parti mekânı olsa da, artık girişin yasak olduğunu bağırان tabelalarla dolu, hafta sonları polisin gözetim altında tuttuğu bir yerdi. Ama mekân hafta içinde kontrol edilmiyordu. Herhalde çocukların pazartesi günleri çılgın partiler vereceklerini tahmin etmiyorlardı. Dünya yanlış varsayımlar üzerine kuruluydu.

Videoda, Marlow binanın yakında yıkılacağını söylüyordu. Arazi bir şirket tarafından satın alınmıştı ve çevre dostu bir kaya tırmanışı tesisinin kurulabilmesi için yıkılmadan önce, bina son bir partiyi hak ediyordu. Söylediklerinin doğru olup olmadığına ya da Marlow’un bütün bunları nereden öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim monitöre kilitlenmişken, kamera Kat’in arkadaşlarından uzaklaşarak kısa bir an için otoparkın ucundaki bir arabaya odaklandı. Arabanın içinde bir

adam vardı. Onu net göremiyordum ama gözlük taktığını ve başının Kat'le diğer çocuklara dönük olduğu seçebilmiştim.

"Bu kim?" diye sordum. Adam resmi bir yetkiliye benziyordu. Kat'in ihtiyacı olan son şey kampüste uyuşturuyla yakalanması olurdu.

Busara'nın gözleri de monitördeydi. Yüzündeki ifadeyi anlamak imkansızdı. "Ben nereden bileyim?"

HEDİYE

Bir pazartesi akşamı saat dokuzda, kapatılmış bir tutkal fabrikasındaki yasa dışı bir partinin başlamasını beklerken saklanmak için, çalılardan daha kötü bir yer düşünemezdim. Ama bir kere buraya gelmişim artık. Elmer'a yürümek iki saat sürmüştü. Araba kullanmam yasaktı. Gerçi bu cezayı veren hâkim değildi. Bu müthiş fikir babama aitti. Bizim moruk Grant müthiş fikirlerle dolu bir adamdı. Yabani köpekler de bu gece dışarı çıkmaya karar vermiş olmalıydı; havlayıp uluduklarını duyabiliyordum. Ama bana saldırmaya yeltenmeyeceklerine emindim. Artık onlar için fazla büyük bir avdım. Onlardan birini yeme olasılığımın, onların beni yemesinden daha yüksek olduğunu anlarılardı. Diğer taraftan, hava çok soğuktu ve parmaklarımın donmaya başlaması beni ciddi endişelendirmeye başlamıştı.

Ama beklemeye devam edecektim. Çünkü Kat'i geri kazanmaya kararlıyım. O öpüşme, içimde dibe çökmeye başlayan her şeyi yeniden canlandırmıştı.

Aniden hızlanan rüzgâr etrafımı saran dünyayı hareketlendirdi. Arazinin etrafındaki bodur çam ağaçlarına ait gölgelerin, loş sokak ışıklarıyla dans edişini izledim. Ağaçların soğuk havayı dolduran kokuları ailemin Noel geleneğini hatırlattı. Bizimkiler, Noel'den önceki cuma günü viski kadehlerini doldurup bana aldıkları hediyeleri açmamı izlerlerdi. Cumartesi de bir yerlere giderlerdi. Annemin ailesi Yahudi'ydi. Babamın mazeretinin ne olduğunuysa bilemiyordum. Noel gününü her zaman birlikte ve evden uzakta geçirirlerdi. Dokuz yaşına dek Noel'leri evimizin çalışanlarıyla geçirdim. Ağaç fikrini ortaya atan, annemin Bayan Kozmatka'yı kovduktan sonra tuttuğu dadı olmuştu. Kadının adını bile hatırlamıyorum. Kısa süre içinde ortaya çıkan zihinsel sağlık sorunları nedeniyle bizimle yalnızca birkaç ay kaldı. Bizimkiler, o yıl yola çıkmadan önce, dadıya beni alışverişe götürmesi için nakit parayla dolu bir zarf vermişlerdi. Noel sabahı odamdan çıkıp salona indiğimde kadının bütün banknotları Noel ağacına astığını gördüm.

Paraları ağacın dallarından toplayıp ceplerime sokuşturdum ve çalışanlardan hiçbiri uyanmadan evden çıkıp kendimi ormana attım. Kat'le annesi Linda'yı rahatsız etmek istemiyor ama evlerinden uzak da duramıyordum. Kat pijamalarıyla verandaya çıktığında evin etrafında dolanıyordum.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu, esneyerek. "Altıdan beri ayaktayım. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Eve girdiğimde, salon zemininin ambalaj kağıtlarıyla kaplı olduğunu gördüm. Geceliğini çıkarmamış olan Linda ve Kat, küçük kâğıt paketlerin içinde satılan bir karışımı sütle karıştırarak hazırladıkları sıcak çikolatalarını içiyorlardı. Linda'nın fincanından çikolatanın yanı sıra viski kokusu da geliyordu.

"Al," dedi Kat, ellerime bir şey tutuşturarak. Tuhaf şekilli bir şey olduğundan, Kat'in paketlerken zorlandığı belliydi. Yırtarak açtığım ambalaj kağıdının içinden el yapımı bir sapan çıktı. Başımı kaldırıp baktığımda, Kat'in çorapsız ayaklarını çizmelerine soktuğunu gördüm. "Haydi! Sana nasıl kullanacağını öğreteyim."

"Bir saniye!" Elimi cebime sokup para destesini çıkardım. "Bu da senin için. Pardon, paket yapacak vaktim olmadı."

O günden sonra Noel'i Foley ailesiyle geçirmeye başladım. Her Noel, Kat bana kendi yaptığı bir şeyi hediye ediyordu. Ben de ona ailemin bana bıraktığı para destesini veriyordum. Her zaman bu takastan kârlı çıkan kişinin ben olduğumu hissedirdim. Ve on üç yaşına girdiğim yılın Noel'inde, Kat'in evindeki ağacın altında benim için bir hediye olmadığını gördüm.

"Dışarıda," dedi Kat, kapıyı açıp parmağıyla dışarıyı göstererek. "Gel benimle."

Ev görüş alanımızdan çıktığı anda Kat durdu. Etrafımızda hediye olabilecek bir şey göremiyordum. Birdenbire kollarını bana dolayıp beni öptü. O anda, yıllardır ona sırlıslıkla âşık olduğumu anladım.

Kısacık ama çok güzel bir an boyunca, her şeyin yolu-

na girdiğini ve bu şekilde gideceğini sandım. Ama hiçbir şey olmadı. Sonraki iki hafta boyunca başka bir işaret için bekledim. Ama başka bir işaret gelmedi. Sanki dünya yeniden başlatılmıştı ve biz de başladığımız noktaya geri dönmüştük.

Kat'le bir daha öpüşmedik.

Elbette bizi tanıyan herkes sevgili olduğumuzu sanıyordu. Gerçi *kishka* burnum yüzünden birinin benimle çıkmasının imkânsız olduğunu düşünenler de olabilirdi. Bilemiyorum. Ama öyle ya da böyle, daha fazlasını istiyordum. Kimsenin anlayamadığı, ortada sahip olduğumuzdan daha büyük hiçbir şeyin olmadığıdı: Kat benim en yakın arkadaşımı, ben de onun. Ve bu her şey demekti.

Belki ona aşkıttım. Ama kaybedecek çok şey vardı.

Kafeterya konteynerinin arkasındaki öpüşme, bunca zamandır -belki- onun da bana âşık olduğunu düşünme me neden olmuştu.

AYAKLARIMIZIN ALTINDAKİ ZEMİN

Saat on gibi parti tam anlamıyla başlamıştı. Camsız pencerelerde el fenerlerinin ışıkları dans ediyordu. Burada ne yaptığımdan emin değildim. Kat burada olduğumu öğrenirse çok sinirlenirdi. Ama Brockenhurst'teki kaybedenleri neden kamuflej olarak kullandığını öğrenmem gerekiyordu. Ve kendi akıl sağlığım için, bu kamuflej işi ni ne kadar ileri götürdüğünü anlamalıydım.

Binanın arkasına park etmiş birkaç araba vardı ve ikinci katta yarım düzine insan olduğunu tahmin ediyordum. Uzun bir soluk verdim. İçeri girmenin zamanı gelmişti.

Geçen yıllar boyunca, yıkılmak üzere olan bu tuğla binayı Kat'le birlikte defalarca keşfe çıkmıştık. Bu sayede

kimseye görünmeden içeri girmekte ve merdivenleri bulmakta zorlanmadım. Üçüncü kata çıkarken, Kat'ten öğrendiğim bir numarayı uygulayarak, basamaklardan birinin üzerine topladığım kuru dalları yerleştirdim. Böylelikle biri arkamdan gizlice gelmeye kalkarsa sesini duyacaktım. Aşırı temkinli davrandığımın farkındaydım. Herkes Elmer'ın üçüncü katından uzak dururdu. Yıllar önce bu katta bir ceset bulunduğuna dair söylentiler vardı. Bunun doğru mu, yoksa bir şehir efsanesi mi olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, üçüncü kattan uzak durmanın akıllıca olduğuna dair genel kanaat savaşı açmanın alemi yoktu. Bu kadın tehlikeli olduğu belliydi. Ayaklarının altındaki tahtalar gıcırıyordu ve zemin karanlıkta fark edilmesi çok zor olan deliklerle kaplıydı.

Acele etmeden, dikkatli adımlarla zemindeki deliklerden birine yaklaştım ve yere çöktüm. Delik aşağı katta neler olduğunu rahatça görebileceğim kadar büyüktü. Gördüğüm ilk kişi, mahşerin dört atlısından biri olan psikopat Brian oldu. Brian benden birkaç ev uzakta yaşıyordu. İkimiz de Brockenhurst'e dördüncü sınıftayken taşınmıştık ve bana kendini bir kurbağayı sıkıp iç organlarını patlatarak tanıtmıştı. O günden sonra da kişiliğinde herhangi bir olumlu gelişme olmamıştı. Şu ana dek çoktan hapsi boylayacağını düşünüyordum ama hokey takımının kaptanı olması onu buralarda koruyordu. Brian, uyuşturucu bağımlısı West'le birlikte bir şey tüttürüyordu. Muhtemelen ot içiyorlardı ama bugünlerde West'in asıl tercihinin ottan yana olduğunu hiç sanmıyordum. Son zamanlarda yirmi kilo vermişti ve ot içip kendilerini abur cubura vuranların aksine, neredeyse hiçbir şey yemediği belliydi.

Zeminde sürünerek yaklaştığım bir başka delikten baktığımda Bay Klamidya Jackson'ın tanımadığım bir kızla yiyiştğini gördüm. Bu kız başka bir yerden gelen ezğin teki olmalıydı; Brockenhurst'teki herkes Jackson'ın bir sürü cinsel hastalık taşıdığını bilirdi. Ve Kat'i gördüm. Tozlu bir köşede, dizlerini göğsüne çekip oturmuştu. Elinde plastik bir bardak vardı. Yanında oturan Marlow kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama Kat'in onu dinlediğini sanmıyordum. Gözleri uzaklara, sanki olmayı tercih ettiği başka bir yere odaklanmıştı.

Belki de zihninde Otherworld'deki buzul mağarasına geri gitmişti. Dev avatar artık yoktu. Bize ait bu dünyada yalnızca ikimiz vardık. Bir an için, onun sürekli zihnimde olması gibi benim de Kat'in zihninde olabileceğimi düşünmek çok güzeldi.

Kırılan bir dal sesiyle irkildim. Merdiveni tırmanan biri oraya koyduğum dallara basmıştı. Ayak sesleri bir an durduktan sonra devam etti. Ama odanın karşı tarafındaki karanlık gölgelere saklanabilecek kadar zamanım olmuştu. Kendimi daha önce orada olduğunu fark etmediğim bir girintiye attım. Pek bir şey göremiyordum ama ayaklarımın altında yumuşak bir şey vardı. Eğilip dokunduğumda bunun bir uyku tulumu olduğunu tahmin ettim. Sanırım biri bunun şanslı gecesi olabileceğini düşünüp uyku tulumunu buraya atmıştı.

Saklandığım girintinin kenarından baktığımda merdivenin başında birinin dikildiğini gördüm. Erkek mi, yoksa kadın mı, onu bile anlayamıyordum. Bir dakika kadar hiç kıpırdamadı. Düşünüyordu sanki. Ya da bekliyordu. Ardından kolunu öne uzatıp yuvarlak, küçük bir

nesne fırlattı. Havada bombe çizerek uçan nesne katın ortasındaki delikten aşağı düştü.

“Hey!” diye bağırdı aşağıdan biri. Bu nesne her neyse, sanırım birinin kafasını kıl payıyla ıskalamıştı. Müzik sustu ve aşağı kata ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Çocuklardan biri kahkaha attı. “Ne oluyor?”

“*Bu da ne?*” diye sordu bir başkası.

Parti durmuş ve bu kata çıkıp nesneyi atan kişi gitmişti. Saklandığım yerden temkinli bir şekilde çıkıp deliğe doğru yaklaştım. Ne olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum ama delikten aşağı baktığımda, Marlow ile Kat dışında partideki herkesin nesnenin etrafında toplandığını gördüm.

“Hey, geri çekilini!” dedi biri. Kimin söylediğini görememiştim ama Marlow’un sesine benziyordu. Kimse onu dinlemedi. Nesnenin etrafına toplanan çocukların ortasında elektrik mavisi bir ışık parıldıyordu.

“Marlow haklı! Onunla oynamayın!” Bunu söyleyen Kat’ti.

Tam altımda duran psikopat Brian başını kaldırıp tavana baktığında, son anda geri çekildim.

“Kim var yukarıda?” diye bağırdı. Sesi öfkeli değildi. Bir arkadaşlarının şaka yaptığını düşünüyor olmalıydı. Ama başım ciddi bir şekilde beladaydı. Pencereden atlamak dışında buradan çıkmanın bir yolu kalmamıştı. Teke tekte Brian’ı indirebilirdim ama herkesle başa çıkamazdım.

Devasa bir canavar uyanıyormuş gibi bütün bina sarsılmaya başladığında bir yerlere saklanmaya çalışıyordum. Sarsıntı tüm zemine yayılırken ellerimle dizlerimin üzeri-

ne çöktüm. Sarsıntılar şiddetlendi ve korkunç bir çatırtının ardından kulakları sağır eden bir gürültüyle donakaldım. Bir kızın çığlığı yarıda kesildi. Sanırım kız Kat değildi. Ama emin değildim. Aceleyle tahta zemindeki deliklerden birine gitsem de aşağıda yoğun bir toz bulutundan başka bir şey göremedim. Ve bir başka gümbürtüyle ne olduğunu anladım: Binanın ikinci katı çökmüştü.

“Kat!” diye haykırdım.

Boğuk bir inleme duydum. Aşağıda canlı biri vardı.

Tanrıya şükürler olsun ki merdivene bir şey olmamıştı. Hızla basamaklardan aşağı indim. Hem ikinci hem de birinci kat bütünüyle çökmüş; herkes ve her şey bodruma inmişti.

Bu fabrikaya belki yüz kere girmiş olmama rağmen bodrum katının olduğunu bilmiyordum. Bina girişini bulmak için zamanım olmadığından, az öncesine dek birinci kat olan kısmın kenarlarına tutunarak karanlığın içine atladım. Sandığımdan daha yüksekti; yere çarptığımda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Kalkmaya çalıştım ama ayaklarımın altındaki moloz yığınının kaymasıyla, kendimi tahta ve tuğlaların oluşturduğu bir dağdan aşağı sörf yaparken buldum. İndiğimde kafamı toparlayıp yönümü tayin etmek için bir an durdum. Molozların içinden gelen bir fener ışığı dışında ortalık zifiri karanlıktı. Feneri alıp etrafıma tuttuğumda, hayatımda tanık olmadığım korkunçlukta bir enkazın içinde olduğumu anladım. Yığının içinden çıkmış bir kol çarptı gözüme. Parmaklarımı bileğindeki damara dayadım. Ama ne kadar sert bastırırsam bastırıyım nabzını hissedemedim.

Elimi geri çekip mide bulantımın geçmesi için bekledim. Kalbim göğüs kafesimi parçalayıp çıkacakmış gibi atıyordu ve ciğerlerimi tıkayan, tozla dolu bir hava çekiyordum içime. Çevirdiğim fenerin ışığı bakır rengi bir saç tutamını aydınlattı. Kendimi anında oraya atıp bir köpek gibi moloz yığınının kazmaya başladım. Kat'ın kafasıyla omuzlarını ortaya çıkarana dek tahtaları, boruları, tuğlaları çekip attım. Ya bilincini yitirmiş ya da ölmüştü. Yüzündeki melekse ifade gecenin başından beri gördüğüm her şeyden daha çok korkuttu beni. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı şah damarına bastırdım. Kalbi halen atıyordu. Daha hızlı kazmaya başladım. Ne kadar kötü yaralandığını bacaklarına ulaştıktan sonra anladım. Sol bacağından fışkıran kan yüzüme sıçradı. Belimdeki kemeri çıkarıp elimden geldiğince sıkı bir şekilde baldırına sardım. Kan akışını biraz olsun kesmeyi başardığımda 911'i aramak için telefonumu çıkardım.

Ama tuşlara basmadan telefonu kapadım.

Sirenleri duyabiliyordum. Birden çok ambulans geliyordu. Biri benden önce 911'i aramış olmalıydı. Etrafıma baktım. Yıkılan binanın içinde benden başka hareket eden kimse yoktu.

mucize

Acil servis görevlisi alelacele yaptığım turnikenin Kat'in hayatını kurtardığını söyledi. Bir çivi sol bacağındaki atardamarlardan birini parçalamıştı ve dediğine göre, kemerimi baldırına sarmamış olsaydım kan kaybından ölecekti. Hastaneye ulaştığımızda kimse bana ne olduğunu ya da ne gördüğümü sormadı. Herkes telaş içinde yaralılarla ilgileniyordu. Yaralı olmadığımından, herhalde bina çöktüğünde orada olmadığımı sandılar. Ben de sabıka kaydımı –ve dahası, partiye davetli olmadığımı– düşünüp, kimse sormadan bilgi vermenin çok da akıllıca olmayacağına karar verdim.

Dört ölü vardı. Hayatını kaybedenlerden yalnızca birini tanıyordum ama ölü sayısı bu dehşetin gerçekliğini benim için net bir şekilde ortaya koymuştu. Kat'in hayatını bağışlamaları ve yaralarının ne kadar ağır olduğunu

bildiğimden, ölmez de kurtulursa, yaşamaya değer bir hayat sürebilmesi için bana kulak verecek bütün tanrılara dualar ediyordum.

Duvardaki saat sabahın beşini gösteriyordu. Birkaç saat içinde güneş doğacaktı ve Kat henüz uyanmamıştı. Bacağındaki ağır çivi yarası dışında ciddi bir kafa travması, delinmiş bir ciğer ve üç kırık kaburga söz konusuydu. Doktor umutlu olduğunu söylese de aptal değildim. Kat'ın başaramaması çok muhtemeldi. Bence odada, yanında kalmama bu yüzden izin vermişlerdi. Belki de beni odadan çıkarmanın potansiyel olarak hayati tehlike içerdiğini düşünmüşlerdi; Kat değil de benim için.

Kat'in annesi bizden bir saat kadar sonra hastaneye geldi. Brockenhurst'e döndüğümünden beri Linda'yı görmemişim ve beni şaşırtacak ölçüde farklı görünüyordu. Tanıdığım Linda çok fazla alkol tüketen ve baca gibi sigara içen bir kadındı. Yıllarca keşke annem o olsaydı diye düşünmüştüm. Linda evlerine gelen her çocuğu kucaklardı. Müstehcen şakalar yapar, aşırı yüksek sesli kahkahalar atardı. Ve Kat de kendisi de sevmemesine rağmen, mutfaklarında her zaman favorim olan acılı Cheetos bulunurdu.

Karşımdaki Linda'nın üzerinde, daha önce giydiğini hiç görmediğim türden, pamuklu dokuma kumaştan şık bir elbise vardı. Açık sarı saçları da kestane renginin ağırbaşlı bir tonuna boyanmıştı. Saçları fena değildi belki ama ruhu acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Kısa süre önce yaptığı evliliğin ona iyi gelmediğini hissettim.

Linda kapıdan girdiği gibi kendini Kat'in üzerine attı. Wayne Gibson eşikte belirdiğinde Linda'nın kazay-

la Kat'in kolundaki serum borusunu koparmaması için çalışıyordum. Elbette Wayne beni yatağın yanında gördüğüne hiç memnun olmadı. Kapının önünden geçen bir hemşireyi kolundan yakalayıp "Çıkarın bu çocuğu buradan," dedi, sesini alçaltma gereksinimi duymadan. "Onu bir daha burada görmek istemiyorum."

Linda başını kaldırdı. Gözlerinin etrafındaki makyajın çoğu akararak Kat'in battaniyesinin üzerinde kara lekeler bırakmıştı. "Hayır," dedi. "Sen istersen gidebilirsin, Wayne. Ama Simon burada kalacak."

Wayne Gibson çenesini öyle sert sıktı ki, o anda bir beton demirini ısırıp koparabilirdi. Eve döndüklerinde Linda bunun bedelini ödeyecekti ama Wayne millete fotoğraf olacak adam değildi. "Çocuğunu başıboş bıraktın. Sana sonunda böyle bir şeyin olacağını söylemiştim," dedi alçak sesle. "Ve başına bu kaza geldikten sonra, ihtiyacı olan son şey hastane odasında bir suçlunun olması."

"O benim kızım," dedi Linda, yumuşak bir sesle. "Onun için neyin iyi olduğunu *ben* bilirim."

"Onun için neyin iyi olduğunu bilseydin, Linda, Katherine şu anda burada olmazdı."

Birden yerimden fırlayıp Wayne'in karşısına dikildim. Böyle bir götle yaşamak zorunda olsaydım, ben de kendimi uyuşturuculara verirdim. Bu adamın Kat'e nasıl eziyet ettiğini hayal bile edemiyordum. Ve Kat bir konuda haklıydı. Bunu daha önce öğrenseydim bu adamı öldürürdüm.

Elimi göğsüne koyup onu odadan koridora doğru ittim. "Görüşürüz, Wayne," dedim, kapıyı yüzüne kapatmadan önce. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim."

* * *

Linda, Kat'ın birkaç eşyasını almak için eve gidip geleceğini söylediğinde, Wayne'in onu buraya geri göndermeyebileceğini düşündüm. Bence o da bunun farkındaydı. Çünkü gitmeden önce yakını olarak kızının odasında bulunabileceğimi bildiren bir formu imzaladı. Biri beni odadan çıkarmaya çalışabileceğinden, formu katlayıp arka cebime attım. Ama kimse bizi rahatsız etmedi. Tuhaftı. Bir gün önce Kat'le baş başa birazcık zaman geçirebilmek için ruhumu satabilirdim. Şimdiyse bej rengi duvarlarında seri üretim bir gündoğumu tablosu asılı olan soğuk bir odada birlikteydik. Bir dilek şansı sunulan ama bu şansı kötü kurduğu bir cümleyle heba eden sefil bir aptaldım ben. Kat'i kendime istemiş, istediğimi de almıştım. Bedeni benimleydi. Geri kalan her şeyse gitmişti.

Koridordan bir telefon alarının sesi geldi.

"Kat," diye fısıldadım. Yanıt vermese de beni duyduğunu biliyordum. "Bundan çıkamazsan, ben de peşinden geleceğim."

Sandalyemi odanın en karanlık köşesine çektim. Tavandaki ışığın tam üzerine vurduğu Kat'ın bedeni kilise gömütüne yatırılmış bir kraliçenin naaşı gibi görünüyordu.

Fabrikada olanları düşündüm. Kim olduğu bilinmeyen biri ne olduğu bilinmeyen bir nesne atmıştı alt kata. Sekiz insan bu nesnenin etrafında toplanmıştı. Ve bunu yaptıkları sırada bulundukları kat çökmüştü. Yılların ihmalinin ardından, binanın zemin tahtaları elbette çürümüş olmalıydı. Ama sekiz gencin ağırlığına dayanamayacak kadar mı çürümüştü?

Dört insan ölmüştü. Üç kişi bilinçsiz bir halde hastanedeydi. Ve benle birlikte iki kişi bu olaydan yara almadan kurtulmuştu. Diğer talihli acilde, elindeki önemsiz yaralarla ilgileniyordu. Görebildiğim kadarıyla, Marlow kanlı avuçları haricinde bu olaydan sağlam çıkmıştı. Doktora, zemin sarsılmaya başladığında duvara sabitlenmiş bir boruya tutunduğunu söylediğini duydum.

Yani mucize eseri yara almadan kurtulan bir kişi, orada olmaması gereken bir kişi ve esrarengiz bir 911 araması vardı. Ama en önemli bilinmeyen, aşağı kata atılan o nesneydi. Olay bütün kanalların haber bültenlerindeydi ve enkazın altından sıra dışı bir şeyin çıkarıldığını duymayı bekliyordum. Polis binanın çökmesinin kaza olduğunu düşünüyordu ama ben buna inanmıyordum. Her şey bir noktaya bağlanıyordu: Çok yakında Marlow efendiyle bir konuşma yapacaktık.

KİLİTLENME

“
Kat gözlerini açtı. Kısa bir süre uykuya dalmıştım ve uyandığımda onu tavana bakarken buldum. Ayağa fırlayıp onu tuttuğum anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Kat ne bana sarıldı ne de beni geri itti. Bir şey de söylemedi. Ağlıyordum. Onu bıraktığımda yastıkların içine gömüldü. Başı tuhaf bir açıda duruyordu ve az önce dikkatle tavana bakan gözleri artık battaniyeyi inceliyordu.

Kapıdan başını uzatıp Kat'ın uyandığını gören hemşire doktorları çağırdı ve onlar geldiğinde beni odadan dışarı attılar.

Aradan bir saat geçti. Hemşireler ellerinde çeşitli aletlerle odaya girip çıkıyorlardı. En sonunda gece nöbetindeki nörolog benimle konuşmak için dışarı çıktı. Doktor Ito'yu, Brockenhurst Kulübü'nde tenis oynarken giydiği

beyaz forma ve şortla aynı renkteki doktor önlüğü sayesinde tanımam kolay oldu.

“Sen Irene Eaton’ın oğlusun, değil mi?”

Kishka burnumun en fena yanı buydu. Kimsenin beni unutmamasını sağlayan devasa bir doğum izine ya da ikinci bir kafaya sahiptim sanki.

“Evet.” İnkâr etmek anlamsızdı. Kulüpte sürekli ailem hakkında dedikodu yaptıklarına emindim. *Zavallı Irene Eaton*, diyorlardı. *Oğlu kafayı çizmiş bir siber suçlu!*

“Kat’in arkadaşayım. O nasıl?”

Doktor Ito bu bilgiyi benimle paylaşmaya istekli görünmediğinden, Kat’in annesinin imzaladığı formu çıkarıp gösterdim. “Aile dostuyum.”

Kadın başını salladı. “Katherine’in beyin sapının pons denilen kısmı ciddi hasar almış. Bu duruma serebromedulospinal bağlantısızlık diyoruz ve...”

“Pardon. Serebro ne?”

Sabırla gülümsedi. “Halk arasında kilitlenme sendromu* denir.”

Doktorun omzunun üzerinden, Kat’in kıpırdamadan yattığı odaya baktım. “Koma gibi bir şey mi?”

Doktor Ito başını iki yana salladı. “Komayla tek benzerliği Katherine’in hareket edememesi. Ama EEG’sine göre beyin faaliyetleri normal. Yani bilinci yerinde ama zihni fonksiyon gösteremeyen bir bedende kilitli kalmış durumda. Tıp dünyası bedendeki problemleri düzeltmekte çok ilerlemiş olsa da beynin onarılmasında o kadar yol alamadık.”

Nefes alamıyordum. Bacak kaslarımın uyuştüğunu

* *Locked-in syndrome.* (ç.n.)

hissederken bir sandalyeye yığıldım. “İyileşecek mi?”

“Korkarım iyileşme olasılığı çok düşük. Sana daha iyi haberler vermek isterdim. Çok üzgünüm. Bak, girmem gereken bir ameliyata on dakika geciktim. İzninle.”

Doktor Ito yanımdan ayrılırken kolunu yakalamaya çalıştım ama elim boşta kaldı. Etrafımı saran dünya parçalanırken bir süre kıpırdamadan durdum.

Kat’ın odasına dönmek için bütün cesaretimi toplamam gerekti. Yatağında kıpırtısız yatmaya devam ediyordu; gözleri tavandaydı. Doktor Ito’nun söyledikleri doğruysa, Kat çalışmayan bir bedenin içinde tutsak kalmıştı. Ormanda koşarak büyüyen bir kız için bundan daha kötüsü olamazdı. Kat gibi yaratıklar bir kafesin içinde yapamazdı.

“Hey,” diye fısıldadım. Dudaklarım kulağına degecek kadar yakındı. “İyileşeceksin. Sen iyileşene dek yanında olacağım.” Ama ağzımdan çıkan kelimeler bana da sahte geldi. Söylediklerime önce kendim inanana dek odadan çıkmam gerekiyordu.

Öğle yemeği saatlerinde, annemle hastanenin kafeteryasında oturuyorduk. Ona beni nerede bulabileceğini söyleyen yakın arkadaşı Doktor Ito olmalıydı. Kafeteryanın aydınlatması o kadar kötüydü ki hastaları sağlıklılardan ayırmak kolay değildi. Tam karşımdaki annem bile çok yeşil görünüyordu. Önümdeki ton balıklı sandviçten dev bir ısırık aldım. Sandviçin kokusu aklıma kedi mamasını getirdi.

“Bunu yer yemez yukarı döneceğim,” dedim. “Babam nerede?”

“Londra’ya gidiyor. Normalde ben de şu anda onunla olacaktım.”

Eskiden, söylediği böyle boktan şeylerin kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkında mı acaba diye düşünürdüm. Artık umurumda değildi.

“Ah, eminim gece uçuşunu yakalarsın. Ben seni tutmayayım.”

Annem bu dediğimi duymazdan geldi. “Yaralanan kız... O mu? Yatılı okuldan Brockenhurst’e gelmene neden olan kız?

Çok aptalca bir soruydu. “Başka arkadaşım var mı?” desem de, elbette bunun cevabını bilecek kadar tanıımıyordu beni.

“Olanlar için üzgünüm, Simon. Ama bana arkadaşının kısa süre içinde iyileşmesinin mümkün olmadığı söylendi. Sürekli burada kalıp okulu kaçıramazsın.”

Kahkaha attım. Aslında bunu öylesine yapmıştım. Herhangi bir şeyi komik bulacak halde değildim. “On sekiz yaşındayım. Okul artık benim için tercihe dayalı bir durum.”

“Belki öyle ama kızın ailesinden değilsin. Hastane yönetimi odasında kalmana müsaade etmez.”

Bu kadın beni anaokulu yıllarımdan beri hafife alıyordu. Şu ana dek hakkımda bir şeyler öğrenmiş olması gerekirdi. “Benim iki avukatın yumurtası olduğumu unutuyorsun. Eminim federal hükümetin hastane ziyaret yönergelerinden haberdarsındır.” Kat’in annesinin imzaladığı formu pantolonumun arka cebinden çıkarıp masaya koydum. Annem formu açıp okumadan önce, eline bir peçete alıp kâğıda bulaşan mayonezi zarif bir hareketle sildi.

Başını kaldırıp kâğıdı bana geri verdiğinde gözlerinde kararsız bir bakış vardı. “Pekâlâ, yasalar burada kalmayana izin veriyor. Ama ben izin vermiyorum. Benimle eve geleceksin, Simon.”

“Yoksa?”

Şirin burun delikleri öfkeyle büyürken derin bir nefes aldı. “Yoksa derken?”

“Demek istediğim, beni buradan çıkarmak istiyorsan elinde çok iyi bir tehdit silahı olmalı.”

“Şimdi şartlı tahliye memurunu arayıp suç repertuvarına kredi kartı sahtekarlığını da eklediğini söyleyebilirim mesela.”

“Bunu yapabilirsin. Ben de Brockenhurst’teki herkese senin aslında kim olduğunu anlatırım.”

Mükemmel kaşlarını kaldırıp kahkaha attı. Sırrını yüzüne vurduğumu halen anlayamamıştı. “Ben aslında kimmişim, Simon?”

“Sen Kishka’nın kızıydın,” dedim, gözlerimi gözlerinin içine dikerek.

Sessiz kaldı. Onu köşeye kısıtırmıştım. Hayatımın en iyi anlarından biriydi ve her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordum. Tam o anda, tepemizdeki floresan ışıklar titreşerek yaşanan anı bir korku filmi sahnesine dönüştürdü.

“Ne dersin, sence gerçek burnunun fotoğraflarını gördükten sonra da sana hayran olmaya devam ederler mi? Ya da ne bileyim, babanın Harvard’a gitmen için gereken parayı nereden bulduğu üzerine dedikodu yaparlar mı? Belki de Harvard’a kabul edilmeni bile sorgularlar.”

“Bu kadarı yeterli!” dedi, çok sert bir sesle. Yüzündeki

şok ifadesinin yerini saf bir öfke almıştı. “Sen küçük bir boksun, Simon.”

“Hayır, ben bir *Kishka*’yım. Tıpkı büyükbabam gibi.” Burunlarımızın arasında birkaç santim kalana dek masada öne eğildim. “Gerçekten bundan kaçabileceğini mi düşündün?”

Kat’in odasındaki sandalyeme geri dönmüş, öğle yemeği sonrasında kestiriyormuş gibi görünmek için başımın üzerine bir battaniye çekmiştim. Odaya giren birkaç kişinin seslerini duydum; gözlerimi araladım, beyaz yünlerin arasından sızan güneş ışığının izin verdiği kadarıyla üç kişi olduklarını fark ettim: Doktor Ito ve yabancı iki adam daha. Adamların seslerini tanıyamadığımdan, onları görebilmek için battaniyeyi biraz indirdim. *Operation** oynuyorlarmış gibi Kat’in yatağının üzerine eğilmişlerdi. Adamlar çok yaşlı değildi. Herhalde yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başındaydılar. Gömleklerini kot pantolonlarının içine sokmamışlardı ve ayaklarında spor ayakkabı vardı.

“Haklısın. İdeal bir aday,” dedi adamlardan biri.

“Böyle güzel bir kafayı tıraş etmek zorunda olmamız gerçekten çok üzücü,” diye şaka yaptı diğer adam.

“Saçlarına dokunmayın!” Battaniyeyi üzerimden attığım anda üç ziyaretçi irkilerek bana döndüler.

“Uyanıksın,” dedi Doktor Ito, içini çekerek. Annemin beni hastaneden götüreceğini umduğuna emindim.

“Hey,” dedi adamlardan biri. Bana doğru yaklaşarak

* Oyuncuların el-göz koordinasyonunu ve ince motor becerilerini test eden bir oyun. (ç.n.)

yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle elini uzattı. “Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Adım Martin...”

“Burada neler oluyor?”

“Arkadaşına yardımcı olmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz,” dedi Doktor Ito. “Burada işimiz bitti mi?” diye sordu adamlara.

“Evet, sanırım,” dedi, halen Kat’in yatağının yanı başında duran adam. Bir tablete hızlıca birkaç not aldı. “Kız hazır olduğunda hemşire bize haber verecek mi?”

“Elbette,” dedi Doktor Ito. “Şimdi bize müsaade eder misiniz, beyler? Bu genç adamla konuşmam lazım.”

Adamlar odadan çıktılar. Kapı kapandığında nörolog bana döndü.

“Kimdi bu adamlar?”

Birbirine zıt iki hareketi aynı anda yaparak, kollarını kavuşturup gülümsedi. “Katherine çok şanslı bir kız, Simon. Bu beyler Şirket’ten gelen mühendisler. Katherine’in durumundaki insanlara yardımcı olabilecek bir cihaz tasarlamışlar. Ve cihazın beta testinde yer alacak hastalar arıyorlar.”

“Bir dakika!” Doğru mu duymuştum? “Bu adamların gerçekten o Şirket’ten olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Başka Şirket var mı? Milo Yolkin için çalışıyorlar.”

Bir keresinde Şirket’in Princeton’daki merkezinde çekilen bir TED konuşması izlemiştim. Konuşmada Milo şirket adının hikayesini anlatmıştı. Bu ad başta yalnızca arkadaşlar arasında bir şakaydı. Bütün dev teknoloji şirketlerinin aptalca, şirin ya da saçma adları olduğundan, Milo kurduğu küçük şirkete ciddi bir ad koymak istemişti. İlk birkaç yıl finans medyası Şirket’i ciddiye almamıştı

ama Milo'nun şirketi bugün olduğu canavara dönüşene dek büyümeye devam etmişti. Artık insanlar şirketin adını hiç komik bulmuyordu. Tek bir güçlü şirketin olduğu bir gelecek artık kimseye mantıksız gelmiyordu.

Şirket'in medikal ekipman ürettiğini bilmiyordum ama buna şaşırılmamıştı. Bu şirket her şeyi yapıyordu. Hatta yeni Otherworld'ün kodlarının büyük kısmını boş zamanlarında bizzat Milo Yolkin'in yazdığını bile duymuştum. Yolkin tek başına böyle bir şey yapabiliyorsa, Şirket *her şeyi* yapabilirdi.

"Nasıl bir cihaz icat etmişler? Nasıl çalışıyormuş?"

"Bunu mühendislere sorman gerekiyor. Beyin cerrahı olabilirim ama korkarım bu cihaz benim için biraz fazla karmaşık."

Kat'e baktım. Geri döndüğümde, doktorun, arkasında pelerin gibi uçuşan beyaz önlüğüyle odadan çıktığını gördüm.

Belki öylesine söylemişti ama Doktor Ito'nun önerisini ciddiye aldım. Şirket mühendislerini bulmak için koşar adım odadan çıktım. Bana sonsuzluk gibi gelen bir zamanın ardından ilk kez umut gibi bir şey hissediyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Avuçlarım terlemişti. Milo Yolkin beyin gücünü Kat'in durumundaki insanlara yardımcı olmaya yöneltirse, Kat'in gerçekten de bir şansı olabilirdi.

Neyse ki mühendisler çok uzaklaşmamışlardı. Kat'in odasının biraz ilerisindeki hemşire bankosunun önünde konuşuyorlardı. Adı Martin olan adam siyah, plastik bir çanta taşıyordu. Kim bilir bu çantanın içinde ne vardı? Haplar, iğneler, araçlar... Benim için fark etmezdi. Biraz-

cık olsun Kat'e yardımcı olma olasılığı varsa, spor ayak-kabılı ayaklarına kapanırdım.

Benimle herhangi bir bilgiyi paylaşmaları için hiçbir neden olmadığından yalvarmaya hazırdım. Ama Martin onlara doğru geldiğimi gördüğünde gülümsedi.

"Hey, az önce için çok üzgünüm," dedi, içten bir sesle. "Duyarsız davranmak gibi bir niyetim yoktu. Hastaneler halen beni geriyor. Bu arada, meslektaşım Todd'la tanış."

"Selam," dedi diğer adam, elini kaldırarak.

"Simon," dedim. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Birbirlerine hızlı bir bakış attılar. "Elbette," dedi Martin. Kat'in odasına dönmemizi işaret ettim.

"Katherine Foley kız arkadaşın mı?" diye sordu Todd, odaya girdiğimizde.

"Evet." Bunu dediğim anda Kat'in bizi duyabildiğini hatırladım. "Demek istediğim arkadaşız. Ve o da bir kız."

"Şüphesiz," dedi Todd, hoşlanmadığım bir ses tonuyla.

Martin başını sallamakla yetindi. "Katherine'in başına gelenler için çok üzgünüz."

Martin bu dediğinde içten gibi görünüyordu ama havadan sudan konuşmalarla ya da sempatiyle kaybedecek zaman yoktu. "Kat'in durumundaki hastalar için geliştirdiğiniz bu terapi... Bu konuda daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Martin elindeki çantayı Kat'in yatağının ayakucundaki tepsinin üzerine koyup açtı. Siyah köpükle kaplı çantanın içi özel bölmelere ayrılmıştı. Bu bir film olsaydı, böyle bir çantanın içinden parçalarına ayrılmış bir keskin nişancı tüfeğinin çıkmasını beklerdim. Ama karşımdaki çantanın içinde ince, koyu renk bir vizörle ten rengi plastikten bir çember vardı.

Çantaya yaklaştığımda mühendisler buna aldırma-dılar. “Bu da ne?” Vizör ilgimi çekmişti çekmesine ama plastik çember gibi bir şeyi hayatımda görmemiştim.

“Donanımın henüz resmi bir adı yok,” dedi Martin. “O kadar yeni senin anlayacağın. Şu anda ona disk diyoruz. Yazılımı tasarlayan adam *Beyaz Kent* diyordu. Bu adamın yazılımını donanımımızla çalıştırdığında sanal gerçekliğin bir sonraki nesline tanık olacaksın.”

Umutlarım yıkılmıştı. Sanal gerçeklik harika oyunlar yaratabilirdi ama hiçbir şeyi *tedavi* edemezdi.

“*Sonraki nesil* mi dedin?” dedi Todd, dudak bükerek. “Buna sanal gerçeklikte kuantum sıçraması denir.” Bana baktı. “Laboratuvarlarımız tüketicilerin kullanımına sunulan cihazların her zaman beş ile yedi yıl önündedir. Şirket kârını en üst düzeye çıkarmak için yenilikleri bekletiriz. Ama bu defa işin teknoloji kısmı çok büyük önem taşıyor. Patron, bu teknolojiye ihtiyacı olan insanları düşündüğünden işin ticari kısmını önemsemiyor.”

“Patron? Yani Milo Yolkin mi?” Yolkin odada bile olmamasına rağmen, birdenbire tanrısal bir varlığın huzurunda olduğumu hissettim.

“Başka hangi patrondan bahsediyor olabilirim?” dedi Todd, neredeyse acı diyebileceğim bir kahkahayla. “Şirket, Milo’nun krallığı. Gerçi bugünlerde Otherworld’ü tercih ettiğini sanıyorum.”

Todd’un Milo’nun büyük hayranlarından biri olmadığını hissettim. Herhalde dünyanın en büyük dehalarından biri için çalışmak kolay bir şey değildi. Özellikle de bu deha, Şirket’in her projesini bizzat denetleyen, her şeyle yakından ilgilenen bir yöneticiyse.

“Aslına bakacak olursanız, geçtiğimiz hafta sonu Kat’le birlikte yeni Otherworld’ü oynadık.” Gerçekten geçtiğimiz hafta sonu muydu? Bana üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

“Ve odandan çıkmayı başarabildin, ha?” diyerek bana takıldı Martin. “Duyduğuma göre Otherworld VR başlığı uygulaması öylesine bağımlılık yapıyormuş ki, gerçek dünyada zaman kaybetmemek için altına bebek bezi bağlayan yirmili yaşlarında çocuklar varmış.”

“Evet.” Todd başını salladı. “Soylent’ satışlarının da patlayacağını söylüyorlar. Şirketin hisselerinden biraz alsam sence bu yasa dışı olur mu?”

Martin omuz silkti. “Ben bilmem. İK’ya sor.”

Konuşmayı asıl konuya geri döndürmek için parmaklarımı çantanın üzerinde tıkırdattım. “Demek bu yeni nesil bir VR donanımı. Yani şimdi bu, yeni çıkardığınız Otherworld VR başlığından bile daha gelişmiş bir cihaz mı?”

“Aralarında birkaç ışık yılı var,” dedi Martin.

“Bu bizim başyapıtımız. Martin’le birlikte uzun zaman-
dır bunun üzerinde çalışıyoruz,” dedi Todd. Ardından, ses tonu, parlak kolej çocuğu tarzına rağmen gezegendeki en güçlü şirketlerden biri için mühendis olarak çalıştığını hatırlatacak şekilde değişti. “Bu, insanların hayatlarında gerçek bir değişime neden olacak. Disk, kendi başlarına hareket edemeyen insanlar için tasarlandı. Bu, onları kişisel hapisanelerine dönüşen bedenlerinden kurtarıp, yaşadığımız dünya kadar gerçek bir dünyayı keşfetmelerine imkân tanıyacak.” Sanki Şirket’in internet sitesinde yazanları okuyordu.

* Yapay gıda markası. (ç.n.)

“Deneyebilir miyim?” diye sordum.

Todd kahkaha attı. “Olur ama önce kafanın arkasını tıraş etmemiz gerekir.” Ten rengi diski çıkarıp havaya kaldırdı. “Bu teknolojinin tek kötü tarafı bu. Diskin kullanıcının tenine mükemmel bir şekilde yapışması gerekiyor.”

VR teknolojisindeki gelişmelerden haberdar olduğumu sanıyordum ama bu cihazın nasıl çalışıyor olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Tene yapışması mı gerekiyor? Neden ki?”

“Senin anlayacağın, bu disk, takan kişinin beyniyle *konuşuyor*.” Todd yüzümdeki ifadeden ne kadar afalladığımı anlamış olmalıydı. “Kutuda eldiven ya da bot olmadığını fark etmedin mi? Bu teknolojiyle birlikte dokunsal aksesuarların tamamından kurtulduk. Bu, gerçek sanal gerçeklik. Görmek, duymak ve dokunmaktan çok daha fazlası. Diskle birlikte beş duyunu birden kullanabilirsin.”

“Hatta henüz ad vermediğimiz birkaç duyunu daha,” diye ekledi Martin.

Çantaya doğru uzandığımda Todd diski bana verdi. Sigarayı bırakmaya çalıştığı zamanlarda Linda’nın bedeninin bir yerlerine yapıştırdığı ten rengi nikotin bantlarına benziyordu. “Gerçekten insanların beyinleriyle iletişim mi kuruyor?” Mühendisler haklıydı. Bu inanılmaz bir gelişmeydi. Parmaklarımın arasında bir paradigma kayması tutuyordum.

“Evet,” dedi Todd, çantanın içindeki vizörü göstererek. “Vizör sana başka bir dünyayı *gösteriyor*. Ama bu dünyayı *gerçek* kılan, disk.”

“Vizörü takan kişi ne görüyor ki?”

“Geleceği,” dedi Todd, gururla. Martin’e baktı. “Ona videoyu göstereceğim.”

Martin telefonunu çıkarıp bir video açtı. Ve telefonu bana verdi.

Videoda yeşil ve altın rengi çimenler hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Mavi gökyüzünde pamuk gibi birkaç bulut vardı. Burası bir park olmalıydı. Her yanda sarmaşıklarla kaplı, ışıldayan beyaz kuleler yükseliyordu.

“Burası neresi?”

“Hastalarımızın gittiği Beyaz Kent.”

Ekranı gözlerime yaklaştırdım. “Bu CGI değil. Burası gerçek bir yer olmalı.”

“Artık gerçek nedir ki?” Martin gururla kahkaha attı. “Ama yazılım departmanındaki meslektaşlarımıza iltifatını iletacağız.”

“Burası cennet gibi.” Metafor olarak söylememiştim bunu. Dini bir tarikatın internet sitesinde bulacağınız türden bir görüntüydü.

“Cennet gibi de kokuyor,” dedi Martin.

“Bilemiyorum. Benim cennetimde daha az çiçek ve daha çok yarı çıplak kadın var,” dedi Todd, bana göz kırparak. “Pardon, bu dediğim hiç profesyonelce değildi. Kimseye böyle bir şey söylediğimi çaktırma.”

Bunun nedenini bilemiyorum ama Todd’un aptal şakası bende bir beyin fırtınasını tetikledi. “Bir dakika! Beyaz Kent’te kaç kişi var ki?”

“Şu anda beta testte üç yüz kadar kişi yer alıyor.”

“Birbirleriyle konuşabiliyorlar mı?”

“Elbette. Daha fazlasını da yapabiliyorlar,” dedi Todd, merakla tek kaşını kaldırarak. Görünüşe göre bu adamın

zihni her zaman uyanıktı.

“Pekâlâ,” dedim. “Kafamı kazıyabilirsiniz. Disk denemek istiyorum.” Kat’le konuşma şansına sahip olacaksam bedenimin her bir santimini tıraş etmelerine ses çıkarmazdım.

Todd’un rahatsız bir halde kıpırdandığını fark ettim. Sanırım teklifi kabul etmemi beklemiyordu. “Şaka yapıyordum. Bu disk bir prototip ve elimizde sana bırakılabileceğimiz fazladan bir disk yok. Ayrıca patron da Beyaz Kent’te tur atacak kişiler konusunda çok seçicidir.”

“Kat’le konuşmam gerekiyor,” dedim, çaresizliğimin apaçık ortaya çıktığının farkına vararak. “*Lütfen*. Bunun için her şeyi yaparım.”

Martin elini meslektaşının omzuna koydu. “Belki de çocuk tesise gelebilir. Bence bundan kimseye bahsetmediği sürece herhangi bir zararı olmaz.”

Todd’un ikna olmadığı belliydi. “Böyle bir şeye yetkimiz yok,” dedi, ciddi bir sesle.

“Evet ama bu çocuğun bize verebileceği geri bildirimi düşünsene.”

“*Hayır*.” Todd, Martin’in, omzundaki elinden kurtulmak için bir adım geri gitti. “Bence asıl sen yanlış gidebilecek şeyleri düşünmelisin.”

Yanlış gidebilecek şeyler. Bundan hoşlanmamıştım. “Ne demek istiyorsunuz? Şu ana dek diskte yanlış giden bir şeyler oldu mu?”

“Elbette olmadı,” dedi Martin, beni teskin etmek ister gibi. “Tatmin oranımız yüzde yüzdür.”

“Bu doğru,” dedi, gözleri meslektaşının üzerinde olan Todd. “Çünkü seçtiğimiz hastalar konusunda çok dikkatliyiz.”

Martin bana dönerek özür diler gibi omzunu silkti. “Üzgünüm,” dedi, Todd çantayı kapatırken. “Elimden geleni denedim.”

Ve bu dört kelimeyle içimdeki umut kıvılcımı söndü.

Aradan geçen beş saatte Kat’in odasına hiç kimse gelmedi. Olumlu bir şeylerin olması için dua etmekten başka bir şey yapamadığım bu süre içinde Kat’in annesi de kızının Şirket’in beta testine katılmasına izin vermiş olmalıydı. En sonunda odaya giren hemşirenin elinde bir makas ve cerrahi operasyonlarda kullanılan türden bir jilet vardı. Hemşirenin Kat’in kafasının arkasını tıraş etmesini izledim. Kat’i Kat yapan şey saçlarıydı. Her zaman saçlarıyla gurur duymuştu. Hemşire tıraşın ardından Kat’in kafasını yastığa yeninden yatırdığında herhangi bir şekilde farklı görünmüyordu. Ama yerde bakır rengi saç bukleleriyle dolu bir plastik poşet vardı ve bu poşetin görüntüsü midemi bulandırıyordu.

Hemşire bunun Kat için en iyisi olduğunu söyleyerek beni teskin etti. Kat saçlarının kesilmesini umursamayacaktı. Ona inanabilmeyi isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım, Kat’in yanına gittiğimde. Buna degeceğini ummaktan başka şansım yoktu.

ÇOCUK

Kat'ın vizörü takılmış; disk kafatasının altı kısmına sabitlenmişti. Kalp monitöründeki inip çıkarak ilerleyen çizgiyi izliyordum. Nabzı ne zaman hızlansa Beyaz Kent'te bir şeyler oluyordu. Mühendislerin bana gösterdiği yeri bulabildiğini umuyordum. Oradaki tek eksik şey bir kaleydi ve Kat'le birlikte kale inşa etmek için yanında olmak isterdim. Ama Kat, peşinden gidemeyeceğim bir yerdeydi. Elimde bu disklerden bir tane olmadan bunu yapamazdım.

Gecenin on birinde günün ikinci ton balıklı sandviçini almak için kafeteryaya indim. Üniformalı bir kadın, tuvaletleri temizlerken de kullanılıyormuş gibi görünen eski bir bezle masaları siliyordu. Sandviçim ve tadı yarık lastiğe benzeyen kahvemle oturduğum masanın etrafındaki kısmında silinmemiş geniş bir alan bırakmak

haricinde varlığımın farkında olduğuna dair hiçbir şey yapmadı. Kadının dışında, kafeteryanın köşesinde oturan sırtı bana dönük bir de adam vardı. Kaskatı duruşu ve çevresine yaydığı teyakkuz havası nedeniyle burada görev için bulunan bir yetkili olabileceğini düşünsem de bunu umursayacak halde değildim.

Önümdeki duvara asılı televizyon ekranında bir sohbet programı vardı. Sesi kısılmıştı ama rutinini sergileyen sunucuyu izliyordum: monolog, masaya geçiş, orkestra solistiyle şakalaşma, ilk konuğun takdim edilmesi. Yıllar boyunca her gün aynı şeyi yapmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündüm. Hastaneye gelişimin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmemiş olmasına rağmen çoktan kendi rutinimi yaratmıştım: yatak kenarı, tuvalet, kafeterya. Aklımı kaybetmeme az kalmıştı.

Programın ilk konuğu çıktığında coşkulu alkışların boğuk sesini duydum. Sahnenin sağ tarafındaki kadife perdelerin arasından genç bir adam çıktı. Bir alışveriş merkezinin otoparkında akrobasi numaraları yapacakmış gibi giyinmişti. Üzerindeki svetşörtten bende de vardı. Annemi gıcık etmek için Target'ten satın almıştım. Adamın yüzündeki budalaca sırıtışa ve altın rengi meleksi buklelerine baktım. Herhalde dünyada bu yüzü tanımayan kimse yoktu. Bu, Milo Yolkin'di. Seyircilere el salladığı anda insanlar yerlerinden fırladı. Ben de ayağa kalkmış, televizyonun ses tuşunu arıyordum. Sesi açarken alkışlar coşkuyla yükseldi.

Programın sunucusu, terzi elinden çıkma ince çizgili şık bir takım giymiş, kırklı yaşlarının sonunda zarif bir adamdı. Alkışlarla ıslıklar sona ererken, tek kaşını kal-

dırmış sunucu da gözlüğünü düzelterek konuğunu inceliyormuş gibi davranıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu sunucu, tam anlamıyla ifadesiz bir suratla. “Baban programa gelemedi mi?” Kalabalık kahkahalara boğulurken dümdüz bir ifadeyle ekrana baktım.

Kamera, sahte bir gülümsemeyle bakan Milo Yolkin’e yaklaştı. Oradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiği belliydi. Ünlü yüzü yakından solgun ve sıska görünüyordu. Gözlerinin altında makyözün saklayamadığı torbalar vardı.

“Cidden,” dedi sunucu. “Kaç yaşındasın? On iki falan mı?”

“Kısa süre önce yirmi dokuzuma bastım,” dedi Milo. Araya zorunlu doğum günü alkışı girdi.

“Senden daha yaşlı boxer şortlarım olduğuna eminim,” dedi sunucu. “Şirket’i açtığında kaç yaşındaydın?”

“On dokuz.”

“Ve şu anda Şirket’in değeri...”

Milo’nun kızaran yüzü bir an için sağlıklı bir görünüm kazandı. “Söylemesi zor. Değeri her gün değişiyor.”

“Pekâlâ, yaklaşık bir rakam verelim o halde. Şirket’in değerinin Avrupa ya da Asya’nın toplam gayri safı yurtiçi hasılasından daha yüksek olduğunu söyleyebilir miyiz?”

Gezegenin en başarılı şirketinin CEO’su sırtarak ayakkabılarına baktı.

Ekranın parlaklığını kaplayana dek televizyona yaklaştım. Kat’e özgürlüğünü verebilecek olan adama mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordum.

“Peki, peki. Bu kadar şaka yeter,” dedi sunucu. “Tam

da bu yüzden böyle programlara çıkmıyorsun, değil mi?"

Milo başını kaldırıp tatlı bir ifadeyle omzunu silkti. Bu havadan sudan konuşmanın bir an önce sona ermesini istiyordum. Milo Yolkin önemli bir nedeni olmasa bir sohbet programına asla çıkmazdı. Beyaz Kent'ten bahsetmesini beklemiyordum. Şirket'in beta testleri her zaman gizlilik içinde yapılırdı. Bence yeni Otherworld'ün tüm dünyanın kullanımına açıldığını duyuracaktı.

"Ama duyduğuma göre bugün bir istisnaymış. İnsanlara üzerinde çalıştığın bir projeden bahsetmek için buraya gelmişsin," dedi sunucu. "Senin için çok önemli bir şey. Sanırım bu projenin adı Otherworld." Seyircilerin arasından birbirinden kopuk birkaç ıslık sesi geldi. Haklı çıkmıştım. "Görüyorum ki, Otherworld şimdiden takipçi kazanmaya başlamış. Peki tam olarak nedir bu Otherworld? Yanılmıyorsam bu bir oyundu, değil mi?"

"Böyle düşünenler var," dedi Milo. "Teknik olarak MMO* denilen bir oyundu. Ama bizim gibi oyuncular için orijinal Otherworld bundan çok daha fazlasıydı."

"Aynen öyle!" diye bağırdı biri.

"Bir arkadaşın mı?" diye sordu sunucu.

Milo, stüdyo ışıklarının parlaklığı yüzünden elini gözlerine siper edip seyircilerin arasındaki kişiyi bulmaya çalıştı. "Herhalde." Sırıttı. "Ya da bir düşmanım. Anlamak için avatarını görmem lazım. Oradaki insanların çoğunu tanırdım. Onlu yaşlarımdayken hayatımın iki seneye yakın bir süresini Otherworld'de geçirdim."

Bu ilginçti. Bunu kim bilebilirdi? Milo Yolkin, Other-

* *Massively multiplayer online game*. Çok yüksek sayıda oyuncunun dâhil olduğu çevrimiçi oyunlar. (ç.n.)

world'den bu kadar etkilenmeseydi bugün dünyanın nasıl bir yer olabileceğini hayal etmek kolay değildi.

"Lisede çok popüler bir çocuktun herhalde," diyerek takıldı sunucu.

Milo'nun gülümsemesi o kadar da içten değildi artık. "O günlerde gerçek dünyanın bana karşı çok nazik olmadığını söyleyelim."

Sunucu gözlüğünü düzeltti. Konuyu değiştirmenin zamanıydı. "Peki orijinal Otherworld'de amaç neydi?"

"Amaç mı?" dedi Milo. "Amaç yoktu."

Sunucu gergin bir halde gülümsedi. "Bütün oyunların bir amacı yok mudur? Asıl fikir *kazanmak* değil midir? Aksi takdirde oyun oynamanın ne anlamı kalır ki?"

"Canlı olmanın ne anlamı var?" oldu Milo'nun karşılığı. Buna kahkahayı patlattım. Ama sunucu bir an için afallamıştı; sanırım bu soruya verebileceği bir yanıtı yoktu. Sessizliği Milo doldurdu. "Otherworld'ün amacı gerçek dünyada yaşayamayacağın türden bir hayat yaşamaktır. Orada çeşitli mahluklarla dövüşebilir, yeni topraklar keşfedebilir, hazine sahibi olabilir ya da istediğin kadar seks yapabilirdin. İçinden gelen buysa, sıfırdan bir çinçilya çiftliği bile kurabilirdin. Her şey sana bağlıydı. Otherworld benim kaçışım oldu. Oradayken istediğim kişi olabiliyordum. Otherworld beni özgürleştirdi."

Genç Milo Yolkin'in orijinal Otherworld'de neyle meşgul olduğunu öğrenmek isterdim. Şu anda yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen aşırı büyümüş bir çocuk gibi görünüyordu. Orada sanal bir hayvanat bahçesi mi kurmuştu? Zamanını dijital yavru fok balıklarının kurtararak mı geçiriyordu?

“Oynamayı neden bıraktın?” diye sordu, konuşmayı yeniden rayına sokmaya çalışsan sunucu.

Bu soruyla Milo’nun yüzüne buz gibi bir ifade oturdu. Böyle anlarda insan onun aşırı büyümüş bir çocuk olmadığını hatırlıyordu. Milo Yolkin gezegendeki en güçlü insanlardan biriydi. “Yaklaşık on bir yıl önce bir sabah bilgisayarımı açtığımda Otherworld’ün kapandığını gördüm. Oyunun yapımcı şirketi yeterince abone olmadığı için Otherworld’ü kapatmaya karar verdi.”

“Birdenbire yanı?”

“Evet,” dedi Milo. Halen bunun hiç de adil olmadığını hissettiği ve bu yüzden öfkeli olduğu açıkça görülebiliyordu. “Otherworld kapandığı sıralarda kendi krallığımı kurmuştum. İnanılmaz bir kalem, bir haremim, topraklarımda tarım yapan köylülerim vardı. Bu krallığı ben yönetiyordum. Ama birdenbire, *puf*. Her şey gitti. Hayatımda başıma gelen en kötü şeydi bu. Ve Şirket’teki mühendislerimden biri, geliştirdiği çığır açıcı yeni teknolojiyi bir gün bana gösterdiğinde Otherworld’ü geri getirmenin zamanının geldiğini düşündüm.”

“Çığır açıcı teknoloji mi?” diye sordu sunucu. “Burada tam olarak neden bahsediyoruz?”

“İnsanlara *anlatabileceğiniz* bir şey değil,” dedi Milo. “İnanmak için görmeniz ve hissetmeniz gerek.”

Bu belli ki bir işaretti. Sahneye üzeri beyaz örtüyle kapatılmış, tekerlekli bir stant çıkarıldı. Doğum günü partilerindeki sihirbazlar gibi sırttan Milo koltuğundan kalkıp örtüyü çekti. Standın üzerinde dokunsal eldivenler ve yeni Otherworld VR başlığı vardı.

“Bunlar senin için,” dedi Milo, sunucuya. Adam,

Milo'nun uzattığı eldivenleri taktı. "Bu set çok gelişmiş bir dokunsal teknolojiye sahip ama VR başlığı hayal bile edemeyeceğiniz bir deneyim sunuyor. Şu ana dek yalnızca birkaç bin prototip üretip sattık ve yeni oyunu bunlardan biri olmadan oynayamazsınız."

"Bu iş ilginçleşiyor," dedi sunucu, başlığa bakarken. "Peki ama stüdyodaki herkes ne gördüğümü nereden bilecek?"

"Bunu halledebiliriz." Milo, VR başlığını sunucunun başına taktığı anda arkalarında büyük bir ekran aydınlandı. Seyirciler, sunucunun gördüğü her şeyi görebileceklerdi.

"Işığa doğru yürüsem mi?" diye şaka yaptı sunucu, körlemesine yürüyormuş gibi ellerini öne uzatarak.

"Henüz değil," dedi Milo, gülerek. "Bir yanardağın zirvesine tırmandığın oldu mu?"

"Hayır. Ben tehlikeden ölümüne korkarım."

"Şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin. Hem de kendi stüdyonun güvenli ortamında."

Milo'yla sunucunun arkasındaki ekranda yanmış, kapkara bir arazi ve bir lav nehri belirdi. Seyirciler soluklarını tutmuştu. Hiç kimse hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti. Sunucu, yüksek sesli bir patlamayla kendi eksenini etrafında döndü. Yanardağdan gökyüzüne turuncu alevler püskürüyor; pterozor büyüklüğündeki uç akbaba havada daireler çizerek mangal partisinin başlamasını bekliyordu.

"Eldivenlerim ısınıyor!" dedi sunucu heyecanla. "Hey, bakın! Ellerimi görebiliyorum!" Kendi bedenine baktı. "Ve geri kalanımı da!"

“Bu doğru. Şimdi bu elleri biraz serinletelim,” dedi Milo. Birdenbire sahne değişti. Ekranda artık uçsuz bucaksız, donmuş bir okyanus görünüyordu. Bir gümbürtü duyuldu ve önündeki buz katmanı kırılırken dengesini kaybeden sunucu sendeledi. Buz katmanının altında devasa beyaz köpekbalıkları dolanıyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Eğlence anlayışlarımızın farklı olduğunu düşünüyorum,” dedi sunucu. “Maui Adası’nda güzel bir plaja ve meyveli bir kokteyle ne dersin?”

Milo kahkaha attı. “Pekâlâ. O zaman seni daha huzurlu bir yere götürelim. Şu ana dek Otherworld’ün en popüler yeri İmra kenti oldu.” Ekranda, Antik Yunan’dan fırlamış gibi görünen süslü mermer binaların çevrelediği, kıvrılarak dönen bir sokak belirdi. Sunucunun yanından, üzerinde dar ve siyah bir elbise olan, inanılmaz güzel bir kızıl geçti.

“Vay! Şu piksellere bak!” dedi sunucu. “Bu da kim?”

“Adı Catelyn. O bir NPC. Ona göz kırparsan ne olacağını görürsün.”

“Bu numara gerçek hayatta asla işe yaramaz ama bir deneyelim. Hey, fıstık! Neden yanıma gelip adının açılımını söylemiyorsun?”

“NPC’nin açılımı *oyuncu olmayan karakter*’dir,” dedi Milo, ciddi bir sesle. “Ama Catelyn farklıdır. Demek istediğim, özeldir. Sistemin bir parçası ama onu kendine ait bir zekâyâ sahip olacak şekilde tasarladık.”

Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Sunucu ıslık çaldı. “Bu yazılımla *oynayabilir* miyim?”

Gözlerimi devirdim.

“Elbette,” dedi Milo. “O zaman o da oynar.” NPC gelip

sunucunun elini tuttu. Seyircilerin arasındaki kadınlar kadar gerçek görünüyordu. Ten dokusu inanılmazdı. Yumuşak ve nemliydi; gözenekleri bile görülebiliyordu. Kamera eline döndüğünde, kadının cildindeki ayrıntıları ve kan kırmızısı oje sürülmüş tırnaklarından yansıyan güneş ışınlarını bile görebiliyordum. Detaylar harikuladeydi.

“Aman tanrım, parmaklarımı sıktığını hissedebiliyorum!” dedi sunucu, gerçek bir heyecanla. “Bu yazılım aslında neye gider, biliyor musunuz?” Sunucu araya bir es koydu ve seyirciler kıs kıs gülmeye başladı. “Ayak masajına! Benim ayak masajı tutkunu olduğumu söyleyebilirsiniz.”

Milo bunun şaka olduğunu fark etmemiş gibi bir ses tonuyla, “İstedğin buysa budur, yargılamak bana düşmez,” dedi. Bütün bu olan biteni çok ciddiye aldığı belliydi. “Otherworld’de hepimiz kendimiz için mümkün olan en iyi hayatı yaşayabiliriz. Bu hayat her neyse. Ne kadar paranızın olduğunun ya da fiziksel olarak ne kadar formda olduğunuzun önemi yok. Her zaman istediğiniz hayata artık ulaşabilirsiniz. Bazı insanlar avlanmak, kavgaya etmek ya da keşfetmek isteyecek. Bazıları da ayak masajı.”

Catelyn ekranda sunucuya sokularak yanağına bir öpücük kondurdu. “Aman tanrım,” diye mırıldanan sunucu. Eldivenlerinden birini çıkarıp ceplerini karıştırmaya başladı. “Bu şey için ne kadar para istiyorsun? Bir milyon dolar?.. Ruhumu da verebilirim.”

Milo’nun yüzü ışıldadı. “Tek yapman gereken Otherworld’e kaydolup bir VR başlığı satın almak. Ön erişim uygulaması geçen cumartesi yayınlandı. Sistemdeki hataları ayıklamamıza yardımcı olmaları için iki bin oyuncuya erişim izni verdik. Otherworld’ün dünya çapında

lansmanı birkaç ay içinde gerçekleştirecek. Umuyorum, bu tarihe dek yeni VR başlıklarından birkaç milyon adet üretmiş olacağız.”

“Bunun için birkaç ay beklemem mi gerekiyor?” diye yakındı sunucu. “Ama buradan çıkmak istemiyorum!” Catelyn’e bir öpücük gönderip VR başlığını çıkardı. “Pekâlâ, artık bunu kendim denediğime göre bir sorum var. İnsanlar Otherworld’deyken karınlarını nasıl doyuracaklar ya da ihtiyaçlarını nasıl giderecekler? Çünkü kimse bir dürüm gömmek ya da çişini yapmak için böyle bir kadına veda etmez.”

“Çok iyi bir noktaya parmak bastın,” dedi Milo. Sanırım böyle bir soruyla ilk kez karşılaşmıyordu. “Şirket’in bu konuda da bir çözüm üreteceğine eminim.”

Orkestrasının çaldığı kısa bir parçanın ardından reklamlara geçildiğinde, düşüncelerim, ihtiyacı olan tüm besinleri birkaç ince boruyla alan Kat’e kaydı. Şirket mühendislerinin söyledikleri doğruysa, Kat’in beyniyle iletişim halinde olan cihaz, insanların kullanımına sunulan Otherworld VR başlığından çok daha gelişmiş bir teknolojiye sahipti. Cihaz, Martin’le Todd’un açıkladığı şekilde çalışıyorsa, Kat, içinde olduğu dünyada tıpkı bu dünyada olduğu gibi hissedebiliyor, koku ve tat alabiliyor demekti. Catelyn’in erkek versiyonunu bulursa ve oradan hiç ayrılmak istemezse ne olacaktı?

ZİYARETÇİ

Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Kat'ın odasına dönerken, bacaklarım nedenini anlayamadığım bir şekilde durdu. Odanın kapısı aralıktı. Herhalde hemşirelerden biri Kat'ın durumunu kontrol etmek için odaya girmişti ama bundan emin olamazdım. Parmaklarımın ucunda sessizce kapıya yaklaşıp aralıktan içeri baktım. Kat'ın yatağının başında duran biri vardı. Üzerinde kapüşonlu bir svetşörtle kot pantolon olan, ince biriydi. Bu haliyle Elmer'in üçüncü katında gördüğüm esrarengiz figüre çok benziyordu. Elimdeki kahve bardağını atıp içeri daldım ve svetşörtünden tuttuğum yabancıyı kendime doğru çektim. Çıkan ses şüpheye yer bırakmayacak şekilde bir kadına aitti. Kapüşonu geriye düştüğünde zarif yüzü ortaya çıktı.

"Busara!" dedim, karşımdakinin o olduğundan emin

olmama rağmen. Burada olduğuna inanmak benim için çok zordu.

“Üzgünüm. Eve gittiğini düşünmüştüm. Seni korkutmak istemezdim.”

“Gecenin köründe ne yapıyorsun burada?” O anda, okuldaki bilgisayarında gördüğüm videoyu hatırladım ve kafa karışıklığımın yerini öfke aldı. “Bir dakika! Burada *film* mi çekiyordun?”

“Hayır, konu bu değil. Yanımda kamera yok.” Sakindi. Çok sakindi. Bu kız belki de gerçekten androiddi.

“Boş versene!” Bileğindeki plastik bandı fark ettim. “Bu da ne?” diye sordum, banda daha iyi bakmak için kolunu tutup kendime doğru çekerek. Plastik bandın üzerinde adını ve doğum tarihini görmek beni şaşırttı. “Sen de bu hastanedeki hastalardan biri misin?”

Kolunu indirip, bundan utanıyormuş gibi parmaklarıyla plastik bandın üzerini kapattı. “Kalp rahatsızlığım var. Hastanede çok uzun zaman geçirmem gerekiyor. Kardiyoloğum bu katta.”

“Ah.” Demek bu yüzden okulu bu kadar sık kaçırıyordu. Kendimi götün teki gibi hissettim. “Pardon.”

“Sorun değil. Sen nasılsın?”

Basit bir soru olmasına rağmen cevaplamakta zorlandığımı fark ettim. Ağzımı açsam da tek kelime bile çıkmadı. Busara’yla yan yana durup yatakta yatan kıza baktık. Kat’ın saçlarından geriye kalanlar yastığa saçılmıştı ve gözleri Şirket’in ince, siyah vizörünün arkasındaydı.

Birdenbire görüşüm bulanıklaştıkça, yanağımdan aşağı bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Bu odada tek başıma saatler geçirmeme rağmen hiç gözyaşı dökme-

miştim. Ve bir kız odaya girdiğinde kendimi kaybetmiş-
tim. Busara'nın burada olması ne kadar yalnız olduğumu
hissetmemi sağlamıştı. Onun bana yakınlık göstermesini
istemiyordum. İstedğim, Kat'in yakınlığıydı. Hayatta bir-
likte olmak istediğim tek insan gitmişti. Ben onun için bu-
radaydım ama benim için burada olan kimse yoktu.

"Doktorum Kat'in kilitlenme sendromu denilen bir du-
rumda olduğunu söyledi," dedi Busara. Gömleğimin ya-
kasıyla gözlerimi silerken buna ancak başımı sallayabil-
dim. "Görünüşe göre şu sıralarda çok popüler bir durum."

Boğazımı temizledim. "Ne demek istiyorsun?"

"Fabrikadaki kazadan canlı kurtulan diğer iki çocu-
ğun da aynı durumda olduğunu duydum. West'le Brian.
Bu öğleden sonra uzun dönemli bir tedavi merkezine gön-
derilmişler."

Acaba yakında Kat'i de oraya mı göndereceklerdi? Ka-
pana kısılmış zihinler ölümü beklerken, işlevsiz insan be-
denlerinin temizlenip bakıldığı bir yere... Tek umudum,
Beyaz Kent'in Kat'e özgürlüğünü vermiş olmasıydı.

"Bu şaşırtıcı," diye devam etti Busara, benim bir şey
söylemediğimi görünce. Konuşmanın sürmesini istiyor-
muş gibi bir hali vardı. "Kilitlenme sendromu aslında o
kadar yaygın değildir."

Bunu bilmiyordum ve onun nereden bildiğinden de
emin değildim.

Hissettiğim şüphe yüzüme yansımış olmalıydı ama bu
ifadem Busara'yı durduramadı. "Ashına bakacak olursan
çok nadir görülen bir durum. Ama buna rağmen kazadan
canlı kurtulan dört kişiden üçünde bu durum var. Bunun
gerçekleşme olasılığı nedir?"

Bir cevap bekliyormuş gibi bana baktı. Omuz silkmekle yetindim.

“Dördüncü çocuk ben olsaydım şu anda kendimi çok şanslı hissederdim,” diye ekledi.

Zihnimden geçen bir anıyla birlikte, yapmayı düşündüğüm bir şey geldi aklıma. “Dördüncü çocuk Marlow Holm. Bunu biliyor muydun?”

Busara başını salladı.

“Onun hakkında başka ne biliyorsun? Yeni bir şey öğrenebildin mi?”

“Pek sayılmaz. Eski sosyal medya gönderilerine bakılacak olursa, annesiyle birlikte Kaliforniya’dan birdenbire ayrılmak zorunda kalmışlar. Ama bunu neden soruyorsun? Kat’in başına gelen şeyle Marlow’un ilgisinin olduğunu mu düşünüyorsun?”

Fabrikada parti yapmayı öneren Marlow’dtu. Olaydan yara almadan kurtulan tek kişi de oydu. Kaliforniya’dan apar topar ayrılması da şüpheli bir durumdu. “Henüz ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.”

Sessizlik istemediğim kadar uzasa da diyecek bir şey bulamıyordum. En sonunda sessizliği Busara bozdu. “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Sevmek, hislerimin yanında önemsiz kalıyordu. Kat’ten önce benim için hiçbir şeyin gerçek olmadığını nasıl açıklayabilirdim? Benimle ilgilenen dadılar bunu para için yapmıştı. Bir gün beni kucaklarken, ertesi gün yok oluyorlardı. Okuldaki çocuklarla, ailelerimiz kendi iş ve sosyal bağlantılarını kurabilsinler diye buluşup oynuyordum. Bu çocukların çoğu beni seviyormuş gibi görünmeye bile zahmet etmemişti. Ve bir gün Kat’le tanışmıştım ve

o beni *seçmişti*. Kimse bunu yapması için onu zorlamamış, ona para ödememişti. Kat'ın birlikte olmak istediği kişi bendim. Sekiz yaşımdayken, Kat ormandan çıkmış ve beni kurtarmıştı. Bu yüzden hayatımın tamamını ona minnet duyarak geçirebilirdim.

“Evet. Onu seviyorum. Benim bütün dünyam Kat.”

UYANIŞ

Busara gittikten sonra, oda makinelerin biplemeleri dışında sessizliğe gömüldü. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup Kat'in kıpırtısız elini tuttum. Gözlerini görebilmeyi çok isterdim. Bu arada, Busara'nın Kat'in yüzünü kaplayan vizörle ilgili hiçbir şey sormaması da aklıma takılmıştı.

Kat'in dudaklarının hafifçe aralandığını fark ettiğim anda diğer her şeyi unuttum. Sanki konuşmak üzereydi.

"Harika bir yerde olduğuna eminim," diye fısıldadım, başımı yatağına dayayarak. "Ama hazır olduğunda lütfen geri dön."

"Hayır," dedi yumuşak bir ses.

Doğrudum. Duyduğum şeyi hayal mı etmişim? Ama Kat'in ağzı sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açılmıştı.

"Kat!" Ayağa kalkıp üzerine eğildim; yüzlerimizin ara-

sında ancak birkaç santim vardı. “Kat, beni duyabiliyor musun?”

“Hayır!” Soluğu kesildi. “Aman tanrım, hayır!” Zayıf sesi fısıltıdan daha yüksek olmasa da paniğe kapıldığı belliydi. Bir kâbusun içinde konuşuyordu sanki. Parmakları elimi kan dolaşımımı kesecek kadar sıkıydı. Kalp monitöründeki çizgi de delirmiş gibi inip çıkıyordu.

“Her şey yolunda,” dedim, saçlarını okşayarak. Konuşabiliyorsa durumu iyiye gidiyor demektir. İçim öylesine rahatlamıştı ki az kalsın yere yığılacaktım.

“Yapma!” diye haykırdı. “Aman tanrım!” Hissettiğim rahatlığın yerini korku aldı. Çok yanlış bir şey oluyordu.

Kat’in vizörünü çekip çıkardım. Kocaman açılmış gözleri bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Avcumla hemşireyi çağıran kırmızı tuşa bastıktan sonra kapıya çıkıp yardım gelmesi için bağırdım. Koridordaki iki hemşire odaya doğru koşmaya başladı. İçlerinden biri içeri girer girmez Kat’in serum iğnesini ve diğer boruları kontrol etti.

Diğer hemşire kapı eşiğinde durmuştu. “Burada ne oldu?” diye sordu. Gözleri elimdeki vizördeydi. “Hastanın vizörünü neden çıkardın?”

“Konuşuyordu,” dedim, ilk kez vizörü inceleyerek. Vizörü yüzüme yerleştirdim ama lensler karanlıktı. “Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. Gördüğü bir şey onu çok korkutmuş olmalı.”

“Serumda sızıntı var,” dedi ilk hemşire. Hemen yeni bir serum hazırlamaya koyuldu. “Bitmiş. Yerde de birikinti var.”

“Sızıntı mı?” İkinci hemşire gözlerini bana dikti. Öfkeliydi. “Ekipmana mı dokundun?”

“Elbette hayır! Son bir saattir kafeteryada televizyon izliyorum. Buraya bir dakika önce geldim.” Ve geldiğimde odada biri vardı. Ama tam olarak çözemediğim nedenler yüzünden bundan hemşirelere bahsetmedim.

“Tamam, her şey yolunda,” dedi ilk hemşire. “Serumu geri taktım,” diye ekledikten sonra Kat’ın hareketsiz bedeninin etrafında dolandı. “Hareket etmiyor. Hiçbir tepki de yok. Görebildiğim kadarıyla durumu aynı.”

Kat’in yatağının başına döndüm. Hemşire haklıydı. Kat bir kez daha kıpırtısız kalmıştı. Dudakları aralık, gözleri ölüydü. “Anlayamıyorum. Benimle konuştu. Elimi sıktı!”

Hemşireler sessiz kaldı. Aklımı kaçırmışım gibi, dikkatle bana bakıyorlardı.

“Disk... Diskin çıkarılması gerekiyor,” dedim. Sesimin sakın ve makul çıkması için elimden geleni yapsam da kendimi kaybetmek üzereydim. “Ortada çok yanlış bir şey var. Çok korkmuştu. Kat kolay kolay korkmaz.” Kat’in sesini halen zihnimde duyabiliyordum. Kat korkmamıştı, dehşete düşmüştü.

“Doktor Ito’nun izni olmadan hiçbir şey yapamayız,” dedi hemşirelerden biri. Sanki lanet olası iki robotla konuşuyordum.

“O halde çağırın onu!”

“Saat gecenin biri,” dedi diğer hemşire.

Sesimi alçalttım. “Doktor Ito on beş dakika içinde burada olmazsa, diski kendim çıkaracağım.”

“Sakın böyle bir şey yapma! Hasta için çok tehlikeli olabilir,” dedi ilk hemşire. Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey olabilirdi.

“Bu bir bilgisayar oyunu!” En sonunda soğukkanlılığını yitirmiştim ve kolay kolay sakinleşmeyecektim. “Burada neler oluyor? Çıkarın şu lanet şeyi!”

“Doktor izni olmadan yapamayız,” dedi ilk hemşire, katı bir sesle.

“O zaman Doktor Ito’yu çağırın!” diye haykırmamla birlikte hemşireler telaşla odayı terk etti.

Kat’in solgun, kuru dudaklarının üzerine düşmüş bir tutam bakır rengi saçı geriye ittim ve elini tutup beklemeye başladım. Doktor Ito gelip disk çıkarılana dek orada bekleyecektim. Bunun ne kadar süreceği umurumda değildi. Gözlerimi bir an olsun Kat’in üzerinden ayırmayacaktım. Zaten ezberlememiş olsam yüzündeki çilleri ezberleyebilirdim. Nabzını kontrol ettiğimde gerekenden daha hızlı olduğunu fark ettim. Aradan otuz dakika geçmiş ve Kat kıpırdamamıştı. İstem dışı bir seğirme bile yoktu.

Ve yanında bir heyetle birlikte Doktor Ito geldi.

Yanında iki güvenlik görevlisi, bir hemşire ve montunun altında pijamasıyla Şirket mühendisi Martin vardı. Güvenlik görevlileri çok canlı görünseler de, Martin’in her an kusabilirmiş gibi bir hali vardı.

Doktor Ito, Kat’in yatağına gitti. “Ne oluyor burada?”

Gördüğüm ve duyduğum her şeyi anlatırken doktor beni sabırla dinledi.

“En son ne zaman deliksiz bir gece uykusu uyudun sen?” diye sordu, anlatacaklarımı tamamladığımda.

“Ne alakası var?” desem de nereye varmaya çalıştığı ortadaydı.

“Uykusuzluğun beyin üzerinde ciddi etkileri vardır. Halüsinasyon yaşamışsın, Bay Eaton. Katherine’in ko-

nuşması ya da hareket etmesi fiziksel olarak imkânsız.”

“Ben uyanığım ve ne olduğunu biliyorum,” diye üsteledim. “Kat konuştu. Hatta çılgılık attı.”

Doktor Ito başını iki yana salladı. “Bu imkânsız. Beyni çok ciddi bir hasar aldı.”

Elimdeki vizörü kaldırıp bir sonraki sorumu Martin’e sordum. “Kat bununla bir şey gördü ve bu şey onu dehşete düşürdü. Neydi bu?”

Martin başını iki yana salladığında taranmamış, karmakarışık saçları dalgalandı. “Beyaz Kent’te kelebeklerle tavşanlardan başka bir şey yok. Seni temin ederim ki orada Katherine’in yaşındaki bir kızı korkutabilecek hiçbir şey bulunmuyor.”

“O halde neden çılgılık attı?” Mühendise doğru bir adım atmazla birlikte güvenlik görevlilerinden biri elini göğsüne koydu. “Sakin ol.”

“Sorun yok,” dedi Martin. Bunu bana mı, yoksa güvenlik görevlisine mi söylemişti? “Şu ana dek Beyaz Kent’i yüzlerce insan ziyaret etti ve bildiğim kadarıyla hiçbir korkuyla çılgılık atarak uyanmadı.”

“Bildiğin kadarıyla mı? Orada olanları takip etmiyor musunuz? Bu nasıl bir test?”

“Üzgünüm, ben...” diye söze girdi Martin.

“Korkarım bu anlamsız bir konuşma,” diyerek araya girdi Doktor Ito, az öncesine göre çok farklı bir ses tonuyla. Artık nazik doktor ayaklarını bırakmıştı. “Katherine bu akşam hareket etmiş ya da konuşmuş olamaz, Bay Eaton. Hayatının geri kalanında da bir daha hiç konuşamayabilir, hareket edemeyebilir. Kendini bu gerçeğe alıştırmamız lazım.”

“Sana inanmıyorum,” dedim, inatçı bir çocuk gibi.

Doktor Ito’nun neye inanıp inanmadığımla ilgilenmediği belliydi. “Yirmi yıldan uzun süredir nöroloji üzerine çalışıyorum. Bu alandaki yeterliliğimi sorguluyorsan, bu ancak senin gerçeklikle bağlantını yitirdiğine dair daha fazla kanıt teşkil eder. Katherine’in ailesine, kızlarını uzun dönemli bir bakım kliniğine almalarını önereceğim. Onun için burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık.”

Kollarımdaki tüylerin dikildiğini hissettim. “Fabrika-dan canlı kurtulan diğer iki kişiyi, yani Brian’la West’i gönderdiğiniz kliniği mi önereceksin? Onların durumunun da kilitlenme sendromu olduğunu duydum. Bu doğru mu?”

Doktor Ito’nun, Martin’in kendisine yönelen bakışlarına karşılık vermediğini fark ettim. Ya bütünüyle delirmiştim ya da burada aşırı ölçüde tuhaf bir şeyler oluyordu.

“Bunu sana daha önce de söylemiştim. Hastalarımın durumları hakkında seninle konuşma iznim yok.”

“Pekâlâ,” dedim. Bir kez daha sabrım tükenmişti. “Ben de konuşmaktan sıkıldım zaten. Oyun bitti.”

Vizörü yere atıp ayakkabımın topuğuyla parçaladım. Ardından Kat’in üzerine eğilip başını hafifçe kaldırdım ve diske uzandım. Bunu isteseler de istemeseler de disk çıkacaktı.

“Durdurun onu,” dedi Doktor Ito. “Hastam için tehlike arz ediyor.”

Güvenlik görevlileri anında üzerime atladılar.

“Hayır, hayır. Tehlike yok, her şey yolunda,” dediğini duydum Martin’in. “Disk çıksa bile yeninden takılabilir. Çocuğun canını yakmanıza gerek yok!”

Kat’in başına uzanan ellerimi tutup iki kolumu birden

arkamda kıstırdılar. Aynı anda beni belden öne doğru eğdikleri için başım Kat'ın kucağına dayandı.

“Hey! Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Martin. “Bunun gerekli olduğuna emin misiniz?”

Kıçımın sol tarafına sert bir şekilde sokulan iğneyi hissettim. Ve her şey karardı.

..

BATIŞ

Bir hastane odasında, yatağımın başında bekleyen bir hemşire ve güvenlik görevlisiyle uyandım. Televizyondaki saat 11.41'i gösteriyordu. Dışarıdan güneş ışığı geliyordu, çarşamba günü öğle saati olmalıydı. Demek ki neredeyse on bir saattir uyuyordum.

Hemşirenin elinde birkaç parça eşyamın olduğu plastik bir poşet vardı.

“Sana sakinleştirici vermemiz gerekti. Artık eve gitme zamanı geldi,” dedi hemşire. Bana kapıyı göstermek için can attığı belliydi. “Karşı çıkarsan polisi aramak zorunda kalacağız.”

Neyse ki Kat'in annesinin imzaladığı formu pantolonumun arka cebinde tutmuştum. Yatakta doğruldum ve formu çıkarıp hemşirenin yüzüne doğru tuttum. “Kat'in annesi kızıyla kalmamı istiyor,” dedim, çatlak bir sesle.

Boğazım kurumuştı.

Ama hemşire kâğıda bakmadı bile. “Bu belgeyi imzalayan kadın artık kızı üzerinde yasal velilik statüsüne sahip değil. Katherine Foley’in tek velisi artık üvey babası Wayne Gibson.”

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunu becerebilmek için iki deneme yapmam gerekti. Sakinleştiriciler yüzünden bacaklarım hâlâ zayıftı.

“Wayne’le konuşmam lazım,” dedim.

“Söyle ne söyleyeceksen.” Arkama dönüp baktığımda, Wayne Gibson’ın yüzünde zafer gülümsemesiyle odanın köşesinde oturduğunu gördüm.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Linda’ya ne yaptın?”

“Demek Linda’ya ne yaptım?” Sandalyesinden kalkarken kulaklarına inanmamış gibi sorumu tekrar etti. “Karım kendi rızasıyla dün bir zihinsel sağlık enstitüsüne yattı. Kızımızın durumu ona çok ağır geldi ve kendine zarar vermekten endişe ediyordu.”

Bu doğruysa bile, Wayne’in kafasına taktığı bir konu olmadığı belliydi. Etrafımda bir yerde neşter olmasını istedim. Bu götü doğrarsam içinden dişlilerle kabloların fışkıracığına emindim. Hiçbir insanın böylesine nizami bir beden duruşu ve böylesine soğuk bir kalbi olamazdı.

“Linda’nın, Kat’in sorumluluğunu sana bıraktığına dair kanıt görmek istiyorum,” dedim.

“Bay Gibson gerekli tüm yasal belgeleri hastane yönetimine teslim etti,” dedi odanın diğer tarafındaki hemşire.

Hayatımda ilk kez ailemin yanımda olmasını istedim. Avukatım olmadan bu savaşı kazanmam imkânsızdı. Ve

bu GI Joe* ile sidik yarışına girmemin Kat'e hiçbir faydası olmayacağı gibi, ortada ne döndüğünü anlamamı da sağlamayacaktı.

Wayne Gibson'a baktım. "Seninle yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordum, sakın bir ses tonuyla.

"Elbette," dedi diplomatik bir havada. Hemşireye başını salladı. Kazandığını bildiğinde nazik olması çok daha kolaydı.

Hemşireyle güvenlik görevlisi odadan çıktı. Wayne Gibson süper kahraman duruşuyla (göğüs dışarıda, kollar kavuşturulmuş, bacaklar ayırık) bana bakıyordu. Onu hiçbir konuda ikna edemeyeceğimi biliyordum.

"Kat dün konuştu."

"Haber verdiğin için sağ ol," dedi, bir şirket merkezinin santralindeki ses kaydı gibi. "Doktorları bu konuda bilgilendiririm. Başka bir şey var mıydı?"

"Şirket diskinin çıkarılması gerekiyor. Disk Kat'i korutuyordu."

"Teşekkürler. Doktorları bu konuda da bilgilendiririm."

Ne dersem diyeyim hiçbir şey değişmeyecekti. Bunu görebiliyordum. Kelimelerim bu adamdan sekip geri dönüyordu. Bütün düğmeleri iliklenmiş gömleği ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolonuyla karşımda duran bu kısa boylu, kendini beğenmiş adama kurşun işlemiyordu.

"Kat umurunda bile değil senin, öyle değil mi?"

"Endişelenme, evlat." Omzuma hafifçe vurup kapıya

* ABD Silahlı Kuvvetleri mensuplarını veya onların kullandıkları teçhizatı ifade eden terimdir. (e.n.)

yöneldi. “Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim.”

“Bekle!” Onu durdurmak için uzandığım anda arkasına döndü. Dudaklarını hafifçe bükerken, gözlerinin elimden yüzüme kaydığını gördüm. İfadesi hırlamayı andırıyordu. Az kalsın elini bir köpeğe kaptıracakken son anda geri çekilen bir çocuk gibi parmaklarımı geri çektim. “Hastaneden ayrılmadan önce en azından onu son bir kez görebilir miyim?” Yalvarmamı istiyorsa, bunu yapmaya hazırdım.

“Katherine artık hastanede değil,” dedi odadan çıkmadan önce. “O gitti.”

Birkaç korkunç saniye boyunca en kötüsünü düşündüm. Ardından, Wayne’in bunu somut anlamda söylediğini fark ettim. Katherine bakım merkezine götürülmüştü. Hayatta olduğunu anlamak içimi rahatlatırsa da dehşet içindeydim.

Güvenlik görevlileri beni hastaneden çıkarırken içinde eşyalarımın olduğu plastik poşet baldırıma çarpıp duruyordu. Bekleme odasından geçerken Busara’yı gördüm. Omzunda çanta asılı olan bir gençle tartışıyordu. Busara’nın gözleri bana kaydığında, genç de onun dikkatini çeken şeyi görmek için bana doğru döndü. Bu, Marlow Holm’dü. Bana bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Görevlilerden kurtulup onlara doğru gitmek istesem de güvenlikler tarafından hastanenin giriş kapısına doğru sürüklendim. Ardından beni otoparka çıkarıp, içeri girmeye çalışmamam için önümde dikildiler.

Arabaların arasından dolanarak ana yola doğru yürüdüm.

"Hey, Simon!" Busara'ydı. Arkamızdan koşmuş olmalıydı. Bir şey demeden yürümeye devam ettim. Kimseyle iletişim kuramayacak kadar öfkeliydim.

Hastaneyle evin arası üç mil kadar olmalıydı ve hava mevsime göre sıcaktı. Geri dönüş yürüyüşü hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sorsanız, hangi yoldan geldiğimi bile söyleyemezdim. Terden sıırıslık olmuş gömleğimle eve ulaştığımda, annemle babamın arabalarının olmadığını gördüm. İçeri girdiğimde holde toz alan kadın irkildi.

"Annemle babam burada mı?" Sırtını duvara dayayan kadın, bana hayvanat bahçesinden kaçmış yırtıcı bir hayvanmışım gibi bakıyordu.

"Halen Londra'dalar." Annem gece uçuşunu yakalamış olmalıydı.

Dosdoğru odama yöneldim ve yürürken soyunmaya başladım. Banyoma girdim, duşu açtım ve yere çöküp başımı eğdim.

Şimdi ne yapacağım? Doğrulup başımı fayansa vurdum. Lanet olasıca aptalın tekiydim. Kat'le ilgileneceğime yemin etmiş ve ardından bizi ayırmaları için onlara çok iyi bir neden vermiştim.

Kat konuşmuştu. Konuştuğunu duymuştum. Halüsinasyon değildi. Ama halüsinasyon görmüş olsam bile diski çıkarmamakta neden direnmişlerdi?

Duştan çıkıp belime bir havlu sararken kapım çalındı. Kapıyı açtığımda karşımda mavi hizmetçi önlüğü içinde genç bir kız buldum.

"Bu sizin için geldi," dedi kız, gözlerini kaçırarak. Elinde kahverengi kâğıda sarılı bir kutu vardı. Üzerinde

adım yazıyordu ama gönderici belirsizdi.

“Kimden?”

“Bilmiyorum. Bir kurye bıraktı.” Kız, arkasına döndüğü anda ona saldırmamdan korkuyormuş gibi hızla uzaklaştı. Onu bu yüzden suçlayamazdım. Delirmiş biri gibi görüldüğüme emindim.

Masama doğru yürürken paketi yırtarak açtım. Yan tarafında bir çift spor ayakkabı resmi olan bir ayakkabı kutusuydu. Milo Yolkin’in her zaman giydiği marka ve renkteki spor ayakkabılardandı. Kutuyu açtığımda, içinde ayakkabı yerine bir vizör ve yuvarlak, ten rengi bir disk olduğunu gördüm.

Bu VR setini bana gönderebilecek tek bir kişi vardı. Martin, kıcıma sokulan iğne yüzünden kendini suçlu mu hissetmişti? Beyaz Kent’te korkacak hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için mi bana bu seti göndermişti?

Kutudakileri dikkatlice masamın üzerine yerleştirdim. En altta küçük bir zarf vardı; içinden asetatlı kalemle yazılmış bir not çıktı.

Gidip onu bul, yazıyordu notta.

Elimden kayan kâğıt yere düştü.

Koşarak odamdan fırlayıp evin kapısına çıktım. Ama kurye çoktan gitmişti.

DİĞER TARAF

Kendimi odama kilitleyip kapının önüne bir şifonyer çektikten sonra kafamın arkasını kazıdım. Kafatasım yanıp karıncalanıyordu. Zihnimse çoktan uzaklaşmıştı.

Yatağıma uzanıp vizörü taktım. Yüzümde ağırlığını hissetmiyordum. Dikkatli bir şekilde diski kafatasımın arkasına yapıştırdığım anda kendimi aşırı ölçüde aydınlık boş bir odada, çırlıçıplak bir halde dikilirken buldum. Duyularımdan kaçının faal durumda olduğunu kestiremiyordum. Kendi bedenimden başka görecektik, koklayacak ya da dokunacak bir şey yokken, VR alanındaki bu çığır açıcı yeni teknolojiyi değerlendirmek kolay değildi.

Önümde bir ayna vardı. Kendime baktığımda ince, uzun, efsanevi bir burna sahip bir çocuk gördüm. Diğer detaylar yüzde yüz doğru olmayabilirdi. Disk bu görüntüyü beynimden çekip almış olmalıydı ama doğru açıdan

çekilmiş iyi bir fotoğraf gibi, gerçek hayatta olduğumdan biraz daha iyi görünüyordum.

Sanırım burası kurulum alanıydı. Otherworld'de avatarınızı oluşturduğunuz ortama çok benziyordu. Beyaz Kent'le Otherworld'ün birbirlerine benzemelerine şaşır-mamalıydım. Sonuçta Beyaz Kent'in yazılımını da Şirket geliştirmişti; aralarında benzerlikler olması normaldi. Ama görebildiğim kadarıyla büyük bir fark da vardı. Ot-herworld, diğer çoğu oyunda olduğu gibi, oyuncuya bir se-çenek menüsü sunuyor; bu seçenekler, formunuz esasen insan olarak kaldığı sürece neredeyse her türlü görüntü-yü yaratmanıza imkân tanıyordu. Ama burada kontrol seçenekleri yoktu. Beyaz Kent tam anlamıyla sezgisel bir ortam yaratmak için tasarlanmıştı.

"Pekâlâ, bana daha küçük bir burun ver," dedim yük-sek sesle. Bu komutla birlikte kishka burnum küçülerek normal bir boyuta indi.

"Kısa, beyaz saç." Siyah saçlarımın rengi anında açıla-rak beyaza döndü.

"Devasa bir penis," dedim. Çünkü öyle. Birdenbire hayvanat bahçesinden kaçmış bir yaratığa dönüştüm.

"Kaslı bir beden ve deri bir trençkot." Geriye çekilerek hayranlıkla aynadaki yansıma baktım. Birkaç basit değişiklikle *Blade Runner*'daki Rutger Hauer'e dönüş-müştüm.

"Sıfırla." Yeniden kendime döndüm.

"Bana dört dokunaç ve bir misk öküzü başı ver."

Hiçbir şey olmadı. Demek ki yazılım tıpkı Otherworld'de olduğu gibi, beni az çok insan formunda kalmaya zorlu-yordu.

“Tamam. O halde beni iki metre boyunda, canlı kırmızı bir ışıkla parıldayan taştan bedene sahip birine dönüştür. Boynuzlarım da olsun. Ama yüzüm ya da cinsel organım olmasın.”

Aynada beliren görüntü, Otherworld'deki buzul mağarasında karşılaştığım dev avatara çok benziyordu. Bu korkunç yarattığı Beyaz Kent'teki tavşanlarla kelebeklerin üzerine salma fikrinden hoşlanmışım. Ama etrafta başıboş dolanacak vaktim yoktu. Kat'i aramadığım her an boşa geçiyordu.

“Başlıklı kahverengi yün cübbe. Siyah pantolon, tişört ve çizmeler.”

Karşımda yüzlerce oyunda yarattığım avatar vardı artık. Ama tek bir farkla: Cübbenin başlığının altındaki gerçek yüzümdü. Kat'in beni gördüğü anda tanıyabilmesini istiyordum.

“Tamamdır.” Dijital bir burun operasyonu yapabiliydim ama o zaman ben olmazdım.

Ayna bir kapıya dönüştü. Ve kapı açıldı.

Kapıdan geçtiğimde bir başka gerçekliğe adım attım. Ve lanet olsun, *harikuladeydi!* Burası belki dünya değildi ama bu bir oyun da değildi. Otherworld'de VR başlığınızla görebiliyor, duyabiliyor ve dokunabiliyordunuz ama duyuşal deneyiminiz bunlarla sınırlı kalıyordu. Buradaysa, çarpıldığım ilk şey çiçeklerin yoğun kokusu oldu. Hafif bir esinti cübbemin eteğini dalgalandırırken derin bir nefes aldım. Yüksek, beyaz bir binanın balkonundaydım. Ayaklarımın altındaki zemini hissedebiliyordum. Metal korkuluğa dokunduğumda güneşin altında ısın-

dığını fark ettim. Aşağıda yüksek taş duvarlarla çevrili çok güzel bir kent vardı. Duvarların ötesindeyse geniş, yeşil alanlar uzanıyordu. Uzaklardaki dağların sisli ana hatlarını seçebiliyordum. Kentin duvarlarının içinde, her biri modern mimarinin birer şaheseri olan başka beyaz binalar yükseliyordu. Bunlar, kentin içinde kıvrılarak ilerleyen asfalt bir yolla birbirine bağlanmıştı. Bir sonraki yolcusunu arayan sürücüsüz bir kapsülün bu yolda ilerleyişini izlerken balkonun metal korkuluğuna muhteşem güzellikte bir kuş kondu. Altın rengi bir yüzü ve parlak yeşil tüyleri vardı. Zihinsel düzlemde bütün bunların dijital grafikler olduğunun farkındaydım. Ama diğer her şeyimle kuşun gerçek olduğuna inanmıştım. Her bir tüyünün dalgalanmasını ve ayaklarındaki her bir kıvrımı görebiliyordum. Beni bir süre zekâ dolu ve biraz düşmanca bir ifadeyle inceleyen yaratık, balkona bir parça dışkı bıraktıktan sonra gökyüzünü kaplayan kabarık beyaz bulutlara doğru uçup gitti.

Arkama dönüp baktığımda, kurulum ortamına açılan girişin yok olduğunu gördüm. Girişin yerinde artık çift kanatlı bir cam kapı vardı. Kapıya doğru adım atmamla kapının kanatları kayarak açıldı ve bir apartman daire-sine girdim. Yakınımdaki sehpanın üzerinde tablet duruyordu. Oraya doğru yürürken, ekranı aydınlanan tabletin bana Amiş çiftlik evi, Arjantin *estancia*'sı ve geleneksel Aşanti seçenekleriyle başlayan etkileyici bir ev dekorasyon menüsü sunduğunu fark ettim. Menüde kendi ev hayvanlarınızı, çocuklarınızı ve arkadaşlarınızı sıfırdan yaratabileceğiniz seçenekler de vardı. İçinde neler olduğunu görmek için hızlıca arkadaş menüsünde gezindim.

Seksi tiplerle karşılaşmayı beklesem de menü bende hayal kırıklığı yaratacak ölçüde temiz görünüyordu. Öyle olmasaydı bile, buraya seksi bir yapay zekayla evcilik oynamaya gelmemiştim. Kat'i bulmak için buradaydım. Tableti kanepenin üzerine atıp dairenin ön kapısına doğru yürüdüm.

Dairenin dışındaki koridor boştu. Camdan bir asansörle aşağı indim ve sessiz bir hole çıktım. Hayatımda dijital güneş ışınlarını emen bitkiler görmemiş olsam da bunların gerçek olduklarına yemin edebilirdim. İçinde büyüdüleri toprağın kokusunu alabiliyor; yapraklarının üzerindeki incecik çizgileri görebiliyordum. Yakınımdaki bir ağaca uzanıp dalında sallanan yuvarlak, kırmızı meyvelerden birini kopardım. Isırdığımda, dişlerimin meyvenin kabuğunu parçaladığını hem hissettim hem duyumsadım; tatlı, erik gibi kokan bir meyveydi. Bu deneyimin bana biraz olsun yapay gelen ya da VR yazılımıyla iş birliği yaparak kendimi kandırmamı sağlayanın beynim olduğunu hatırlatacak hiçbir tarafı yoktu. Aslına bakılacak olursa, bana tuhaf gelen tek bir şey olduğunu fark etmiştim. Etrafta kimse yoktu. Bina boştu.

Bina gibi boş olan sokağa çıktım. Kentte gezinirken rahatsızlığım artmaya başladı. Nereye baksam kelekler ve kuş sürüleri görüyordum. Hatta Martin'in bahsettiği tavşanlardan birini de gördüm. Ama burada benden başka insan yoktu. Ve en önemlisi, Kat yoktu. Mühendisler Beyaz Kent'te şimdiden üç yüzden fazla insanın olduğunu iddia etmişlerdi ama bu insanların birini bile göremiyordum. Sanki kentten geçen bir veba salgını herkesi yok etmişti. Bir köşeden sürücüsüz bir kapsül çıktığında yolun

ortasında dikiliyordum. Kapsül yanımda durup binmem için bir süre bekledikten sonra yoluna devam etti.

Kısa bir yürüyüşün ardından bir dizi dükkân ve restoran buldum. Her birine *İtalyan Restoranı*, *Eczane*, *Kadın Butiği* gibi jenerik adlar verilmişti. Bir Fransız kafesinin penceresindeki garsonu gördüğümde inanılmaz bir iç rahatlaması yaşadım. Yirmili yaşlarının başında, çok çekici genç bir kadındı. Ama mükemmellikten de inandırıcı ölçüde uzaktı. Düz bir göğsü olduğundan ve dekoltesi olmadığından, bu kadını abazan Şirket *geek*'lerinin tasarlamış olabileceğine ihtimal veremedim.

"Tünaydın, efendim," dedi garson neşeli bir sesle, kafeye girdiğimde. Yaka kartında Eliza yazıyordu. "Size içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Herkes nerede? Bir arkadaşımı arıyorum ama etrafta kimse yok."

"Ben buradayım."

"Evet ama sen gerçek değilsin, öyle değil mi?" Bu konuyu bir an önce aydınlığa kavuşturmakta fayda vardı.

Eliza, sürekli bu soruyla karşılaşmış gibi kahkaha attı. "Gerçek mi? Tabii ki gerçeğim."

"Sen bir NPC misin, yoksa birinin avatarı mı?"

Gülümsemesi silindi. Canı sıkılmıştı. "Ben bir garsonum. Yiyecek ve içecek servisi yaparım. Size getirmemi istediğiniz bir şey var mı? Bugün özellikle Fransız usulü soğan çorbamızı tavsiye edebilirim."

Bir robotla konuştuğuma dair içimde güçlü bir his olduğundan amatör Turing testi uygulamaya karar verdim. "Uçan dairemi dışarı park ettim ve Plüton'a gidiyorum."

“Öyleyse çorbanızı paket yapmamı ister misiniz?” diye sordu kız, gülümseyerek. Donakaldım. Robotlar mizah yetenekleriyle tanınmazlardı. Sanki Eliza kendisini test-ten geçirdiğimi anlamıştı.

“Elbette,” dedim, teste devam ederek. “Sen de benimle gelmek ister misin?”

“Çok isterdim,” dedi, dikkatli bir ses tonuyla. Eliza’nın delinin teki olduğumu düşündüğünü hissettim. Ama bu hissimin doğru çıkması için, Eliza’nın öncelikle düşünme yetisine sahip olması gerekiyordu. “Ne yazık ki ben Beyaz Kent’in kalıcı sakinlerinden biriyim ve diğer gezegenleri ziyaret etmeme izin yok. Çorbanızı halen istiyor musunuz?”

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak oldu.

“Öyleyse, izin verirsiniz, işimin başına dönmem gerekiyor.”

Eliza’nın benden başka müşterisi yoktu. Ya hayatımda gördüğüm en tutkulu garson ya da bugüne kadar tasarlanmış en etkileyici NPC’ydi. Tuhaf olansa, halen hangisinin doğru olduğundan emin olamamamdı.

Kafeden çıkarken gözüme ilan panosuna asılmış ilanlar takıldı. Birinde büyük harflerle, GELECEĞİN TATİL MERKEZİ İMRA KENTİNİ ZİYARET EDİN! yazıyordu. İlanı tahtadan çekip aldım. Üzerinde başka bir şey yazmadığından fotoğrafı inceledim. Milo Yolkin’in katıldığı sohbet programında tanıttığı seksi NPC Catelyn’in fotoğrafıydı bu. Üzerinde kırmızı bikini olan Catelyn bir jakuzinin içindeydi ve elindeki şampanya kadehini objektife doğru kaldırmıştı.

Otherworld’deki İmra kentinin reklamı neden Beyaz Kent’te yapılıyordu? Oyun içi reklamları icat ede-

nin Şirket olduğunu ve ellerine şans geçtiği anda çapraz promosyon yaptıklarını biliyordum ama oyunu satın almak için yataklarından kalkamayacak bir avuç insana Otherworld'ü satmaya çalışmak anlaşılır gibi değildi.

İlanı buruşturup bir çöp kovaşına attım. Kafam daha da karışmış bir halde kafeden çıkıp aşağı doğru inen yolu takip ettim. Artık burada olduklarını bildiğimden, yürürken dükkanların, kafelerin, restoranların içindeki diğer müşterisiz çalışanları da görmeye başlamıştım. Önlerinden geçerken bazıları cama yaklaşıp da hiçbiri benimle konuşmak için dışarı çıkmadı. Bunca NPC'nin arasında azınlık olduğumu anladığım andan beri daha hızlı yürümeye başlamıştım. Tam olarak korktuğumu söyleyemezdim ama sinirlerim bozulmuştu. Ve Kat için endişeleniyordum. Burada olması gereken üç yüz insana her ne olduysa, aynı şey onun da başına gelmiş olmalıydı.

Ayaklarım bir köşeyi dönerken durdu. Daha ileri gidemiyordum. Yol birdenbire yüksek, metal bir kapının önünde sona ermiş ve bir erkek heykeliyle kesilmişti. Otherworld'deki buzul mağarasında gördüğüm *Kil Adam* gibi giyinmiş olan heykelin üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı ve başına da Bedeviler gibi şal sarmıştı. Az önce gördüğüm ilan gibi, bu heykel de Beyaz Kent'te tuhaf görünüyordu. Ama eminim ben de tuhaf görünüyordum.

“Selam, Simon.” Heykel bunu dediği anda yerimde korkuyla sıçradım. “Kaybolmuş gibi görünüyorsun. Sana yolu tarif etmemi ister misin?”

Heykelin açık olan gözleri boynunda asılı duran muska gibi parlak maviydi.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Ben senin rehberinim.”

“Buraya giren herkese rehber mi veriliyor?” diye sordum, ihtiyatla.

“Bilemem,” dedi Kil Adam. “Hiç Beyaz Kent’te misafir olmadım.”

Kil Adam’ın *misafir* derken insan ziyaretçileri kastettiğini anlamam için aradan bir saniye geçmesi gerekti. Eliza kendini kentin sakinlerinden biri olarak tanıtmıştı. Bu, NPC’lerin politik açıdan doğru karşılığı olmalıydı.

“O halde diğer misafirler nerede?”

“Beyaz Kent’ten ayrıldılar,” dedi Kil Adam, kapıyı göstererek. “Bu kapıdan bir kez geçtikten sonra geri dönmeyiz.”

“Öyleyse buraya gelmiş olabilecek birini arıyorum. Kat adında bir kız.” Onu tarif edebilmek isterdim ama benim aksime, Kat nadiren aynı avatarı birden fazla kez seçerdi. Burada herhangi bir şey ya da biri olabilirdi.

“Evet, onu gördüm. Bu dünyadan çıkış yolunu arıyor. Ona çıkışın kapının diğer tarafında olduğunu söyledim.”

Moralim bozuldu. Kat gitmişti. Onunla birlikte, bunun hızlı bir kurtarma operasyonu olabileceğine dair umutlarım da yok olmuştu. Orta Çağ kalelerinde sırtımayacak büyüklükteki kapıya baktım. “Dışarıda ne var?”

“Sana göstereceğim,” dedi Kil Adam.

Kapının kanatları açıldı ve karşımda NPC askerlerinden oluşan bir tabur buldum. Elllerinde uzun mızraklar olan adamlar sessizce ufka doğru bakıyordu. Gözlerini kırıp kırpmadıklarını anlamak için aralarından birini inceledim. Bu asker gözlerini kırptığında, taburun ötesinde uzanan, yosunlarla kaplı taşlardan başka hiçbir

şeyin olmadığı araziye baktım. Daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyordu ama New Jersey kadar gerçektir.

“Neden burada askerler var?”

“Askerler, Otherworld’ün sakinleriyle misafirlerinin Beyaz Kent’e girmesini engellemek için buraya konuşlandı.”

Bu yanıt zihnimde bomba gibi patladı. “Bir dakika! Orası Otherworld mı?” dedim, parmağımla uzaktaki dağları göstererek.

“Tanımadın mı? Daha önce orada bulunmuştun. Seninle ilk kez orada karşılaştık.”

“Buzul mağarasında gördüğüm adam sen misin?”

“Benim.”

“Pekâlâ, bir dakika dur bakalım!” Çünkü bunların hiçbirinin anlamı yoktu. Beyaz Kent ciddi sağlık sorunları olan insanlar için kurulmuştu. Otherworld ise bir *geek* merkeziydi. “Beyaz Kent neden birdenbire Otherworld’ün içinde oldu ki?”

“İkisi de Şirket’in ürünleri, öyle değil mi? Biri bunları birleştirmek istemiş olmalı,” dedi Kil Adam.

Bu olay beni gerçekten dehşete düşürmeye başlamıştı. “Bakalım, doğru anlamış mıyım? Beyaz Kent’ten ayrılan misafirlerin geri dönmesine izin verilmiyor. Ve Otherworld oyuncularını da Beyaz Kent’e giremiyor. Peki ama askerlerin neden Otherworld’ün *sakinlerini* Beyaz Kent’in dışında tutması gerekiyor? Sakinler NPC değil mi? NPC’ler kendi başlarına düşünemezler; yalnızca programlandıkları şeyleri yaparlar. Burayı istila edecek değiller ya!”

“Varsayımların yanlış,” dedi Kil Adam. “Otherworld’ün sakinlerinin kendilerine ait zihinleri var. Yemek yiyor,

uyuyor, çiftleşiyor, düşünüyorlar. Bazıları misafirler kadar gerçek olacak şekilde tasarlandı.”

Eliza adındaki garsonla aramda geçen tuhaf konuşma geldi aklıma. “Beyaz Kent’teki çalışanlar gibi mi?”

“Hayır. Otherworld’de karşılaşacağın sakinlerin çoğu burada karşına çıkacaklardan çok daha gelişmiştir. Onlara dikkat etmelisin.”

Eliza’dan daha gelişmiş bir yaratık ancak gerçek yapay zekâ olabilirdi. Ve Kil Adam’ın anlatmaya çalıştığı şeyin bu olduğuna emindim.

“Otherworld’deki Mahluklar bile göründüklerinden daha zekidir,” diye devam etti Kil Adam. Başım dönmeye başlamıştı. “Ama karşına çıkacak en tehlikeli yaratıklar diğer misafirler olacak. VR başlıklarına sahip oyuncular çok vahşi ve saldırgan olabilir. Bu yüzden her zaman tetikte olmalısın.”

Yüzüme uzanıp vizörümü tuttum. Her şeyi dondurup bazı şeyleri düşünmem gerekiyordu. Ama gözlerimin etrafındaki tenden başka bir şey hissetmedim. Elim kafamın arkasına kaydı. Disk yoktu. Saçlarım tamdı.

“Diski kendi başına çıkaramazsın,” dedi Kil Adam. “Gerçek dünyada kaslarının çoğu geçici olarak felç oldu. Tıpkı uykunda olduğu gibi.”

Aman tanrım! Kendimi nasıl bir şeyin içine sokmuştum? “Öyleyse eve nasıl geri döneceğim?”

“Arkadaşına da açıkladığım gibi, bir çıkış yolu var. Oradan geçersen diskin ve vizörün devre dışı kalır.”

“Nerede bu çıkış? Orayı nasıl bulabilirim?”

“Orayı daha önce gördün. Buzul mağarasının derinlerinde bir kapı var. Arkadaşın şu anda oraya doğru gidiyor.”

Kapıyı hatırlıyordum. Birdenbire umutlandım. “Bir dakika! Peki buzul mağarasında yaşayan devasa kırmızı herifi ne yapacağız?”

“Onun adı Magna’dır. Onu öldürmek zorundasın.”

“Ya, öyle mi? Tamam da *neyle*?” En azından Otherworld’ü ziyaret ettiğim son seferde kurulum sırasında bir silah almıştım.

“Gel benimle.” Kil Adam kapıdan dışarı çıktığında, peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. “Bana güvenmelisin,” dedi. “Arkadaşını bulana dek benden başka kimsen yok.”

Kil Adam haklıydı. Başka seçeneğim yoktu. Kapıdan çıktığımda, diğerlerinden ayrılan iki NPC asker büyük metal bir kutu getirip ayaklarımın önüne koydu. Kutuyu açtıklarında içinde birçok silah ve araç olduğunu gördüm.

İstediğim türden bir silah gördüğümde elimi uzattım.

“Seçimini akıllıca yap,” dedi Kil Adam. “Yalnızca tek bir silah alabilirsin. Bu, Otherworld’ün kurallarından biridir.”

Tereddüt etmedim. Hangi silahı seçtiğimi gördüğünde Kat benimle dalga geçecekti ama kutudan aldığım hançeri ikinci kez düşünmeden çizmemin içine soktum. Hançerle, kılıçlı rakiplerin çoğundan daha tehlikeli olabilirdim.

“Canını koruman gerekiyor. Başka bir canın olmayacak.”

“Neden? Otherworld’ü daha önce oynadığımı unutuyorsun. Öldüğünde, oyuna başladığın kurulum alanına geri dönmek zorunda kalsan da istediğin kadar canın olabilir.”

“Evet, öyle. Ama şu anda Otherworld *oynamıyorsun*, Simon. VR başlıklı misafirler bir oyunun içinde olabilirler ama kafasının arkasında disk taşıyanlar için Otherworld bambaşka bir şeye dönüşür. Bu yüzden hayatta kalmanın tek yolu, bunu tek bir canının olduğu yeni bir gerçeklik olarak düşünmen.”

“Ne yani, ölebileceğimi mi söylemek istiyorsun? *Gerçekten* ölmekten mi bahsediyorsun?”

“Sana bunu bilmediğimi söylüyorum.”

Birdenbire kusmak istedim. Ama geri dönebilecek ol-
sam bile, Beyaz Kent’e dönemezdim. Kat dışarıdaydı ve büyük ihtimalle başının nasıl bir belada olduğunu bilmi-
yordu.

“Sen de benimle geleceksin, değil mi? Yani, rehberler bunun içindir.”

“Hayır,” dedi Kil Adam. “Bunu yapabildiğim anlar-
da sana yardımcı olacağım ama herhangi bir şeye senin
yerine müdahale edeceğime asla güvenme. Bu noktadan
sonra tek başınasın.”

ÇORAK TOPRAKLAR

Büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Saatlerdir yosunla kaplı taşların üzerinde yürüyordum ve hayata dair tek bir kanıt bile görememiştim. Kil Adam'ın beni kandırmış olabileceğini artık ciddi ciddi düşünmeye başlamam gerekiyordu. Belki de Kat, Beyaz Kent'in bir yerlerinde tutsakken bu çorak topraklara sürülmüştüm. Önümdeki dağlar sürekli büyüse de asla onlara ulaşamıyordum. Etrafım antik dönemde yaşamış bir dev ırkının mezar taşları gibi görünen büyük kayalarla kaplıydı. Yola çıktığımdan beri, örüntülerinin tekrar edip etmediğini anlamak için bulutları izliyordum. Ama dijital gökyüzü sınırsız sayıda şekle ve dokuya sahip bulut üretebiliyor-muş gibi görünüyordu. Bazen, bulutları köpeğe ya da ejderhaya benzettiğimde, bunların anlayamadığım semboller olup olmadığını düşünüyordum.

Tam önümde çatlayan zeminden bir sıcak buhar sütunu yükseldiğinde, şaha kalkmış bir aslana benzetmeye başladığım bulutu inceliyordum. Fıskıran kaynar su ellerimle yüzüme sıçradığında şok içinde haykırdım. Canım çok yanmıştı. Kafatasımın arkasındaki disk beynimi acının gerçek olduğuna ikna etmişti. Gayzere biraz daha yakın olsaydım avatarım haşlanabilirdi. Bunun nasıl bir acıya neden olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Kil Adam'ın Otherworld'de canımı korumam gerektiğini söylediğini hatırlayarak, cübbemin başlığını kafama geçirip gözlerimi önüme, bastığım zemine diktim.

Bütün bu aksiyon zihnimde gerçekleşiyorsa bile bednim bundan habersiz olmalıydı. Biraz ileride gördüğüm yüksek kayalığın üzerindeki çıkıntıyı fark ettiğimde baldırlarım acıyordu ve boğazım kurumuştı. Oraya ulaşmam ancak birkaç dakika sürer gibi görünse de burada mesafeleri kestirmek kolay değildi. Kayalığın üzerinde sıra dışı bir şey olduğunu fark ettiğimde bir saattir yürüyordum. Zorlu arazide adımlarımı elimden geldiğince hızlandırdım. Kayalığa ulaştığımda en tepeye tırmandım ve tahmin ettiğim şeyi buldum. Biri, buraya üst üste yüzlerce küçük, yassı taş koyarak göğüs hizasına dek yükselen konik bir kule dikmişti. Buradan geçen başka biri daha olduğuna dair ilk işaret bu. Ufuk çizgisini taradım. Uzaklarda bir toz bulutu vardı. Ve bir mil kadar ileride daha büyük bir kaya çıkıntısı olduğunu gördüm. Bunun tepesinde de sıra dışı bir sivrilik vardı. Bir güzergâh bulmuştum. İçim öylesine rahatlamıştı ki ağlayabilirdim.

Yeniden yürümeye başladım. Bir sonraki kayalık tepeyle aramda henüz epey mesafe varken, kayalığın üze-

rinde hareket eden bir şeyler olduğunu gördüm. Bu keşif beni çok heyecanlandırdı. Belki insan değildi ama canlı bir yaşam formu olmalıydı. Aramızda birkaç yüz metre kaldığında, gümüş tüylü, sarmal beyaz boynuzlu keçilerden oluşan bir sürü gördüğümü anladım. Keçiler kayaların arasında dolanıp çatlaklardan fırlamış bitkileri didikliyorlardı. Adımlarını diğerleri kadar sağlam atamayan bir keçi gözüme takıldı. Sürüyü takip etmeye çalışırken arada bir kayıp sendeliyordu. Sanırım yaralıydı. Şirket'e hakkını vermem gerekiyordu. Sakat bir keçi, gerçeklik üzerinde harikulade bir dokunuştı. Bu mükemmelliğe katılmış kusurlu detay, içinde olduğum sahnenin çok daha gerçek görünmesine neden oluyordu.

Kayalığa yaklaşırken, sendeleyeni keçiye gözlerimle takip ediyordum. Keçi dönüşmeye başladığında neredeyse tepeye ulaşmıştım. Olduğum yerde donakaldım. Bu bir keçi değil, insandı. Bir süre elleri ve dizlerinin üzerinde duran insan ayağa kalktı. Boynunda keçi postundan parçalar vardı ve artık ölü olan keçinin kafası bir kapüşon gibi geriye düştü. Bir anda ortaya çıkan bu insan, üzerindeki peştemal haricinde çıplaktı. Kayalardan birinin üzerine çıkıp bana baktı. Bedeni hırpalanmıştı, elleri kurumuş kanla kaplıydı ve yüzüyle ilgili yanlış bir şeyler vardı.

Daha önce binlerce mahlukla savaşmıştım. Sayısız düşman kampını basmış; onlarca çete lideri ve suç lordunun karşısına çıkmıştım. Ama asla bu kadar korktuğum olmamıştı.

Keçi adam beni yanına çağırdığında donakalmış bir halde ona bakıyordum. Daha hararetle çağırmaya başla-

dığında da yerimden kıpırdamadım. Olduğum yerde durduğumu gören adam yaralı, kanla kaplı kollarından birini kaldırıp sağ tarafını işaret etti. Gösterdiği yöne baktığımda devasa bir toz bulutunun bana doğru yaklaştığını gördüm. Hızla atan kalbimin sesini bastıran toynak seslerini duyabiliyordum. İki seçeneğim vardı: Keçi adama doğru koşabilir ya da bana doğru gelen şeyin altında kalabilirdim. Seçimimi en azından görebildiğim şeytandan yana kullandım.

Beni koruyacağını umduğum kayalara ulaştığım anda toz bulutunun içinde kaldım. Donuk kahverengi postlar, boncuk gibi kara gözler, çatal tırnaklar gördüm. Geçip giden yaratıklar devasaydı. Arkalarından gelen korkunç koku ise toz bulutunun kendisi kadar yoğundu.

Yanımda birinin olduğunu ancak sürü geçip gittiğinde ve toz bulutu dağılmaya başladığında fark edebildim.

“Selam,” dedi keçi adam. Bunu neşeli bir havada söylemiş olsa da sesi boğuktu. Sanki uzun zamandır ilk kez konuşuyordu. “Bufaloların altında kalmadığın için şanslısın. Misafirlerden hiç hoşlanmazlar. Fırsatını bulduklarında senin gibi yolcuları ezip geçerler.”

Yüzü dağılan sisin içinde belirmeye başladığında, yaşadığım şoku belli etmemek için elimden geleni yaptım. Kemersiz burnunun orta kısmı yamyassıydı ve iki büyük burun deliği her nefes alıp verişinde şişip kapanıyordu. Kulaklarının tepe kısımları kırılarak aşağı eğilmişti ve dışarı çıkmaya çalışan iki boynuzun alnını kaplayan deriyi delmek üzere olduğunu görebiliyordum. Kehribar rengi gözlerinin merkezindeki göz bebekleri kapkara iki çizgiden ibaretti.

Keçi adam gibisini hayatımda görmemiştim. Onu tasarlayan Şirket çalışanı hasta piçin teki olmalıydı.

Dudaklarımdan “Nesin sen?” kelimeleri döküldü. Bu soru, Otherworld’deyken bile kulağıma çok kaba gelmişti.

Elini hızla yüzüne kaldırdığı anda böyle bir şey sorduğuma pişman oldum. “Ben Çocuklardan biriyim,” dedi.

“Üzgünüm. Seni gücendirmek istemezdim. Buraya yeni geldim ve sen de karşılaştığım ilk sakinsin. Demek sen çocuklardan birisin. Peki ama kimin çocuklarından bahsediyoruz burada?”

Yüzünde öylesine geniş bir gülümseme belirdi ki, alt dişlerinin üst dişlerinin önünde ve birkaçının da sıra dışı ölçüde büyük olduğunu gördüm. Konuşmaya istekli görünüyordu. “Her Çocuk’un farklı ebeveynleri olur. Benimkiler de bir keçi ve İmra’nın Elemental’iydi.”

Doğal olarak, böyle bir cevabın ardından aklıma sayısız soru geldi (bunların büyük kısmı anatomik sorulardı) ama şu ana dek karşılaştığım tek akıllı yaratığı yanlışlıkla aşağılamak istemiyordum. “Yani sen bir tanrının oğlu musun?”

Oturduğu kayanın üzerinde yaralı dizlerinden birini diğerinin üzerine attı ve parmaklarını sallayarak açtığı elleri kucağına düştü. Üzerinde peştamaldan başka bir şey olmayan biri için çok cesur bir pozdu.

“Elementaller tanrı değildir. Yalnızca Otherworld topraklarına hakimdirler. Tek bir Yaratıcı vardır.”

Orijinal Otherworld üzerine açılmış sayısız forum sayfası okumuştum. Mahluklar ve Elementaller hakkında bilmem gereken her şeyi biliyordum bilmesine ama Çocuklardan veya Yaratıcı’dan haberim yoktu. “Otherworld’de

senin türünden çok kişi var mı?” diye sordum.

Keçi adam kederle içini çekti. “Bir zamanlar bizden daha çok vardı. Ama Çocuklar, Yaratıcı’nın planının bir parçası değildi. Misafirler gelmeden önce çoğumuz katledildi. Katliamdan kurtulanlar gizleniyor. Sürüm İmra’nın yakınlarındaki dağlarda yaşıyordu ama beni korumak için buraya, çorak topraklara geldiler. Bu bölgede bizden başka yalnızca bufalolar var ve az önce senin de gördüğün gibi pek sosyal yaratıklar sayılmazlar. Yani bir noktadan sonra kendini çok yalnız hissedebiliyorsun.”

“Vay be, bu çok kötüymüş,” dedim, bu yüzden kötü hissetmek benim için zor olsa da. Karşımdaki, gerçekten de inanılmaz bir yapay zekaydı ama sonuçta yalnızca birler ve sıfırlardan ibaretti.

“Çocukların çoğu kötü yazgımız yüzünden senin gibi insanları suçluyor. Bu yüzden benim gibi Çocukların etrafında çok dikkatli olmalısın.”

Söylediklerinin anlamını tam olarak kavradığımda bunun gayet anlaşılır olduğunu söylemek üzereydim ama sessizliğimi korudum. Emin değildim ama sanırım sesinde tehditkâr bir ton da vardı. Yüzündeki gülümseme hiç değişmemişti ama zaten en başından beri rahatsız edici bir gülümsemeydi bu. Omzumun üzerinden kayalığın tepesine baktım. Tahmin ettiğim gibi, bu tepenin zirvesinde de konik bir taş yığını vardı. Bu yoldan daha önce geçen misafirler olmuştu.

“Görünüşe göre ziyaretçilerin olmuş,” dedim, taş yığını göstererek.

“Evet. Son grup buradan geçeli daha bir gün bile olmadı. Geride ne bıraktıklarını görmek ister misin?”

“Elbette.” Ayağa kalkıp cübbemdeki tozu silkeledim. Yeniden hareketlendiğime memnundum ve kayalık araziden kurtulup doğru istikameti bulursam daha da memnun olacaktım. “Kimdi onlar?” diye sordum, kayalığın tepesine tırmanırken.

“Dört kişilik bir kabile,” dedi keçi adam. “Üç erkek, bir kadın.”

Adımlarımı hızlandırdım. Kadın Kat olabilir miydi? Oynadığımız oyunların çoğunda kadınların çok da hoş karşılanmadığı gerçeğine rağmen asla erkek avatar seçmezdi. “Ziyaretçilerin nereye gidiyordu?”

“Buradan ayrılırken Otherworld'den dışarı çıkmanın bir yolunu arıyorlardı.” Kayalığın tepesine neredeyse ulaşmıştık ve artık taş yığınının çok daha net görebiliyordum. Ama bu yığında kullanılan malzemeler taş değildi sanki. “Umarım bir çıkış bulurlar,” diye devam etti. “Ve dünyamızdan ayrıldıktan sonra umarım bir daha geri dönmezler.”

Zirveye çıktığımda soluklanmak için durdum. Hava da midemi bulandıran çürümüş et kokusu vardı. Doğrulduğumda, konik yığın tam önümdeydi. Gerçekten de taşlarla kurulmamıştı. Birkaç bedenden çıktığını tahmin ettiğim kemiklerdi bunlar. Güneş en alttaki sırayı oluşturan kemikleri ağartmıştı. Tepedeki bir kalça kemiğinde halen bir parça kas vardı.

“Aslında ailemin etobur olması düşünülmemişti,” diye açıkladı keçi adam, neredeyse özür diler gibi. “Ama bu kayalık arazide yetişen bitkilerle hayatta kalamayız. Sürülmemize sizin ırkınız neden oldu. Şu anda da sorunlarımızın çözümü sizsiniz.” Yığındaki birkaç kemiği düzelt-

ti. “Bu yığın misafirleri tepemize çekiyor. Beyaz Kent’ten İmra’ya giden her kafileden bir kişi seçiyoruz. Ama bunların diğer misafirlere benzemediğini anladım. Çoğu nerede olduğunu bilmiyor ve çok azı canını kurtarmak için savaşıyor.”

Canlı canlı yenmenin nasıl hissettireceğini düşündüm. Ve avatarım böyle dehşet verici bir kadere yenik düşerse New Jersey’deki bedenime ne olacağını. Ardından aklımdan daha da korkunç bir düşünce geçti. Kat kendini böyle bir durumun içinde bulmuş olabilir miydi? Hastaneyken haykırmasının nedeni bu muydu?

Çizmemin içine soktuğum hançeri çıkardım. Az sonra, Yaratıcı’nın yok etmesi gereken Çocuk sayısı bir azalacaktı.

Keçi adam bıçağını gördüğünde bıkkınlıkla içini çekti. “Beni öldürerek kaçınılmaz olanı belki erteleyebilirsin. Ama durduramazsın.”

Kayaların üzerindeki toynak seslerini duydum. Ve çok geçmeden sürünün geri kalanı kayalığın zirvesine çıkıp etrafımı sardı. Keçileri artık çok yakından gördüğümünden, düşündüğümünden çok daha büyük olduklarını anladım. Her biri bir ayıdan daha büyüktü ve keçi adam kadar yetenekli olmadıkları belli olsa da gerçek dünyadaki normal keçilerden çok daha akıllı görünüyorlardı. Gözlerinde açlık, korku ve öfkenin iç içe geçtiği tedirgin edici bir bakış vardı.

O anda, yaratıklar aşağıdaki bir keçiden gelen ika-zın kaynağını görmek üzere zirvenin ucuna kaydı. Bunu yaparken beni de sürüklemişlerdi. Kayaların arasından bize doğru gelen, Bedevi şallı, uzun boylu, koyu renk kı-

yafetler içinde biri vardı. Kil Adam uzun ve kararlı adımlarla yürüse de acele etmesi gerektiğini düşünmüyor gibiydi. Keçiler de onu tanımışlardı. Bir anda tepenin karşı ucuna kaçışarak keçi adamla beni bir kez daha yalnız bıraktılar. Sırtarak hançerimi kınına soktum. Bugün kimse yenmeyecekti.

“Baksana, arkadaşların Kil Adam’dan neden bu kadar korkuyor?”

“Onun ne olduğunu bilmiyoruz,” dedi keçi adam. “Nereden geldiğini de. Bize, misafirler haricinde, Otherworld’deki her şeyin Yaratıcı’nın zihninde doğduğu açıklandı. Ama gerçek bundan biraz daha karışık gibi görünüyor.”

“Eh, arkadaşların kaçarak akıllılık ettiler. Hatta sen de onlarla gitsen iyi olur, Keçi Oğlan! Kil Adam benim rehberim.”

Keçi adam saçmalık ölçüsünde saf biriymişim gibi gözlerini devirdi. “Otherworld’de *rehber* yoktur. Burada olmasının sebebi bu değil.”

Kil Adam durdu. Beni bekliyormuş gibi görünüyordu; kayalığa tırmanma zahmetine girmeyecekti. Sürünün geri kalanı tepenin diğer tarafında saklanmaya çalışırken, cesur bir keçi Kil Adam’a yaklaştı. Keçi onu koklarken Kil Adam kıpırdamadan durmaya devam etti. Rehberimin göğsündeki taş mavi bir ışıkla parlıyordu. Bir an sonra, keçi ağzını açıp muskaya doğru hamle yaptı. Birdenbire canlanan Kil Adam’ın asası keçinin karnının tam ortasına indi. Darbenin etkisiyle havalanan keçinin sesi gittikçe zayıfladı. Ve en sonunda çakıldığı yerden bir toz bulutu kalktı.

Keçi adam acıyla haykırırken tepenin diğer yanındaki sürüden de sesler yükseldi. Benim gitme işaretimdi bu. Koşar adım kayalıktan aşağı, rehberimin yanına doğru inmeye başladım; tabii Kil Adam gerçekten rehberimse.

“Ne yaptığını bildiğini sanıyordum,” dedi Kil Adam, yanına gittiğimde. Yüzünün büyük kısmı şalın ardındaydı ama gözlerindeki bakıştan çok öfkeli olduğunu anladım. “Seninle ayrılmamızın üzerinden ancak birkaç saat geçmesine rağmen buraya gelmek zorunda kaldım!”

“Bir dakika! Bana kızdın mı yani? Sen bu cüreti...”

“Seni Otherworld’ün sakinleri konusunda uyarmıştım. Gelecekte çok daha dikkatli olmalısın. Çorak topraklarda yolculuk edebilirim ama asla alemlere giremem. Yani bir daha başını belaya soktuğunda sana yardımcı olamayabilirim.”

“Keçi adam beni hazırlıksız yakaladı. Bana etrafta dolaşan ürkütücü Çocuklar olduğundan bahsetmemiştin. Bu arada Çocuklar aslında ne?”

Kil Adam bir an durup sorumu düşündü. Cevap verdiğinde biraz sakinleşmişti. “Onlar istenmeyen sonuçlar. Bugünlerde insanlar yeni dünyalar kurabiliyor ama bu dünyaları kontrol edecek güce sahip değiller.”

“Çocukların *hata* olduğunu mu söylüyorsun? Kötü kod gibi bir şey mi?”

“Otherworld’ün yaratıcıları bu dünyanın gerçek olmasını istediler. Ama gerçek olan bir şeyin asla mükemmel olamayacağını unuttular.”

“Konu yaratıcılardan açılmışken, keçi oğlan kendi Yaratıcı’sından bahsediyordu. Yaratıcı derken...”

Kil Adam cümlemi bitirmemi beklemedi. “Tüm akıllı varlıklar kökenlerini açıklama ihtiyacı hisseder.”

“Yani Yaratıcı...”

“Oyunun bir parçası olması için tasarlandı. Elementaller ona tapınıyor. Ama Yaratıcı ile Çocukların daha karmaşık bir hikayesi var.”

Buna zamanım olduğunda, bir grup dijital hilkat gari-besinin kendi tanrılarına sahip olmaları üzerine düşünecektim. Ama şu anda yanıtlanması gereken çok fazla soru vardı aklımda.

“Yani Yaratıcı yazılımın bir parçası ve Çocuklar da hata, öyle mi? Peki sen nesin? Bana rehberim olduğunu söyledin ama sen NPC değilsin. Misafir olduğunu da sanmıyorum. Yönetici misin? Şirket’in çalışanlarından biri misin? Yoksa favori mühendisim Martin misin?”

“Arkadaşını bul, çıkışa git ve çıkışı koruyan yaratığı öldür. Bu yüzden buradasın. Yapman gereken yalnızca bu.”

“Bunu yapmaktan memnuniyet duyacağım. Ama sürprizlerden hoşlanmam. Şu Yaratıcı bilmem gereken başka şeyler de yaptı mı?”

“Seni burada karşına çıkabilecek her şeye karşı hazırlamam imkânsız. Otherworld’ün kendine ait bir zihni vardır.” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Hava kısa süre içinde kararacak. Güneş batmadan önce vahaya ulaşman lazım.”

“Vaha mı?”

“Dağlarda bir tatlı su havuzu var. Avatarın orada yiyip içebilir ve dinlenebilir. Bunları yapman önemli çünkü buradayken gücünü koruman gerekiyor. Ama artık vaha-

ya ulaşmak için yola çıkmalısın. Gece çöktüğünde çorak topraklarda olmak istemezsin. Burada yaşayan bufalolar karanlıkta çok iyi görebiliyor. Ve misafirleri avlayıp yemeleriyle tanınırlar.”

Tam da işlerin ne denli kötü olduğunu anladığımı düşünüyordum. “Gerçekten mi? Onlar da mı? Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi? Bufaloların otobur olduğunu sanıyordum.”

“Buradaki hiçbir şeyin senin dünyadaki gibi olduğunu düşünme sakın!” dedi Kil Adam. “Ve bir daha hazırlıksız yakalanma.”

Bana sert bir bakış atıp muskasını tuttu. Muska çok parlak bir ışıkla aydınlandı ve rehberim gözlerimin önünde yok oldu.

DİĞERLERİ

Yürürken dikkatle etrafımı inceliyor, uzaklarda bufalolara dair bir işaret olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ama düzlüğü geride bırakıp daha dağlık bir bölgeye ulaştığımda, birdenbire kana susamış yaratıkların altında kalıp ezileceğime dair endişem son buldu. Artık bana vadedilen vahayı arıyordum. Çevrimiçi dünyada gördüğüm vahaların tamamında su ve palmiye ağaçları olsa da görebildiğim kadarıyla yakınlarda böyle bir şey yoktu. Aslında burada hiçbir şey yoktu. Yeşil yosunların oluşturduğu halı bile uzun zaman önce ortadan kalkmıştı. Geriye yalnızca pas kırmızısı renkte toprak bir arazi kalmıştı. En son bir kaya görmemin üzerinden bile saatler geçmişti. Tek umudum tırmandığım dik yamacın öteki tarafında bir şey, *herhangi* bir şey olmasıydı.

Çıplak toprak her adımında ufalandığından yere

sağlam basmam mümkün değildi. En sonunda yamacın sonuna ulaştığımda bitkinlikle yere yığıldım. Ağzım kurumuştur ve midem bomboştur. Zorlukla ayağa kalkıp, saatlerce yürüyerek aşmışım çorak topraklara baktım. Geniş, ıssız düzlük ufuk çizgisine dek uzanıyordu. Önümde de aynı araziye bulmamak için dua ederek gözlerimi ileri diktim. Vahaya ulaştığımı fark ettiğimde az kalsın ağlamaya başlayacaktım. Bir kraterin ucundaydım. Birkaç yüz metre aşağıdaki göl öylesine berraktı ki, suda yüzen gümüş rengi balıkları bile görebiliyordum. Sonsuz bir sarmal çizerek dönüp duran yaratıkların büyüleyici bir etkisi vardı. Ama Otherworld'de şu ana dek gördüklerimin ardından, bunların pirana olabileceğini düşünmek hiç de yersiz olmazdı.

Gölün kıyısında bir kamp ateşi yakılmıştı. Çatırdayaarak dans eden alevlerden gökyüzüne kıvılcımlar fırlıyordu. Ateşin etrafında insan şeklinde üç siluet vardı. Tuhaf kılıklarına bakılacak olursa NPC olmayabilirlerdi. Biri Orta Çağ şövalyesi gibi giyinmişti. Bunlar kısa süre önce keçilerden kaçan üç yolcu olabilirdi. O anda içlerinden biri beni fark etti ve üçü birden ayağa fırladı. Kat aralarında değildi, burada olsaydı avatarımı hemen tanırdı. Bu tipler beni karşılamak için acele ediyormuş gibi görünmüyorlardı. Birinin, gerektiğinde silah olarak kullanmak üzere taş toplamaya başladığını gördüm. Belli ki onlar da Otherworld'de gardını indirmenin ne denli tehlikeli olabileceğini anlamışlardı. Ve tıpkı benim gibi, onlar da böyle bir hataya bir daha düşmemeye kararlıydılar.

Kendimi emniyete almam gerektiğinden, krater yamacından göle doğru inerken ellerimi havaya kaldırdım.

“Düşman değilim!” diye bağırdım. Otherworld’de böyle bir laf kulağa aşırı ölçüde duygusal gelse de düşünebildiğim yalnızca bu olmuştu.

Üç yolcu bir araya toplandı. Sanırım kaderimi tartışıyorlardı. Kısa bir konuşmanın ardından bir karara varmış gibi birbirlerinden ayrıldılar. Üzerinde Azrail’in giyeceği türden kapkara bir cübbe olan, cildi dövmelele kaplı devasa adam olduğu yerde dururken, şövalye beni karşılamak için yamacı tırmanmaya başladı. Miğferinin siperliğini kaldırırken kan kırmızısı pelerini arkasında süzülüyordu. Kırmızı tuniğinin altında zincir zırlı bir yelek vardı. Bu herifin kurulum aşamasında kendinden geçtiği belliydi. RPG* oyunlarına düşkün olmalıydı. Belinde sallanan bir kılıç olsa da eli kabzanın yakınında değildi. Bence pervasızca davranıyordu. O daha kılıcını kınından çekmeden alnının çatına hançerimi saplayabilirdim.

“Benim adım Arkan.” Miğferin içinden gelen ses kaba ve duygusuzdu. Arkan bir şövalye için tuhaf bir addı. Daha etkileyici bir ad duymayı beklerdim. Ama tavrıyla kılığı uyumluydu. Dövüşmekten hoşlanan bir tipe benziyordu. “Sen kimsin?”

“Simon,” dedim, elimi uzatarak. Şövalye havadaki elimi görmezden geldi. “Beyaz Kent’e bugün geldim.”

“Beyaz Kent mi?” diye sordu Arkan, bu adı hiç duymamış gibi.

Bu beni şaşırttı. “Bilirsin, beyaz binaların olduğu kent. Sizin de başlangıç noktanız orası değil miydi?”

“Ah, evet,” dedi Arkan. “Evet. Oradan dün ayrıldık.”

* *Role Playing Game*. Rol yapma oyunları. (ç.n.)

Tam ona neden Beyaz Kent'ten ayrıldıklarını soracakken, gözlerim kılıcına kayd. Gerçek gibi görünmüyordu. "Bu *plastikten* mi?"

Arkan, görüldüğü kadar ağır olmadığını hissettiğim miğferini çıkardı. Kare çeneli, sarı saçlı, yakışıklı yüzü gördüğümde onu tanıdığımı hissettim. Bu avatarı daha önce bir yerlerde görmüştüm.

"Plastik olsa bile ne fark eder ki?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, şu an için dürüstlüğü en iyi politika olduğuna karar vererek. "Bir kızı arıyorum."

Ben başka bir şey söyleyemeden, Arkan'ın gözlerinin büyüdüğünü fark ettim. "Beni takip et," dedi, yamaçtan aşağı, göl kıyısına doğru inmeye başlarken. Umutla peşine takıldım. Ama birkaç adım sonra durdum. Aşağıdaki dev avatarın ellerinde kocaman taşlar vardı. Diğer avatar ise yok olmuştu.

"Arkadaşlarının senin kadar cana yakın olduğundan emin misin?" diye sordum.

Arkan sorumu yanıtlamadı ama ne olursa olsun peşinden gitmem gerektiğini düşünüp yeniden yürümeye başladım. Tutumları yüzünden arkadaşlarını suçlayamazdım. Yakın zamanda arkadaşlarımdan biri yenmiş olsaydı ben de savunmaya çekilirdim.

Göl kıyısına indiğimizde, Arkan'la dev avatar dönüp bana baktılar. Ve birdenbire yanlarında kızıl saçlı bir kadın belirdi. Üzerindeki pelerinin başlığını kafasına geçirdiğinde görünmez olduğunu tahmin ettim.

"Bir kızı arıyormuş," dedi Arkan, bu bir şeyin kanı-

tıymış gibi. Kadın, tepemizde dikilen deve dönüp baktı. Devin üzerinde hayvan postundan dikilmiş bir peştamaldan başka bir şey yoktu ve cildinin açıkta kalan her santimi karmaşık kabile dövmeleleriyle kaplıydı. Ama dümdüz bir burunla kehribar rengi kocaman gözlere ev sahipliği yapan yüzü, genel görünümüne göre tuhaf kaçacak ölçüde tombul ve çocuksuydu.

Devin omuz silkmesiyle kadın gene bana döndü. Arkan'ın aklında olan her neyse, bu ikisinin bunu anladıklarından bile emin değildim. Kadın bana elini uzattı. Cildi kelebek yumuşaklığında olsa da elimi çok sert sıktı.

“Selam, benim adım Carole.” Sesinde Güneyli aksanı sezdim. Avatarının şirin yüzü çillerle kaplıydı ve gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar vardı. “Bu da Gorog,” diye ekledi, dev göstererek. Dev de hazırda tuttuğu taşları yere bırakıp bir elini kaldırarak bana selam verdi.

“Simon,” dedim. “Siz de Beyaz Kent'ten mi geliyorsunuz?”

Bu sorum Gorog'la Carole'ın kafalarını karıştırdı.

“Beyaz Kent'in başladığımız yer olduğunu söylüyor,” dedi Arkan.

“Gerçekten mi? Bir adı olduğunu bilmiyordum,” dedi Carole. Bunu gülümseyerek söylese de gergin görünüyordu. “Peki aradığın kız kim?”

“Bir arkadaşım. Buraya ona yardımcı olmak için geldim.”

“Ölü mü?” diye sordu Gorog. Carol bıkkınlıkla içini çekti.

“Ne? Hayır!” Bu nasıl bir soruydu? “Ölü değil.”

“Peki *sen* ölü müsün?” oldu Gorog’un ikinci sorusu.

“Tabii ki değilim!” Bu konuşma tuhaf bir noktaya gidiyordu ve endişelenmeye başlamıştım.

“Emin misin?” diye sordu Arkan.

“Evet, gayet eminim! Burada karşınızda dikilmiş konuşurken nasıl ölü olabilirim?”

Yanıtım Arkan’ı memnun etmiş gibi görünmüyordu. Miğferini yere atıp kamp ateşine doğru yürüdü ve birkaç kere alevleri tekmeledikten sonra sefil bir halde yere yıkıldı.

“Arkadaşınızın öfke problemi var gibi. Bu da neydi?”

Carole yüzünü buruşturdu. “Arkan öldüğünü düşünüyor. Buranın bir tür ölümden sonra hayat olduğuna kendini ikna etti.”

“Tamam da neden öldü olduğunu düşü...” Sorumu tamamlamadan sustum çünkü cevabı zaten biliyordum. Kat gibi onlar da Şirket’in disk için geliştirdiği beta testte yer alıyorlardı. Ama Arkan bunu bilmiyordu. Hiçbiri bilmiyordu. Gerçek dünyada bedenlerine bir şey olmuştu ve hiçbir şey bilmeden Beyaz Kent’te uyanmışlardı. Etrafımızı saran dünyayı dikkate aldığımızda, buranın öldükten sonra gelinen bir yer olduğunu düşünmesi gayet anlaşılırdı. Martin’le Todd bana Beyaz Kent’i açıklarken Kat’in bizi duyduğunu umut etmekten başka şansım yoktu. Öyle olmadıysa onun kafası da buradakiler kadar karışık olmayıdı.

“Ölmediniz,” dedim Carole’a bakarak.

“İsa’ya şükürler olsun,” dedi Carole, homurtuyla gülererek. “Yüce Tanrı’nın benim için hazırladığı şeyin bu olmayacağını Arkan’a söylemiştim.”

“Cennette değil miyiz?” diye sordu Gorog. Sesinde meraklı bir ton olsa da yol arkadaşları kadar endişeli görünmüyordu. Macera yaşamak istediğini hissedebiliyordum.

Carole öfkeyle deve baktı. “Dün akşam Orin’i yediler ve biz de bunu izledik. Buranın cennet olabileceğini düşünüyorsan sen de Arkan kadar çıldırmışsın demektir.” Yeniden bana döndü. “Öyleyse neredeyiz?”

Bu sorunun yanıtıyla akılları başlarından gidebilirdi. Bunu alıştırma alıştırma anlatmalıydım. “Buraya nasıl geldiğinize dair hiçbir fikriniz yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Carole. “Hatırladığım son şey otoyolda arabamı sürüyordum ve birden... *Puf!* Kendimi bu tımarhanede buldum.”

“Ben bisikletimdeydim,” dedi Gorog. “Bir kaza oldu. Bir sürü insan konuşuyordu. Ve tuhaf bir soyunma odasında uyandım. Ne oldu?”

Duyacakları şeylerden hoşlanacaklarını hiç sanmıyordum ama gene de açıklamaya çalışmaktan başka şansım yoktu. “Anladığım kadarıyla ikiniz de kaza geçirip ağır yaralanmışsınız. Şimdi de deneysel bir terapidesiniz. Kafatasınızın arkasına yapıştırılmış bir disk var. Bedenleriniz muhtemelen bir hastanede ama disk beyninize başka bir yerde olduğunuzu söylüyor.”

“*Başka* bir yer mi?” diye sordu Carole. “*Neresi* gibi? *Burası neresi?*”

“Başlangıç noktamız olan yere Beyaz Kent deniyor. Ama oradan çıktığınız anda Otherworld denilen bir yere adım attınız. Hem Beyaz Kent’in hem de Otherworld’ün yazılımlarını Şirket yarattı ve bir nedenden dolayı bu ikisini birbirine bağladılar.”

"*Bildiğimiz* Otherworld'de olduğumuzu mu söylüyorsun?" diye sordu Gorog. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Carole konuşamayacak kadar afallamıştı ama Gorog az önce Oz'a düştüğünü öğrenmiş gibi hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

"Lanet olsun!!! Burası Otherworld mı yani?"

"Evet, benim için de şok oldu," dedim.

"Otherworld?.." dedi Carole.

Gorog çok heyecanlanmıştı. "Ahbap, Otherworld VR setini almak için *her şeyi* yapabilirdim. Ama bu setin ne kadar tuttuğundan haberin var mı senin? Üç bin dolardı! Üç bin! Benim gibi biri üç bin papeli nereden bulacak? Bu hiç adil değil! Hatta bu konuda Milo Yolkin'e *tweet* bile yazdım. Acımı biri anlayacaksa bu kişinin Milo olacağını düşünmüştüm. Ama herif bana aylardır cevap yazmadı."

Carole, dikkatimi heyecanla konuşan devden alıp kendisine vermem için kolumu tuttu. "Bir tür *oyunun* içinde olduğumuzu mu söylüyorsun?" Alnı, ortada dönen şeyi anlamak için kendini gerçekten çok zorluyormuş gibi kırmıştı. "Eskiden PlayStation'ım vardı ve onda böyle bir oyun yoktu."

"Bu çok gelişmiş bir sanal gerçeklik. Disk bugüne dek görülmemiş bir şey."

Carole'ın eli ensesine gitti. "Disk misk hissetmiyorum."

"Buradayken hissedemezsin ve diski kendi başına da çıkaramazsın."

"Ne yani, burada kapana mı kısıldık?" Meraklı halinin yerini panik alıyordu. "Gerçek dünyaya dönmem gerekiyor! Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım!"

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bedenin...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım, “zarar görmüş olabilir. Bulmak için buraya geldiğim arkadaşım çok ağır bir kaza geçirmişti.”

“Milyonlarca lanet olası parçaya ayrılmış olsam bile umurumda değil. Birinin daha keçiler tarafından yendiğini izlemeyeceğim!” diye bağırdı Carole. Onu suçladığım söylenemezdi ama suratıma bağırlımasından da hoşlanmıyordum.

“O halde Beyaz Kent’te kalmalıydın,” dedim sert bir sesle. “Orada kimse yenmez. Beyaz Kent’te tam anlamıyla güvende olurdun.”

“Ya, ne demezsin! O binalardan birinin tepesinden aşağı atlayana dek eminim çok güvende olurdum. O yerde bir hafta kaldım ben. Her restoranda yemek yedim, her gün pedikür yaptırđım. Hayatım boyunca kendimi bu kadar sefil hissetmemiştim.”

“Evet,” diye ekledi Gorog. “Ben de sıkıntıdan patlayacaktım.”

“Hem evime dönmem gerekiyordu,” diye devam etti Carole. “Benim sorumluluklarım var. Bana ihtiyacı olan gerçek insanlar var. Burada, sanal gerçeklikte bir dev, bir şövalye ve bir de...” Susup beni inceledi. “Sen nesen ya?”

“Druid,” dedim.

“Mükemmel. Bir de druidle, devasa burunlu bir druidle burada takılamam.”

Şimdi gerçekten tepem atmıştı! Beni kızdıran şey, karşımdaki kadının sersemletici ölçüde yakışıklı olan avatarımı aşağılama cüretini göstermesi değil, ihtiyacım olan son şeyin bir eşlik görevi olmasıydı. Buraya Otherworld’de

sıkışıp kalan götleri teker teker kurtarmak için değil, Kat'i bulmak için gelmişim. Buradan ayrılmak zorundaydım. Bir mazeret uydurup bu üçlüyü geride bırakmıyordum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu ve beni en çok kızdıran da buydu. Kat'i bulduğumda ona ne söyleyecektim? Üç insanı ölüme terk ettiğimi mi? Bundan memnun olsam da olmasam da artık benimle birliktelerdi.

"Pekâlâ," dedim Carole'a. "Buradan ayrılmak istiyorsan seni çıkışa götürürüm. Herhalde çıkıştan geçtiğinde bağlandığın VR teçhizatı da otomatik olarak kapanacaktır. Gerçek hayattaki bedenin hareket edebiliyorsa, diski kendin çıkarabilmen gerekir. Ama Otherworld'den çıkışı çok güçlü bir varlığın koruduğu söyleniyor ve dördümüzün onu indirebileceğinden emin değilim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Gorog. "Çıkışı nereden biliyorsun?"

Her şeyi baştan sona anlatmaya halim olmadığından açıklamamı basit tuttum. "Rehberim söyledi."

"*Rehberin* mi?" dedi Carole. "Rehberimizin mi olması gerekiyor?"

"Bizim için gerekmiyor," dedi Gorog. Bir sırrım varmış da bu sırrı anlamış gibi sırtarak bana baktı. "Yalnızca *onun* rehberi olur. Neo'nun Morpheus'u vardı, değil mi? Luke Skywalker'ın Yoda'sı. Harry Potter'ın Dumbledore'si. Ender'in..."

"Gorog, sen neden bahsediyorsun?" diyerek araya girdi Carole.

"Sen hiç film seyretmez misin? Simon seçilmiş kişi olmalı. Buraya hepimizi kurtarmak için gönderildi."

"İsa gibi mi?" diye sordu Carole. Bu kadının koyu bir

inanan olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Ne diyorsunuz siz ya? Daha beş dakika önce tanıştık ve benim *kim* olduğumu düşünüyorsunuz?” Gülmeye başladım. Son on sekiz yıldır benimle ilgili söylenen şeyler içinde en komiği buydu.

“Neden gülüyor?” diye sorduğunu duydum Carole’ın.

“Bu işler böyledir,” dedi Gorog. “Seçilmiş kişi asla seçilmiş kişi olduğuna inanmaz.”

“Susun, ne olur susun!” Kahkaha atmaktan iki büküm olmuşum. “Susun yoksa altıma işeyeceğim!”

“Burada neler oluyor?” Arkan’ın öfkeli sesini tanımıştım. “Yoksa siz *benimle* dalga mı geçiyorsunuz?”

Arkan’a cevap vermek için kendimi toparlamaya çalışırken Carole susmamı işaret etti. “Az önce bize anlattıklarından sakın Arkan’a bahsetme. Çıkışla ilgili kısımdan bile.”

“Neden?” Birdenbire gülme isteğim yok olmuştu.

Parmağıyla şakağına vurdu. “Çocuk *iyi* değil.”

“Hey!” diye bağırdı Arkan bir kez daha.

“Kimse senin hakkında konuşmuyor,” diye bağırdı Gorog. “Simon’a *Matrix*’teki Neo’ya benzediğine dair bir espri yaptım yalnızca.”

“Seçilmiş kişiyi mi kastediyorsun?” diye bağırdı Arkan. Ama sesinde artık öfke yoktu. “Bu sıska şapşal seçilmiş kişi falan değil.”

Deli olsun ya da olmasın, Arkan’a katılıyordum. Ben seçilmiş kişi olamazdım. Çünkü Kat olmasa bu aptallara asla yardımcı olmazdım.

GOWANUS'UN DİBİ

Carole, Arkan konusunda haklıydı. Bu herif gerçekten deliydi. Ve kılıcı da gerçekten plastikti. Beyaz Kent'ten çıkarken, tıpkı bana olduğu gibi yeni yol arkadaşlarıma da bir silah ya da alet seçeneği sunulmuştu. Gorog seçimini ateşten yana kullanmıştı. Carole görünmezlik peleskinde karar kılmıştı. Arkan ise *hiçbir şey* seçmemişti. Anladığım kadarıyla, plastik kılıç şövalye kostümüyle birlikte gelmişti.

Arkan zaten ölü oldukları için silahın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Dahası, keçiler arkadaşlarını yerken Carole'la Gorog'a olaya karışmamalarını çünkü "bunun olması gerektiğini" söylemişti.

Diğer yandan, zihinsel sağlığıyla ilgili ciddi sıkıntılara rağmen, Arkan'ın gayet becerikli biri olduğunu anla-

dım. Gün batımından önce şövalye pelerinini ağ gibi kullanarak akşam yemeğimiz için balık yakaladı. Miğferi su kovamız olurken, kalkanını da balığı sotelemek için kullandık ve bence balığımız çok lezzetliydi. Midemi yemekle doldursam da bir şekilde açlık spazmlarımın geçmediğini hissediyordum. Yemeğin avatarımın işine yarayacağını umuyordum. Ama aynı zamanda, bir yerlerde, yüzeyin çok altında, gerçek dünyadaki bedenimin daha fazlası için yalvardığını hissedebiliyordum.

Arkan, akşam yemeğinin ardından, içinde olduğumuzu düşündüğü, ölümden sonra yaşam hakkındaki teorisini açıkladı. Ona göre, Araf'ta, yani cennetle cehennem arasındaki bekleme odasıydık. Buna inancı öylesine güçlüydü ki, işin aslını bilmesem belki beni bile ikna edebilirdi. Elbette onu düzeltebilirdim ama ne zaman ağzımı açmaya kalksam Carole gözlerini üzerime dikip beni susturdu. Endişesini anlıyordum. Arkan'ın, sanrılarından başka bir şeyi kalmamıştı ve aramızdan biri bu sanrıları yok ettiğinde neler olacağını bilmenin imkânı yoktu.

Çok geçmeden hava karardı ve herkes dinlenmeye çekildi. Otherworld'de bile beynin her gece birkaç saat kendini kapatması gerekiyordu. Kamp ateşinin yanına uzanıp bir dakika için gözlerimi kapadım. Yakınlarda insan yiyen keçiler olabileceğinden, uyanık kalmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Uyumayı düşünmememe rağmen uyuyakaldım. Ve rüyamda Kat'i buldum.

Gerçek dünyadaydım ama Otherworld'de geçen bir günün ardından gerçek dünya gözüme o kadar da gerçek görünmüyordu. Fabrikanın üst kat zeminindeki delikten aşağı, Kat'e bakıyordum. Sırtını duvara dayamış oturu-

yordu, elinde plastik bardak vardı ve boşluğa bakıyordu. Parti gecesi idi ama bu defa başka kimse yoktu. Yalnızca çürümüş bir tahta döşemeyle ayrılmış Kat ve ben vardık. Artık, o gece göremediğim şeyleri de görebiliyordum. Kat ne sarhoştı ne de uyuşturucuyla kafası yüksekti. Düşünüyordu. Ve Kat'ın kafasında dönenlerin ihtiyacım olan cevaplar olduğunu biliyordum.

"Bu kız tam bir afet," dedi bir adam. "Böyle çılgın saçlara karşı her zaman bir tutkum olmuştur. Umarım bu kız derde değer. Çoğu değmiyor, biliyorsun."

Sesin kaynağını görmeden önce kokusu yüzüme çarptı. Arıtılmamış kanalizasyon suyu, benzin ve bir düzine endüstriyel kirli maddenin karışımı olan bu koku yanımda duran bir adamdan geliyordu. Üzerinden süzülen pis su ayaklarının etrafında birikinti oluşturmuştu. Fabrikanın loş ışığında yüz hatlarını net göremesem de bu profili tanımamak benim için imkansızdı. Rüyamın yıldızı olmak için Gowanus Kanalı'nın dibinden kalkıp gelen kişi elbette büyükbabam Kishka'ydı.

"Adı Kat," dedim büyükbabama. Ailemde Kat'ın adını söylediğim ilk kişi o olmuştu. "Başı belada olduğu için buradayım."

"Beni bu karmaşanın içine sokan kadın gibi," dedi, üzerindeki takımın ne denli tiksinti verici olduğunu göstermek istermiş gibi kollarını iki yana açarak. "Ama onun suçu değildi," dedi, kollarını indirip. "Kishka'mla düşünüyordum. Kishka'm derken, bundan bahsetmiyorum," diye ekledi burnuna dokunarak. "Büyük olandan bahsediyorum." Sustu. Şakacı havası kayboldu. "Ne yaptığını biliyor musun?"

“Hiçbir fikrim yok.” Olanları etraflıca düşünecek zamanım olmamıştı.

Cebinden bir paket Lucky Strikes çıkardı. Ama Zippo’su bir türlü yanmadığı ve sigaralar da ıslak olduğu için her şeyi camdan dışarı attı.

“Bakalım, olan biteni anlamış mıyım?” dedi. 1960’lardan çıkma bir gangsterin Otherworld hakkında ne düşündüğünü duymak istesem de sanal gerçeklikle çok ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. “Bu fabrikada bir grup çocuk öldü ve polisler olayın kaza olduğuna kanaat getirdi. Ardından, olaydan sağ kurtulan insanlar bir tür makineye bağlanıp bir yere gönderildi. Sözde bu makine tavşanlar ve kelebeklerle oynamalarına imkân tanıyacaktı ama insanlar keçilere yem oldu. Doğru anlamış mıyım?”

“Evet, az çok böyle.”

Büyükbabam ıslık çaldı. “Üzerine bahis açılsaydı paramı binanın çökmesinin kaza olmadığına yatırırdım. Biri bu çocukları ayak altından çekmek istemiş.”

“Biliyorum.” İlk kez şüphelerimi dillendiriyordum. “Onlar hedefti.”

“Bildiğini biliyorum.” Haklıydı. Çünkü hiç tanışmadığım ölü bir gangsterle değil, kendimle konuşuyordum. “Soru şu: Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?”

Omuz silktim. “Yapabileceğim çok fazla şey yok. Artık ben de ayak altından çekildim.” Biri bana diski göndermişti ve ben de bir an olsun düşünmeden Otherworld’ün içine atlamıştım. Diski gönderen kişi belki bana yardımcı olmak istiyordu ama belki de benden kurtulmak istiyorlardı. Bu noktada bunu bilmenin imkânı yoktu.

“İçgüdülerini takip ettin,” dedi Kishka. “Doğru şeyi yaptın.”

“Kat’i kurtarmak için buraya gelerek mi?”

Homurtuyla güldü. “Sen de ben de çok iyi biliyoruz ki, kız kendi başının çaresine bakabilir. Daha önce Otherworld’de bulundu. Şu anda nerede olduğunu biliyor. Ve bugüne dek birlikte oynadığınız oyunların yarısında senin kıcını kurtaran da o oldu. Yani onu bulmak istemenin nedeni bu değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kat binanın çöktüğü gece ne olduğunu gördü. Tavan-daki delikten ikinci kata ne fırlatıldığını biliyor. Muhtemelen kimin fırlattığını da. Onun için bir şey yapmak mı istiyorsun? Öyleyse onu hastanelik edenin kim olduğunu bul.”

“Nasıl?”

“Şaka mı yapıyorsun? O burada bir yerlerde. Onu bulup sor.”

Gözlerimi açtım. Gece zifiri karanlıktı. Tasarımcılar ay eklemeyi unutmuşlardı; gökyüzünde yalnızca yıldızlar vardı. Belli bir düzen içindeymiş gibi görünseler de dünyadan gördüğüm takımyıldızların hiçbirine benzemiyorlardı.

Birinin burnunu çektiğini ve ardından boğuk hıçkırığını duydum. Yeni yoldaşlarımdan biri ağlıyordu. Emin değildim ama Arkan olabilirdi. Belki de ölü olmaktan o kadar memnun değildi.

GELECEĞİN TATİL MERKEZİ

..

Güneş doğarken uyandım. Diğerleri derin uykundaydı. Carole pelerinine sarınmıştı. Arkan kalkarıyla yüzünü kapamıştı. Gorog tortop olup devasa bir kütleye dönüşmüşü. Havada esinti yoktu; etrafımdaki her şey tam anlamıyla kıpırtısızdı. Dünya donmuştu sanki. O anda gölden gelen su sesini duydum. Belki de gümüş balıklar havaya sıçrayıp suya geri dalıyorlardı. Ama bakmak için doğrulduğumda suyun içinde bir kız olduğunu gördüm.

İnsan yüzüne sahip olduğunu anladığımda içim rahatladı. Uzun siyah saçları su yüzeyine yayılmıştı. İnce, çıplak kollarını suyun altında hafifçe salladığını görebiliyordum. Üzerinde mayo olduğunu hiç sanmıyordum.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüsem de aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya dikkat ettim. Otherworld'deki güzel bir yüze aldanmayacak kadar aklım başımdaydı ve

suyun içine çekilip boğulmaya da niyetim yoktu. Cildi kırmızımsı bir ışık yayıyordu. Başını suyun içine soktuğunda havaya biraz buhar yükseldi ve gümüş rengi bir balık kuyruğu suyun yüzeyine vurdu. Balık kız bir daha görüldüğünde, serinlemiş cildi soluk gri bir renk almıştı.

“Diğerlerini uyandır,” dedi, benimle bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçak ve yumuşak bir sesle. “Buraya doğru gelen bir sürü var. Yaklaştıklarını duyabiliyorum. Birkaç saat içinde burada olacaklar.”

Bir an durup dinledim ama hiçbir şey duyamadım. “Ne sürüsü?”

“Uçan böcekler. Adları yok. Uzak bir alemdeki çiçekleri dölemek için tasarlandılar ama oradan kaçtılar. Çorak topraklarda nasıl hayatta kaldıklarını bilemiyorum. Tek bildiğim, Yaratıcı’nın yaratmayı planladığı türden varlıklar olmadıkları.”

Kulağa tanıdık geliyordu. “Dur tahmin edeyim, bunlar da çiçek poleni yerine kanla besleniyor.”

“Hayır. Misafirlerle veya kanlarıyla ilgilenmiyorlar. Otherworld’ün bir ucundan diğer ucuna uçuyorlar ve önlerinde hiçbir şey duramıyor. Buradan geçerlerken onlara yakalanırsan bedenindeki bütün deliklerden girip içini dolduracaklar. Cesedin patlamadan kısa bir süre önce boğularak öleceksin.”

Ne hoş, uyanır uyanmaz Otherworld’ün bizi öldürmek için tasarladığı bir başka enfes yöntemi öğrenmiştim.

Suyun içine dalıp geri çıktı. “Böcekler size yetişmeden İmra’ya ulaşmalısınız. Ufuktaki en yüksek zirveye bakın. Bu zirvede kentin girişini bulacaksınız.”

“Ne kadar uzakta?”

“Çok uzak değil. Hemen yola çıkarsanız hayatta kalma şansınız var.”

Bu, kulağıma çok da cesaret verici gelmemiştir. Şans-tan fazlasına sahip olmayı tercih ederdim. Ama tam diğ-erlerini uyandırmak için arkama dönüp koşacakken göl-de yaşayan çıplak bir balık kızın sözünü dinlediğimi fark ettim.

“Sen de Çocuklardan biri misin?” diye sordum.

“Ben Yaratıcı’nın kızıyım.”

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmasa da yanıtının evet olduğunu düşündüm. “Baksana, karşı-laştığım son Çocuk benim gibi insanları yemekten hoş-lanıyordu. Sana neden güveneceğim ki? Beni bir tuzağın içine göndermediğini nereden bileceğim?”

“Arkadaşın, bu yönden geçerseniz size yardım etmemi istedi. Sana hayatta olduğunu ve buzula doğru gittiğini söylememi de istedi. Seni orada bekleyecek.”

Beynime bir tür kimyasalın pompalandığını hisset-tim; bir an için kafam bu kimyasalla yükseldi. Balık kı-zın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama gene de sordum. “Hangi arkadaş?”

“Her şeyin içine karışabilen kamuflaj takımlı kız. Köylü gibi giyinmiş bir erkeğin peşinden gelebileceğini söyledi.”

Kat. Demek ki onu bulacağımı söylediğimde beni din-liyordu! Ve anladığım kadarıyla, Otherworld’ü ilk ziyare-timizde kullandığı avatarın aynısını seçmişti. Kamuflaj takım bir savaş kılığıydı. Kat bu takımı seçtiğine göre Beyaz Kent’teki kurulum anında bile tehlikede olduğunu biliyordu. Ama göldeki balık kızın söylediği iki şey bana

umut vermişti. Kil Adam haklıydı, Kat buzula doğru gidiyordu. Ve benim avatarıma haber yollayacak zamanı bulabildiyse, yolculuğu şu ana dek çok ciddi bir sorun çıkmadan geçmiş olmalıydı.

“Ben köylü değil, druidim,” diyerek düzelttim balık kızı.

“Benim için fark etmez. Yanındakiler seni tanıdığım için şanslılar. Misafirlerin gölümün etrafına sığınmasına izin vermem. Arkadaşın şu ana dek buna göz yumduğum tek misafir oldu.”

“Neden onun yaşamasına izin verdin?”

“Konuştuğunda diğerleri gibi olmadığını anladım. Bunun bir oyun olmadığını biliyor ve türünüzün buraya ait olmadığını da kabul ediyor. Yaşamasına izin verdim çünkü babamla konuşacağına söz verdi. Tüm insanları Otherworld'den atıp burayı Elementallere, Mahluklara ve Çocuklara bırakması için babamı ikna edecek.”

Ne? Kat'in üzerine zorlu bir görev alması değil, bir an önce çıkışa ulaşması gerekiyordu. “Az önce arkadaşımın buzula doğru gittiğini söyledin. Şimdi de *Yaratıcı*'yı aradığını söylüyorsun. Kafan mı iyi senin? Hangisi?”

“İkisi de. Buradan ayrılmadan önce onunla konuşmak zorunda.”

“Peki arkadaşım *Yaratıcı*'yı bulamaz, misafirleri buradan atması için onu ikna edemezse?”

“O zaman savaş çıkacak,” dedi balık kız, düz bir sesle. “Aslında çoktan başladı bile.”

Sessizce ve yavaşça suyun içine battı; bir daha da geri çıkmadı. Elbette bunun nedeni tetiklenen hayal gücüm de olabilirdi ama uzaklardan gelen belli belirsiz bir uğul-

tu duyduğumu sandım. Uğultunun kaynağı yaklaşan böcek sürüsü olabilir miydi?

Altı saatlik yürüyüşün ardından İmra en sonunda görüş alanımıza girdi. Lanet olası bir dağın tepesinde olacağını biliyordum bilmesine ama bu zirvenin ne kadar yüksekte olabileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat peşinizde avatarınızı boğarak öldürüp cesedinizi patlatacak bir katil böcek sürüsü varken sığınacağınız limanın nerede olmasını beklerdiniz ki? Elbette lanet bir dağın lanet zirvesinde! Daha dağın yamacının ortasındaiken ölmeyi dileyecek hale gelmiştim. Arkan bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyleyip kendince bizi rahatlatmaya çalışsa da kapkara böcek sürüsü nihayet ufukta belirdiğinde insan yiyen keçileri özlediğimi hissettim. Her bir deliğinizin hilkat garibesi böceklerle dolmasındansa, bir yaratık tarafından yenmek ölüp gitmek için çok daha asil bir yol gibi görünüyordu.

Nihayet dağın zirvesine ulaştığımızda hissettiğim devaju çok netti. Otherworld'deki ilk macerama başladığım kapının önündeydik. İlk seferde her şey gözüme öylesine gerçek görünmüştü ki neredeyse aklımı kaybedecektim. Ama Beyaz Kent'in görkemli mimarisini gördükten sonra İmra'nın beni o kadar da etkilemediğini fark ettim. Kapı kanatları açıldı ve içeri girdik. Önünden geçtiğimiz binalar aklıma üniversitelerdeki yatakhane binalarını getiriyordu. Tek bir dükkân ya da işletme yoktu; yalnızca ardi ardına düz tuğla yapılar dizilmişti. İmra'nın dijital Sodom olduğuna dair çok fazla söylenti çalınmıştı kulağıma ama tüm bu fısıltılar yanlış olmalıydı. Burada ilgi çekici

bir şeyin olmadığı benim için gayet açıktı.

NPC'leri görmeye başlamamız için çok fazla yürümemiz gerekmedi. Kat buzula giderken bir nedenden dolayı yolunu uzatıp İmra'ya düşmüş olabilir diye her bir yüzü inceledim ama bu NPC'lerin arasında tek bir avatar bile yoktu. NPC'lerin büyük kısmı kremsi tenleri, parıldayan saçları ve sımsıkı kıçlarıyla birer Photoshop güzeliydi. Bir votka reklamının figüranları gibi giyinmişlerdi. Bu esnada yoğun kara bulut İmra'ya o kadar yaklaştı ki uğultunun yerini korkunç bir ses almıştı. İmra sakinleri çok endişeli görünmeseler de son birkaç dakikadır sokakların hızla boşalmaya başladığı gözümden kaçmamıştı.

Dışarıda kalan az sayıdaki NPC'den birinin bize doğru yöneldiğini fark ettim. Kısa topuklu ayakkabısının tıktırılarıyla birlikte kalçaları sallanıyordu. Bir sakin olduğu belliydi. Hiçbir oyuncu bu kadar kişiliksiz bir avatar seçmezdi. Siyah saçlarını topuz yapmıştı ve üzerinde lacivert bir etek takımla beyaz gömlek vardı. Ad etiketinde Margot yazıyordu.

"Merhaba!" Birdenbire ortaya çıkışımız yüzünden duyduğu içten memnuniyeti, bembeyaz dişleriyle taçlandırdığı sımsıcak bir gülümsemeyle gösterdi. "İmra'yı mı arıyorsunuz?"

"Zaten orada değil miyiz?" diye sordum.

Margot alaycı değil de hoş bir homurtuyla güldü. "Pek sayılmaz. Ama neredeyse oradasınız! Beni takip edin."

Margot bize sırtını dönüp yürümeye başladığında da konuşmaya devam etti ama artık böceklerin sesi sağır edici bir hal aldığından tek kelime bile duyamıyordum. O anda kulağımın üzerine öncü birlik böceklerinden biri

kondur. Anında parmaklarımın arasına alıp yakaladım. Minik, siyah bir uğur böceğine benziyordu; hatta bedeni istila etmeye niyetli olmasa onu şirin bile bulabilirdim. İkinci bir böcek burnumu sıyrıp geçtiğinde içimde yükselen panik dalgasını hissettim. Bir an önce sığınacak bir yer bulmak zorundaydık.

Belli ki Carole da benimle aynı şeyi düşünüyordu. “Hey, gitmemiz gereken yere daha hızlı gidemez miyiz, ne dersin?” diye bağırdı Margot’ya doğru.

Ne yanıt verdiğini duyamadım ama Margot’nun yürüyüşü çok da telaşlı olmayan, hafif tempolu bir koşuya dönüşmüştü. Birbirinin tıpatıp aynısı binaları geçerek bana millerce gelen bir mesafe boyunca peşinden koştuktan sonra, kentin merkeziymiş gibi görünen geniş bir meydana çıktık. Meydanın bir çeşme ya da heykelin bulunmasını bekleyeceğimiz orta noktasında kocaman bir cam kutu duruyordu. Kutunun kapısı açıldı ve Margot’nun arkasından içeri girdik. Yüz avatarı rahat rahat alabilecek büyüklükte bir kutuydu. Kapı kapandığı anda böcekler cam kutunun etrafını sardı. Milyonlarca minik böcek cama çarparken iç rahatlamasıyla iki büklüm oldum.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Margot, neşeyle. Az önce potansiyel olarak hayatlarımızı tehdit eden ciddi bir durum yaşanmamış gibiydi. “Bunu da bugünün sporu sayalım!”

Carole kendini yere bıraktı. Gorog da onun yanına oturdu. “Bunun gerçek olmadığına emin misiniz?” diye yakındı Carole. “Çünkü az önce kalp krizinin eşliğinden döndüm.”

“Gerçekten mi?” Margot’nun kafası karışmıştı. “Tabii ki gerçekten.”

“Gerçek değil,” dedi Arkan, halen soluk soluğa olması-
na rağmen. Bu çocuk da kafayı buna takmıştı.

“Kutunun içinde daha ne kadar kalmamız gerekiyor?”
diye sordu Gorog, gergin bir halde. Bunu ben de bilmek
istiyordum. Klostrofobi kendini hissettirmeye başlamıştı.

“Biraz daha,” dedi Margot, teskin edici bir sesle. Ku-
tunun dış yüzeyini kaplayan sürünün karanlığında ilk
ışık delikleri açılmaya başlamıştı sanki. Hayır. Hareket
ediyorduk. Kutu yeraltına iniyordu. Birdenbire durduk ve
cam kutunun yan tarafı kayarak açıldığı anda üzerimiz-
den bir sıcak hava dalgası geçti. “İmra’ya hoş geldiniz!”
dedi Margot heyecanla.

Margot gibi her daim heyecanlı ve neşeli tiplere gıcık
olurdum ama bu defa rehberimizin tepkisi manzaraya uy-
gun görünüyordu. Önümüzde açılan, kırmızı kadife ha-
lıyla kaplı yol, dönerek devasa bir yanardağın derinlerine
doğru iniyormuş gibi görünüyordu. Avizeye benzer sokak
lambalarıyla aydınlatılan yolun bir yanında, mermer yü-
zeyli zarif çıplak heykeller ve süslemelerle donatılmış,
şatafatlı sütunlara sahip görkemli binalar yükseliyordu.
Antik Yunanlılar inşa etseydi herhalde Monte Carlo böyle
görünürdü. Yolun sol tarafı boyunca ise tek bir korkuluk
uzanıyordu. Yayaları aşağıdaki fokurdayan lavların içine
düşüp yok olmaktan koruyan tek şey bu korkuluktan. İki
avukatın oğlu olarak, onları bekleyen sayısız tazminat
davasından yüzünden rehberimi uyarmak üzereyken, Carole
benden önce davrandı. “Burası İmra’ysa, az önce kaçtığı-
mız yer neresiydi?”

“Yüzeydeki yerleşime banliyö diyoruz,” dedi Margot,
bir başka içten, sıcacık kahkahayla. Bu kadını tasarla-

yan götü tekmelemek istedim. “Banliyöde sakinler yaşar. İmra kentiye yalnızca misafirlere ev sahipliği yapar. Burası güzel, güvenli ve her şeyin olduğu bir kettir. Burayı geleceğin tatil merkezi olarak görüyoruz.”

“Herkes nerede?” oldu Carole’ın ikinci sorusu. “Burası bomboş görünüyor.”

“İmra’yı açmamızın üzerinden henüz birkaç hafta geçti,” diye açıkladı Margot. “Şu anda bizimle kalan küçük, seçkin bir topluluğumuz var. Ama hiç endişelenmeyin, çok yakında burası çok kalabalık bir kent olacak! İmra kenti ölçeklendirilebilir bir tasarımla inşa edildi. Şu anda on bin misafirlik yerimiz var ama bir gün milyonlarcasını burada ağırlamayı planlıyoruz! Şimdi, ne dersiniz, size etrafı göstermemi ister misiniz? İmra’da herkes için bir şeylerimizin olduğunu kısa süre içinde göreceğinize inanıyorum. Yaratıcı bu kenti misafirlerimizin en iyi şekilde ağırlanması için yarattı.”

Margot buna ne diyeceğimizi beklemeden arkasını döndüğünden, turun opsiyonel olmayabileceğini hissettim. Bizi buraya getiren cam asansör yüzeye doğru yükselmeye başlamıştı ve ileri baktığımda yolun tek bir yönde ilerlediğini görüyordum. Ama Margot yolda yürümeye başlamak yerine hemen sağımızdaki altın kanatlı bir kapıyı açtı ve üç tarafı şelalelerle kaplı devasa bir odayla karşılaştık. Şelalelerin suyu jet ski kullanılabilecek kadar geniş bir havuza dökülüyordu.

“Vay,” dedi Gorog hayranlıkla. Gözleri Arkan’a kaydı. “Biliyoruz, biliyoruz. Gerçek değil.”

“Belki değil,” dedim, alnımda biriken teri silerek odaya girerken. Gorog’la Carole da benimle birlikte içeri

girdiler. “Ama *gerçeğin* çok iyi bir taklidini yaptıklarını kabul etmelisiniz.” Havuzun kenarında şezlonglar dizilmişti ve kocaman saksılarda yükselen palmiye ağaçları hafif bir esintiyle sallanıyordu. Belli aralıklarla dizilmiş beyaz üniformalı çok çekici genç erkeklerle kadınlar şezlongların başında bekliyorlardı.

“Burası SPA odalarımızdan biri,” dedi Margot, havuzun kenarında bize katılarak. “Sizin gibi misafirler tazelennemelerini sağlayacak iyi bir masaj ya da yüzmek için genellikle önce buraya uğrar. Terapistlerimiz arzu ettiğiniz her türlü masaj ve egzersiz konusunda uzmandır. Ayrıca avatarınızı güncellemek istiyorsanız, burada bunun için de tesisler var. Misafirlerimizin çoğu İmra’da daha geleneksel bir görünümde olmayı tercih eder. Bu, işleri kolaylaştırır.”

Margot bunu söylerken Gorog’u tepeden tırnağa incelemişti. Gorog’un bazı güncellemelerden yararlanmasının iyi olacağını düşündüğü belliydi.

“Ha?” Margot’nun kendisine baktığını fark ettiğinde Gorog’un yüzü kızardı. “Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim.”

Margot’nun bahsettiği diğer misafirler neredeydi? Burada kimse yoktu. Ama belki de herkesin görünmezliği seçtiği üzerine kötü bir espri yapacakken, havuzun karşı tarafında birinin olduğunu fark ettim. Şezlonglardan birine yüzüstü uzanmış çıplak bir adamdı bu. Başıyla sol kolu şezlongun yanından aşağı sarkmıştı.

Gorog da adamı görmüştü. “Bakın! Şu herif mutluluktan gebermiş gibi görünüyor.”

“Ah, hayır, hayır,” dedi Margot. Gorog’un şaka yaptığını anlamamıştı. “Ölseydi avatarı burada olmazdı.”

“Hepimiz ölüyüz,” dedi Arkan, düz bir sesle.

Margot müthiş bir gülümsemeyle Arkan’a baktı. “Ölü değilsiniz. Sanırım bugünlerde bu çok yaygınlık kazanan bir yanlış kanı. Bunun bir tür ölümden sonra yaşam olduğunu düşünen birkaç misafirimiz oldu. Ama sizi temin ederim ki hepiniz hayattasınız. Burası Otherworld.”

Tüm gözlerin şövalyemiz Arkan’a döndüğü sessiz bir an oldu. Arkan’ın buna nasıl tepki vereceğini kestirmek imkansızdı. Carole çok sinirlenmiş olmalıydı. Gerçeği Arkan’dan saklamak için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra Margot yalın bir şekilde durumu açıklamıştı.

“Otherworld?” diye tekrar etti Arkan. “Bu bir oyun değil miydi?” Kafasının içinde artık erimeye başlayan bir beyin vardı.

Carole konuyu değiştirmek için araya girdi. “Şezlongdaki beyefendi ölü değilse bile kendinden geçmiş olduğu belli,” dedi, Margot’ya bakarak. “Biri ona bir oda bulması için yardımcı olmalı.”

Margot hararetle başını iki yana salladı. “Ah, hayır, hayır. Müdahale etmemize izin yok. Geldiğiniz dünya yasalar, kurallar ve sosyal geleneklerle yönetiliyor olabilir ama İmra bu tür kavramlardan uzak, güvenli bir liman olması için inşa edildi. İmra’daki misafirler istedikleri her şeyi yapabilir. Yargılamak hiçbirimize düşmez. Kendi dünyanızda içgüdülerinizle savaşmak için çok fazla zaman ve çaba harcıyorsunuz. Biz de her şeyin yolunda olduğunu, biraz rahatlayıp dinlenebileceğinizi söylemek için buradayız.” Neşesi biraz olsun bile azalmamıştı. “Şimdi! Masaja girmek ya da yüzmek isteyen?”

Carole’la Gorog bana baktılar. Kafa karışıklıkları ifa-

delerinden rahatlıkla okunabiliyordu. İmra'ya katil böceklerden kaçmak için gelmiştik ve şimdi de masaj teklifi alıyorduk.

“Hayır mı?” Tur rehberimiz, rahatımız kişisel sorumluluklarından biriymiş gibi, hayal kırıklığına uğramıştı sanki. “Pekâlâ. Öyleyse, acıkan var mı?”

SPA'dan ayrıldık ve Margot'nun peşinde bir süre yürüdükten sonra ikinci bir binaya ulaştık. Daha içeri girmeden önce, kızarmış etin kokusuyla az kalsın dizlerimin üzerine çökecektim. Ağzım sulanmaya başlamıştı ve midem gurulduyordu. Gerçek dünyadaki en son yemeğimin üzerinden kaç saat geçtiğini hesaplayamıyordum. Ama diğerleri açlıktan benim kadar etkilenmiş gibi görünmüyordardı. Bedenleri her neredeyse, açlıktan ölmelerini engelleyecek serumlara bağlı olduklarını tahmin ediyordum. Ama benim devam edebilmek için mideme bir şeyler sokmam gerekiyordu.

Kokularla kendinden geçen burnumun peşine takılıp, binanın mermer kaplı holünden geçerek kubbeli bir tavanı olan şaşaalı bir ziyafet salonuna girdim. Tamamı servise hazır yüzlerce masa vardı ama neredeyse hepsi boştu. Salonun ortasındaki masada oturan üç devasa avatara servis yapan sakınlerin üzerinde şef önlükleri ve kafalarında şapkalar vardı. Yemeklerin piştiği alevlerden yükselen dumanlar yukarı yükselerek tavandaki bir havalandırma deliğinin içinde kayboluyordu.

“Hiç bufalo yediniz mi?” diye sordu Margot. Ben yemiştim ve şu anda dünyada her şeyden çok bufalo yemek istiyordum. “Misafirlerimiz tarafından çok beğenilir.”

“Sanırım mola veriyoruz,” dedi Gorog, ben en yakınımdaki masanın sandalyelerinden birini çekerken.

Daha kıcımı sandalyeye yerleştiremeden sakinlerden biri önüne bir tabak koydu. Masadaki çatal bıçağa boş verip ellerimle tabağın ortasında yükselen et yığınınına daldım. İlahi bir tadı vardı! Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Eti kokladım, tattım, parmaklarıma bulaşan yağın yaladım. Ve bir başka sakinin elime tutuşturduğu koca bir bardak birayı kafama dikip etimi yemeye devam ettim.

Carole'ın cıkcıklandığını duydum. "Sofra adabı denilen bir şey var."

"Yargılamak yok," dedi Margot.

Kemirdiğim kemikten başımı kaldırıp baktığımda, Carole'ın beni kastetmediğini anladım. On masa ilerimizde bir çift oturuyordu. Masalarında üst üste birikmiş şaysız tabak vardı ve masanın etrafı da kemiklerle kaplanmıştı. Grace Kelly elbisesi içindeki sarışın kadın bitirdiği son tabağı eline alıp yalamaya koyuldu. Diliyle temizleyip parlattığı tabağı masadaki yığınlardan birinin üzerine koyduğu anda, sakinlerden biri de önüne bir başka dolu tabak koydu.

Arkan'ın tangırdayan zırhıyla çiftin masasına doğru yürüdüğünü gördüm. "Emma?" diye seslendi ama kadın dönüp bakmadı. Arkan masalarına ulaştığında, kadın boşalttığı son tabağı yalamak üzereydi.

"Kes yemeyi!" Arkan tabağı kadının elinden alıp yere fırlattı.

"Yargılamak yok," diye seslendi Margot, bir kez daha.

Arkan kadının yüzünü incelemek için masaya doğru eğildi. "Emma değilmiş," diye mırıldandıktan sonra da masadan uzaklaştı.

"Gorog, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye öfkeyle fıslıladı Carole.

"Her şeyi çekiyorum," dedi Gorog.

Gorog'a baktığımda, tablet büyüklüğünde bir cihazın kamerasını benden tarafa doğru tuttuğunu gördüm. Önce bu cihazı nereden bulduğunu anlayamadım ama etrafıma baktığımda, masalardaki her sandalyenin önünde bu cihazlardan bir tane olduğunu gördüm. Bu bana çok tuhaf geldi.

"Kes şunu," dedim, dolu ağızla. Ardından cihazı almak için Gorog'a uzandım.

"Çok geç," dedi Gorog, cihazı elinden çekip aldığımda. "Videoyu tanıdığın herkese gönderdim bile."

Kıçını tekmelemek için yerimden kalkacakken, Gorog'un tanıdığım kimseyi tanımadığını hatırladım. "Komik," demeye çalışsam da ağızım halen dolu olduğundan öksürmekten fazlasını yapamadım.

"Bu kameralar ne iş?" diye sordu Gorog, Margot'ya.

"Eğlencenizi kaydetmezseniz, bunların gerçekleştiğinden nasıl emin olabilirsiniz?" dedi Margot, şakacı bir havada. Yani en azından ben şaka yaptığını düşündüm. "Misafirlerimiz İmra'daki deneyimlerini arkadaşları ve aileleriyle paylaşmaktan hoşlanıyor; biz de bunu yapmaları için onları teşvik ediyoruz. Otherworld için harikulade bir tanıtım fırsatı bu."

Eleştirel bir yorumda bulunmak isterdim ama harikulade etimi çiğnemekle meşgul olduğumdan herhangi bir şey düşünebilecek halde değildim. Tabağımda kalan son etleri de bitirdiğim anda önüme yeni bir tabak kondu. Durmam gerektiğini bilsem de duramıyordum.

“Ahbap,” dedi Gorog. “Biraz daha yersen avatarın patlayacak.”

“Arkadaşınız halinden gayet memnun görünüyor,” diye araya girdi Margot. “Aç değilseniz, sizi İmra’da biraz daha gezdirmemi ister misiniz? Arkadaşlarınız size daha sonra yetişir.”

“Arkadaşlar mı?” diye sordu Carole telaşla. “Bir dakika! Arkan nerede?” Salonda gözlerimi gezdirdim. Gorog kamerayla beni çekerken şövalyemiz ortalıktan kaybolmuştu. “Onu bulmamız gerekiyor,” dedi Carole.

Carole’la Gorog koşar adım masamızdan uzaklaşırken ben halen et yiyordum.

Aradan ne kadar zaman geçtiğine ya da kaç tabak et yediğime dair hiç bir fikrim yoktu. Restorana girdiğim ana kıyasla kendimi belki biraz daha tok hissediyordum ama yemek ihtiyacım artmaya devam ediyordu. Ellerim yemekleri ağızıma ulaştırırken yeterince hızlı davranamıyordu. Tam onları aradan çıkarıp tabakları doğrudan ağızıma boşaltmak üzereyken, Carole’ın döndüğünü gördüm. Birkaç metre ileriden bana bakıyordu.

“Benimle gelmelisin,” dedi.

“Birazdan. Halen çok açım.”

“Hayır. Şimdi! Arkan’ın başı belada.”

“Gorog’dan yardım al,” dedim, konuşmak için yemeğe ara vermek zorunda kalmama sinirlenerek. “Benden daha cüsseli.” Arkan’dan çok da hoşlanmadığımı belirtmeye zahmet etmedim.

“Gorog *zaten* yardım ediyor. Ben seni almaya gelirken o da robot kadını meşgul ediyordu.”

“Margot robot değil. O...”

“Onun ne olduğu umurumda bile değil!” Carole öyle yüksek sesle bağırmıştı ki restoranda bulunan az sayıdaki avatar dönüp bize baktı. Onlara bakarken, ne kadar zamandır burada olduklarını düşünmeden edemedim. Carole sesini alçaltıp devam etti. Titriyordu. “Burada doğru gitmeyen bir şeyler var, tuhaf şeyler oluyor. Ayağa kalk.”

“Bunu yapabileceğimden emin değilim,” dedim içtenlikle.

Ellerini kalçalarına koydu; burun delikleri öfkeyle açılmıştı. “Buraya bir nedenden dolayı geldiğini söylemiştin. Neydi bu neden? Hatırlıyor musun?”

“Buraya Kat’i bulmak için geldim,” diye mırıldandım. Bufalo etiyle dolu ağzımdan çıkan kelimeler anlamlarını yitirmemişlerdi belki ama onları zihnimde bir araya getiremiyordum.

“Doğru. Buraya arkadaşını bulmak için geldiğin halde, cehennemden çıkmış bu tatil yerinde oturup sanal et mi tıkınacaksın? Arkadaşın üç bina yanda olabilir ve senin de bundan asla haberin olmayabilir. Bu kıza âşık falan mısın sen?”

Kat’e âşık olduğuma dair tek kelime etmemiştim. Ama başka nasıl bir nedenle buraya kadar gelecektim ki? Carole’ın kelimeleri beni sandalyeme bağlayan zincirleri kırdı. Önümdeki tabakta yığılı olan ete baktım. Bu, fantezi ürünü yaratıkların sahte etiydi. Buna rağmen saatlerdir tek saplantım bu etten mümkün olduğunca çok yemek olmuştu. Bu saatleri Kat’i arayarak geçirebilirdim. Ama şu anda bile ete karşı inanılmaz bir açlık hissediyordum.

Parmaklarım bir parça daha et almak için kıpırdanıyordu. Bu arzu dehşet vericiydi. Otherworld'ün insana bunu yaptığını fark ettim. İnsana istediğini veriyordu. Bundan kurtulmanın tek yolu, kendime, dünyada her şeyden çok istediğim bir şey olduğunu hatırlatmaktı. Ben Kat'i bulmak istiyordum.

Sandalyemi geriye çekip ayağa kalktım. Sanırım masaya oturduğum ana göre daha da açtım ama bir şekilde yemek salonundan çıkacak gücü buldum kendimde. Dışarı çıktı ve Carole'la birlikte koşar adım yürüyerek yanardağın derinlerine doğru ilerledik. Vegas kumarhaneleri gibi dekore edilmiş kumar salonlarında epey kalabalık vardı. Gece kulüpleri ise boştu. Bazı odaların neden diğerlerinden daha popüler olduğunu ilk başta anlayamadım ama bir süre düşündükten sonra bunun cevabını buldum. Aslında bunu en başında anlamalıydım. Buradaki misafirlerin büyük kısmı Beyaz Kent'ten değildi. Bunlar yüzlerine geçirdikleri VR başlıklarıyla oyun oynamaya gelmiş insanlardı. Kafataslarının arkasına yapıştırılmış bir disk yoktu. VR başlıklı oyuncular Otherworld'ü görebiliyor, kumar masalarında dokunsal eldivenleriyle zar atabiliyorlardı ama yemeklerin tadını almaları ya da masajın etkisini hissetmeleri imkansızdı. Ve dokunsal botlarla dans etmek gayet mümkündü ama çok eğlenceli olduğunu sanmıyordum.

Özellikle disk takılı misafirler için tasarlanmadıysa, İmra'nın bazı kısımlarının var olmasına hiç gerek yoktu. Daha çok zamanım olduğunda bunun ne anlama geldiğini düşünecektim.

"Gel," dedi Carole, bir duvarın önünde yere yığılmış

bir adama bakmak için durduğumda. "Gittiğimiz yerde bunlardan çok göreceksin." Adamın ağzının kenarından salya akıyordu. Körkütük sarhoş olduğunu tahmin ettim. Yani o da disk takıyor olmalıydı.

Carole'ın peşinden gitmek için köşeyi döndüğüm anda bir şeyin üzerine bastım. Bu şey ayağımın altında yuvarlandığı için dengemi kaybedip korkuluğa doğru sendeledim. Artık lavlara çok daha yakın olduğumuzdan yukarı doğru yükselen sıcak hava dalgası yüzüme çarptı.

"Bu ne?" diye mırıldandım, az kalsın beni lavların içine gönderecek nesneyi yerden alırken. Boş bir şırıngaydı. Şu ana dek bunu düşünmemiştim ama disk beynimizin bufalo etinin lezzetini almasını sağlıyorsa, herhalde favori uyuşturucu maddemizin etkilerini de taklit edebilirdi.

"Nereye bastığına dikkat et," dedi Carole, asık suratla. "Geleceğin Tatil Merkezi'nde çöp problemi var."

Dönerek aşağı doğru inen yolda ilerlerken Carole'ın dediğinden çok daha fazlasının olduğunu gördüm. Her yer şişeler, paketler ve sigara izmaritleriyle doluydu. Açılmasının üzerinden daha bir ay geçmemesine rağmen İmra, St. Patrick's Günü'nde cehennemin sokakları gibi görünmeye başlamıştı.

"Burası." Carole açık bir kapının önünde durdu. Dışarı çıkan yoğun bir duman bulutu vardı. Kolumu tutup beni içeri çekti. Garsonlar ekolokasyonla yönlerini buluyor olmalıydı çünkü içerisi çok loştu. Ama mekânın deri koltuklar ve mobilyalarla örülü bir labirente benzediğini kestirebildim. Babam beni -ümitsiz vaka olduğuma karar vermeden önce- bir keresinde Manhattan'daki Harvard Kulübü'ne götürmüştü. Üyeleri Hell's Angels motosiklet

çetesi ve Rus gangsterleri olsa babamın süslü kulübü az çok burası gibi görünürdü. Milo Yolkin'in okulu bırakmaya karar vermeden önce Harvard'da üç hafta okuduğu herkes tarafından bilinirdi. Eğer burası onun mizah anlayışını yansıtıyorsa, Milo'yla iyi anlaşabilirdik.

Kulüpte kaç misafir olduğunu merak ettim. Buraya yalnızca yarı çıplak garsonları dikizlemek için gelmediyseniz, İmra'nın bu kısmını deneyimlemek için kesinlikle diske sahip olmanız gerekirdi. Bizi karşılayan garson kızın üzerindeki etek, mayodan ancak birkaç santim daha uzundu. Birdenbire görünmez bir el tarafından oturma kabinlerinden birine çekilen kız ortadan kayboldu. Sanırım burada sunulan hizmetten memnun olan en azından bir kişi vardı. Kulübe girip birkaç adım attıktan sonra yere serilmiş iki bedenin üzerinden atlamam gerekti. Bu ikilinin ötesinde, barda oturan kırmızı zırhlı bir avatar vardı. Başı önündeydi.

"Kalkmıyor," dedi Carole.

"Hey, dostum," dedim elimden gelen en kanka ses tonuyla, yanındaki tabureye otururken. "Neler oluyor?"

"Neden onu bulamıyorum? Neden burada değil?" kelimeleri döküldü Arkan'ın dudaklarından.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Carole. "Söyle bize, Arkan. Yardımcı olabiliriz."

"Onu tanımazsınız." Arkan sarhoşlukla kalmamış, zom olmuştu. Böylesi bir sarhoşluk düzeyine çıkmak için çok sert içmiş olmalıydı. Bu barda oturduğu süre birkaç saatten uzun değildi.

"Gel, burası kestirmek için uygun bir yer değil." Böyle bir yerde sızan birinin başına gelecek dehşet verici şeyleri

hayal bile edemezdim. Üzerimizdeki gözleri hissettiğimde diğer yanıma döndüm. Üç adam yanımdaki taburelere oturdu. Üçü de dev gibi olan avatarlar her türlü piçliği yapabilecekmiş gibi görünen tiplerdi. Kil Adam'ın söylediklerini hatırladım. Otherworld'deki en tehlikeli yaratıklar misafirlerdi.

“Buradan asla çıkmayacağım,” diye fısıldadı Arkan, bara bakarak.

Kulağına yaklaştım. “Çıkışı nasıl bulacağımı biliyorum, Arkan. Seni buradan çıkarabilirim. Evine geri dönüp aradığın kızı bulabilirsin.”

“Git başımdan,” oldu karşılığı.

Carole homurdandı. “Ne dersin? Bırakalım, sızsın mı?”

Şövalyemizi bu bar taburesinde bırakıp gitmek istedim. Bu çocuğun gerçek dünyaya geri gönderilerek çözülebilecek gibi görünmeyen ciddi sorunları vardı. Yine de “Onu burada bırakamayız,” dedim içimi çekerek. “Burası güvenli değil.”

“Neden olmasın?” diye sordu Carole. “Bunun bir oyun olduğunu söyleyen sensin. En kötü ne olabilir ki?”

Ona bunu söylemek istemesem de bilmeyi hak ediyordu. “Buradaki insanların çoğu gibi VR başlıkları takmış olsaydık Otherworld bizim için de bir oyun olurdu. Ama biz oyuncu değiliz. Kobayız. Şu anda test ettiğimiz disk teknolojisi bütünüyle yeni bir şey. Avatarlarımızdan biri yaralanır ya da ölürse gerçekte ne olacağını bilemiyorum. Buraya ilk geldiğimde rehberim canımı korumam gerektiğini söyleyerek beni uarmıştı. Başka bir can alamayabilirdim.”

Carole beni kollarımdan tuttu. Her bir parmağının etimi sıktığını hissedebiliyordum. “Yüce Tanrım! Lütfen

bana şaka yaptığını söyle,” dedi yalvarır gibi bir sesle. Başımı iki yana salladım. “Bu cehennemde gerçekten ölebileceğimizi mi söylüyorsun? Kahrolası bir keçi beni yerse bir daha ailemi, arkadaşlarımı göremeyecek miyim yani? Bu da ne demek?”

Doğruyu söyledim. “Bilmiyorum.”

Carole bir an gözyaşlarına boğulacak gibi göründü. Ama başka bir şey demeden beni bırakıp Arkan’ın kollarından birini tuttu. “Diğer koluna da sen gir. Onu buradan çıkaralım.”

Arkan’ı kulüpten dışarı, kaldırıma çıkardık. Bir kod yığını olarak şaşırtıcı ölçüde ağırdı. Carole’ın Arkan’ın kolunun altında debelendiğini gördüğümde onu bir duvarın önünde yere indirdik. Soluklanmaya çalışırken, Gorog’un tanıştığımızdan beri yüzünde gördüğüm en geniş gülümsemeyle bize doğru geldiğini gördüm.

“Ahbap! Kulübün en alt katında neler olduğuna inanamazsın!” Bunu dediği anda gergin bir halde Carole’a baktı.

“Boş versene! Ben senin annen falan değilim. Kendi zamanımızda biz de bir şeyler görmedik mi sanıyorsun?”

“Böyle bir şey görmediğine eminim,” dedi Gorog. “Şöyle söyleyeyim: aşağıda *epey* kalabalık bir orji dönüyor. Belki bin kişi ve bazıları olaya öylesine kaptırmış ki...” Du-dağın ısırp manyak gibi sırtarak bir kez daha Carole’a baktı.

Carole gözlerini devirdi. “Ama gene de takılmak için bizi mi seçtin? Canım benim, ne *tatlısın*. Şimdi bir işe yara da Arkan’ı yerden toplayalım.”

Gorog dev gibi kollarından biriyle Arkan'ı yerden alıp bir itfaiyeci gibi omzuna attı. "Ayrıca bilginiz olsun diye söylüyorum, bugün epey işinize yaradım bence. Siz Arkan'ı toparlamaya çalışırken ben de İmra'dan çıkışı buldum. Margot şu anda bizi bekliyor."

"Margot," dedi Carole bıkkınlıkla. "Şu ana dek robot eskortumuzu başından atmışsındır diye düşünmüştüm."

"Söylemesi kolay," dedi Gorog. "Margot, buradan ayrılmadan önce patronunun bizim için bir teklifi daha olduğunu söyledi."

"Ücretsiz iki geceyle müesseseden bir şişe şampanya mı?" diye sordum.

"Hatta bir de orjide indirim?" dedi Gorog heyecanla.

Carole osuruk sesi çıkardı. "Çok komiksiniz. Bir an önce buradan çıkıp evimize dönebilir miyiz?"

Gorog'un peşinden yanardağın dibine doğru inmeye başladık. Şövalyemizin baygın bedeni devimizin dövmelele kaplı sırtındaydı. Spiral yoldan aşağı doğru indikçe sokak lambaları ortadan kayboldu; etraf yalnızca yaklaştığımız kızgın lavların kızıl parlaklığıyla aydınlanıyordu. En sonunda Margot'ya ulaştık. Yüzünde kocaman bir gülümseme, elinde tablete benzeyen bir cihaz vardı. Eriyen kayalardan sıçrayan bir kıvılcımın saçlarına düştüğünü gördüm ama o fark etmemiş gibiydi.

"Şu anda buradan çıkış yapmak istiyoruz," dedim.

"Hiç sorun değil. Talebinizi Pomba Gira'ya hemen ileteceğim ama izin vererseniz, öncelikle sizinle kısa bir müşteri memnuniyeti anketi yapmak istiyorum. Tek yapmam gereken anketi ekrana çağırarak."

“Pompa Gira da kim ya?” diye sordu Carole.

“*Pomba* Gira, İmra şehrinin Elemental’idir,” dedi Margot dalgın bir sesle, bir yandan elindeki tabletin ekranına dokunarak. “İmra’ya kimin gireceğine ve kimin çıkacağına o karar verir. Pekâlâ, işte oldu!” Bir başka plastik gülümsemeyle başını tabletten kaldırdı. “Diğer alemlere geçmeden önce misafirlerimizin burada çok iyi zaman geçirdiklerini görmek isteriz. Sağlayacağınız veriler gelecekteki misafirlerimiz için tekliflerimizi çok daha iyi bir noktaya getirmemize yardımcı olacak. Şimdi, İmra ziyaretinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?”

“Hayatlarımızın en iyi gününü geçirdik,” dedim. Duy-mak istediği şeyi söylemek en kolayı gibi gelmişti. “Asla bitmesin istedim.”

“Harikulade! Sizler de buna katılıyor musunuz?”

“Elbette,” dedi Carole. Gorog homurdanmakla yetindi.

“Harika, harika!” Margot tabletine bazı veriler girdi. “Bu arada hayatlarınızın en iyi gününün bitmesine hiç gerek yok. İmra’da dilediğiniz kadar kalabilirsiniz. Amaç da bu zaten!”

“Biz yalnızca buradan geçiyorduk,” dedi Carole, konuyu kapatarak.

“Tabii, tabii!” Margot’nun gözleri tablete geri döndü. “Peki bugün tatilinizin size en çekici gelen yanları neler oldu? Özellikle sizin büfemizden çok hoşnut kaldığınızı biliyorum.” Tatlı tatlı bana baktı. “Peki ya sizler?”

“Orji,” dedi Gorog, düz bir sesle.

Margot ona baktığında Carole da “Aynen,” dedi.

“Harika! Evet, orjimiz kısa süre içinde İmra’nın en popüler eğlencelerinden biri oldu; hatta şimdiden geniş-

letmeyi düşünüyoruz. Peki burada bulmayı umup da bulamadığınız bir şey oldu mu?”

“Çıkış,” dedi Carole. “Ve çıkışı şimdi görmek istiyoruz. Anket bitti.”

“Elbette!” Margot bir kez daha gülümsedi, tabletini kapattı ve yana doğru bir adım atarak kendini lavların içine bıraktı. “İmra Elemental’i Pomba Gira az sonra sizinle olacak,” diye seslendi kızgın yüzeyde kaybolmadan önce.

“Oha! Baksanıza, bunu yapmak bizim de işimize yarar mı dersiniz?” diye sordu Gorog, omzundaki şövalyeyi düzelterek. Ama başını köpüren kızgın lavlara doğru uzattığı anda geri çekti. “Yok, olmaz. Fazla sıcak.” Yanakları erik gibi mosmor olmuştu.

“Pomba Gira denilen bu şahsı görmek için daha ne kadar beklememiz gerekiyor?”

“Karşımıza bir şahsın çıkmasını beklemesen daha iyi olur,” dedim. Daha önce hiç Otherworld Elemental’i görmemiş olsam da orijinal Otherworld üzerine açılmış çok fazla foruma girmiştim. “Buradaki bütün alemler Elementaller tarafından yönetiliyor. Buranın yarı tanrıları gibiler. Bu yüzden karşımıza bunlardan biri çıktığında bence en iyisi uslu durmamız.”

“Bizi buradan çıkaracağını bildiğim sürece çok şeker olabilirim,” dedi Carole. O anda kızgın lavlar daireler çizmeye ve merkeze yakın bir noktada alevlerle örülü bir sütun yükselmeye başladı. Alev sütunu yavaş yavaş bir kadının formunu aldı ve Pomba Gira önümüzde belirdi. Elemental’in parlak kömür siyahı renginde bir teni vardı. Omuzlarına dökülen saçları, iç içe geçmiş gümüşümsü

renkte duman filizleriydi. Üzerindeki elbise de alev alev yanıyordu.

“Ohaaa!” dedi Gorog. Bu defa tepkisine ben de katılıyordum. Pomba Gira kömüre dönüşecek kadar yanmış gibi görünse de aklımın alamayacağı bir güzellikteydi. Keçi adamın annesi bu muydu yani? Keçi adam, İmra Elementalî'nin oğlu olduğunu söylemişti. Bu konuda ağzımı açmayı düşünmüyordum elbette ama bence karşımdaki kadının rahminden bir keçiden çok daha iyi bir şey çıkardı.

“İmra'dan ayrılmak mı istiyorsunuz?” diye sordu yumuşacık bir sesle Pomba Gira. Bir Elemental'den daha güçlü bir ses çıkmasını beklerdim ama bir fısıltıdan yüksek olmayan bu sesin çok daha etkili olduğunu kabul etmem gerekiyordu. İnsanı kendine çeken, ihtiyacınız olan şey ondaymış gibi hissettiren bir sestir.

Gorog'la benim dillerimiz tutulmuştu ama Carole bize bakıp gözlerini devirdi. “Evet, hanımefendi,” dedi. “Gerçekten çok eğleneliydi. Ama bir sürü uyuşturucu çakıp kalabalık bir orjinin ortasına dalmayı çok istesem de gerçekten gerçek dünyaya dönmem gerekiyor. Bizim İmra'da durmak gibi bir niyetimiz yoktu. Yalnızca katil böceklerden kaçıyorduk. Otherworld'ün çıkışına gitmek istiyoruz.”

“Çıkış mı?” dedi Pomba Gira. Bu aşına olduğu bir kelime değildi belli ki. “Pekâlâ. Sen ve dev gitmekte özgürsünüz. Ama o...” Gorog'un omzundaki Arkan'a bakarak kıkırdadı. “Onu yere bırak. O, İmra'da benimle kalmak istiyor.”

“Sen şaka mı yapıyorsun? Ayakta duracak halde bile değil,” dedi Gorog. Ama yere indirdiği Arkan kendi başı-

na ayakta durabildi. Ve açtığı gözlerini Elemental'in yüzüne dikti.

"Ait olduğun yer burası," dedi Pomba Gira.

"Öyle mi?" dedi Arkan, sersem bir halde.

"Evet, bunu görebiliyorum," diye fısıldadı Elemental. Saçlarından uzanan birkaç duman filizi Arkan'ın yanğını okşadı.

"Bu halinin nedeni alkol," diye açıkladım. "Kısa süre sonra kendine gelir. Çıkışı bulmayı hepimizden çok o istiyor."

"Hayır," dedi Elemental. "Kırmızı şövalyenin aradığı şey bu değil. Her şeyden çok istediği şeyin artık var olmadığını biliyor. Bunu ona geri verebilecek tek kişi benim."

Lavlar yeniden dönmeye başladı. Ve lavların içinden bir kez daha yükselen sütun bir kadın formu aldı. Ama bu defa soğuyarak süt beyazı bir ten kazandı. Bunu gören Arkan'ın birdenbire ayıldığını fark ettim. Boğuluyormuş gibi bir ses çıkaran şövalye, ev sahibimizin son yaratımının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Ah, Tanrım! Emma! Ben... Ben çok üzgünüm," dedi Arkan, kollarıyla genç kadının bacaklarını sararak. Sıcak çikolata paketlerinin üzerinde görülen türden bir sarışındı bu. Ve birdenbire, aslında bu kızı daha önce gördüğümü hatırladım.

Bu olay New Jersey'nin kuzey kesiminde yaşanmıştı. Futbol maçından çıkan bir çift dönüş yolunda ufak çaplı bir trafik kazası geçirmişti. Direksiyondaki adam arabadan çıkıp diğer aracın sürücüsüne saldırmıştı. Bu sürücü de tabancasını çıkarıp rastgele ateş etmişti. Kurşunlardan biri ilk aracın sürücüsünün omuriliğini sıyrarak

geçmiş, bir diğeryise aracın yolcu koltuğunda oturan kız arkadaşına isabet etmişti. Kız oracıkta ölmüştü. Bu gerçekten büyük bir haber olmuştu. Bu yüzden, ölen kızın ve maça takımın maskotu gibi giyinip gidecek kadar koyu bir Rutgers Scarlet Knights taraftarı olan erkek arkadaşının bir sürü fotoğrafını görmüştüm.

“Bilincimi yitirmeden önce ambulanstakilerin konuşmalarını duydum. Senin öldüğünü söylediler. Araf’ta uyandığımdan beri her yerde seni arıyorum.”

Gözlerini açan kız, Arkan’a gülümseyerek hiçbir şey söylemeden hafifçe saçlarını okşadı.

Carole ağlamaya başlamıştı. Gorog’un da gözleri dolmuştu. Ben bile az kalsın kendimi bu kedere bırakacaktım. İlk başta ikisinin Otherworld’de bulunduğunu gördüğüm için donup kaldım ama önümüzdeki şeyin Arkan’ın ölü kız arkadaşı olmadığını kendime hatırlatmam gerekti. Bu yalnızca Arkan’ın kız arkadaşı gibi görünen dijital bir bebektir. Ama belki de bu Arkan için yeterliydi. Kendisine ikinci bir şans verildiğini düşündüğü açıkça ortadaydı ve ona yanıldığını söyleyecek değildim. Onu kandırmak bu kadar kolaysa burada takılıp kalmayı hak ediyordu.

“Sana gelecek olursak,” dedi Pomba Gira, dikkatini bana vererek. “Senin de ne istediğini biliyorum.”

“İmra’nın bütün mekanlarında kampanya indirimi mi?” dedim dokunaklı havayı değiştirmek için. Elemental bana dümdüz bakmakla yetindi. “Peki, peki. Çok fazla bir şey istemiyorum. Bir bardak buzlu suya ne dersin?” Şaka yapmıyordum. Burası felaket sıcaktı ve susuzluktan ölmek üzereydim.

Tahmin ettiğim gibi, lavların arasından bir kadın for-

mu daha yükseldi. Soğuduğunda yanık bir tenle kızıl saçlar çıktı ortaya. Onu göreceğimi bilmeme rağmen Kat'in görüntüsü nefesimin kesilmesine neden oldu. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu. Disk bu görüntüyü belleğimden çekip aldığı için bu çok mantıklıydı.

"Bu kim?" diye fısıldadı Gorog. "Felaket bir kızılmış."

"Buraya bulmaya geldiğim kız," dedim.

"Hayır, değil," dedi Carole. "Bu da bir NPC. Farkındasın, değil mi?"

Biliyordum bilmesine ama gene de ileri doğru içgüdüsel bir adım attım. "Selam," dedim.

"Selam, Simon." Sesi Kat'in sesiydi. Kokusu Kat'in kokusu. Elini tuttuğumda Kat'in elini tuttuğumu hissettim. Kalbim deli gibi atıyordu ve Arkan'ı yargılamakta biraz erken davrandığımı düşünmeye başlamıştım. "Burada kalabiliriz," dedi. "Artık ayrı olmamıza gerek yok. İstedigin bu değil mi?"

Öyleydi. Ama bunu her şeyden çok istesem de konunun bu olmadığını farkındaydım.

"Ne istiyorsun, Kat?" diye sordum.

"Yalnızca seninle olmak istiyorum," dediğinde kalbimin ezildiğini hissettim. Bunlar hayatım boyunca Kat'ten duymak istediğim kelimelerdi ama gerçek Kat'in söyleyeceği şeyler değildi. O bana ortada çok daha büyük bir şeyin olduğunu söylerdi. Kat şu anda Otherworld'ün bir yerlerinde kendi görevindeydi. Bu görevin ne olduğunu bilmiyordum ama asla pes etmeyeceğinden emindim. Benim için bile.

Gerçek test buydu işte. Kimin insan olup kimin olmadığını belirleyecek test buydu. Gerçek insanlar yapmala-

rını istediğiniz şeyleri nadiren yaparlardı. Ama bir çöp konteynerinin arkasındaki beklenmedik bir öpücüğü bu kadar büyülü kılan da buydu.

“Teşekkürler ama pas geçeceğim,” dedim Pomba Gira’ya.

..

DOĞANIN ÇAĞRISI

İmra'dan tek çıkış yolu volkanik kayaların içinde açılmış bir yeraltı tüneliydi. Gorog ateşiyle önden gidiyordu. Bu harika bir araç seçimiydi. Benim hançerimden ya da Carole'ın cübbesinden çok daha fazla iş görüyordu. Ama ışığımız olmasına rağmen istediğim kadar hızlı ilerleyemiyorduk. Pomba Gira, Kat'in kopyasını yarattığında, bu benim için çölde kaybolan bir adamın karşısına çıkan serap gibiydi. Acım fiziksel bir boyut kazanmış; verdiğim her nefes özlemle ağırlaşmıştı. Açlığım tüm gözeneklerimden dışarı sızıyordu.

“Hey, Simon, buna inanamayacaksın,” dedi Carole, İmra'dan çıktığımız sırada. Kendi düşüncelerime daldığımdan dikkatimi ona çok fazla veremedim. “Gerçek dünyada Arkan'la kız arkadaşını haberlerde görmüştüm. Aslında avatarı için seçtiği kostümü gördüğüm anda bunu

anlamalıydım. Bu şövalye kostümü kaza gecesinde de üzerindeydi. Yanlış hatırlamıyorsam tam adı da Jeremy Arkan. Kız arkadaşıyla bana çok yakın bir yerde oturuyordu.”

Durdum. Carole dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “New Jersey’de mi yaşıyorsun? Aksanın yüzünden senin güneyli olduğunu sanıyordum.”

“Memphis’te büyüdüm ama bugünlerde Morristown’da yaşıyorum.”

Yeniden yürümeye başladım. “Gorog,” diye seslendim, adımlarımı hızlandırarak. “Sen nerelisin?”

“Gerçek hayatta mı? Elizabeth, New Jersey.”

Şirket’in özel disklerinden verdiği altı kişi tanıyordum ve altısı da New Jersey gibi küçük bir eyalettendi. Bu grubun en azından üç kişisi -Kat, Brian ve West- aşırı ölçüde nadir görülen bir sağlık sorununa sahipti. Zihnimde, Busara’nın cevaplayamadığım o soruyu bir daha sordüğünü duydum. *Bunun gerçekleşme olasılığı nedir?*

Gorog’un kıllı sırtına çarptığımda bugüne dek toparladığım ipuçlarını düşünüyordum. Dilimin ucuna okkalı bir küfür geldi ama Gorog’un neden birdenbire durduğunu gördüğümde sustum. Tünel ileride bir köşeyi dönüyor ve köşenin ardında her ne varsa, tedirgin edici mavi bir ışık yayıyordu.

“Bu da nesi?” diye fısıldadı Carole.

En sonunda cevaplayabileceğim bir soru sorulmuştu. “Sanırım benim rehberim.” Gorog’un etrafından dolanıp kafilemizin önüne geçtim.

“Onunla tanışmalıyız!” Gorog olması gerekenden daha heyecanlıydı. “Ah, dostum. Bu çok iyi olacak.”

Tahmin ettiğim gibi, Kil Adam köşenin ardında bizi

bekliyordu. Sırtını kayalık duvara dayayıp gözlerini kapamıştı. Göğsündeki muska parıldıyordu. Ona doğru yaklaşırken gözlerini açtı.

“Yolda arkadaş yapmışsın,” dedi Kil Adam, bunu hiç tasvip etmediğini açıkça ortaya koyan bir ses tonuyla. Bu işin başından beri bu tür şeylerin umurunda olduğu bir an olduysa bile, artık hiç umurunda değildi. “Gorog ve Carole,” dedim. “Onlarla birlikte çıkışı bulmaya gidiyorum.” Yol arkadaşlarımdan hiçbiri öne çıkmadı. Gorog’un heyecanının yerini ihtiyat almıştı ve ikisi de her an arkalarına dönüp kaçabilirmiş gibi görünüyordu.

“Endişelenmeyin, size zarar vermez,” desem de bundan çok emin değildim.

“Bu avatarların seni yavaşlatmasına göz yumamazsın,” dedi Kil Adam.

“Yavaşlatmalarına mı?” Sinirlenmeye başlıyordum. “Onlar olmasaydı İmra’dan çıkamazdım. Bu arada sen hangi cehennemdeydin? Orada biraz rehberlik hizmeti fena olmazdı. Senin işin bu değil mi?”

“Sana daha önce de dediğim gibi, ben yalnızca Otherworld’ün sınır bölgelerinde yolculuk ederim. Çorak topraklar, tüneller ve sınır bölgeleri bana açıktır ama Otherworld’ün alemlerinden birine girmek benim için çok tehlikeli olabilir.”

“Anlamıyorum,” dedi Gorog. “Nesin sen? Bizden biri misin, yoksa onlardan mı?”

“Senin anlamana gerek yok,” dedi Kil Adam, umursamaz bir havada.

“Simon’ın bahsettiği Çocuklardan biri misin?” diye sordu Carole.

“Kesinlikle değilim,” dedi Kil Adam, kibirli bir tonda.

“Çocuklardan konu açılmışken,” diyerek araya girdim. “Az önce keçi adamın annesiyle tanışma onuruna sahip olduk. Olayı çok müstehcen bir noktaya çekmek istemem ama böyle bir kadından öyle bir keçi nasıl çıkar, söyler misin?”

Görünüşe göre Kil Adam benim gibi pis bir zihne sahip değildi. “Bu dünyanın sizinkisi gibi işlemediğini sana daha kaç kere anlatmam gerekiyor? Dijital DNA birçok farklı yoldan birleştirilebilir. Tek seçenek cinsel birleşme değil.”

“Bu konularda çok şey biliyor gibisin,” dedi Carole. “Senin şu NPC’lerden biri olmayabileceğini düşünmeye başladım.”

“Ben Simon’ın rehberiyim: Ne daha azı ne daha fazlası. Amacım görevi tamamlanana dek onu hayatta tutmak.”

“Peki ama Simon neden böyle özel bir ilgi görüyor?” diye sordu Carole. “Demek istediğim, harika bir tip falan ama biz de buradan canlı çıkmak istiyoruz.”

Gorog, Carole’ı dürttü. “Sana söylemiştim. Simon’ın özel ilgi görmesinin nedeni seçilmiş kişi olması.”

“Seçilmiş kişi diye bir şey yok,” dedi Kil Adam.

“Evet, evet, biliyorum,” dedi Gorog. “Simon henüz gerçeği öğrenmeye hazır değil. Onu korkutmak istemiyorsun.”

Kil Adam, Gorog’u duymazdan geldi. “Simon, sana kamp yapma zamanının geldiğini söylemek için buradayım.”

“Burada mı?” dedi Carole, kaşlarını çatarak. “Bir tünelde?”

Kil Adam, Carole’ı da duymazdan gelerek benimle ko-

nuşmaya devam etti. “Bir sonraki aleme giden yol uzun. Oraya ulaşmak için yeterli enerjiye sahip değilsin. Yeniden enerji kazanmak için geçici olarak Otherworld'den ayrılmak zorundasın.”

“Ben iyiyim,” diyerek yalan söyledim. Formumun zirvesinde olmadığım ortadaydı. “İmra'da o kadar çok bufalo yedim ki! Sanırım biraz daha ilerleyebilirim. Ayrıca çıkışı bulana dek burada kapana kısılıp kaldığımı sanıyordum. Nasıl geçici olarak çıkacakmışım?”

“Sana bu konuda yardım edeceğim,” dedi Kil Adam. “Çünkü başka seçeneğim yok. Neredeyse kırk sekiz saat Otherworld'desin. İmra'ya girmeniz ve yolunuzun uzaması beklenmedik bir gelişmeydi. Burada bu kadar uzun kalmaman gerekiyordu. Avatarın şu an için sağlıklı olabilir ama gerçek dünyadaki bedenini iki gündür hiç beslenmedi. Gerçek bedenini bu şekilde ihmal etmeye devam edersen buradaki işini tamamlayamadan bitersin.”

Değil iki gün, iki haftadır burada olsaydım bile umurumda olmazdı. Gidip bir sandviç yemek için Kat'i burada bırakmayacaktım. “Söylüyorum sana, devam edebilirim.”

“Korkarım seni durdurmak zorundayım. Dediğim gibi, başka seçeneğim yok.” Bunu söyledikten sonra muskasını tuttu ve ortadan kayboldu. Bense olduğum yerde duruyordum.

Yola devam etmekten başka yapacak bir şey olmadığından, yeniden yürümeye başladım. Ama birkaç adımın ardından birdenbire yakıcı beyaz bir ışıkla kör oldum; aynı anda, kafatasımın arkasından etimin bir parçası sökülüyormuş gibi hissettim. Tünel yok olurken, gözlerim çaresizlik içinde farklı bir dünyaya odaklanmaya çalışı-

yordu. Göremiyordum, başım dönüyordu ve yönümü bütünüyle kaybetmiştim.

“Simon!” diye haykırdı bir kadın. Bu ses bana çok tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramadım. “Neler oluyor? Ne kadar zamandır buradasın? Saçına ne yaptın? Aman tanrım! Simon, bu koku... Aman tanrım! Hemen yataktan kalk! Yatağın mahvolmuş!”

Oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordum. Etrafımdaki her şey ıslaktı. Altıma işemiştım. Ve belli ki bunu yalnızca bir kere de yapmamıştım. Dünya netlik kazanmaya başladı. Yatağımın başında duran annemi gördüm. Diskim elindeydi. Saçları taranmamıştı; üzerinde sabahlığı vardı. Odamın kapısında bahçivanımız Louis’in beklediğini gördüm. Bir an gözlerimiz kenetlendikten sonra adam aceleyle uzaklaştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum anneme. “Londra’da olduğunu sanıyordum.” Boğazım o kadar kurumuştı ki zorlukla konuşabiliyordum. Gene de diski annemin elinden çekip almayı başardım.

“Londra’dan dün gece döndük. Bu sabah da telefonuma gelen bir mesajla uyandım. Mesajda odanda olduğun ve kafanın arkasındaki bir cihazı çıkarmazsam öleceğin yazıyordu. Hemen odana geldim ama kapı kilitliydi. Ben de kapıyı kırıp açması için Louis’i çağırdım. Kafana taktığın o şey de ne, Simon?”

“Mesaj mı aldın? Kimden? Kim göndermiş?” Bu, Kil Adam’ı gerçek hayattaki birinin kontrol ettiğinin kanıtıydı. Her kimse belli ki diskten haberdardı. Bu kişi, aynı zamanda diski bana gönderen kişi olabilir miydi? Yani Kil Adam, Martin miydi? Ya da Marlow? Belki de Todd?

“Kimin gönderdiğini bilmiyorum!” dedi annem, telefonunu bana uzatarak. Telefonu alıp mesaja baktım. Tam olarak annemin dediği şeyler yazıyordu. Göndericinin numarasını da tanıımıyordum.

“Odamdan çık,” dedim.

“Bana neler olduğunu anlatmadan olmaz, Simon! Uyuşturucu mu kullanıyorsun sen? Ambulans çağırmam gerekiyor mu?”

“Hemen dışarı çık!” dedim bir kez daha, yüksek sesle. Yataktan kalktım. Ama bacaklarım beni taşıyamadığından anneme doğru sendeledim.

“Babanı uyandıracağım,” dedi annem, aceleyle odadan çıkarak. Telefonu bende kalmıştı.

İhtiyacım olan son şey, babamın, golf sopasıyla odamı ziyaret etmesiydi. Dolabımdan bir spor çantası alıp içine birkaç parça kıyafet, annemin telefonunu, iki yedek pil ve Şirket’in VR teçhizatını attım. Üzerime bir tişört geçirdim ama kendi sidiğimle ıslanmış kot pantolonumu değiştirecek zaman yoktu. Islak, berbat kokan ve zayıf bir halde odamın penceresinden dışarı çıkıp aşağıdaki çimenliğe atladım.

Babam, her zaman, düşünmeden hareket etmekten vazgeçip her şeyi etraflıca analiz etmeye başlamazsam hayatta hiçbir yere gelemeyeceğimi söylemiştir. Bunu kabul etmekten hiç hoşlanmasam da şu hayatta bazen götler de haklı çıkabiliyordu. Odamın penceresinden aşağı atlamadan önce bir plan kurmalıydım. Üzerimde ne para ne de kredi kartı vardı. Annemin telefonuna göre cumartesi sabahının yedisiydi. Bu saatte Brockenhurst’teki hiçbir

yer açık olmazdı. Saçlarımın arkası kör bir palayla kazınmış gibi görünüyordu ve kot pantolonum da iki gündür çişimle marine edilmişti. Bahçe hortumundan su içmek için komşu evlerden birinin bahçesinde durdum. O kadar açtım ki, yiyecek bir şeyler çalmak için eve dalmayı düşündüm. Ama şu anda tutuklanma riskine giremezdim. Bir an önce Otherworld'e dönmek zorundaydım.

O anda evin garaj kapısı yükselmeye başladı. Saklandığım çalının arkasından, garajdan bir Mercedes'in çıkışını izledim. Arabanın içinde, birbirinin aynısı pembe polo tişört giymiş orta yaşlı bir çift vardı. Nereye gitmem gerektiğini bulmuştum.

Brockenhurst Kulübü'ne girdiğimde, beni gören danışma masasındaki görevlinin kafasının karıştığı apaçık ortadaydı. Yanımda cüzdanım olmamasına rağmen bir kimliğe ihtiyacım yoktu. Kishka burnum herhangi bir plastik karttan çok daha fazla işe yarıyordu. Danışma masasına yaklaşırken görevli de ağzı bir karış açık kalmış bir halde bana bakıyordu. Gözleri saçlarımdan ıslak kotuma kaydı.

"Günaydın," dedim, özel gülümsememi kullanarak.

Kokum yüzüne çarptığında burun deliklerinin titrediğini gördüm. "Günaydın, Bay Eaton."

"Babamın oyunu kaçta?" Babam her hafta sonu kulüpte golf oynardı.

"Saat onda, efendim."

O saate dek buradan gitmem gerekiyordu. "Harika. Bu arada kendisi, size, dokuzuncu deliğe ulaştığında golf sahasındaki herkese kokteyl ısmarlayacağını söylememi istedi."

“Peki, efendim. Ya siz? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Kahvaltı için restoranda bana bir masa ayarlayabilirsin. Ama kahvaltıya oturmadan önce üzerimdeki sidikten kurtulmam lazım. Bu korkunç bir problem. Ama elden ne gelir? Bu problem bütün ailemizde var. Babam günde üç kere altına yapar.” Bir kez daha ağzı açık kalan görevliye göz kırptım. “Aramızda kalsın, tamam mı?”

“Elbette, efendim,” dese de daha o anda elinin cebindeki telefonuna uzandığını görebiliyordum. Bunu birilerine anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Soyunma odasına girdiğim anda üzerimdeki her şeyi çıkarıp çöpe attım. Duş, Tanrı'nın bir lütfu gibi geldi. Restorandaki domuz pastırmaları beni çağırıyor olsa sonsuza dek düşün altında kalabilirdim. Duştan çıktıktan sonra bir jilet bulup kalan saçlarımı da kazıdım. Kafamda saç kalmadığı için kishka burnum iki kat büyük gibi görünüyordu. Burnumu incelemek için tezgâhın üzerine eğildim. Yeniden doğrulduğumda aynadan bana bakan gözlerle karşılaştım.

Fark ettiğim ilk şey pembe şort giymesiydi; yani malın tekiydi. Dikkatimi çeken ikinci şeyse ellerindeki bandajlar oldu.

“Marlow,” dedim. Arkama döndüğüm anda kaçmasını bekliyordum. Bunu gerçekten istediği gözlerindeki bakıştan belliydi ama yerinden kıpırdamadı. “Biri kendine yeni bir imaj vermiş gibi görünüyor.”

Küçük dostum Marlow görünümünü değiştirmişti. Karmakarışık saçlarıyla birlikte siyah kot pantolonu

ve kapüşonlu svetşörtü de gitmişti. En sonunda, güzel J.Crew yüzüne uyacak kıyafetler geçirmişti üzerine. Ve karşımdaki bu yüz yavaş yavaş rengini kaybediyordu. Onu daha önce Brockenhurst Kulübü'nde hiç görmemiş-tim. Busara haklıydı. Marlow zengin bir çocuktuk. Doğal ortamında bulunduğuna şüphe yoktu.

“Üzgünüm,” dedi.

Suçlu olduğumu mu itiraf ediyordu, yoksa bu yalnızca bir sempati gösterisi miydi? Her halükârda onu dövecek-tim. “Öyle mi?” dedim dişlerimin arasından, ona doğru bir adım atarak. “O zaman ne kadar üzgün olduğuna ba-kalım mı?”

Beni durdurmak istermiş gibi bir elini kaldırdı. “Ben ciddiylim. Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Asla düşün...”

Yakınımızdaki bir duşun suyu kesildi. Marlow gergin bir halde o yöne baktı.

“Gitmem gerekiyor. Yalnızca sana bıraktığım şeyi alıp almadığını öğrenmek istemiştin,” diye fısıldadı, duştan bir adam çıkarken.

“Neyi alıp almadığımı?” Bir an için diskten bahsedip bahsetmediğini düşündüm. Ama Marlow gibi bir zaval-lının ellerini bir Şirket prototipine sürmesi imkansızdı.

Marlow bize doğru gelen adama baktı. Bana günün en azından on saatini hesap tablolarına bakarak geçirdiği-ni düşündüren türden bir gözlüğü olan, kıllı, minik bir hobbitti bu adam. Ama Marlow’un çok gerildiği belliydi. “Sonra konuşuruz,” diyerek arkasına döndü ve soyunma odasının kapısına yöneldi.

“Hayır,” diye bağırdım arkasından giderek. “Şimdi ko-nuşacağız!”

“Beyefendi! Beyefendi!” Kaslı bir kol beni tutarken Marlow da kapıdan çıkıp gitti.

“Ne?” diye bağırdım. Marlow’un kaçmasına neden olduğu için fena öfkelenmiştim.

“Üzgünüm, beyefendi. Ama soyunma odasını bu şekilde terk etmenize izin veremem.” Kendime baktığımda üzerimde belime sardığım havludan başka bir şey olmadığını fark ettim.

Üzerime soyunma odasında bulduğum bir şeyleri geçirdiğimde Marlow gideli birkaç dakika olmuştu ve peşine düşüp onu arayamayacak kadar açtım. Artık yemek yemem gerekiyordu. Dosdoğru restorana gittim, bir masaya oturdum ve iki porsiyon krep, domuz pastırması ve sosis sipariş ettim. Ne zaman restorandaki diğer konuklardan birini bana bakarken yakalasam yılışıklıkla göz kırptığım için hemen gözlerini kaçırıyorlardı. Hayatım boyunca bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum ve kahvaltımı beklerken diğerlerinin tabaklarına atlamamak için dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Zihnimi az önce soyunma odasında olanlara odaklamak için kendimi zorlayıp, Marlow’un neden üzgün olduğunu söylemiş olabileceğini düşündüm. Ama kısa süre içinde ortaya anlamsız denecek kadar uzun bir liste çıktı. Kat’i öldürmeye çalıştığı ya da yalnızca onu partiye götürdüğü için üzgün olabiliirdi. Veya belki Marlow özünde pembe şortlu bir tipken karalara bürünmüş kıyak bir esrarkeş gibi takılmaya çalıştığı için üzgündü. Onunla konuşmadan neden üzgün olduğunu bilmek imkansızdı. Ama Marlow’un özrü, ortada gayet tuhaf bir şeylerin döndüğüne dair ipuçlarının

biriktiği kavanoza atılacak bir başka ipucuydu. Ve neyi alıp almadığımı öğrenmek istemişti? Diskten bahsediyor olabilir miydi?

Bütün sabahı bunu düşünerek geçirebilirdim ama halletmem gereken daha öncelikli işler vardı. Cebimden annemin akıllı telefonunu çıkardım. Hattı henüz iptal ettirmediyini fark ettiğimde buna çok şaşırdım. İnternet tarayıcısını açıp arama kutusuna Jeremy Arkan yazdım. Ekranda Otherworld şövalyesinin bir fotoğrafı belirdi. Yaşadıkları olaydan önce kız arkadaşıyla Brockenhurst'e yaklaşık yirmi mil mesafede bulunan bir yerde yaşıyordu. Fotoğrafın olduğu habere baktığımda, gözlerim aynı kelimelere takıldı. *Kilitlenme sendromu*. Jeremy Arkan'a, tıpkı Kat, Brian ve West gibi kilitlenme sendromu teşhisi konmuştu.

Yeni bir ekran açıp *kilitlenme sendromu* ve *New Jersey* ile birleşik arama yaptım. Sonuç listesi dört sayfaydı. Bu teşhisin konduğu en azından yirmi beş kişi saydım ve tamamı son üç ayda olmuştu. Busara'nın kilitlenme sendromunun çok nadir görüldüğünü söylemesine rağmen, emin olmak için Google'da arattığımda gerçekten de ne kadar nadir görüldüğünü anladım. Buna karşılık, bir yıldan kısa süre içinde yalnızca kuzey New Jersey bölgesinde onlarca vaka rapor edilmişti.

Hoboken'de yaşarken geçirdiği bir kazanın ardından kilitlenme sendromu teşhisi konan, on beş yaşındaki Darius adlı bir çocukla ilgili haber gözüme çarptı. Haberin sonunda, Darius'un New Jersey'de bulunan ve bu durumdaki insanların tedavisinde uzmanlaşmış bir uzun süreli bakım kliniğinin hastalarından biri olduğu yazıyordu.

Ama kliniğin adı ya da adresi verilmemişti. Geri dönüp, aramama *uzun dönemli bakım* kelimelerini ekledim. Sonuçlarda çıkan, başka hastalara odaklanmış on makalede daha benzer bir klinikten bahsedilse de hiçbirinde adı yer almıyordu.

New Jersey'deki onlarca insana nadiren görülen bir sendrom teşhisi konmuş ve bu teşhis, insanları Şirket'in disk testi için mükemmel adaylara dönüştürmüştü. Bu insanların belki tamamı değil ama büyük çoğunluğu aynı kliniğe götürülmüştü. Okuduğum onca haber içinde tek bir muhabirin bile kliniğin adını yazmaması şüphe uyandırıcıydı.

Etrafımı saran dünya telefonda başımı kaldırdığımda bütünüyle değişmişti. Arkan'ın adını aratmadan önce, sekiz yaşından beri geldiğim bir kulübün restoranında oturmuş, aşırı imtiyazlı ama zararsız götlerle çevrili bir halde kahvaltı ediyordum. Ama şu anda herkes potansiyel bir şüpheliydi benim için. Anlayamadığım bir oyunun oyuncularındılar. Az önce ortaya çıkardığım komplonun içinde kaç kişi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama büyük bir olayın döndüğüne emindim. Dünyanın küçücük bir bölgesindeki bir sürü insana aynı nadir beyin sendromu teşhisi konuyordu. Dahası, buna inanmak ne denli zor olsa da görünüşe göre Şirket de bu komplonun bir parçasıydı. Bu kadar nadir görülen bir sendrom birdenbire çok hızlı bir yükselişe geçiyordu ve Şirket, bir şekilde hazır olan bir tedaviyle bu insanların yardımına koşmayı mı bekliyordu yani? Ama bu fikir bana halen delice geliyordu. Bunun anlamı Milo Yolkin'in de bu işin içinde olduğuydu ve bunu hazmetmek hiç kolay değildi. Televizyon-

dan tanıdığım oyun delisi deha, böylesine şeytani bir işin içine girmesini bekleyeceğim dünyadaki en son kişiydi.

Bulunacak cevaplar varsa, bu cevaplar hastaların götürüldüğü o klinikteydi. Kahvaltım masama geldiği sırada, bana özgürlüğünü borçlu olan sevgili bilgisayar korsanı arkadaşım Elvis'e bir mesaj yazdım. Bulduğum haberlerden beşinin bağlantılarını mesajıma ekleyip, ondan birkaç hastanenin sunucusuna girmesini, kilitlenme sendromu teşhisi konmuş hastaların götürüldüğü uzun dönemli bakım kliniğinin adını ve adresini bulmasını istedim. Ve telefonu masaya bıraktığım anda kahvaltıma giriştim. Birkaç dakika sonra, Elvis'ten yanıt geldiğinde parmaklarımla yüzüm pastırma yağına bulanmıştı.

Sana birkaç saate dönerim. Bu arada Otherworld'ü oynadın mı? Yapay zekasının çılgın olduğunu duydum. En azından seni uyarmadığımı söyleyemezsin. Devrim yakında.

Belki de Elvis devrim konusunda haklıydı.

İştahımı kaybetmeme rağmen ağzıma yiyecek sokmaya devam ettim. Otherworld'de görevimi tamamlamama yetecek kadar kalabilmek için enerji almak zorundaydım. Elvis gerçek dünyadaki kliniğin adresini ararken, benim de Otherworld'de Kat'i bulmam gerekiyordu. Fabrikanın çökmesi kesinlikle kaza değildi. Bunun sorumlusu da Şirket olabilir miydi? Zaten ağır yaralanmış insanların zihinlerini kaçırmaktan çok daha fazlasını mı yapıyorlardı? İnsanların yaralandıkları *kazaları* da ayarlıyor olabilirler miydi? Durum buysa, Kat bu inanıl-

maz komployu çökerterek kliniğin kapatılmasını sağlayacak ve onu kurtarmama yardımcı olacak bilgiye sahip olabiliirdi.

Ağzıma kreple sosis sokuştururken restorana çok şık hayaletleri andıran, beyazlar içinde dört kadın girdi. Aralarında Doktor Ito'nun olduğunu gördüğümde yediklerim boğazıma takıldığı için portakal suyunu kafama dikmem gerekti. İlk ilk aklıma gelen masanın altına saklanmak olsa da bir şekilde kendime hâkim olmayı başardım. Boğulma tehlikesinden kurtulduğumda, burnumu saklamak için menüyü yüzümün önüne kaldırdım ve kıpırdamadan durdum. Gözlerinin birkaç kez bana yöneldiğini hissetsem de sanırım tanımamıştı. Yeni saç kesimim işe yaramış olmalıydı.

Sandalyemden kalkmadan önce doktorun arkadaşlarıyla sohbet dalmasını bekledim. Ne yazık ki, tam yerimden kalkarken garson da boşalmış su bardağını doldurmak için masama yanaştı. Birbirimizden kurtulmak için aptalca bir dansa giriştik ve garsonun sürahisindeki suyun bir kısmı yan masada oturan bir kızın üzerine döküldü. Ve buz gibi soğuk su ensesinden aşağı inen kız ciyakladı. Ne olduğunu anlamak için başını kaldırıp baktığında ve beni gördüğünde Doktor Ito'nun yüzünde belli bir ifade oluşmadı. Bize bakan biri ikimizin tanışmadığını düşünürdü. Ama gözleri burnumdan saçlarıma kayan doktorun yüzünde bir aydınlanma oldu. Saçlarımı neden kestiğimi anlamıştı. Doktor Ito arkadaşlarıyla konuşmasına geri dönse de tenis şortunun cebinden telefonunu çıkardığını gördüm. Ekranı baktı, bir tuşa bastı ve birini aradı.

* * *

Beş saniye içinde kulüpten çıkmıştım. Kulüple sokak arasındaki uzun araba yoluna baktığımda hiçbir yere yayan gidemeyeceğimi fark ettim. Tek seçeneğim var gibi görünüyordu ve ahlaki ikilemler için zaman yoktu. Kulüp girişinin yanında bir bisiklet parkı vardı, üstelik şansısma, kulübe gelen hiç kimse bisikletini kilitlemiyordu. Neden kilitleyeceklerdi ki? Zengin insanlar hırsızlık yapmazdı, değil mi?

Sırtımda zıplayan çantamla elimden geldiğince hızlı bir şekilde pedal çevirirken seçeneklerimi gözden geçirdim. Otherworld'e yeniden giriş yapmak için güvenli bir yer bulmam gerekiyordu. Ve bu yeri bir an önce bulmak zorundaydım. Kendi evim söz konusu olamazdı. Elbette Kat'in evi de. Başka arkadaşım yoktu ve cüzdanım yanımda olmadığından bir otel odası tutmam da mümkün değildi. Seçeneklerimin oluşturduğu kısa listeyi incelerken, tüm kriterleri karşılayan tek bir yer olduğuna karar verdim. Bu gerçekten çok berbat bir seçenektir. Bir sonraki ışıklardan sağa döndüm ve Elmer'a yöneldim. Olay yerine dönmeyi hiç istemiyordum ama birilerinin beni arayacağı en son yerin burası olduğunu düşündüm.

Çöktüğünden beri fabrikaya hiç gitmemiştim ve burayı gün ışında görmek beni şok etti. Binanın dış duvarları halen ayakta idi ama dışarıda bir moloz dağı yükselmişti. Sanırım kurbanları ararken bütün bu moloz yığınına dışarı çıkarmak zorunda kalmışlardı. Yığının yanında durdum ve bisikletin üzerini tahtalarla kapattım. İşim bittiğinde, buraya uzaktan bakan birinin bisikleti görmesi imkânsız bir hal almıştı.

Binanın etrafı, üzerinde GİRİŞ YASAKTIR yazan sarı

bir bantla çevrilmişti. Bandı yırtmamaya dikkat ederek içeri geçtim, camı kırılmış bir pencereye tırmanıp zemin kattan geriye kalan alana girdim ve zarar görmemiş olan merdiveni kullanarak üçüncü kata çıktım. Gün ışığında burası çok farklı görünüyordu ama binanın çöktüğü gece alt kata baktığım deliği bulmakta zorlanmadım. Delikten aşağı baktığımda, dört kişinin öldüğü bodrum katını net bir şekilde görebiliyordum.

Etrafımı saran zemin kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve katın ortasında ayak izleri vardı. Zeminde yeni ayak izleri oluşturarak burada olduğum gece saklandığım girintiyi aradım, bulduğumda uyku tulumunun da bir köşede durduğunu gördüm. Üzerinde biriken toz yüzünden büyük boy bir çöp torbası gibi görünüyordu. Bu benim için beklenmedik bir artı olmuştu.

Uyku tulumu çocuk boyutundaydı. Bir pencereye gidip üzerindeki tozu binanın arkasında yer alan küçük çimenlik alana silkeledim. Toz kalktığında tulumun üzerinde bir yüz ortaya çıktı. Bu, Yoda'nın yüzüydü. Bir ağacın önünde dikiliyordu. İki eli de bastonunun üzerindeydi ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bu resmi anında tanıdım. Yıllar önce Kat'in annesi tıpkı bunun gibi bir uyku tulumunu kalemizde kullanmamız için Kat'le bana vermişti. Soğuk günlerde biraz ısınmak için Kat'le o uyku tulumunun içine girdik.

Genellikle bu türden işaretlere inanan biri olmasam da bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Parti gecesi bu uyku tulumu neden buradaydı? Kat'le kalemizde kullandığımız uyku tulumu bu olabilir miydi? Elimi tulumun içine soktum. Kat'in tulumunun ortalarında, cep gibi

kullandığımız küçük bir yırtık vardı. Kat'le birbirimize not bırakmak için bu cebi kullanırdık. Yırtığı ve içindeki kâğıt parçasını bulduğumda çok heyecanlandım. Demek ki bu, Kat'ın uyku tulumuydu. Peki ama tulum neden fabrikadaydı?

Yırtığın içindeki katlanmış kâğıdı çekip aldım; açtığım da bunun bir not değil, mimari bir taslağın alelacele çekilmiş gibi görünen ve sıradan bir fotokopi kâğıdına basılmış fotoğrafı olduğunu anladım. Fotoğraf bulanıktı ama onlarca altıgen pencereyle kaplı duvarı görebiliyordum. Eşek arısı kovanına benziyordu sanki. Gözlerimi kısıp kâğıdı yüzüme yaklaştırsam da taslağın altında yazan kelimeleri okuyamadım. Bu neden Kat'ın yanındaydı? Ve neden uyku tulumunun içine saklamıştı? Otherworld'de onu bulduğumda bunun ne anlama geldiğini soracaktım.

Kâğıdı çantamın içine soktuktan sonra Otherworld setimi çıkardım ve zemine uyku tulumunu açtım. Hayatımın en büyük riskini almak üzere olduğumu fark etmem ancak tulumun üzerine oturduğumda oldu. Bedenimi, tam anlamıyla savunmasız durumda kalacağı, çökmüş bir fabrika binasında bırakacaktım. Rakunlar beni çiğ çiğ yese bile bundan haberim olmazdı. Ve hiç kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Otherworld'de bir şeyler ters giderse diski kafamdan çıkaracak kimse olmayacaktı.

Bütün bunların, mümkün olduğunca hızlı davranıp bir an önce Otherworld'ün çıkışını bulmak için önemli nedenler olduğuna karar verdim. Vizörü taktım, diski kafatasımın arkasına yapıştırdım ve bu dünyayı terk ettim.

UÇURUM SAKINLERİ

Avatarım bıraktığım yerde, Otherworld'ün bağırsaklarında ilerleyen tüneldeydi. Carole'la Gorog yanımda uyuyorlardı. Kil Adam'ın gözleri ise üzerimizdeydi. Gorog'un ateşi söndüğünden, tüneldeki tek ılık kaynağı Kil Adam'ın mavi gözleri ve boynundaki muskaydı. Ve Kil Adam'ın bana açıklaması gereken çok şey vardı.

“Yemek yedin mi?” diye sordu Kil Adam.

“Evet. Brockenhurst Kulübü'nde çok besleyici ve lezzetli bir kahvaltı yaptım. Anneme o mesajı sen mi gönderdin? Yatağımın hali onu gerçekten çok sinirlendirdi.”

Kil Adam sorumu yanıtlamadı. “Bedenin güvende mi?”

“Sen gerçek hayatta kimsin?” diye üsteledim. “Martin misin? Todd? Marlow? Busara? Elvis? Priscilla? Lisa Marie?” Potansiyel şüphelilerin adlarını saymaya devam edebilirdim ama Kil Adam'dan bu konuda herhangi bir

tepki alacağımı sanmıyordum.

“Ben senin rehberimim,” dedi Kil Adam. Bir kez daha.

“Tamam ama neden bana yardım ediyorsun? Bunda senin çıkarın ne?” Bu herif beni delirtiyordu. Ondan doğru düzgün bir yanıt alamıyordum.

“Bedenin güvende mi?” diye sordu bir kez daha.

Omuz silktim. “Şimdilik. Bedenimi saklamak konusunda çok fazla seçeneğe sahip değildim.”

“Bedenin nerede?”

“Bana başka bir soru sormadan önce benim senden öğrenmem gereken şeyler var. Kimsin sen?”

“Bu sorular anlamsız. Cevap vermeyeceğim. Lütfen vazgeç.”

“Şirket’le bağlantın var mı?”

Bir an tereddüt etti. “Evet. Bağlantım var.”

Şimdi bir yere geliyorduk işte. “Klinik hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordum heyecanla. “Kilitlenme sendromu teşhisi konan bütün insanların götürüldüğü yerden bahsediyorum.”

“Kliniği kendi gözlerimle görmedim. Ama varlığından haberdarım.”

“Orada neler oluyor? Orası Şirket’e mi ait?”

“Dediğim gibi, kliniği hiç görmedim. Sen görmek ister misin?”

Bu beklemediğim bir soruydu. “Beni içeri sokabileceğini mi söylüyorsun?”

“Olabilir,” dedi Kil Adam. “Benim orayı ziyaret etmem olası değil. Bazı talihsiz fiziksel sınırlamalarım var. Ama seni içeri sokmam mümkün olabilir. Bunun olmasını istiyorsan bana bedeninin nerede olduğunu söylemen gerekiyor.”

“Bir dakika! Otherworld'den çıkıp kliniğe gitmemi mi öneriyorsun? Peki buradaki görevim ne olacak?”

“Kliniği ziyaret etmen ortada nelerin döndüğünü anlamayı ve *asıl* görevine odaklanmayı sağlayabilir. Böylelikle Otherworld'de karşılaşacağın talihless ruhların neden dikkatini dağıtmasına izin vermemen gerektiğini anlarsın. Burada karşına çıkan herkese yardımcı olmaya kalkarsan sonunda kimseye yardımcı olamayacaksın,” dedi, Carole'la Gorog'a bakarak. “Şimdi. Söyle bana. Bedenin nerede?”

Sanal gerçeklikte tanıştığım, kim olduğu belirsiz bir tipe bu bilgiyi gönül rahatlığıyla vermem için biraz daha zaman gerekiyordu. “İstediğim bütün detayları öğrendiğimde bunu bana bir daha sor.”

“Temkinli olmanı anlıyorum. Ama kliniği görmek istiyorsan bana güvenmek zorundasın.”

“Pekâlâ. Bedenim Elmer'da.”

Bu cevaptan memnun olmuş gibi göründü. Demek ki fabrikanın takma adını biliyordu. “Kimsin sen?” diye sordum bir kez daha. “Benden ne istiyorsun?”

“Diğerlerini uyandır. Gitme zamanı geldi.”

Pes ettim. “Peki tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum, içimi çekerek.

“İmra'nın Elemental'i seni Mammon yoluna soktu,” diye açıkladı Kil Adam. “Donmuş topraklara ve o buzula ulaşmak için Mammon'dan geçmek zorundasın. Hayatını koru. Mammon'un en tehlikeli alemlerden biri olduğu söylenir.”

“Mammon'da bizi ne tür yaratıklar öldürmeye çalışacak? En azından bu konuda bizi uyaramaz mısın?”

“Bilmiyorum. Orada hiç bulunmadım.”

“Güzel,” diye mırıldandım. Sürprizlerden nefret etmeye başlamıştım.

“Neden Otherworld’de olduğunu unutma,” dedi Kil Adam. “Sevdiğin birini kurtarmak için buradasın. Bunu her zaman aklında tutmalısın. Bu bilgi seni koruyacak.” Ve bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitti. Attığı her adımla muskasının yaydığı ışık azaldı ve en sonunda kendimi zifiri karanlıkta buldum.

“Mammon mu?” Bu Carole’ın sesiydi. Sanırım uyuyormuş gibi görünüp bizi dinlemişti.

Gorog’un meşalesi aydınlandı. O da uyanıktı. “*Spawn*’daki herif gibi mi?”

Her şeye rağmen sırtımama engel olamadım. “Ben de *StarCraft*’taki Mammon’u düşünüyordum. Bu oyunu hiç oynadın mı?”

“Benim için çok dinazor işi,” dedi Gorog.

“Mammon’un kaynağı İncil’dir, sizi budalalar,” dedi Carole, bana ilkokul öğretmenimi hatırlatan bir ses tonuyla. “Para ya da zenginlik anlamına gelir. Yani insanı yozlaştıran bir şeyi simgeler.”

Gorog’la buna kahkaha attık. Kendimi daha iyi hissettim.

“Burası Otherworld, Kilise Hanımefendisi,” dedi Gorog. “Burada İncil’den hiçbir şey yok.”

Karanlıkta yürümeye başlamamızın ilk saati içinde aramızdaki şakalaşmalar sona erdi. Bunun üzerinden de en azından üç saat geçti. Tünelin bütün kısımları birbirinin aynısıydı. Bir yürüme bandında ilerliyorduk sanki.

Gorog birkaç adım önden gidiyor; Carole ise yanımda yürüyordu.

“Peki kim o?” diye sordu Carole. Benimle konuştuğunu anlamam için aradan kısa bir süre geçmesi gerekti.

“Kim?”

“Kimi sorduğumu biliyorsun. Arkadaşın. Buraya bulmak için geldiğin kız. Onun için hayatını tehlikeye attığına göre harika biri olmalı.”

“Öyle.” Kısa süre önce tanıştığım bir kadına bu konuda açılmaya hazır olduğumu sanmıyordum. Özellikle de bu kadının gerçek dünyada şişko, kılıklı bir herif olma ihtimali varken.

“İmra’da ne yaptığını gördüm,” dedi Carole. “Yalnızca senin için yaratılmış, mükemmel bir kıza sahip olabilirsin ama reddettin.”

“Benim için yaratılmış biri istemiyorum. Beni seçecek gerçek biri istiyorum.”

Carole bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Seni seçecek kişi çok şanslı biri olacak,” dedi.

Bunu nereden biliyor? Tanışmamızın üzerinden daha iki gün bile geçmedi. Aklımdan geçen bu düşünceleri dillendirecekken, önümüzde ilerleyen Gorog’un koşmaya başladığını fark ettim. Çünkü uzakta güneş ışığı görünmüştü. Ben de koşmaya başladım. Oraya ulaşmadan ışığın yok olmaması için dua ediyordum. Tünel genişliyordu. En sonunda, tepemdeki tavan yok olduğunda durdum. Devasa bir kanyonun girişinde bulunan, yemyeşil bir çayıra çıkmıştık. Binlerce metre yükseliyormuş gibi görünen kanyonun duvarları küçük mağaralarla kaplıydı.

Kanyon duvarlarının arasında açık bir çimenlik alan

uzanıyordu. Bulunduğum çayırdaki ağaçların dallarında meyveyi andıran mor, kırmızı ve altın rengi küreler vardı; zemin de dallardan düşmüş bu kürelerle örtülüydü. Ağaçların altındaki gölgelik alanlara serilmiş bir maymun sürüsü olduğunu gördüm. Dikkatle bizi izliyorlardı. Otherworld'deki yaratıkların katil tabiatları yüzünden, gözümü onların üzerinde tutmam gerektiğine karar verdim. Ama şu anda dikkatimi asıl çeken onlar değildi.

Kanyonun sonunda, parıltılar saçan bir kentin girişi görünüyordu. Bunu abartmak için söylemiyorum; duvarları değerli taşlarla kaplanmış gibi duran kent gerçek anlamda parılıyordu. Kentin merkezinde, diğer yapıların üzerinde yükselen bir tapınak vardı. Hiçbir yerde insan göremiyordum. Duyduğum tek ses meyve yiyen maymunların çıkardığı seslerdi.

Görebildiğim kadarıyla, kente ulaşmanın tek yolu kanyonun iki duvarı arasında uzanan yarım millik dar çayırı geçmekti.

“Oraya gitmiyorum, bu bir tuzak,” dedi Carole. Ona inanmaya meyilli olduğumu hissettim. En sonunda bilgisayar oyunu ortamını andıran bir yere gelmiştik. Orijinal Otherworld'de her şey size karşıydı. Bunu, İmra'daki ortama tercih ederdim. Kulağa ne kadar acımasız gelirse gelsin, en azından nerede durduğunuzu biliyordunuz.

“Kesinlikle tuzak,” dedi Gorog. “Ayrıca bu maymunlar da çok cana yakın görünmüyorlar.”

Gözlerim maymunlara kaydı. Meyve yemekten şişmanlamışlardı ama o kadar da büyük değillerdi. Arka ayaklarının üzerinde yükseldiklerinde herhalde en fazla bel hizamıza gelirlerdi. Bedenlerini kaplayan post koyu

kahverengiydi ve altın rengi tüylerle çevrili yüzlerinin ortasındaki sarı gözlerinde tedirgin edici ölçüde akıllı bir bakış vardı. Keskin dişleri ya da pençeleri yok gibi görünüyordu. Ama kalabalıklardı. Yani istedikleri takdirde bizi yiyebilecek kadar kalabalıklardı.

Maymunların Gorog'un dediklerini anladıklarından şüphelenmiştim. Sürüden bir maymun arka ayaklarının üzerine kalkıp bize doğru yaklaştı. Ön pençelerini sıkarak yumruk yaptığını fark ettim. Diğerlerinden çok daha büyüktü ve rahatsız edici ölçüde insansı bir yüzü vardı. Hançerimi çekip çıkardığımda gülümsedi. Dişleri otçul bir hayvanın dişlerini andırıyordu. Kesici dişlerinin olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı.

Yaratık birkaç metre uzağımızda durup sırayla her birimizi inceledikten sonra dikkatini bana verdi. Ardından ellerini öne uzatarak bana daha da yaklaştı. Parmaklarını açtığında iki avcunun da elmaslarla dolu olduğunu gördüm.

"Al bunları," dediği anda içgüdüsel bir şekilde geriye çekildim. Bu, diğerlerine benzeyen bir yaratık değildi. Bu, Çocuklardan biriydi.

"Hayır, teşekkür ederim. Çocuklardan hediye kabul etmiyorum. Annem de yabancılarla asla konuşmamam gerektiğini söyler." Çocuk'un yüzünden bir gölge geçti. Sanırım kendi türü hakkında bilgi sahibi olmamı beklemiyordu. Yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışmasını izledim.

"Yalnızca sana yardım etmek istiyorum," diye üsteledi Çocuk. "Önünüzdeki arazilerde paraya ihtiyacınız olacak. Kentte bunlardan daha da çok var. Buradan ayrılmadan

önce mümkün olduğunca çok toplamak isteyeceksiniz.”

“Öyle mi? Peki bunlarla ne satın alabilirim ki? Bu alemden çıkarken bir hediye dükkanından mı geçeceğiz?”

“Elmaslarla silah, arazi ve yoldaş satın alabilirsin. Ne istersen. Artık İmra’dan çıktınız ve bu türden şeyler bundan sonra bedava olmayacak.”

“Teşekkürler ama istemiyorum,” dedim bir kez daha. Lanet bir tezgâhı gördüğüm anda tanırdım. Ayrıca asla bir maymuna güvenmemem gerektiğini bilecek kadar YouTube videosu izlemiştim.

“Sen almazsan ben alırım,” dedi Gorog, elini öne uzatarak.

“Yapma!” desem de Gorog değerli taşları çoktan kabul etmişti. Elmaslar Çocuk’un avuçlarından Gorog’un avuçlarına parıltılar saçan bir şelale gibi döküldü.

Gorog’un gözleri birdenbire parlaklık kazandı. Bir şey onu etkisi altına almıştı; tuhaf bir sarhoşluk içindeydi sanki. Otherworld VR setinin ne kadar pahalı olduğuna dair yakınmasını hatırladım. Üç bin doları bir araya getirmeyi hayal bile edemeyecek bir adam olarak artık elinde VR setinden yüzlerce kat daha fazla para edecek bir elmas yığını vardı. “Mammon’da bunlardan daha çok olduğunu mu söylemiştin?” diye sordu Gorog.

“Hayal edebileceğinden daha çok. Seni Otherworld’ün en zengin misafiri yapmaya yetecek kadar.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Gorog. “Bilgi için teşekkürler.”

“Sen ne yapıyorsun?” diye seslendim, Gorog beni geçip Mammon’a uzanan vadiye doğru yürürken. “Aklını mı kaçırdın? Seni bir tuzağın içine gönderiyor!”

“Yanı?” dedi Gorog, arkasına bakmadan. “Bu yalnızca bir oyun değil mi? Gidip bakmaktan ne çıkar ki?”

Carole’la göz göze geldik. Gorog, Otherworld’ün bizim için yalnızca bir oyundan daha fazlası olabileceğini bilmiyordu. Bunu ona anlatmalıydık.

“Hey, Gorog! Bekle! Bilmen gereken bir şey var!” dedi Carole, Gorog’u kolundan yakalayarak. Ama Gorog kolunu o kadar sert bir şekilde çekip kurtardı ki Carole yere düştü.

Carole’ın ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra kanyonun içinde yürüyen Gorog’u izledim. Ancak on metre kadar ilerledikten sonra kanyon duvarındaki mağaraların birinden bir şey fırladı. Bu bir oktu. Ok omzuna isabet ettiğinde Gorog acıyla haykırdı. Tepki vermeye fırsat bulamadan, ardı ardına birkaç ok daha atıldı. Bunlardan ikisi Gorog’un göğsüyle boynuna isabet etti. Okçu uzakta olduğundan yaralar ölümcül olmayabilirdi belki ama bunlar kâğıt kesiği de değildi. Kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş olan Gorog çaresizlik içinde kendi etrafında dönerek, bedenine saplanmış ama uzanamadığı okları çıkarmaya çalışıyordu.

Okların atıldığı mağaranın ağzında kamburu çıkmış, çok sıkı bir yaratık belirdi. Bedeni tepeden tırnağa toprak boyasıyla kaplı olduğundan kayaların içinde kolayca gizlenebilirdi. İnsan şekline sahip olması daha da dehşet verici görünmesine neden oluyordu.

Carole nefesini tuttu. “Aman tanrım, bu da ne?”

“Kendi türünüzü tanıyamıyor musunuz?” Çocuk kanyonun sınırında yanımıza geldi. “O bir misafir. Tıpkı sizin gibi.”

Sirtında yayı ve ok kılıfı asılı olan kayalık yaratığı, kanyon duvarına bir ip merdiven atıp hızla aşağı indi. O merdivendeyken, kanyonun ilerisindeki mağaralardan bedenleri toprak boyasıyla kaplı başka yaratıklar çıktı. Onlar da Gorog’a ok atıldılar ama hedeflerini vuramayacak kadar uzaktaydılar.

“Hepsi de sizin gibi misafir,” dedi Çocuk bir kez daha, alaycı bir gülümsemeyle.

Misafirler; Otherworld'deki en tehlikeli yaratıklar... Gorog’a doğru koşmaya başladım. Mağarasından inen kayalık yaratığı Gorog’a yeterince yaklaşırsa onu öldürebilirdi. İkimiz de Gorog’a eşit mesafedeyken hançerimi çıkarıp bütün gücümle fırlattım. Avatarı öldürmek istemediğimden kalbine nişan almamıştım. Hançerin sağ omzunun üst kısmına isabet etmesiyle sağ kolu yana düştü. Bugün başka ok atamayacaktı. Ama yaralanmasına rağmen Gorog’a doğru ilerlemeye devam etti. Kafatasında disk olsaydı hançer yarası canını çok yakardı. Bu avatar VR başlıklı bir oyuncu olmalıydı. Gorog’a yaklaştıkça endişem artıyordu. Avatar çıldırmış gibi görünüyordu. Belki gerçek dünyada akli başında bir tipti ama Otherworld’de şalterleri indirdiği belliydi.

Gorog’a aynı anda ulaştık. Avatar omzuna saplanan hançerimi çıkarmaya zahmet etmediğinden bunu ben yaptım. Orada olduğumun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Beni aşarak Gorog’un üzerine atladı ve onu yere indirip kudurmuş bir köpek gibi göğsünü yumruklamaya başladı. Bir yandan da Gorog’un üzerinde değerli bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Elmasları bulup avcunun içine aldıktan sonra dişlerini gösterip Gorog’un boynuna

doğru hamle yaptı. Dişlerini Gorog'un boynuna geçiremeden önce avatarın kafasını yakalayıp boğazına sarıldım. Bir süre debelenip yumruklar, tekmeler savurduktan sonra bilincini kaybetti ve yüzüstü Gorog'un göğsüne düştü.

Mücadeleden yorgun düşmüş bir halde, Gorog'un üzerinde yatan zayıf yaratığı inceledim. Avatarınızla doğru düzgün ilgilenmediğinizde başınıza gelen bu olmalıydı. Bu avatarın çok ihmal edilmiş olduğu belliydi. Bir esir kampında kalmış ya da gemisi batıp ıssız bir adaya düşmüş gibi görünüyordu. Avatarı Gorog'un üzerinden ittiğimde elindeki elmaslar çimenlerin arasına dağıldı.

Gorog, avatarın ağırlığının üzerinden kalkmasıyla, rahatlayarak içini çekti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Daha iyi zamanlarım olmuştu," dedi Gorog, doğrulup pazısına saplanmış oku çıkarırken. Çok acı çektiğini görebiliyordum. Oklar avatarına ciddi zarar vermiş olmalıydı.

"En azından sana bir hatıra bırakacak kadar nazikmiş," diye takıldım Gorog'a, yayla ok kılıfını uzatarak.

Yere saçılmış elmaslar davetkar bir havada parıldıyorlardı ama ikimiz de taşlara uzanmaya kalkışmadık. Çayıra geri döndüğümüzde Çocuk'u öldürecektim. Bu taşların lanetli ya da büyülü olduğu apaçık ortadaydı.

Maymun sürüsünün tiz seslerle bağırıp çağırdıklarını duyduğumda birdenbire paniğe kapıldım.

"Kalkman gerek. Carole'ın yanına dönmeliyiz." Carole'ı bir Çocuk ve cinayete meyilli bir maymun sürüsüyle yalnız bırakamazdık.

Avatarına saplanmış oklara rağmen Gorog ayağa kalktı ve başlangıç noktamıza geri döndük. Ama Carole orta-

lıkta yoktu. Ağaçlardan birinin etrafında toplanmış olan maymunlar yüksek sesle çığlıklar atmaya devam ediyordu. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda maymunlardan ikisinin daldan dala atlayarak ağacın tepesine tırmandığını gördüm. Dişlerinin arasında taştan bıçaklar vardı. Onlara doğru yaklaştığımı fark eden yerdeki maymunlar birdenbire sustular. Öfkeli gözleri üzerimizdeydi.

“Geri dönmüşsünüz.” Çocuk buna şaşırmış gibi görünüyordu. “Kimse geri dönmez.”

“Arkadaşımız nerede?” diye sordum.

Çocuk sorumu yanıtlamadan bize baktı. Tam Çocuk’un boğazına sarılacakken, ağaca tırmanan maymunlardan biri aşağı atlayıp çürümüş meyvelerin oluşturduğu bir yığının üzerine indi.

“Buradayım!” diye bağırdığını duydum Carole’ın. Ses yukarıdan gelmişti. Başımı bir kez daha kaldırıp baktığımda, görünmezlik pelerininin başlığını geriye atan Carole’ın ağacın tepesindeki bir dalda belirdiğini gördüm. “Lanet keçilerle yaşadığımız şeyin aynısı!”

“Arkadaşımızı yemeyi mi planlıyordunuz?” Sesimin sakın çıkmasını başarsam da içimde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum.

Çocuk sırtını dikleştirip alt dudağını büktü. “Babam Mammon’un Elemental’idir. Kanyona girecek kadar budala misafirleri yememize izin verir,” dedi, kibirli bir tavırla. “Bu bizim hakkımız. Burası *bizim* dünyamız. Siz buraya ait değilsiniz.”

“Yanılıyorsun!” Bu dijital çatlak nereye ait olup olmadığı mı hangi cüretle söyleyebiliyordu? “Burası tamamen *misafirler* için yaratıldı. Senin gibi Çocukların asla olma-

ması gerekiyordu. Sizler kötü yazılmış kod yığınlarından başka bir şey değilsiniz. Sizler yazılım hatalarısınız!”

“Kendi türünün Otherworld’de neler yaptığını görme-
ne rağmen bizim hata olduğumuzu düşünüyorsun, öyle
mi?” dedi Çocuk, sıktığı dişlerinin arasından. “Buraya
spor olsun diye birbirinizi öldürmek için geldiniz. Bize
yaptıklarınız ise çok daha kötü. Çocuklar ve Mahluklar
bu dünyada doğdu. Bu bizim için oyun değil. Her ne yapı-
yorsak, hayatta kalmak için yapıyoruz.”

“Ne yani, hayatta kalmak için mi misafirleri yiyorsu-
nuz? Maymun arkadaşlarının ete ihtiyacı var, öyle mi?”

“Zaman içinde eti sevmeye başladılar.”

“O halde onlara bir kıyak geçeyim. Afiyet olsun!” diye
bağırdım, birdenbire öne atılıp hançerimi Çocuk’un kal-
bine sokarak. Çocuk geriye sendeleyerek yere devrildi.
“Umarım etin lezzetlidir.” Diskli oyuncuları öldürmemek
için elimden geleni yapacaktım belki ama Otherworld’de
gördüklerimden sonra Çocuk öldürmek benim için sorun
teşkil etmiyordu.

Gorog ok taktığı yayıyla diğer maymunları uzakta tu-
tarken hançerimi liderlerinin göğsünden çıkardım. Bu
esnada Carole da ağaçtan aşağı inmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Gorog.

“Avatarındaki okları çıkar,” dedim, gövdesine saplan-
mış tahta okları göstererek. “İyileşmen için zaman lazım.
Benim de bu sırada bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Ben
yokken gözünüzü maymunların üzerinden ayırmayın.
Size yaklaşmaya kalkanı anında öldürün.”

“Endişe etmemize gerek yok. Yeterince meşgul görü-
nüyorlar,” dedi Carole.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, maymun sürüsünün ölü Çocuk'u yemeye başladığını görmeyi bekliyordum. Ama liderlerinin cesedini omuzlarına almışlardı. Cesedi nereye götürdüklerini bilmiyordum, onu yemeyi düşünüyormuş gibi de görünmüyorlardı. Bir tahminde bulunacak olsam, onu gömeceklerini söyledim. Onları izlerken bir parça pişmanlık duydum. Ama böyle hissetmem gerektiğinin de farkındaydım. Sonuçta bu yalnızca sanal gerçeklikti.

Kanyona geri döndüğümde etkisiz hale getirdiğim kayalık yaratığının ortadan kaybolduğunu gördüm. Ondan geriye kalan tek işaret çimenlerin üzerindeki kan iziydi. Biri onu öldürüp cesedini sürükleyerek götürmüş olmalıydı. Elmaslar da onlarla birlikte gitmişti. Dikkatimi yakınımıdaki mağaraların girişlerinden ayırmadan kayalık duvarda sallanmaya devam eden ip merdivene doğru koştum. Aynı anda komşu mağaralardan ellerinde yaylarıyla dışarı çıkanlar olduğunu gördüm. Yukarı tırmanırken üzerime yağın oklardan biri baldırımı sıyrıp geçti. Otherworld'de ikinci kez yaralanıyordum ve acı çok yoğundu. Elbette bu acı yalnızca kafamın içindeydi. Gerçek bedenimin yara almadığının farkındaydım. Ama bu bilgi acının kesilmesini ya da kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlamıyordu.

Çocuk, kanyon duvarlarındaki mağaralarda yaşayanların tamamının misafir olduğunu söylemişti. Ama bunda kafama yatmayan bir şey vardı. VR başlıklı oyuncuların zamanlarını bu unutulmuş kanyonda geçirmek istemelerinin nedeni ne olabilirdi ki? Cevap mağaraların

içinde olmalıydı. Bu yüzden, hissettiğim yakıcı acıya rağmen, mağaranın ağzına ulaşana dek tırmandım ve kendimi içeri çektim. Burası kayalığın içine oyulmuş küçük bir odadan daha fazlası değildi. Tavan o kadar alçaktı ki, saçlarım kayalara sürtüyordu. Zeminin büyük kısmı çöp yığınlarıyla kaplıydı. İçeride bir kişiye bile zor yetecek kadar alan vardı ve yalnız değildim. Sahibinin ölmesinin üzerinden daha on beş dakika bile geçmemişti ama biri çoktan mağarayı yağmalamaya gelmişti. Bu avatar kadın gibi görünse de emin olmak kolay değildi. O kadar ince ve narin görünen bir bedeni vardı ki, muhtemelen esaslı bir dövüş çıkaramazdı ama gene de ellerindeki eski püskü çantaların biri hariç tamamını yere bırakıp bana saldırdı. Üzerime gelirken son anda kendimi yana attım ve avatar mağaranın ağzında duramayarak aşağı düştü. Şaşkın bir halde çıkıntının ucundan aşağı bakıp, kanyon duvarına çarpa çarpa düşen avatarın zemine çakılmasını izledim. Elinde tuttuğu çanta açılmış ve içindeki elmaslar avatarın etrafına saçılmıştı.

Mağarayı yağmalamaya kalkacak son avatarın bu olmayacağına dair bir his vardı içimde. Bunun nedeni ortadaydı. Burada yaşayan herif bir istifçiydi ve mağarada küçük bir cephanelik biriktirmişti. Cephanelerin çoğunluğunu kılıçlar, mızraklar ve oklar oluşturuyordu ama yığının üzerinde devasa bir sapan da vardı. Hangi salağın silah olarak sapan seçtiğini düşünerek yığının içinden üç kılıç aldım. Birkaç mızrak da almak isterdim ama almadım. Ağgözlülük yapıp üzerime çok fazla ağırlık yüklersem mağaradan inerken ip merdivenin kopmasına neden olabilirdim.

Neyse ki burada silahların haricinde beni cezbedecek hiçbir şey yoktu. İstiflenen şeylerin gerisi kıyafetler ve çer çöptü. Neredeyse her bendende ayakkabı olduğunu gördüğümde, bütün bunların nereden geldiği açıklık kazandı. Mağarada kalan avatar daha önce epey oyuncu öldürmüş olmalıydı. Çalıntı elmaslarla belki bir milyon doları vardı ama gene de bir hayvan gibi yaşıyordu. Topladığı kıyafetlerden kendine bir yatak yapmıştı ve köşede bir kamp ateşinden geriye kalanlar duruyordu. Kömür parçalarının içinde tuhaf beyaz şekiller olduğunu gördüm. Eğilip parmaklarımı küllerin içinde gezdirdiğimde ortaya yanmış bir insan omurgası çıktı. Öğürerek geriye sendeledim. Avatarın cesedinin neden götürüldüğü anlaşılıyordu. Bu gece bir başka kanyon avatarı ziyafet yapacaktı. Kanyonda başka bir yemek kaynağı yoktu.

Buna inanmak ne kadar zor olsa da bu alemdeki maymunlar misafirlerden çok daha medeniydi. Otherworld'ün VR başlıklı oyuncuları için bunun yalnızca bir oyun olduğunun farkındaydım ama bir insan nasıl olur da bu türden bir saçmalığı eğlenceli bulabilirdi?

Mağaranın ağzına dönüp aşağı baktım. Düşen kadın avatarın cesedi yok olmuştu. Uzaklardaki parıltıdan kente ulaşmak için aşmamız gereken kanyonu inceledim. Kanyonun karşı duvarı da mağaralarla doluydu. Bu mağaraların kaçında avatar vardı?

Gözüme takılan bir kıpırtıyla, karşıdaki kayalık duvarda hareket eden bir şey olduğunu fark ettim. Bu kamuflajlı bir avatardı. Avatarın kendi mağarasından bir örümcek gibi çıkıp kente birkaç metre daha yakın olan bir başka mağaraya geçişini izledim. Mağaraya girdik-

ten birkaç dakika sonra dışarı bir beden atıldı. Bunun mağaranın sahibinin mi, yoksa içeri girenin cesedi mi olduğunu anlamam imkansızdı. Ceset yere çakıldığında, üzerlerine yağın oklara aldırmayan üç avatar ödülleri almak için yarışa girdi. Dehşet içinde cesedi parçalamalarını izledim. Ve her biri cesetten aldıkları kocaman parçalarla kendi mağaralarına döndü.

İlk başta tanık olduğum bu sahneden ne çıkarmam gerektiğini bilemedim. Ama biraz düşününce ortada ne döndüğünü anladım. Buradaki oyuncuların tamamı bir mağaradan diğerine geçerek Mammon kentine ulaşmaya çalışıyordu. Bu alemde ilerlemenin tek yolu cinayetti. Carole ve Gorog'la benim de kente ulaşmamız gerekiyordu ama mağara mağara ilerleyecek zamanımız yoktu. Kanyonu ortasından yürüyerek geçmek zorundaydık. En son yere düşen beden çakıldığı noktaya baktım. Geriye çimenlerdeki kandan başka bir şey kalmamıştı. Burayı öldürülmeden nasıl geçebilirdik?

Carole'ın görünmezlik pelerini vardı ama bu yalnızca bir kişiyi koruyabilirdi. Üç kişiydik. Mağaradan aldığım kılıçlar kanyon duvarlarından üzerimize yağacak oklarla mızraklara karşı hiçbir işe yaramazdı. O anda aklıma bir fikir geldi: Burada hayatta kalmanın tek yolu hiç dövüşe girmemektir. Bu oyuncularla dövüşmek yerine, onlara istediklerini verecektik. Silah yığınının geri dönüp devasa sapanı aldım. Belki bir dövüşte çok işe yaramazdı ama Mammon'a canlı ulaşacaksak bize gereken tek şey bu sapan olabilirdi.

Mağaradan aşağı indim. Carole'ın Gorog'un yaralarıyla ilgilendiği çayıra ulaşmak için koşarken etrafıma yarım

düzine ok düştü. Gorog zayıf görünüyordu; bir süre herhangi bir şey yapamayacağı belliydi. Yani planımın ilk kısmını ya Carole ya da ben gerçekleştirecektik. İkimizden biri kısa süre içinde tek başına Mammon'a gidecekti.

Carole'la Gorog'a planımı anlatıp gitmesi gereken kişinin neden ben olduğumu açıkladım. Ama Carole bu plana sıcak yaklaşmadı. "Şaka yapıyor olmalısın. Görünmezlik pelerinimi almak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet. Ve aynı zamanda Gorog'un ateşini de," dedim. "Mammon'dan döndüğümde bunları size geri vereceğime söz veriyorum."

"Ama bu durumda biz burada savunmasız kalacağız," dedi Carole. "Maymunlar bir kez daha saldırırsa ne yapacağız?"

Mağaradan aldığım kılıçları önlerine koydum.

Carole kılıçları inceledikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bunlardan birini kullanmak istemiyorum."

"Çok kolaydır," dedi Gorog. "Cidden. Bunu herkes, hatta bir kız bile yapabilir."

Carole'ın öfkeli gözlerini üzerine dikmesiyle Gorog çenesini kapadı.

"O halde Mammon'a sen git, Carole." Hançerimi çıkarıp ona verdim. "Çocuk kentin elmaslarla dolu olduğunu söyledi. Buraya bulabildiğin kadar elmasla geri dönmelisin."

"Sen şaka mı yapıyorsun?" dedi Carole. "Çocuk mudur nedir, o şeyin doğruyu söyleyip söylemediğini nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz," dedim. "Sizin daha iyi bir planınız var mı?"

Carole elinde tuttuğu hançerime bir süre baktıktan sonra ayağa kalktı ve hançeri beline soktu. "Pekâlâ,"

dedi, zoraki bir gülümsemeyle. “Ben gideceğim.” Blöfümü gördüğünü düşündüğü belliydi ama blöf yapmıyordum. Bana bakarken yüzündeki gülümseme silindi. “Hançerini almama gerçekten izin mi vereceksin?”

“Kendini korumak için ihtiyacın olabilir. Koca bir kılıç taşımaktan çok daha kolay.”

“Ama...”

“En önemli silah sende, Carole. Görünmezlik pelerini olmadan planım yürümez. Ama pelerin sana ait. Yani onu kimin kullanacağına ancak sen karar verebilirsin. Hayatlarımızın bu planın başarılı olmasına bağlı olduğunu unutma yeter.”

Carole uzun, derin bir nefes alıp geri verdi. “Tamam, elimden geleni yapacağım.”

Dediğim gibi, kesinlikle blöf yapmıyordum ama Carole’ın teklifimi kabul etmesini de beklemiyordum. En sonunda korkup benim gitmeme izin vereceğini düşünmüştüm. Birdenbire, hançerim olmadığı için kendimi çıplak gibi hissettim. Ateşini Carole’a verirken Gorog’un da benzer hisler içinde olduğundan şüphem yoktu.

“Lütfen bu işi eline yüzüne bulaştırma,” dedi Gorog. “Muhtemelen daha önce böyle bir şey yapmadın ve ben de hayatımın geri kalanını burada Simon ve insan yiyen maymunlarla geçirmek istemiyorum.”

“Pardon ama böyle bir şey yapmadığımı nereden biliyorsun?” dedi Carole. “Sana haberlerim var, ukala piç! Ben gerektiğinde Lara Kahrolası Croft olurum. Kadın olduğum için ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Ve pelerininin başlığını kafasına geçirip yok oldu.

* * *

Aradan saatler geçti. Güneş batmaya başlarken Carole hâlâ dönmemişti. Sessizlikte Kat'i düşündüm. Kafayı onun nerede olabileceğine ya da başına bir şey gelip gelmediğine saplantılı bir şekilde takmamam gerekiyordu. Onu bulmak için akıl sağlığımı korumak zorundaydım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve belleğimdeki favori hatıralardan birini göz kapaklarımda arkasında bir film gibi oynattım. O zaman da güneş batmak üzereydi ve kalemizin içindeki ışık bir şey okumaya zar zor yetiyordu. Kat'e *Carroll Gardens'ın Gangsterleri* kitabını ilk kez o akşamüstü göstermiştim.

"Bu benim büyükbabam," dedim, Kishka'nın fotoğrafını göstererek. "İnsanların parmaklarını kırarmış."

"Vay!" dedi Kat, fotoğrafa daha yakından bakmak için kitabı kaldırarak. "Sert adamdı, ha?"

"Haydudun tekiymiş. Bence annemin beni gerçekten sevmemesinin nedeni de bu." Bunu şaka olsun diye söylememe rağmen sesimin titrediğini fark ettim. "Çünkü ona çok benziyorum."

"Hayır," dedi Kat, kendinden emin bir halde başını iki yana sallayarak. "Nedeni bu değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çocuğunu sevmemen için bir neden olamaz bu. Annen seni sevmiyorsa bunun nedeni onda bir sorun olmasıdır, Simon." Bir kez daha Kishka'nın fotoğrafına baktı. "Ayrıca büyükbaban da bana çok ilginç bir adammış gibi göründü. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum. Bir sürü kız arkadaşı olan bir gangstermiş ve sonunda bir kanalın dibini boylamış."

"Harika."

“Harika mı?”

“Elbette. Bildiklerin bu kadarsa, onun aslında nasıl bir adam olduğuna sen karar vereceksin demektir. Belki de müthiş bir insandı. Belki gerçekten hak eden insanların parmaklarını kırıyordu. Belki bütün müthiş özellikleri sana da geçti.”

“Öyleymiş gibi davranmam bunu gerçek kılmaz.”

“Nedenmiş o?” dedi Kat. “O yalnızca bir kitaptaki fotoğraf. Neden istediğin kişi olamayacakmış?”

“Carole’ın ateşimi almasına izin verdiğine inanamıyorum.” Gorog’un bunu söylemesiyle gözlerimi açtım. Peş-tamalının içinde titriyordu. “Karanlık çöktüğü anda bu maymunlar bizi canlı canlı yiyecek.”

Omzumun üzerinden baktığımda Gorog’un haklı olduğunu anladım. Maymun sürüsü geri dönmüştü. Tam B planını tartışmaya başlasak mı diyecekken Gorog’un alnının ortasına bir şey çarptı. Bu, üzüm tanesi büyüklüğünde bir elmadı.

“Bu bana güvendiğin içindi,” dedi bir ses.

Önce Carole’ın kafası belirdi. Pelerininin başlığını tamamen indirdiğinde bedeninin geri kalanı da ortaya çıktı. Ayaklarımızın önüne bir çuval attı. Gorog’a ateşini, bana da hançerimi geri verirken yüzü heyecandan kızarmıştı.

“Kanyon bu deliliğin yalnızca başlangıcıymış,” dedi, parıldayan gözlerle. “Mammon da çok çılgın bir yer. Orada tam olarak ne döndüğünü anlayamadım ama gördüğüm bütün evlerde bubi tuzakları vardı.”

“Sen nasıl...” diye söze girdi Gorog.

“Nasıl mı hayatta kaldım?” dedi Carole. Eğilip Gorog’un yanağından makas aldı. “Ah ya, seni tatlı şey. Halen kiminle konuştuğuna dair bir fikrin yok, değil mi?”

Hiç şakalaşma havasında değildim. “Yeterince elmas aldığına emin misin?” diye sordum, yere attığı çuvala uzanırken. Sorumu yanıtlayan çuvalın ağırlığı oldu. İçinde binlerce değerli taş olmalıydı.

“Yani? Ne düşünüyorsun?” diye sordu Carole, tek kaşını kaldırıp bana bakarak.

Gülümsememe engel olamadım. “Bu lanet yerden gerçekten kurtulabileceğimizi düşünüyorum.”

Karanlık çökmeden çayırdaki ağaçlardan çok miktarda meyve topladık. Meyvelerin birazını akşam yemeği olarak yesek de büyük kısmını sabaha sakladık. Maymunlar gittikçe yaklaştığından geceyi sırayla nöbet tutarak geçirmeye karar verdik. İlk nöbet benimdi. Carole’la Gorog uyurken, ben de kanyon yürüyüşümüz için hazırlanmaya koyuldum.

Her meyvenin içine Carole’ın Mammon’dan getirdiği değerli taşlardan yirmi beş tane tıktım. Meyvelerin çok derinlerine bastırmamaya dikkat ettiğim taşların sabah ışığında parlamalarını istiyordum. Dinlenme sırası bana geldiğinde, meyvelere mücevher doldurma işini nöbeti devralan Carole’a bıraktım. Öylesine derin bir uyku uyudum ki, gözlerimi açtığımda etrafımızın yüzlerce parılayan meyveyle kaplanmış olduğunu görmek beni çok şaşırttı. Yakınımızda iki ölü maymun da vardı. Gece kamplarımıza sızmaya çalışmışlardı. Carole kılıç kullanmaktan hoşlanmıyor olabilirdi ama zorunda kaldığında çok etki-

li olabildiği ortaya çıkmıştı. Bizi uyandırma gereği bile duymadan maymunların icabına bakmıştı.

Kanyon sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanırken hazırlıklarımızın son kısmına geçtik. Bütün meyveleri sığdırabileceğimiz büyüklükte çantamız olmadığından, çuval bezinden cübbemi üzerimden çıkarıp parıldayan meyveleri içine doldurmaya başladım.

“Cübben de yeterli olmayacak,” dedi Gorog. “Elimizdeki her şeyi yanımıza almalıyız. Kanyonun ortasında meyvemiz biterse biz de biteriz.”

“Alın,” dedi Carole, görünmezlik pelerinini çıkarmaya girişerek. “Benimkini de kullanabiliriz.”

“Hayır,” dedim, Carole’ın elini tutup. “Meyveleri taşımak için başka bir yol bulalım.” Görünmezlik pelerini en azından Carole’ın kanyonu güvenli bir şekilde geçmesini sağlayabilirdi. İşe yaramayabilecek bir plan için ondan hayatını tehlikeye atmasını isteyemezdim.

“Sakın bana değerli minik bir çiçekmişim gibi davranmaya kalkma,” dedi Carole, çok sert bir sesle. “Ben de buradan kurtulmayı senin kadar istiyorum ve bunu yalnız başıma yapamayabilirim. Al şu kahrolası pelerini.”

Pelerini üzerinden çıkardığı anda Carole’la süren tartışmamız aklımdan uçup gitti. Çünkü tanıştığımızdan beri ilk kez pelerinin altına ne giydiğini gördüm. Dilim tutulmuştu.

Gorog kıkırdamaya başladı, ne olursa olsun konuşma yeteneğini kaybetmiyordu. “Ah, annem gibi giyinmişsin!”

“Beyaz Kent’te bu kılığı seçerken katil böcek sürülerinden kaçacağımı ya da maymunlarla dövüşeceğimi bilmiyordum, değil mi?” dedi Carole. Bej rengi dokuma ku-

maş pantolonuyla pembe polo tişörtünü düzeltti. “Rahat kıyafetler seçmiştim.”

“Baksana, nereye gittiğini sanıyordun ki?” diye sordu Gorog. “Veli toplantısına mı?”

“Bunu, seçtiği devasa avatarla kendindeki bir eksikliği kapatmaya çalıştığı çok belli olan biri söylüyor,” dedi Carole. “Kıçının tekmelenmesini mi istiyorsun sen?”

“Evet, lütfen,” dedi Gorog, eğilip peştamalının arkasını kaldırarak.

“Pekâlâ!” diye bağırdım. “Bu kadarı yeter. Carole’ın moda tercihleri üzerine konuşmak için toplanmadık. Oğlunu futbol antrenmanına götüren San Antonio’lu cefakâr bir anne gibi giyinmek istediye, bu yalnızca Carole’ı ilgilendirir.”

Gorog’un buna kahkahayı koymasıyla Carole küçük bir çocuk gibi alt dudağını büktü. “İkinizden de nefret ediyorum.”

“Eh, kendini daha iyi hissettirecekse, muhtemelen ikimiz de çok yakında öleceğiz,” dedi Gorog.

Gorog bunu şaka olsun diye söylemişti ve elbette avatarlarımızdan bahsediyordu. Ama Carole’la ben Gorog’un bu lafıyla ciddileştik. Gorog ortada aslında ne döndüğünü hâlâ bilmiyordu ve şu an da bunu açıklamak için doğru zaman değildi.

“Hayır, ölmeyeceğiz,” dedim, onlar kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak.

“Elbette ölmeyeceğiz,” dedi Carole. “Harika bir plan yaptın.”

“Hem avatarlarımız ölse bile, bu *onların* aptalca oyununu oynamaktan çok daha iyi,” dedi Gorog, kanyon du-

varlarındaki mağaraları göstererek.

Gorog haklıydı. Bu oyuncuların kanyonda kalmayı ve Mammon'a santim santim yaklaşmak için neden yağma, cinayet ve acıyı tercih ettiğini hâlâ anlayabilmiş değildim. Otherworld, VR başlıklı oyunculara yaklaşık bir haftadır açıktı, şu ana dek en azından bazılarının kanyonu aşmanın başka bir yolunu bulmalarını beklerdim. Ama bulamamışlardı. Ve beni en çok korkutan da bir hafta gibi kısa bir sürede geldikleri bu vahşi haldi.

Meyve çuvarlarımızdan birini omzuma aldım. Carole da diğerini. Gorog ise mağarada bulduğum koca sapanı taşıyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordum.

“Lanet olsun, evet!” dedi Gorog.

“O halde buradan defolup gidelim!” dedi Carole.

Kanyon duvarlarının arasında kalan çimenlik alana adımımı attım ve kendimi vahşilerle karşılaşmaya hazırladım.

“Hey, aklıma bir şey geldi,” diye seslendi Gorog, arkamdan. “Mağaralardaki herkesin İngilizce konuştuğuna emin misin?”

Bunu hiç düşünmemiştim. “Evet,” diye yalan söyledim. “Eminim.” Artık geri dönemezdik.

Kanyona girip ok menzilinin hemen dışında durdum ve mücevherle dolu kürelerden birini havaya kaldırdım. Küre sabahın ilk ışığında disko topu gibi parılıyordu.

“Dinleyin!” diye bağırdığımda sesim kanyon duvarlarında yankılandı. Buranın akustiği harikuladeydi. Misafirlerin mağaralarından çıkmasını bekledim. “Bu kü-

relerin içinde yemek, su ve elmas var. Yani bir avatarın ihtiyacı olan her şey! Elimizde hepiniz için birer meyve var. Hakkınızı kaptırmayın!”

Elimdeki meyveyi Gorog’a uzattım ve Gorog meyveyi sapana yerleştirip en yakınımızdaki mağaraya doğru fırlattı. Mağaradaki avatar meyveyi yakalayıp inceledikten sonra kanyon duvarından aşağı bir ip merdiven sarkıttı. Tek bir meyveyle tatmin olmadığı belliydi. Hepsini istiyordu.

“Pekâlâ, geliyor,” dedi Carole.

“Yürümeye başlayalım,” dedim.

“Ahbap yaklaşıyor,” dedi Gorog, gergin bir halde. Bize doğru koşan avatarın aşırı ölçüde vahşi bir tip olduğu belliydi. Önce hangimize saldıracağını bilmiyor ve bunu öğrenmek de istemiyordum.

“Hakkınız olanı kaptırmayın!” diye bağırdım. “Bu herifin bütün meyveleri almasına izin vermeyin!”

Aramızda yüz metreden kısa bir mesafe kaldığı sırada bize doğru koşan avatarın karnına bir mızrak saplandı. Adam bir böcek gibi yere yapışmıştı. Gorog, zaman kaybetmeden, mızrağın geldiği mağaraya bir meyve fırlattı. Avatar meyveyi alıp inceledikten sonra kendi ip merdivenine yöneldi ama omzunun üzerinden arkasına bakıp durdu. Yandaki mağaranın ağzındaki komşu avatar ok takılı yayını üzerine doğrultmuştu.

“Sizin olanı başkasına kaptırmayın!” diye bağırdım bir kez daha.

“Lanet olsun, işe yarıyor!” diye fısıldadı Carole. Sanırım planın yürüyeceğini düşünmemişti.

“Evet çünkü bunların hepsi dallama,” dedi Gorog.

“Bence elmaslar da çok umurlarında değil. Yalnızca komşularının kendilerinden daha fazla elmasa sahip olmasını istemiyorlar, o kadar.”

“İnsan doğası,” dedim. “Tiksinti verici ölçüde öngörülebilir.”

“Hey!” dedi Carole, insan türü adına savunmaya çekilerek. “Gorog’la ben de insanız! Ve ikimiz de birkaç elmas için cinayet işlemeye kalkışmadık ya da yamyam olmadık!”

“Henüz,” dedi Gorog, bir başka mağaraya doğru meyve fırlatırken. “Bilemiyorum, doğru barbekü sosuyla...”

Carole gözlerini devirip Gorog’a yeni bir meyve verdi. “Şaka yapıyor,” dedi, bunun bana açıklanması gerekiyormuş gibi. “Ama bana soracak olursanız, buradaki tek gerçek insanlar bizleriz. *Onlara* ne diyeceğinizi bilemem.”

Onlara misafir diyebiliriz dedim içimden. Carole’ın haklı olduğu bir nokta vardı; artık onları insan olarak düşünmekten vazgeçmeliydim. Otherworld’de misafirlerin ve insanların aynı şey olmadıkları açıklık kazanmıştı.

Mammon’un kapısına ulaştığımızda elimizde tek bir meyve bile kalmamıştı. Kanyonu aşarken üç avatar şanslarını zorlayıp paylarına düşenden fazlasını almaya çalışmış ve üçü de komşuları tarafından öldürülmüştü. Planım mükemmel bir şekilde çalışmıştı. Bir avatar bize saldırmayı düşündüğünde komşu mağaradaki avatarlar onu durdurmuştu. Elbette bunu iyi niyetlerinden yapmamışlardı. Basit bir mantık geçerliydi. Paketinizin elinize ulaşması için kuryenin hayatta kalması gerekiyordu.

Mammon’la aramızda yükselen çift kanatlı altın ka-

pıya doğru yürürken Carole pelerinini, ben de cübbemi üzerime geçirdim. Kapının yanında bir kulübe ve içinde de bir NPC muhafız vardı. Ona doğru yaklaşıırken yerinden kıpırdamadı ama gözleri üzerimizdeydi. Ne yazık ki, işin bu kısmını düşünmemiştim ve muhafıza sağlam bir ödeme yapmazsak bu kapının açılmayacağına dair bir his belirmişti içimde.

“Buraya ilk gelişinde kapıyı nasıl geçtin?” diye sordum Carole’a.

“Görünmez kalıp içeri giren bir avatarın peşine takıldım.”

“Şaka yapıyor olmalısın. O yamyam sapıklardan birini içeri mi aldılar?” diye sordu Gorog.

“Elbette,” dedi Carole. “Doğru ödemeyle muhtemelen herkesi Mammon’a alırlar. Umarım yanınızda geçiş ücretini ödeyecek kadar elmas kalmıştır?”

“Ne?” dedi Gorog. “Neden bu konuda daha önce bir şey söylemedin? Bütün meyveleri kullandık!”

“O halde aramızdan birinin acil durumlar için birkaç parça elmas saklaması iyi olmuş.” Carole, üzerinde sakladığını bilmediğim elmasla dolu bir kese çıkardıktan sonra parmaklarının ucunda yükselip Gorog’un yanağından makas aldı. “Bir daha kıyafetlerimle dalga geçecek misin?”

Gorog başını iki yana salladı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Carole.

MAMMON

Mammon'un içi başka bir dünyaydı. Alemin içinden geçen yolun iki yanında, altın kaplamalı kapıları ve bakımlı bahçeleri olan malikaneler diziliydi. Gördüğümüz her ev bir öncekinden daha şaşıaalıydı. Sıvayı elmasla karıştırdıklarından dış duvarlar güneş ışığı altında parılıyordu. Kanyondaki avatarların uğruna birbirini öldürdüğü değerli taşlar burada kum tanelerinden farksız olmalıydı. Nereye baksam palmiyeler, sarmaşıklar, budama sanatıyla inanılmaz şekiller verilmiş ağaclar görüyordum. Ama etrafta tek bir avatar ya da hayvan yoktu. Mammon tam anlamıyla kıpırtısızdı. Kıyamet ertesi günü Beverly Hills'te yürüyorduk sanki.

Yolun sonundaki tepenin üzerinde devasa bir altın tapınak yükseliyordu. Sanırım Mammon Elemental'i burada yaşıyordu. Tapınağın yakın çevresindeki evlere saray

demek daha doğru olurdu ama Mammon'daki asıl ödülün bu tapınak olduğu belliydi. Alemin bu kısmında canlı birileri varsa, eminim tapınağa ulaşmaya çalışıyorlardı. Bunu başardıkları takdirde ellerine ne geçeceğini bilmek isterdim.

"Tapınağa gitmemiz gerekiyor," dedim. "Burası İmra gibi bir alemse, terk edip edemeyeceğimize Mammon Elemental'inin karar vereceğini ve onun da bu tapınakta yaşadığını tahmin ediyorum."

"Ora gideceksek görünmez kalsam iyi olur," dedi Carole. "Güvende olmaları için silahlarınızı bana verin."

"Gene mi?" diye yakındı Gorog. "Neden? Ortalıkta kimse yok ki!"

"Bundan o kadar emin olma. Elmasları buradaki evlerin birinden çaldım. Evin arazisi bubi tuzaklarıyla kaplıydı. Kesinlikle etrafta insanlar var ve kanyondakilerden daha cana yakın olduklarını da hiç sanmıyorum."

"Tamam ama bu insanlar *bizden* ne isteyebilir ki?" diye sordu Gorog. "Şu evlere baksanıza. Zaten her şeyleri var."

"Sen işlerin böyle yürüdüğünü mü sanıyorsun?" dedi Carole. "Gerçek dünyada bir öksüzün elindeki bozuk paraları çalacak zengin olan insanlar var. Bu insanların bu kadar zengin olmasının nedeni de bu ya! Buradakilerin nasıl olduklarını hayal bile edemeyiz."

"Carole haklı," dedim. Buranın ürkütücü bir havası vardı. Silahlarımı Carole'a verdim.

"Her neyse," dedi Gorog. "Kılıcımla ateşimi alabilirsin. Ama sapan bende kalacak. Onu sevdim."

Carole gözlerini devirerek Gorog'a baktıktan sonra pe-

lerinin başlığını kafasına geçirip görünmez oldu.

Tepedeki tapınağa doğru yürümeye devam ettik. Gotik mimari eseri, etkileyici bir malikanenin kapısının önünden geçerken mekanik bir ses duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, sesin, her hareketimizi takip eden gizli bir kameradan geldiğini anladım. Malikanedeki biri bizi izliyordu. Sonraki malikanelerin sahipleri güvenlik işini çok daha ileri bir düzeye taşımışlardı. Kapılarla duvarların üzerindeki sayısız güvenlik kamerası yetmezmiş gibi, kafamızın üzerinde de dronlar uçuyordu. Gorog dronlara orta parmağını kaldırdığında, kendimi, kameralar kıyafetlerimin içini görebiliyormuşçasına çırlıçıplak hissediyordum. Bu durum beni rahatsız edip gererken Gorog'u öfkeliendiriyormuş gibi görünüyordu.

"Sizin malınızı mülkünüzü istemiyoruz!" diye bağırdı, yakın çekim görüntü almak için kafasının tam üzerinden geçen bir drona.

Tapınağa çıkan yoldaki dördüncü malikanenin arazi-sine yaklaşırken Mammon'un havasına sinmiş paranoyanın nedenini anlamaya başladım. Arazide iki NPC grubu çarpışıyordu. Gruplardan biri malikaneyi istila etmeye, diğeri ise saldırılara karşı koymaya çalışıyordu. Çimenlik bir bahçe olan arazi artık çamurla kaplı bir cepheye dönüşmüş; geriye kalan biraz çimen kanla kıpkırmızı olmuştu. Tetiklenen bubi tuzakları, ağların içinde sıkıştı-rılıp etkisiz hale getirilen ya da oklarla ve mızraklarla vurulan istilacılar gördüm. Olan biteni izlerken, iki NPC arazideki bir deliğin içine düştü. Delikte ne olduğunu bil-miyordum ama dibinde sivri kazıklar olduğunu görmek beni şaşırtmazdı.

Çarpışma sürerken adımlarımızı hızlandırarak yürümeye devam ettik ama yol bir sonraki malikanenin önünde NPC'ler tarafından kapatılmıştı.

"Silahlarınızı neden almak istediğimi şimdi anlıyorsunuzunuz?" diye fısıldadı Carole.

Carole'ın ne demek istediğini anlamıştım ve haklıydı. Üzerimizde gördükleri tüm silahlara el koyacaklarına şüphe yoktu. Gene de hançerim yanımda olsaydı kendimi daha iyi hissederdim.

Barikatı oluşturan NPC'ler birbirlerinin tıpatıp aynıydı. Bu malikanenin sahibinin NPC'ler konusunda belli bir tarzı olduğu belliydi. Tamamı uzun boylu, koyu tenli ve ifadesiz tipler olan askerler omuz omuza durup yolu kapatmışlardı. Etraflarından dolanarak geçmek söz konusu değildi.

"Silahlarınızı bırakın," dedi klonlardan biri.

"Silahım yok," dedim. Neyse ki, tepeden tırnağa silahlı olan koruyucu meleşimiz görünmez haldeydi.

"Sen?" diye sordu klon, Gorog'a.

Gorog bana baktığında omzumu silktim. Bence o sapanı da Carole'a vermeliydi. Gorog belindeki sapanı çıkarıp gönülsüzce yere bıraktı. NPC'lerden ikisi yanıma gelip üzerimizi aradı.

"Bu kadar mı?" diye sordu klon, şaşkınlıkla. "Kanyonu tek bir sapanla mı aştınız?"

"Çok hızlı koşarsınız," dedim.

Gorog da başını salladı. "Buradan çıkar çıkmaz olim-pik takımın seçmelerine gireceğiz."

Gözlerini kırpmadan bize bakan klon, "Gelin benimle," dedi düz bir sesle. Tapınağa giden yoldan zorla çık-

rıldık ve etrafımızı saran NPC'lerle birlikte malikanenin kapısından geçip geniş araziye girdik.

Buranın güvenliğinin diğer malikanelere örnek teşkil edecek kadar iyi olduğunu kabul etmeliydim. Sokaktan bunu anlamak kolay değildi ama burası bir malikaneden çok kale gibiydi. Ev, dünyanın en paranoyak ülkesinin büyükelçilik binası gibi görünüyordu. Binaya doğru yaklaşırken pencerelerin metal levhalarla, balkonların dikenli tellerle kapatıldığını gördüm. Çatıda birkaç keskin nişancı ve malikanenin etrafında da üst üste konmuş kum torbalarıyla örülmüş bir savunma duvarı vardı. Burada her kim yaşıyorsa ziyaretçilerden çok hoşlanmadığı belliydi. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı ama Carole hemen arkamızda olmasaydı kendimi çok daha kötü hisse derdim.

Verandaya ulaştığımızda malikanenin kapıları açıldı ve bir kez daha şaşkınlığa düştüm. Aslında ne görmeyi beklediğimden emin değildim ama karşımdaki manzara aklımın ucundan bile geçmemişti. Malikanenin içi *Baltık Diktatörü* adını verebileceğim bir tarzda dekore edilmişti. Tavanı, altın işlemeli siyah mermer sütunlar taşıyordu. Zemin parıltılar saçan leopar desenli karolarla; siyah tavan ise astrolojik simgelere benzettiğim şekiller oluşturmuş minik ışıklarla kaplıydı. Ama duvarlarda tablo ya da etrafta mobilya yoktu. Malikanenin sakinleri bahar temizliğine girişmiş gibiydi: Her yer siyah çöp torbalarıyla doluydu.

“Hey!” diye seslendi bir kadın. Hızla arkama döndüğümde bir kez daha hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Bize seslenen avatar yirmili yaşlarında tipik bir alfa

kadınıydı. Yanık tenliydi, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Sıkı bir bedeni, şekilli göğüsleri vardı ama çok cüsseli değildi. Bu malikanede yaşayan kişinin çok süslü biri olmasını beklerdim ama karşımdaki kadın zarif bir abartısızlık içindeydi. Kılığı az önce yogadan çıkmış gibiydi ve kulaklarında elmas küpeler vardı. “Benim adım Gina.”

“Selam,” dedi Gorog, biraz fazla heyecanla. Çekici bir avatardan etkilenmemesi gerektiğini bilecek kadar akli başında olmalıydı ama kadının onu çarptığı belliydi. Bu çekici kadın avatarın ipleri, gerçek dünyada kırklı yaşlarında olan bir sapığın kılılı ellerinde olabilirdi pekâlâ.

“Demek güçlerinizi birleştirdiniz,” dedi Gina. “Oysa Mammon’daki insanların çoğu tek başlarına oynamayı tercih eder. Sanırım paylaşmaktan hoşlanan kişiler değiliz.” *Oynamak* kelimesine takıldım. Bir oyunda olduğunu biliyorsa, muhtemelen VR başlıklı oyuncuların biriydi.

“Oynamak için gelmedik,” dedim. “Yalnızca buradan geçiyorduk.”

Gina kahkaha attı. “Buradan geçiyor muydunuz? Bunu daha önce hiç duymamıştım.” Bizi tepeden tırnağa inceledikten sonra hevesle ellerini ovuşturdu. “Bana ne getirdiniz?”

“Üzgünüm, bizi ağırlayacağını bilmiyorduk,” dedim. “Bilseydik, partiye gelirken yolda ev sahibimiz için bir hediye kapardık.”

“Çok komik! Birinin şaka yaptığını duymak ne hoş! Bu NPC’ler ne kadar eğlenceli olsa da bazen etrafta insan olması çok güzel oluyor. Şimdi, lütfen ikiniz de ağzınızı açar mısınız?”

"Pardon?" Herhalde beni daha çok şaşırtacak bir şey duyamazdım.

"Ağzınızı açın," dedi Gina, hizmetçilerine doğru bakarak. NPC'lerden ikisi zorla çenelerimizi açtı. Kadın sırayla ikimizin ağzına da baktıktan sonra asık suratla başını iki yana salladı. Hizmetçi NPC'ler bizi bırakıp geri çekildi.

"Bu da neydi?" Gorog'un kadına olan aşkı bitmiş gibi görünüyordu.

"Ne kadar çok insanın avatarına mücevher kaplamalı dişler taktığını tahmin bile edemezsiniz. Bu sayede küçük bir servet yaptım." NPC'lerden birine doğru elini salladı. "Gösterin onlara."

NPC yerdeki plastik çöp poşetlerinden birini alıp ağzını açtı. Poşetin içi altın ve elmas kaplı dişlerle doluydu. Diğer çöp poşetlerinin içinde neler olabileceğini düşünmeden edemedim.

"İnsanların dişlerini mi çalıyorsun?" diye sordu Gorog.

"En küçük şeyin bile önemi var." Kadın, NPC hizmetçilerinden birine döndü. "Ziyaretçilerimizin üzerinde nasıl silahlar vardı?"

"Yalnızca bu," dedi NPC. El koyduğu sapanı kadına uzattı.

Gina sapanı düşünceli bir ifadeyle inceledi. "Kanyonu yalnızca bir *sapanla* mı geçtiniz yani? Ne kadar etkileyici! O mağaraları aşmak için belki yüz ayrı silah kullanmam ve bir hafta boyunca durmaksızın çarpışmam gerekmişti."

"Sen de kanyondaki mağaralarda mıydın?" diye sordu Gorog, buna inanmamış gibi.

“Gayet güzel bir şekilde üstesinden gelmişim, değil mi?” dedi kadın.

“Yani sen de insan mı yedin?” oldu Gorog’un ikinci sorusu. Hem meraklanmış hem de kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Tatları nasıldı?”

“Tatları mı? Ben nereden bileyim? Bu bir oyun, salak!” dedi kadın terslenerek. Sanırım Gorog’un sorusu ve ifadesi onu gücendirmişti.

Gorog’un yamyamlık meselesini açmasına memnundum çünkü Gina’nın tepkisi şüphelerimi doğrulamıştı. Tat alamıyorsa, diskin beta testinde yer almıyor demektir. Gina’yı Birleşik Devletler’in (belki de Kanada’nın) bir yerlerindeki VR başlıklı bir oyuncu yönetiyordu ve bu oyuncunun Otherworld’de yalnızca birkaç duyusu faaldir. Yediğiniz şeyin tadını ya da kokusunu alamıyorsanız yamyamlığın o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşündüm.

“Fark etmediyseniz söyleyeyim,” dedi Gina. “Otherworld’de şu ana dek epey kış tekmeledim. Yirmi dört leşim var; değerli taşlar, silahlar ve diğer mallarla üç milyar doların üzerinde servete sahibim.”

“Fark ettik, fark ettik,” dedim. “Bu oyunda çok iyi olduğun ortada. Peki ama neden halen Mammon’dasın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım bu bana o kadar da eğlenceli görünmüyor. Yani silah istifleyip milletin dişlerini çalmaktan çok mu hoşlanıyorsun? Otherworld her zaman istediğin hayatı yaşamakla ilgili değil mi? Neden zamanını herkesin sürekli korku içinde olduğu bir yerde harcıyorsun ki?”

“Eh, burası Everglades’ten çok daha iyi. Benim yaşa-

dığım yerde dışarıda çok fazla zaman geçirirsen ya güneş çarpmasından ölürsün ya da timsahlara yem olursun.” Demek ki Gina’nın arkasındaki oyuncu Florida’da yaşıyordu. Bunu öğrenmek iyi olmuştu. Otherworld VR başlığı uygulaması yalnızca iki bin kişinin kullanımına açılmıştı. Everglades’te birden çok oyuncu olamazdı. “Ayrıca çok iyi gidiyorum. Hesaplarıma göre birkaç hafta içinde altın tapınağa ulaşacağım.”

“O zaman ne olacak?” diye sordum.

“O zaman kazanacağım!”

“Neyi kazanacaksın?”

Bu sorunun Gina’yı kızdırdığı belliydi. Bence dünya-
dan haberi yoktu. “Oyunu kazanacağım elbette! Bakın, bu konuşma canımı sıkmaya başladı. İnsanların ne kadar aptal olabileceğini hep unutuyorum.” NPC askerlerine döndü. “Onları buradan çıkarın. Bu arada görünmez olanı götürmeyi de unutmayın.”

“Görünmez olan mı?” diye sordum, içimde fırtınalar kopmasına rağmen soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

“Sence aptalın teki olsaydım buraya kadar ulaşabilir miydim? Lanet bir sapanla o kanyonu geçmeniz imkânı yok!”

Gina’nın NPC’leri Carole’ı çoktan bulup görünmezlik pelerininin başlığını çıkarmışlardı. Bütün silahlarımızla aletlerimizi alıp siyah çöp torbalarından birinin içine attılar. Ardından Gina, Carole’a yaklaşıp üzerindeki pelerini aldı.

“Kıyafetlerin çok hoşmuş,” dedi Carole’a. “Otherworld’ün bir yerlerinde minigolf sahası mı var?”

“Evet, neden yoganın ardından bana katılmıyorsun?” dedi Carole, ters bir sesle.

Gina buna kahkahayı bastı. “Hepiniz çok komiksiniz!” Görünmezlik pelerinini suratıma doğru tuttu. “Bu oyunu kimsenin kazanamayacağını mı düşünüyordun? Bu pelerin benim zafere giden biletim olacak.” Adamlarına döndü. “Şunları buradan çıkarın!”

NPC’ler bizi yakaladığında son kartımı oynamam gerektiğine karar verdim. Gina, Çocuklar gibi dijital bir hilkat garibesi değil, insandı. Şu anda bizi kurtarabilecek tek şey onun dikkatini çekmek ve vicdanına oynamak olabilirdi. Arkamdaki asker beni kafakola almasına rağmen konuşmayı başardım. “Dur! Bizi öldürtme! Bilmen gereken bir şey var.”

..Gina’nın parmağını kaldırmasıyla asker boynumu saran kolunu gevşetti.

“Şirket için yeni bir cihaz test ediyoruz. Otherworld’de ölürsek gerçek hayatta da ölebiliriz.”

“Ne?” dedi Gorog. Bu müthiş haberi Gorog’la paylaşmadığımı unutmuştum. “Simon? Sen neden bahsediyorsun?”

Gina bir an sessiz kaldıktan sonra adamlarına seslendi. “Onları geri getirin.” Gözleri üzerimdeydi. “Ne demek istediğini açıkla.”

“Ben çok ciddiyim. Gerçekten ölebiliriz. Üçümüzde de VR başlığı yok. Kafataslarımıza, doğrudan beynimizle iletişim kuran diskler takılı. Bu disk sayesinde Otherworld’ü beş duyumuzun tamamıyla deneyimleyebiliyoruz. Avatarlarımızın başına kötü bir şey gelirse, disk beynimize yaralarımızın gerçek olduğunu söylüyor. Yani

avatarlarımız burada ağır yaralanırsa gerçek dünyada ölebiliriz.”

Gorog’un inlediğini duydum. Carole onu teskin etmek için bir şeyler fısıldadı.

“O halde sizi öldürmeyi hiç düşünmemem iyi olmuş,” dedi Gina.

“Düşünmemiş miydin?” diye sordum.

“Hayır, sizi satacağım. Komşularımdan biri kanyondan geçerken insan etini gerçekten çok sevmiş. Gerçi insan etinin tadını nasıl aldığını bilemiyorum. Belki o da şu disk zımbırtısından takıyordur. Ama sizin gibileri ona sattığımda neden bana çuvala para verdiğini şimdi anlayabiliyorum.”

“Simon’ın sana anlattıklarına rağmen gene de bizi ona satacaksın, öyle mi?” diye sordu Carole.

“Elbette satacağım. Bu durumda benim ellerime kan bulaşmayacak. Ama görünüşe göre bu işin sonunda komşumun ellerini iyice yıkaması gerekecek.”

KLINİK

Gina'nın NPC'leri bizi nezarethaneye benzeyen bir odaya kapattı. Oda o kadar küçüktü ki üç kişinin aynı anda hareket etmesi neredeyse imkansızdı. Gorog'un bedeninden sıcaklık yayılıyordu, Carole'ın alnı terle kaplıydı. Bense donuyordum.

"Buna inanamıyorum! Neden daha önce bunu bana anlatmadınız?" Gorog, Otherworld ziyaretinin ölümcül sonuçları olabileceğine dair haberi kabullenmekte zorlanıyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Gerçekten çok üzgünüm." Söyleyebileceğim bir şey olsaydı onu teselli etmeye çalışırdım ama durumumuz umutsuz görünüyordu.

"Bırakın bunları! Şu ana odaklanmalıyız," dedi Carole. "Şimdi ne yapacağız?" Carole halen bu karmaşanın

içinden bir çıkış yolu bulacağımıza eminmiş gibi görünüyordu. Oadaki güvenin bende de olmasını isterdim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.”

“Senin neden dişlerin takırdıyor?” diye sordu Carole. “Burası bin derece falan olmalı.”

Omuz silktim. Bu sorunun cevabını da bilmiyordum.

“Eh, kısa süre içinde bir şeyler düşünsen iyi olur,” dedi Carole. “Akşam yemeği saati gelmek üzere.”

“Kapa çeneni!” dedi Gorog yüksek sesle. Ardından sesi alçaldı. “Birilerinin beni yiyeceğini düşünmek istemiyorum, tamam mı? Kanyonda bedenime dokuz ok saplandı ama o zaman bile bu kadar kötü hissetmedim. Dilimlendiğinde, kızartıldığında, şişe geçirildiğinde bunun nasıl hissettir...”

“Paniğe kapılmayın! Kimse bizi...” Cümlemi tamamlayamadım. Bana bir şeyler oluyordu. Bunu durduramıyordum. Gorog’la Carole’ın benden koparıldığını hissettim ve birdenbire kendimi zifiri karanlıkta buldum. Çok soğuk bir yerdeydim; tenime yayılan buz gibi havayı hissedebiliyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Kollarımı içgüdüsel olarak önüme uzatıp görünmeyen bir tehlikeye karşı kendimi korumaya çalıştım. Ama aslında ne olduğunu biliyordum. Kil Adam beni kliniğe sokmak için bir yol bulacağını söylemişti. Görünüşe göre sözünü tutuyordu ve keşke ondan böyle bir şey istemeseydim diye düşünüyordum. Çünkü beni olabilecek en kötü anda Otherworld’den dışarı çekmişti. Disk kafatasıma takılı değilken güneydim ve Kil Adam için önemli olan yalnızca buydu. Gorog ve Carole umurunda bile değildi. Ama ben onları

umursuyordum ve onların güvenliğini garanti altına almadan hiçbir yere gitmeyecektim.

Sersemlemiş ve yönümü bilmez bir halde, elimi kot pantolonumun cebine attım. Annemin cep telefonu halen cebimdeydi.

Telefonu çıkarıp fener uygulamasını açtım ve ışığı etrafıma tuttum. Yanımda kimse yoktu. Ama bir süre önce burada birinin olduğu belliydi. Debelendiğimde zarar görmemeleri için vizörümle diskim benden birkaç metre ileride duran bir çantanın üzerine konmuştu. Çantayı tanımıyordum, benim değildi. Çantanın yanında bir paket bebek bezi vardı.

Diskle vizörü çıkaran kişinin peşine düşebilirdim, çok uzaklaşmış olamazdı. Ama bunu yapmadım. Şaşırtıcı bir şekilde, annem halen telefonun hattını kapattırmamıştı. Arkadaşlarımı kurtarmak için bir yol düşünmeye çalıştım. Ve Elvis'e bir mesaj gönderdim.

Everglades, Florida'da Otherworld oynayan biri var. Onun fişini çekebilir misin?

Birkaç dakika içinde yanıt geldi.

Gina'dan mı bahsediyorsun?

Bu çocuk beni her zaman kendine hayran bırakmayı başarıyordu.

Onu nasıl bu kadar hızlı bulabildin?

Son Otherworld oyun videosunu 1,5 milyon kişi izlemiş.

Onu oyundan çıkarabilir misin?

Uygulamaya giremem ama internet bağlantısını kesebilirim.

Bunu yapman ne kadar sürer?

5 dakika.

Emin misin?

Eminim.

Hallettiğinde bana mesaj at.

Belki bu defa bana teşekkür bile edersin?

Elbette.

O anda Elvis'e gerçekten teşekkür borçlu olduğumu fark ettim. Brockenhurt Kulübü'nde ondan Kat'ın götürüldüğü kliniğin adresini bulmasını istemiştim ve bu akıldan uçup gitmişti. Yazışma geçmişimizi yukarı kaydırıldığında gerçekten de adresi bulunduğunu gördüm.

Adını bulamadım ama adresi 1250 Dandelion Yolu, Brockenhurst, NJ. Burası senin yaşadığın yer değil mi?

Ne beklediğimden emin değildim. Herhalde kliniğin New Jersey eyaletinin bir yerlerinde çıkması beni şaşırtmazdı. Ama Dandelion Yolu!.. Burası evimden yürüme mesafesindeydi.

Elvis'ten yeni bir mesaj geldi.

Tamamdır. Gina çıkarıldı.

Bu kadar hızlı mı? Nasıl?

Bölgesindeki elektrik santralini indirdim.

Ne?

Onu oyundan çıkarmamı istedin. Bir süre oyuna geri dönemeyecek.

Lanet olsun, Elvis!

Ne istediğine dikkat edeceksin arkadaşım!

Elvis'le konuşmak bazen bir robotla konuşmaktan daha zor olabiliyordu. Ama elektriği kesilen güneybatı Florida'nın büyük kısmıyla birlikte Gina'nın da oyundan çıkmasıyla, en azından Carole'la Gorog'un bir süre güvende olacağını düşünebilirdim. Bir sonraki işim fabrika zeminine benim için bırakılan çantanın içini karıştırmak oldu. En üstte koyu mavi bir üniforma vardı. Üniformanın altından iki geçici yaka kartı çıktı. Kartların birinde MIKE ARNOLD, HASTA TRANSFERİ; diğeryerdeyse JOHN DRISCOLL, BAKIM yazıyordu. Çantanın en altından bir kâğıt çıktı. *Transfer emri. Brockenhurst Hastanesi'nden 1250 Dandelion Yolu'na. Saat 08.00.*

1250 Dandelion Yolu. Bu, Elvis'in bana gönderdiği adrestti. Kil Adam beni gerçekten de kliniğe sokacaktı. İstedğim buydu ve istediğimi almıştım. Ama bu karar bütünüle bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Kil Adam'ın arkasında her kim varsa, bana diski gönderdiği andan beri ipler onun elindeydi. Şirket'le bağlantısı olduğunu söylemişti. Peki ama neden bana yardım ediyordu? Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. Başka bir seçeneğim olsaydı elbette güvenmezdim.

Saat sabahın sekiziydi ve Brockenhurst Hastanesi Acil Servis kapısının önünde, üzerinde HASTA TRANSFERİ yazan bir minibüs vardı. Karartılmış camları haricinde

sıradan bir minibüstü. Minibüse dayanmış, elindeki kâğıt bardaktan kahvesini içen adamın da dikkat çekici hiçbir tarafı yoktu. Kırışmış saçları ve kocaman bir göbeği olan adamın ellili yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

“Asistan olarak gelen çocuk sen misin?” diye sordu adam, ben minibüse doğru yaklaşıırken. Üzerimde, kendi koyu mavi üniformasının tıpatıp aynısı olduğundan sorusunun cevabı belliydi.

“Evet, efendim,” dedim. “Adım Mike.”

“Don Dunlap. Bu kadar kısa sürede haber alıp gelebildiğin için teşekkür ederim,” dedi, beni tepeden tırnağa inceleyip başını iki yana sallayarak.

“Rica ederim.”

“İnsan kaynakları görevlisi orduda acil yardım eğitimi aldığını söyledi. Bizim patron orduda görev yapanları sever. Saçlarına bakacak olursak, ordudan ayrılmanın üzerinden çok zaman da geçmemiş.”

“Doğru, efendim,” dedim, bu konuda detaylı cevap gerektirecek bir soru sormamasını umut ederek. Orduyla ilgili bilgilerim yalnızca *Metal Gear Solid* oyununda öğrendiklerim kadardı.

“Seninle anlaşırsak kendine sağlam bir iş bulmuş olursun. Son zamanlarda işlerimiz çok yoğun. Yeni klinik epey popülerlik kazandı. Bu bölgeden kliniğe götürülmesi gereken çok fazla hasta çıktı. Gerçi bir süre sonra iş senin için monoton bir hale gelebilir. Kliniğe götürdüğümüz insanlar bitkisel hayatta olan hastalar. Yani orduda öğrendiğin becerileri kullanma şansın çok olmayacak.”

“Orduda gördüklerimin ardından monotonluk benim için iyi haber.”

“Evet, eminim öyledir,” dedi Don, anlayışla.

O anda acil servis kapıları kayarak açıldı ve bir hademe dışarı ambulans sedyesi çıkardı. Don elindeki kahve bardağını çöpe attı. “Gidiyoruz. Minibüsün arka kapılarını aç. Ben de sedyeyi getireyim.”

Don’un dediğini yaptım ve sedyeyi minibüse sokmasına yardım ettim. Hastaya dikkatlice bakmam mümkün olmadı ama yüzündeki Şirket vizörünü gözden kaçırmak imkansızdı.

“Yüzündeki bu şey de ne?” diye sordum, Don’un bu konuda ne bildiğini merak ettiğimden.

Don dudağını büktü. “Sence doktor olsaydım, sabahın sekizinde bitkisel hayata girmiş insanları taşımak zorunda kalır mıydım? İşimiz soru sormak değil, bize teslim edilen paketleri güvenli bir şekilde gidecekleri yere götürmek.”

“Evet, efendim.”

“Sen arkada, hastanın yanında kal. Vizörle serum borusunun kesinlikle çıkmaması gerekiyor. Bir hafta kadar önce serum borusu çıktı ve hasta sanki katlediliyormuş gibi haykırmaya başladı. Bugün böyle bir şey olmasın, anladın mı?”

Benden yanıt bekliyordu ama aklım söylediklerine takılmıştı. Serum çıktığında hasta haykırmaya başlıyordu. Kat’in hastanede haykırdığı gece gibi. Hemşire Kat’in serumunun bittiğini söylemişti. Yani bu serumun içinde özel bir şey vardı. Belki de hastalara hareket etmelerini ya da konuşmalarını engelleyen bir ilaç veriliyordu.

“Beni *anladın mı*, Mike?” diye sordu Don, bir kez daha. Hemen kendimi toparladım.

“Evet, efendim. Anladım.”

* * *

Minibüsün arkasında ürkütücü bir sessizlik vardı. Önümdeki sedyede yatan kadın yirmi beş yaşından daha büyük olamazdı. Kollarından biri alçıya alınmıştı ama bundan başka gözle görülür bir yarası yoktu. Minibüs yola çıktığında sedyenin içinde hastaya ait bir dosya arasam da bulamadım. Hastanın kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmenin imkânı yoktu.

Bu genç kadının nerede olduğunu merak ettim. Beyaz Kent'ten ayrılmış mıydı? Kendini İmra'nın zevklerine mi bırakmıştı? Yoksa başka bir alemde canını kurtarmak için mi savaşıyordu? Birdenbire içimi suçluluk hissi kapladı. Bir minibüsün arkasında bu kadınla yalnızdım. Bizi gören kimse yoktu. Diski çıkarabilir ve onu yok etmenin bir yolunu bulabilirdim. Ya da serumunu çıkarırdım. Ama böyle bir riske giremezdim. Bu kadına yardım edersem, diğer yüzlercesini kurtarma şansından olabilirdim. Ama dürüst olmam gerekirse diğerleri umurumda değildi. Yalnızca tek bir kişi vardı aklımda ve o da bu kadın değildi. Hayır, onu Otherworld'den çıkarmak çok fazla şeyi tehlikeye atardı. Güvende olduğunu umuyordum ama olduğu yerde kalmak zorundaydı.

Minibüs durdu. Don'un bir adamla konuştuğunu duydum. Camdan baktığımda 1250 Dandelion Yolu'ndaki kliniğin kapısında olduğumuzu gördüm. Minibüsün arka kapıları açıldı ve içeri başını uzatan bir güvenlik görevlisi önce hastaya, ardından bana baktı. İçeri sokulmaması gereken bir şey sokmadığımıza karar verdikten sonra kapıları kapattı. "Geçebilirsiniz," dediğini duydum. Birkaç saniye sonra minibüs yeniden hareket etti.

Camdan, süs ağaçları ve nilüfer göletlerinin olduğu bir parkın içinden geçişimizi izledim. Lüks bir SPA gibi görünen kliniğin ana kapısından geçmeden önce bir geyiğin minibüsün sesinden ürküp kaçtığını gördüm.

Binanın ön cephesi bütünüyle camdı. Cam yüzeyin dış dünyaya verdiği mesaj gayet açıktı: burada gizli saklı hiçbir şey yapılmıyordu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen yakınlarını ziyarette gelmiş insanlar vardı. Kliniğin etrafındaki harika manzaradan hoşnut kaldıklarına emindim. Kliniğin aydınlık, havadar bir lobisi vardı. Burası kesinlikle tipik bir New Jersey hastanesinin cehennemden fırlamış, floresan aydınlatmalı bekleme salonuna benzemiyordu.

Minibüs keskin bir dönüş yapıp binanın yan tarafında ilerlemeye başladığında kliniğin görüldüğünden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Bu binanın içine bir düzine Boeing 747 park ettikten sonra birkaç futbol sahasına yetecek kadar alan kalırdı. Ve insana sıcak hisler veren camla kaplı lobinin aksine, binanın arka tarafında çok daha az pencere vardı. Bu pencereler de küçük ve aynalı camlıydı.

Don binanın yan tarafının orta kısmına denk gelen metal bir garaj kapısının önünde durdu. Minibüsü geri vitesine aldı ve açılan garaj kapısından geri geri içeri girdi. Minibüsün motoru durdu ve sürücü koltuğundan inen Don arka kapıları açtı.

“Buranın adı ne?” diye sordum. “Yolda hiç tabela görmedim.”

“Bilmem. Tek bildiğim patrona iyi para ödüyorlar ve patron da bana.” Nereye ne getirdiğini hiç merak etmediği belliydi.

“Gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?” diye üsteledim.

“Bilmiyorum, umurumda da değil.” Ucundan tuttuğu sedyeyi dışarı doğru çekti. “Haydi onu içeri sokalım.”

Elbette bu konuda tartışmaya girmeyecektim ama hastayı kliniğin içine bizim sokacağımızı öğrenmek beni şaşırtmıştı. Böyle bir yerin binlerce çalışanı olmasını beklerdiniz ama etrafta kimseyi göremiyordum. Sedyeyi bir rampadan çıkarıp, açık ofis gibi görünen bir alana ulaşan özelliiksiz bir koridordan geçirdik. Bir masa vardı ama masada oturan kimse yoktu. Ve karşımızdaki duvarda üç çelik kapı vardı.

“Hey, Don,” diye seslendi biri. Ses, duvara asılı bir ekrandan gelmişti. Kocaman mavi gözleri ve parlak pembe dudakları olan, orta yaşlı, çekici bir kadın ekrandan bize bakıyordu. Don’un yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, bu kadın hayallerini süslüyordu.

“Günaydın, Angela,” dedi Don, beni haklı çıkaracak kadar aşık bir sesle. “Muhtemelen tan vaktinden beri ayakta olan biri için harika görünüyorsun.”

“Ah, canım, çok teşekkürler,” dedi Angela. “Arkadaşın kim?”

Don, yeni asistanını unutmuş gibi bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktı. “Yeni arkadaşımızın adı Mike Arnold. Phil gene hasta olduğunu söyleyip işe gelmediği için onun yerine gönderdiler. Ama Phil her play-off maçının ardından hastalanmaya devam ederse, Mike bizimle kalıcı olabilir.”

“Hoş geldin, Mike,” dedi Angela. “Kimlik kartını taramadan geçirebilir miyim? Ekranı doğru tutman yeterli.”

Elimin titrediğini fark etmeyeceğini umarak bana

söyleneni yaptım. Kartın taramadan geçip geçemeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Angela'nın tek yaptığı kartı daha iyi görmek için öne eğilmek oldu. "Güzel. Her şey tamam." Kontrol etmek için bilgisayar ekranına falan bakmamıştı. Sanki kartı gözleriyle taramadan geçirmişti. "Afganistan'dan geliyorsun demek, Mike. Yeniden hoş geldin. Umarım seni daha sık görürüz!"

"Teşekkürler, hanımefendi." Bu kadında şüpheli bir şey vardı. Bilgilerime nereden ulaşmıştı? Don'la içinde durduğumuz ofis alanının aynısı gibi görünen bir ofisteydi. Neden buraya, yanımıza gelmemişti?

Biraz düşününce kadının olayını çözdüm. Angela insan değildi. Don'un ıslak rüyalarının yıldızı aslında bir robottu. Elbette Otherworld düzeyinde bir yapay zekâ değildi ama en azından Beyaz Kent'teki NPC'ler kadar gelişmiş bir modeldi. Angela'nın geldiği yer belliydi. Ancak Şirket bu kadar etkileyici bir yapay zekayı üretebilirdi.

"Bu hanımefendiyi hangi kapıdan geçirelim?" diye sordu Don, sedyedeki kadını göstererek. Don'un, hayallerindeki kadının insan olmadığından haberi yoktu.

"Her zamanki gibi, bir numaralı kapı," dedi Angela. Kapı sessizce kayarak açıldı ve dünyanın en ilgi çekici olmayan metal asansörü ortaya çıktı. Don sedyeyi asansörün içine itti ve hastamız kapanan kapının arkasında kayboldu. Bu kadar. Gitmişti.

"Bugün senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Don, Angela'ya.

"Aslında, var. Hoboken'deki Bosworth Cenaze Evi'ne götürülmesi gereken bir teslimatımız var. Sabah programına bunu da sıkıştırabilir misin?"

“Elbette!” dedi Don. Sanırım dünyada başka hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi.

“Harika! Teslimatı üç numaralı kapının arkasında bulabilirsin.”

Üç numaralı kapı açıldığında içinde bir başka sedyenin olduğunu gördüm. Sedyenin üzerinde koyu mavi plastik poşete sarılmış bir şey vardı. Ağzımın açık kalmaması için kendimi topladım. Bu bir cesetti.

“Bunu bekliyorlar mı?” diye sordu Don, sanki bir yere yalnızca çiçek götürecekmış gibi kayıtsız bir sesle.

“Evet, bekliyorlar. Teslimat bilgileri telefonuna gönderildi. Yola çıkmadan bilgileri kontrol et lütfen. Yardımın için çok teşekkürler!”

“Her zamanki gibi benim için zevk,” dedi Don. “O halde görüşmek üzere?”

“Elbette!” dedi Angela neşeyle. “Ben her zaman buradayım.”

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Ekran karardı. Don üçüncü kapıya gelmem için eliyle beni çağırdı ve sedyeyi asansörden dışarı çekip minibüse doğru itmeye koyulduk.

“İnanılmaz bir kadın, değil mi?” dedi Don, Angela’nın bizi duyamayacağını düşündüğü bir noktaya geldiğimizde.

“Angela mı?”

Başını salladı.

“Onu hiç gördün mü?”

“Hayır,” dedi Don. “Ama bir gün cesaretimi toplayıp ona çıkma teklif edeceğim.”

“Bu çok ilginç olacaktır.” Don’un sorusuna Angela’nın vereceği yanıtı duymak isterdim. Bir robot istemediği bir

çıkma teklifinden kendini nasıl kurtarırdı acaba?

“Değil mi?” Don’un neredeyse salyaları akacaktı. Minibüsün arka kapılarını açtık. “Hoboken’e gitmemiz senin için dert olur mu? Bu saatlerde trafik felaket olacağından yol birkaç saat sürebilir. Bazıları minibüsün arkasında uzun süre bir cesetle birlikte durmaktan rahatsız olabiliyor.”

“Benim için sorun olmaz.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Don. “Protokol gereği, yola çıkmadan önce elimizdeki paketin doğru olduğunu teyit etmemiz gerekiyor. Angela’nın gönderdiği bilgilere bakayım.” Telefonunu çıkarıp bir dosya açtı. Dosyada bir oğlanın fotoğrafı vardı. Bu eski bir fotoğraf olmalıydı çünkü oğlan on beş yaşından büyük göstermiyordu. Don ceset torbasının fermuarını açtığı anda soluğum kesildi. Fotoğraf eski değildi. Ceset torbasındaki beden o kadar gençti ki ölü olduğuna inanamadım. Bu nasıl olmuştu? Gerçek dünyada aldığı yaralar yüzünden mi ölmüştü? Yoksa onu öldüren disk miydi?

Cesede bakarken kafasında bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Saç çizgisinin hemen üzerinde, kafasının bir yanından diğer yanına uzanan bir kesik vardı. Bu kadar uzun bir kesiğe neyin neden olabileceğini düşünürken gerçek öylesine sert bir şekilde çarptı ki kendimi toparlamasam iki büküm olacaktım. Çocuk üzerinde otopsi yapılmış ve beyni incelenmişti. Dizlerimin kırılacak gibi olduğunu hissettim. Başım dönmeye başlamıştı. Zihnimde aynı cümle yankılanıp duruyordu. *Bu Kat olabilirdi. Bu Kat olabilirdi.*

“Tamamdır, dosyadaki çocuk,” dedi Don, fermuarı geri kapatırken. “Gidelim.”

Ben sedyeyi minibüsün arkasına iterken Don da direksiyonun başına geçti. Sedyeyle birlikte minibüse binecekmiş gibi bir hareket yaptım ve kapıları sert bir şekilde kapatıp arka tamponun üzerine çıktım. Minibüs garajdan çıkıp binanın önüne doğru yöneldi. Kliniğin girişine yaklaşırken tampondan aşağı atladım. Bir şekilde binaya girmem gerekiyordu ve Angela'nın geçmeme izin vermediğini biliyordum. Tek şansım ön kapıdan geçmekti.

Kil Adam'ın fabrikaya bıraktığı çantadan çıkan ikinci kimlik kartını cebimden çıkardım. JOHN DRISCOLL, BAKIM. Adla mesleğin altında bir kod vardı. Şansımı zorladığımı bilsem de içeri girmek için bu kartı kullanmaktan başka yolum yoktu. Kimlik kartını üniformamın üst cebine taktım. Aldığım risk düzeyi hızla yükseliyordu. Artık şaka yapıyor olmalısın ile *demek ölmek istiyorsun* arasında bir yerlerdeydim. Ama buradaki hastalara ne olduğunu gördükten sonra başıma ne gelebileceği umurumda bile değildi.

Tam ön kapıdan geçecekken bir adam önüme çıkıp yolumu kesti. Ona baktığımda gerçek bir insan olduğunu düşündüm. Değilse, mükemmel bir taklitti. Üzerinde mavi polo tişört, koyu renk kot pantolon ve beyaz spor ayakkabılar vardı. Lobinin sıcak ortamına uygun, cana yakın bir ifade oturmıştu yüzüne.

"Günaydın," dedi. "Adım Nathaniel. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben de bakım görevlisi John," dedim, kimlik kartımı işaret ederek. Bunun yeterli olacağını umuyordum.

Nathaniel bir cihazla kartımı taramadan geçirirken lobiye baktım. Bekleme alanında üzgün görünen birkaç

insan vardı. Bunlar hastaların yakınları olmalıydı. Danışma masasının önünde duran bir adam, masada oturan kadınla konuşuyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama gergin bir hava vardı. Adamın sesini tanıdığımda bedenim kaskatı kesildi. Bu Kat'in üvey babası Wayne Gibson'dı. Kat'i ziyaret etmek için bu sabahı seçmişti.

"Benimle gel, lütfen," dedi Nathaniel. Birlikte güvenliği geçtiğimizde gerginlikten titremeye başlamıştım. Danışma masasının yanından geçerken Wayne'in beni görmemesi için başımı diğer tarafa çevirdim. "Üç numaralı ziyaretçi odasının tuvaleti tıkanmış. Herhalde biri tuvalete büyük bir şey attı. Tuvaletin bir an önce açılmasını istiyoruz. Sınırlı sayıda ziyaretçi odasına sahibiz ve gördüğün gibi, bu sabah epey ziyaretçimiz var."

"Elimden geleni yaparım." En ileri düzeyde teknolojiyle donatılmış bir binadaydım ve elbette tıkanan bir tuvaleti açmayı bilen hiç kimse yoktu.

Nathaniel'i takip edip lobiden çıktım ve yarım düzine kapının olduğu bir koridora girdim. Kapılardan birinin önünde duran Nathaniel, avcunu kapının yanındaki siyah cam tarayıcının üzerine koydu. Kapı açıldığında bitkisel hayattaki hastaların beslenip dışkılarının temizlendiği bir klinikten çok, lüks bir otele yakışacak türden bir odaya girdik. İçeride büyük ekranlı bir televizyonla şık mobilyalar vardı. Zemin kaliteli bir ahşaptandı. Kat hastanedeyken yatağının yanında duran sandalyeyle buradaki rahat koltukları kıyaslamak mümkün bile değildi. Yatağa yaklaşıp örtülere dokundum. Annem gibi zor beğenen bir kadın bile bu örtülerin kalitesini takdir ederdi.

"Tuvalet şurada," dedi Nathaniel, banyoyu göstererek.

“Ben çıktığımda kapı arkamdan kilitlenecek. İşin bittiğinde duvardaki şu tuşa basarsan gelip seni alırım.”

Nathaniel yanımda tek bir alet bile olmadığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Bu odadaki herhangi bir şeyi tamir edemeyeceğim apaçık ortadaydı ama bana başka bir şey söylemeden çıkıp gitti. Nathaniel çıktığında burada kapana kısıldığımı anladım. Odada iki metal kapı vardı. Biri içeri girdiğim kapıydı; diğeryse odanın karşı duvarındaydı. Ama ikisinden de çıkmam söz konusu değildi. Tokmağı olmayan kapıların yanında, duvarda biyometrik tarayıcılar vardı. Tarayıcıyı incelemek için odanın karşısındaki ikinci kapıya gittim. Yakından bakmak için tarayıcıya doğru eğildiğim anda kapı kayarak açıldı. Şaşkınlıkla geri çekildim. Kapının diğer tarafındaki beyaz laboratuvar önlüklü doktor da beni gördüğünde irkildi. Önce arkamdaki boş hastane yatağına kayan gözlerini kısarak bana baktı.

“Sen de kimsin?” diye sordu temkinli bir sesle, onu öldürmek için tutulmuş bir Rus casusu olabilirmişim gibi.

“Bakım,” dedim, kimlik kartıma dokunarak. “Tuvalet tıkanmış.”

Bunu duyduğu anda ifadesi korkudan öfkeye dönüştü. “Halen tıkalı mı? Burada bir aileyle görüşmem gerekiyor...” Bileğine takılı cihaza baktı. Akıllı saat olduğunu tahmin etsem de hayatımda böyle bir cihaz görmemiştim. Bunun da bir Şirket tasarımı olduğundan emindim. “İki dakika içinde burada bir aileyle görüşeceğim.”

“Bu durumda başka bir oda bulmanız gerekecek.”

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi. “Neden burada boş yere çene çalacağına hemen işinin başına dönmüyorsun? Böylece ben de kendi işimi yapabilirim.”

Tam tuvaleti açmak için kafasını kullanmasını önecekken, bileğindeki cihazdan gelen üç kısa *bip* sesiyle adamın ifadesi değişti. Saatine bakmadığına göre bu sinyalin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. “Eh, bu sana biraz zaman kazandırdı,” dedi. “Ben geri dönmeden lanet tuvaleti aç!”

İçinde olduğu odanın karşı duvarındaki tarayıcıya avcunu dayayıp bir başka koridora çıkan doktor, benim de arkasından gittiğimi fark etmeksizin uzaklaştı. Kapı arkamdan kapanıp kilitlenirken doktorun uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Binanın, ziyaretçilere kapalı bir kısmında olmalıydım. Güvenlik görevlilerinin koşarak gelip beni yakalamalarını beklesem de kimse gelmedi. Tavana ya da duvarlarda tek bir kamera bile olmamasına şaşırmıştım. Yavaş adımlarla doktorun gittiği yönde yürümeye başladım. Solumdaki duvarda tıpatıp aynı metal kapılar sıralanmıştı. Bu kapıların diğer ziyaretçi odalarına açıldığını tahmin ediyordum ama yalnızca altı kapı vardı. Hastalar neredeydi? Martin’le Todd, diskin beta testine üç yüz insanın katıldığını söylemişlerdi. Bu insanlar bu klinikte olmalıydı. Onları nerede tutuyorlardı?

Bir köşeyi döndüğümde koridordan çıktığımı fark ettim. Önüme metal bir tırabzan çıkmıştı. Sol tarafımda aşağı inen bir merdiven vardı. Tırabzana yaklaşıp aşağı baktığımda uçak hangarı büyüklüğünde bir alanla karşılaştım.

Neye baktığımdan emin değildim ama burada devasa bir projenin sürdüğü belliydi. Alanın büyük kısmı inşaat halinde olsa da küçük bir kısım kullanıma girmişti. Tamamlanmış olan bu alanda, en azından altı metre

derinliğinde ve iki buçuk metre yüksekliğinde metal duvarların arasında ilerleyen koridorlar vardı. Duvarlarda üst üste üç ayrı sıra halinde altıgen pencereler diziliydi. Baktığım yerden, yüksek teknoloji ürünü bir arı kovanı gibi görünüyordu.

Az önce karşılaştığım doktorun aşağıda olduğunu gördüm. Pencerelerden birinin önünde durup bir kod girdi. Açılan pencereden üzerinde bir bedeninin olduğu bir rafı dışarı çekti. Bu bir erkek bedeniydi; alüminyum folyo-dan yapılmış gibi görünen bir mayo ve yüzündeki siyah vizör haricinde çıplaktı. Adamın ağzından, kollarından ve kasıklarından çıkan şeffaf plastik borular vardı. İçinde yattığı kapsüle de ince siyah kablolarla bağlıydı. Arı kovanına benzettiğim bu yapı, üç sıra halinde yan yana dizili kapsüllerin olduğu devasa bir yaşam destek ünitesi olmalıydı. Her kapsülde hayatta tutulan bir insan bedeni vardı. Şık ziyaretçi odaları yalnızca ailelerin gözünü boyamak içindi. Hastaların tutulduğu asıl yer burasıydı.

Doktorun dışarı çektiği raftaki adam muhtemelen Otherworld'de hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Ama burada, gerçek dünyada, kan pompalamaya devam eden bir kalbi olan et çuvalından başka bir şey değildi. Alması gereken besinler borularla doğrudan damarlarına verilirken, bedeninin sıvı atığı da sidik torbasına bağlı bir boruyla dışarı alınıyordu. Alüminyum folyo mayonun da bedeninin katı atıklarıyla bağlantılı olduğunu düşündüm ama bu konuda daha fazlasını bilmek istemiyordum.

Gerginlik sinir sistemimi altüst etmişti. Kat birkaç metre ileride, aşağıdaki kapsüllerden birinin içinde kilitliydi, Carole'la Gorog da. Bu dehşet karşısında öğüreceği-

mi hissettiğim anda kendimi toplamayı başardım. Onları burada bırakamazdım. Bırakmayacaktım. Bunu etraf- lıca düşünecek zaman yoktu, bir an önce harekete geç- meliydim. Doktor dikkatini muayenesine vermişti; sessiz ama hızlı adımlarla merdiveni inip en yakınımıdaki kap- süle gittim. Pencerenin arkasındaki çelik rafın üzerinde orta yaşlı, siyah bir kadın yatıyordu. Çıplak ayaklarıyla pencerenin camı arasında ancak birkaç santim vardı. Kapsülün arka kısmında olan başı biraz daha yüksekte olduğundan yüzünü görebiliyordum. Onu tanı mıyordum. Geriye çekildim ve sırayla kapsül pencerelerine bakarak Kat'i aramaya başladım. Carole'la Gorog'un gerçek hayat- ta nasıl göründüklerine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde onları da tanıyacağımı umuyordum. Belki benim gibi onlar da kendilerine benzeyen avatarlar seçmişlerdi.

En alttaki kapsülden başlayıp yukarı doğru çıkıyordum. Kapsüller tıpatıp aynıydı: çelik iç yüzey, yanıp sönen monitör ışıkları, teller, kablolar. Kapsüllerdeki bedenler- se birbirlerinden daha farklı olamazdı. Her boyutta, yaş- ta, ten renginde beden vardı. Neredeyse çırlıçıplaklardı. Her birinin üzerine, sağlık düzeylerinin korunmasında ciddi bir etkisi olduğunu sandığım turuncu bir ışık vur- yordu. Ve elbette, hepsinin yüzünde vizör vardı.

Aradığım kanıtı bulmuştum. Annemin telefonunu çıkarıp seri fotoğraflar çekmeye başladım. Burada çok büyük bir şey dönüyordu ve Şirket de merkezindeydi. Çaresiz insanlara kilitlenme sendromu teşhisi konuyor, aileleri başka şansları olmadığını düşünerek Şirket'in sa- nal gerçeklik terapisini kabul etmek zorunda kalıyor ve hastalar buraya getiriliyordu. Şirket, diskin beta testini

yürütüp sistem hatalarını saptayarak çözmek için bu insanların bedenlerini kullanıyordu. Ve inanmak ne kadar zor olsa da bu işin arkasında Milo Yolkin vardı. Herkes onun bir kontrol manyağı olduğunu bilirdi. Onun bilgisi dışında Şirket'te hiçbir şey...

Çok yakınımdan gelen tiz bir sesle irkildim. Bu bir alarmdı. Yanıp sönen kırmızı bir ışıkla birlikte devreye girmişti. Bir kapının açıldığını ve birilerinin koştuğunu duyduğumda durup bekledim. Benden tarafa koşmadıklarını anladığımda geriye çekilip sırtımı kapsüllerden birine verdim. Yakalanırsam başıma ne geleceğini bilmiyordum. Ama arkadaşlarıma ne olacağı belliydi. Onlara hiçbir şey olmayacaktı. Burada kalmaya devam edeceklerdi. Sonunda, cenaze evine götürülmek için bir minibüsün arkasına atılan bedenlerden biri de onlarınki olacaktı.

Koşanlar çok yakınımdaki bir koridordaydı. Birden durdular. Biri bağırarak emirler verirken, sert bir darbeyi tek düze bir *bip* sesi izledi. Ardından ikinci bir darbe sesi geldi.

Parmaklarımın ucunda koridorun sonuna ilerleyerek köşeden başımı uzattım. Bulunduğum koridorun tıpatıp aynısı olan bir başka koridorda, az önceki doktorun yanına gelen bir başka doktor ve birkaç hemşire, kapsülden çıkardıkları erkek hastanın etrafında toplanmışlardı. Sedyenin ön kısmındaki hemşire geriye çekildiğinde adamın yüzünü görebildim. Otuzlu yaşlarının başlarında olmalıydı; bedeninden çıkan boruların (ve kalbini yeniden çalıştırmak için doktorun kullandığı şok cihazının) haricinde, fiziksel olarak mükemmel durumdaydı. Bedeninde

görünür bir yara olmadığından, adamın etrafındaki telaşlı hal tuhaftı.

Telefonu kaldırıp video kaydına başladım. İki doktora da hakkını vermeliydim; adamı hayatta tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama birkaç dakika içinde her şey sona erdi. Doktorlar eldivenlerini çıkarıp labirentin içinde kayboldular. Hemşirelerden biri şok cihazını götürürken diğer ikisi de peşinden gidince cesedin yanında tek bir hemşire kaldı. Telefonu indirip, açılıp kapanan kapıların seslerini dinledim. Burada kapana kısılmıştım. Tek çıkış yolum cesedin başında bekleyen hemşireydi ve bana yardım etmek isteyeceğinden şüpheliydim. Onu zorlamak istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Artık telefonumda arkadaşlarımı buradan kurtarmamı ve Şirket'i dizlerinin üzerine çökertmemi sağlayacak bir video kaydıyla fotoğraflar vardı. Ama öncelikle klinikten canlı çıkmam gerekiyordu.

Hemşirenin, adamı yaşam destek ünitesine bağlayan kablolarla boruları çıkarmasını ve cansız bedeni yanda bekleyen sedyeye geçirmesini izledim. Ve ona doğru yürümeye başladım. Artık ses çıkarmamak için parmaklarımın ucunda yürümüyordum. Geldiğimi duymasını istiyordum ve duydu da. Bana baktığında yüzünde şaşkınlığa ya da korkuya dair hiçbir işaret belirmedi. Yakından, teninin normal sayılamayacak ölçüde soluk olduğunu gördüm. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Hatta sedyedeki ceset ondan daha sağlıklı görünüyordu.

"Selam," dedim, neşeli çıkmasına çalıştığım bir sesle. "Adım John, bakım görevlisiyim. Sanırım kayboldum. Bana çıkışın nerede olduğunu gösterebilir misin?"

“Burada kimse kaybolmaz,” dedi, gözlerimin içine bakarak. Burada olmamam gerektiğini biliyor ve hiç endişelenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, her şeyi kabul etmiş gibi bikkın bir ifadesi vardı. Karşısına bir palayla çıkıp onu doğrulamakla tehdit etseydim bile irkileceğini sanmıyordum.

“Her şeyin bir ilki vardır,” dedim.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, dikkatini işine vererek. “Başka biri buraya gelmeden söyleyen iyi edersin.”

Bu tek şansımdı.

“Bunu durdurmaya çalışıyorum. Ama önce buradan çıkabilmem gerekiyor.”

Gergin bir halde bekledim. Önümde iki seçenek vardı ve bunlardan birinin gerçekleşmesi halinde karşımdaki genç kadını yumruklamak zorunda kalacaktım. Mecbur olursam bunu yapacağımı biliyordum.

“O halde aşağıya saklan,” dedi, sedyenin alt kısmını göstererek. Şilteyle tekerlekler arasında uzun, metal bir raf vardı.

Etrafıma baktım. “Burayı izleyen kameralar yok mu?”

“Güvenlik sistemlerine dışarıdan girilebilir. Bundan çekindikleri için kamera istemediler. *Bizi* kameralar yerine bunlarla takip ediyorlar.” Bileğindeki saate dokundu. “Bu şeyi bileğimden çıkaramıyorum. Yaptığım her şeyden haberdarlar. Onlardan kaçamıyorum. Hareketlerim yedi gün yirmi dört saat takip ediliyor.”

Hiç şaşırmamıştım. Şirket, beden çiftliğine dair haberlerin dışarı çıkmasını istemezdi.

“Peki yapmaman gereken bir şey yaptığında ne olur?” diye sordum. Mesela içeri girmiş bir kaçağın çıkmasına yardım etmek gibi.

“Bilmiyorum.” Sesi titremeye başlamıştı. Bir kez daha cesedin altındaki rafı gösterdi. “Çabuk. Doktorlardan biri gelmeden gir aşağıya.”

Alt rafa yanlamasına uzanıp dizlerimi kırdım. Hemşire de bu esnada üzerimdeki cesedi bir çarşafı kapattı. Çarşaf beni saklayabilecek kadar aşağı sarkıyordu. Sedye beton zeminde hareket ettiğinde beynimin kafatasımın içinde sallandığını hissettim. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yolculuğumuz üç dakikadan kısa süre içinde, buz gibi soğuk bir odada sona erdi. Hemşire cesedin üzerindeki çarşafı çekip aldı.

“Dışarı çıkabilirsin. Burada da kamera yok.”

Saklandığımı yerden çıktığımda neden kamera olmadığını anladım. Otopsi odasıydık. Metal masaların üzerinde farklı boyutlarda üç beden vardı. Neyse ki kadvraların üzeri çarşafarla örtülmüştü. Sol tarafımda metal çekmecelerle kaplı bir duvar, sağımda cam kapılı büyük bir buzdolabı vardı. Buzdolabının rafları suda yüzen insan beyinlerinin olduğu kavanozlarla doluydu.

Telefonu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladım. Bu sırada gözlerim kavanozlardaki beyinlerden kayıp otopsi bekleyen kadvralardan birine yöneldi. Üzerindeki çarşafın ucundan kirli sarı bir rasta buklesi çıkmıştı. Kat’in takıldığı uyuşturucu bağımlısı West’in de rastalı sarı saçları vardı. Cesedin ona ait olduğunu anlamak için yüzüne bakmam gereksizdi. Çöken fabrikadan canlı kurtulmayı başarmış ama sonu burası olmuştu. Ondandır hoşlanmamıştım ama böyle bir kadere kurban olmasını da asla istemezdim.

“Lanet olsun!” Hemşireye baktım. “Bu insanlara ne yapıyorsunuz?”

“Kapsüllerdeki hastalar ardı ardına ölüyor. Patologlar onları neyin öldürdüğünü anlamaya çalışıyorlar. Tek bildiğim bu.”

Hemşire sedyenin yanında çok küçük ve kırılgan görünüyordu ama yaptığı şeyin inanılmaz bir güç gerektirdiğini anlamıştım. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Çaresizlikle başını iki yana salladı. “Ben buradan kaçamıyorum.” Bileğindeki cihaza dokundu. “Ama sen kaçabilirsin. Buna bir son ver.”

“Deneyeceğim.” Bundan daha fazlasına söz veremedim. Annemin telefonunu cebime soktum. “Ama önce buradan çıkmam gerekiyor.”

“Dışarı tek çıkış yolun bu,” dedi hemşire, eline aldığı bir ceset torbasını havaya kaldırarak.

Sedym bir asansöre girdi. Kapıların kapandığını duymuştum ama asansör kabininin yükseldiğini de durduğunu da hissedemedim. Ardından kapılar açıldı ve kulaklarıma Angela’nın sesi geldi. Bir başka hasta transfer şirketinden bir başka sürücüyle flört ediyordu. Adam sedyemi alıp minibüsüne doğru ilerlerken kıpırtısız durmak için elimden geleni yaptım. Az sonra ceset torbasını açıp doğru paketi alıp almadığını kontrol edecekti. Hemşire işin bu kısmını da çözebileceğini söylemiş ama hiçbir şeyin kesin olmadığını ekleyerek beni uyarmıştı.

Fermuarın açıldığını duydum. “Efendim, bu cesedin yüzünü bir örtüyle kapatmışlar,” dedi genç bir adam. “Örtüyü indireyim mi?”

Bunu yaparsa hastanın dosyasındaki yüzden başka bir yüzle karşılaşacaklardı ve son şansımı kullanmak için birdenbire yerimden fırlayıp koşmam gerekecekti. Adam homurdandı. "Bilemiyorum. Miden güçlüyse indir. Yalnızca dışarı çok güzel çıkamayanların yüzlerini kapatırlar. Bir keresinde o örtüyü indirdim ve bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim."

"Sizin için sorun değilse, sanırım ben de yapmayacağım," dedi genç adam. Sesinin titremesinden anladığım kadarıyla böyle bir işi yapacak taşğa sahip değildi.

"En azından kadavranın erkek olduğundan emin miyiz?"

"Evet, efendim. Kadın olamayacak kadar büyük bir beden."

"O halde benim için kontrol tamamdır."

Fermuar geri çekildi ve sedyem minibüsün içine itildi. Genç adamın sedyenin arkasından minibüse bindiğini duyduğumda ona acıdım. Yüzüne bakamayacak kadar korktuğu ceset ölüm diyarından dönmeye karar verip hareketlendiğinde çok fena olacaktı.

Minibüsün klinikten çıkıp Dandelion Yolu'na girdiğini anladığımda, gittiğimiz yolu düşündüm. Kısa bir süre sonra yolun sol tarafında kalan ormanlık bir alandan geçecektik. Minibüsten kaçıp ağaçların arasına dalmayı başarırsam izimi kaybettirebilirdim. Parmağımı ceset torbasının fermuarına dayayıp minibüsün bir trafik ışığında durmasını bekledim. Minibüs durduğu anda hızlı bir el hareketiyle fermuarı çekip torbayı açtım. Sedyede doğrulduğumda yanımdaki genç adam çığlıklar atmaya

başladı. Kendimi ceset torbasından kurtardığım sırada minibüsün bir köşesine sığınıp elleriyle yüzünü kapatmıştı.

“Sammy! Ne oluyor orada?” diye bağırdı sürücü koltuğundaki adam. Çocuk bu soruya kesilmeyecek gibi görünen yeni çılgınlarla cevap verdi.

Minibüsün arka kapılarını açtım. Arkamızda, kırmızı ışıktaki bekleyen bir araba vardı. Belden yukarım çıplak bir halde minibüsten atlarken arabadaki dallamanın telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çektiğini gördüm. Ama bu konuda bir şey yapamayacağımdan ağaçlara doğru koşmaya başladım. Bu herif hareketli çekimlerde bir virtüöz değilse, beni net bir şekilde yakalamış olması zordu. Birkaç saniye içinde ağaçların arasındaydım.

Fabrikayla aramda millerce mesafe olduğunu hatırlayarak panik ve öfke karışımı hislerle koşmaya devam ettim. Ağaçların alçakta kalan dalları bedenimi parçalarken New Jersey'deki bütün böcekler çıplak etimin kokusuna çekiliyordu sanki. Ormanı kesen yan yolları hızla geçerek, arkama bakmadan koşuyordum. Her yerim çizikler ve böcek ısırıklarıyla kaplanmıştı. Bir süre sonra, tam olarak nerede olduğumu anlamak için annemin telefonunu çıkardığımda, ekranda evimin telefon numarasının yanıp söndüğünü gördüm. Bizimkiler arıyordu. Aramanın sesli mesaja düşmesini bekledim. Yarım düzine cevapsız arama vardı ve beşi son on dakika içinde gelmişti. En son sesli mesajı açtım.

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı öfkeli bir ses. Bu dikkatimi çekti. Irene Eaton asla fısıldamazdı. “Polis şu anda odanı arıyor. Bir tıp merkezine izinsiz girdiğini ve oradan

bir şeyler çalmış olabileceğini söylüyorlar. Simon, bir an önce teslim olmalısın. Seni yakalarlarsa yıllarca hapiste kalabilirsin. Ve seni eninde sonunda yakalayacaklar. Benim telefonumu kullandığını anladıklarında tek yapmaları gereken sinyali takip etmek olacak. Simon...”

Mesajın devamını dinlemedim. Belki yanıliyordum ama annem kıcıımı kurtarmış olabilirdi. Bence dinlendiğinden şüpheleniyor ve bana telefonu yok etmemi söylemeye çalışıyordu. Bunu anında yapabilirdim ama önce klinikte çektiğim fotoğraflarla videoyu e-posta hesabıma göndermem gerekiyordu. Fotoğraf klasörünü açıp fotoğrafları seçmeye başladım. Ama birdenbire klasördeki bütün dosyalar yok oldu. Şirket telefonuma girmişti. Artık hiçbir işe yaramayacak olan cihazı yere atıp topuğumla parçaladım.

TAPINAK

Avatarım bir kez daha bıraktığım yerdeydi. Yani, sevgili Gina'nın malikanesinde, Carole ve Gorog'la atıldığımız nezarethanede. Ama bu defa kapılar açıldı ve yalnızdım. Ben yokken birileri Carole'la Gorog'u yediyse kendimi asla affedemezdim. Kil Adam asıl görevime odaklanmam için beni kliniğe göndermişti ama diskin beta testine sokulan bedenlerin depolandığı yeri gördükten sonra ikisi için daha fazla sorumluluk hissediyordum. Onları bulup çıkışa götürmek zorundaydım. Kat'i bulmak ve Şirket'i çökertmenin başka bir yolunu düşünmek zorundaydım.

Nezarethaneden çıkıp koridorda bir süre ilerledikten sonra Gina'nın gülümseyen avatarıyla karşılaştım. Can-sız avatarı, çevrimiçi olmadığını göstermek için soluk bir görünüm kazanmıştı. Sanırım oyundan kısa süreli çıkışlarında VR başlıklı oyuncuların avatarları bütünüyle

kaybolmuyordu. Gina, Everglades kentinin fişi çekildiği anda koridorun tam bu noktasında kalmıştı. Avatarına ağız burun girebilirdim ama böyle anlamsız bir şey yapmak yerine yanından geçip yürümeye devam ettim.

Malikanede yürürken, ayakta hafifçe sallanan birkaç pasif NPC muhafızla karşılaştım. Beni görmüyorlardı. En sonunda malikanenin tek mobilyalı odasına girdiğimde arkadaşlarımın da orada olduğunu gördüm. Gorog evin dekorasyon menüsünü kontrol ettiğini sandığım bir tabletle oynuyordu. Gözlerimin önünde odanın dekoru ortaçağ kalesinden Fransız şatosuna ve ardından klasik çiftlik evine dönüştü.

Carole'ın elinde de bir tablet vardı ve omzunun üzerinden ekranını görebiliyordum. Kullanıcıların kendi NPC'lerini seçtiği menüyü inceliyordu. "Hey, burada bu evle birlikte otuz NPC'nin geldiği yazıyor," dedi, Gorog'a. "Her biri bütünüyle farklı olabilirmiş. Bizim Gina ise tıpatıp aynı olan otuz Ken bebeği yapmayı tercih etmiş. Buna inanabiliyor musun? Ne aptallık ama! Birkaç değişiklik yapacağım, sen de özel bir şey ister misin?"

"Yeni erkek arkadaşlarının üzerinde kıyafet olsun yeter," diye homurdandı Gorog.

"Buna zamanımız yok," dediğim anda ikisi de bana döndü.

"Geri dönmüşsün!" dedi Carole neşeyle. Elindeki tableti bırakıp avatarımı kucakladı. Veli toplantısı kılığından kurtulup üzerine Gina'nınkine benzeyen siyah bir yoga kıyafeti geçirmişti. Önündeyse tam bir ziyafet sofrası vardı. "Aç mısınız?"

Lanet olsun, hem de çok açtım! Gerçek dünyadayken

yemek yemeyi unutmuştum. Ama Carole'ın ziyafeti gözüm ne kadar çekici görünürse görünsün, gerçek bedenime hiçbir faydasının olmayacağını biliyordum.

"Dostum, ne olduğuna inanamayacaksın," dedi Gorog. "Gina bizi sattığı arkadaşına teslim etmek için nezaret-haneye geldi ve o sırada birdenbire avatarı donakaldı. Taşa dönüştü sanki. Bu olduğunda muhafızları da sallanarak uzaklaştı."

"Kalkın," dedim. "Hazırlanın, gitmemiz gerek."

"Ne? Biraz duramaz mıyız? Belki birkaç saat?" diye yakındı Gorog. "Gerçekten kısa bir molaya ihtiyacım var. Yediğim oklar yüzünden halen zayıf haldeyim ama Gina'nın üst katta jakuzisi var."

"Hayır, burada duramayız."

Carole yeni gelişmelerin olduğunu anlamıştı. "Ne oldu?" diye sordu. "Gerçek dünyada neler oldu?"

Ağzımı açsam da onlara bundan bahsedemeyeceğimi fark ettim. Bunu yapamazdım. Ne söyleyecektim ki? Dünyanın en zengin şirketinin bedenlerini kaçırdığını mı? Korkunç bir deneyin zorunlu katılımcıları olduklarını mı? Otherworld'deki tek bir hatamızın gerçek dünyada ölümümüze yol açacağını mı? Hiçbir şey söyleyemezdim.

Gorog'la Carole sessizliğim karşısında donakaldı. Hissettiğim dehşet yüzüme vurmuş olmalıydı.

"O kadar kötü, ha?" dedi Carole. Başımı sallamakla yetindim.

"Tamam," dedi Gorog, yumuşak bir sesle. "Gidelim. Bu alemden nasıl çıkacağımızı bilen var mı?"

"Mammon'un tapınağına girmemiz gerekiyor ve oraya giden yolun daha yarısını katedebildik," dedi Carole. "Ve

ev sahibimiz Gina böyleyse yolun daha yukarısındakilerin nasıl insanlar olabileceğini düşünebiliyor musunuz?”

“Ama bu defa yanımızda epey silah olacak,” dedim. “Gina’nın elinde ihtiyaç duyduğumuz her şey var.”

“Fark etmez,” dedi Gorog. “Her zaman daha fazlasına sahip birileri olacak.”

“Hepsiyle savaşmaya kalkarsak buradan ayrılamayız,” diye ekledi Carole.

Haklılardı. Ama neyse ki bu kentteki herkes ortak bir zayıflığa sahipti ve bundan faydalanabileceğimi sanıyordum.

“Gina’nın NPC’leri nerede?” diye sordum. “Buraya gelirken evde başıboş dolanan birkaç tanesini gördüm ama diğerleri nerede?”

“Çoğu dışarıda,” dedi Gorog, malikanenin ön bahçesini göstererek. “Bizi korkuttukları için onları dışarı çıkardık. Hepsinin tam şurasında yamaya benzeyen bir şey var.” Sol kulağının altında kalan yumuşak kısma dokundu. “Robotların doğum lekesi gibi bir şey. Ama bunu bir kez gördükten sonra görmemeyi başaramıyorsun.”

Burada hayatta kalmak için doğru düzgün bir plan yapmaya çalışırken, Gorog robotların doğum lekelerinden bahsediyordu. Bu herifte ciddi bir problem vardı. “Halen evde olan NPC’leri de dışarı yollayın. Ardından bulabildiğiniz en iyi silahları toplayın. Carole’ın görünmezlik pelerinin altına sokabileceğimiz kadar silah almalıyız.”

“Ama az önce bu kentten vurularak çıkamayacağımız konusunda hemfikir olduğumuzu sanmıştım,” dedi Carole.

“Zorunlu kalmadığımız sürece kimseyle vuruşmayacağız,” dedim. “Otuz dakika içinde yola çıkmaya hazır olun.”

* * *

Kimseyi öldürmek istemiyordum ama yeni planımız bana başka seçenek bırakmıyordu. Her şeyden önce, Gina'nın avatarını ortadan kaldırmam gerekiyordu. Donakaldığı koridora döndüm ve yakın mesafeden kafatasının tam ortasına sapladığım bir arbalet okuyla onu infaz ettim. Avatarı birkaç kez yanıp söndü ama ölmüştü. Ve onu ben öldürdüğümden, malikanesi ve içindeki her şeyle birlikte dijital köleleri de benim oldu.

Birbirinin tıpatıp aynısı otuz NPC'nin amaçsızca dolaştığı ön bahçeye çıktım.

"Kentteki bütün evleri ziyaret edin," diye komut verdim. "Bütün misafirlere bu malikanenin kapılarının otuz dakika içinde açılacağını ve bubi tuzaklarının devreden çıkarılacağını bildirin. Malikaneden istedikleri her şeyi alabilirler. Ama içeriye yalnızca Otherworld misafirleri girebilir. Yanlarında getirdikleri NPC'ler görüldükleri yerde öldürülecek."

NPC'ler komutumu verdiğim anda yola çıktı: Ne bir soru ne yakınma ne de endişe. Dijital askerlerimin belki yarısının bu görevden geri dönemeyecek olması umurumda bile değildi. Robotlardan oluşan bir ordunun böyle avantajları vardı işte.

NPC'lerin kendilerine verilen görevleri yerine getirmede gayet iyi oldukları ortaya çıktı. Küçük partimizin haberi kısa sürede tüm kente yayıldı ve Mammon misafirleri çok geçmeden çöp konteynerlerinin etrafını saran hamam böcekleri gibi malikanenin önünde toplandı. Kentteki diğer malikanelerin sahipleri olan bu misafirlerin çoğu çekici ve zarif giyimli tiplerdi. Brockenhurst

Kulübü'nün seçkin üyelerini andırıyorlardı. Buz gibi gözlerini görmesiniz, bunların tehlikeli katiller olduklarını anlayamazdınız.

Gorog'la birlikte ön bahçedeki eğlencenin başlamasını bekliyorduk. Tepeden tırnağa silahlı Carole ise görünmez bir halde arkamızdaydı. Kapıların açılmasıyla araziye giren konuklarımız önce dev Gorog'u, ardından beni inceleseler de aynı zamanda birbirlerini de kontrol ediyorlardı. Herkes birbirini tartıyordu. Bir yandan riskleri hesaplarken, diğer yandan da gözleriyle Gina'nın malikanesini parçalara ayırıyorlardı. Bunların en azından yarısı Gina'dan çok daha fazlasına sahip olmalıydı. Bir yerleri yağmalamaya ihtiyaçları yoktu. Ama benliklerindeki vahşi kanyon yaratıkları buna karşı koyamıyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu şık giyimli bir beyefendi, çok gizemli bir şeye kalkışmışız gibi. "Neden her şeyi dağıtıyorsunuz?"

"Çünkü Gina kaltağın teki," dedim.

Homurtuyla güldü. "Bu doğru. Ama umarım Mammon'da azizlerle karşılaşmayı beklemiyorsunuzdur."

"Aziz mi?" dedim. "Yamyam olmayan birilerine razıyım ben."

Güldü. "Ah, öyle mi? Peki ama siz kim oluyorsunuz da diğerlerini yargılıyorsunuz? Merdiveni tırmanmak için diğerlerini yemek zorundayız. Bazılarımızın bundan keyif almaya başlaması çok da şaşırtıcı değil bence. Ne dersiniz?"

Gorog beni dürttü. "Belki de bizi yemek için satın alacak herif budur," diye fısıldadı.

Öyleyse herifi öldürmem gerekirdi. Bu bir oyun olsaydı

hançerimi çoktan boğazına saplamıştım. Ama insan etinden zevk alan adam buysa, büyük ihtimalle kafatasının arkasında disk takılıydı; onu burada öldürürsem gerçek dünyada da ölürdü. Ve sabıka kaydına cinayeti de eklemeye hazır değildim.

“O halde besin zincirinde yukarılara doğru tırmanışınızda sizden çok daha büyük bir yaratıkla karşılaşmanızı diliyorum,” dedim.

Malikanenin kapılarını açıp geriye çekildim ve yağmacılar içeri doluştuğu anda arkadaşlarımla robot ordumu yanıma alıp yola çıktım. Önünden geçtiğimiz bütün malikaneler NPC’ler tarafından korunuyordu. Belli ki Mammon’da hiç kimse malını mülkünü savunmasız bırakmayı aklından bile geçirmiyordu. Ama bütün malikane sahipleri Gina’nın evinde olduğundan ve biz de hiçbir malikaneye girmeye çalışmadığımızdan, herhangi bir çatışmaya girmeden yolumuza devam ettik.

Yol, bana *Oz Büyücüsü*’nü anımsatan, altın tuğlalarla inşa edilmiş bir merdivenin önünde sona erene dek yürüdük. En alt basamakta durup yukarı baktığımda, sahanlıklara ayrılan beş kat basamak saydım. Biraz zaman alacaktı ama çıkılabilirdi. Ben daha NPC’lerimize Gina’nın evine dönmelerini emrederken Gorog basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Carole’la ben de peşine takıldık. Gorog’un ilk sahanlıkta durduğunu gördüm. Kafası karışmış gibi etrafına bakıyordu. Yanına geldiğimizde sorunun ne olduğunu anladım: Az önce bir katını tırmanmamıza rağmen önümüzde halen beş kat merdiven vardı.

“Bu da ne?” dedi Gorog.

“Durma,” dedim.

Tırmanmaya devam ettikçe önümüzde yeni basamak setleri belirliyordu. Gorog’un soluklanması için düzenli aralıklarla mola vermek zorundaydık. Görünüşe göre devler merdiven tırmanmaya uygun değildi. Carole ise üzerinde taşıdığı silahları birer birer atmaya başlamıştı. Hiçbirimizin avatarında fazladan ağırlık taşıyabilecek güç kalmamıştı. Her molamızda başımı kaldırıp zirvedeki tapınağa bakıyordum. Klasik Roma mimarisiyle inşa edilen tapınak, bir yükselti üzerine kurulu, etrafı sütunlarla çevrili, dikdörtgen bir yapıydı. Bir süre sonra tapınağa yaklaştığımızı fark ettim. Mesafe kısaldıkça, yapıyı destekleyen sütunların sahip olduğu insan şekilleri görünür hale geldi. Çıplak kadın ve erkek heykellerinin, taşıdıkları muazzam ağırlığın altında ezildikleri belliydi. Sırtları bükülmüş, kasları gerilmişti. Yüzlerine kelimenin somut anlamıyla kederli ifadeler oyulmuştu.

Saatlerce süren tırmanışın ardından en sonunda zirveye ulaştık. Sütun heykellerin yüzleri gibi, benim yüzümde de acı dolu bir ifade olmalıydı. Gorog’la Carole da çok iyi görünmüyorlardı. Aslına bakılacak olursa Gorog’un buraya kadar ulaşabilmesine cidden şaşırmıştım. Gorog iki buklüm bir halde öksürürken, arkamı dönüp Mammon kentine baktım. Bulunduğumuz noktadan Mammon’u gerçek haliyle görebiliyordum. Burası berbat bir dijital masaüstü oyunundan başka bir şey değildi. Oyuna kanyonda başlıyor ve ardından hırsızlık yapıp cinayet işleyerek kare kare ilerliyordunuz. Herkesin amacı altın tapınağa ulaşmaktı. Ama o zaman ne olacaktı? En sonunda tepeye ulaşan oyunculara ne oluyordu?

Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti. Gorog biraz olsun toparlanmış görünüyordu. Carole'la ona el sallayıp peşimden tapınağa gelmelerini işaret ettim.

Tapınağın içi karanlıktı. Mermer tütsülüklerden hoş kokulu dumanlar yükseliyordu. Gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniye geçmesi gerekti ve içeriyi daha net görebildiğim anda yalnız olmadığımızı fark ettim. Tapınağın karşı ucundaki altın bir koltukta devasa bir yaratık oturuyordu. Bu yaratık Mammon Elemental'i olmalıydı. Belden aşağısı altından bir togayla örtülüydü ama pelte gibi göğsüyle devasa karnı çıplaktı, koltuğun kolçaklarından mavi-beyaz tonlarda yağları sarkıyordu. Bir gün ayağa kalkmaya karar verirse koltuğun kışından cerrahi bir operasyonla çıkarılması gerekecekti ama bu herifin yerinden kıpırdamaya ihtiyaç duyacağını sanmıyordum.

Elemental'in koltuğunun arkasında, alacakları herhangi bir emri yerine getirmeye hazır görünen, Çocuk olduklarını tahmin ettiğim beş yaratık bekliyordu. Boyutları ve görünüşleri birbirlerinden farklıydı. Farklı annelerden doğmuş olmalıydılar. Ama yağsız süt rengi bedenlerinde tıpkı babaları gibi tek bir tüy bile yoktu. Sırtları kambur, uzuvları boğumluysa. Ve her hareketimizi dikkatle izlemelerine rağmen, bize yaklaşmaktan çekiniyormuş gibi bir halleri vardı. Sanırım bize karşı hissettikleri korku, nefretlerinden daha büyüktü.

Uzun bir şekerlemeden başka hiçbir şey istemiyormuş gibi görünen miskin Elemental'in göz kapakları bir kapalı bir açılıyordu.

“Tapınağa ulaştınız,” dedi Elemental, kendini tanıtmaya gerek duymadan. “Artık buradan gitmek zorundasınız. Sizler Mammon’a ait değilsiniz.”

Bence bu biraz kaba bir tavırdı ama tartışmaya niyetim yoktu. Gorog ise tatmin olmuş gibi görünmüyordu. “Peki ne kazandık?” diye sordu.

“Kazanmak mı?” dedi Elemental, esneyerek.

“Evet. Mammon’u aşmamız karşılığında ne kazandık? Bunu daha önce başaran oldu mu?”

“Alemim misafirlere benzersiz bir yaşam tarzı önerir,” diye açıkladı Elemental. “Bu bir oyundan çok daha fazlasıdır.”

“Ama yolda tanıştığımız bir kadın, amacın tapınağa ulaşana dek ilerlemeye devam etmek olduğunu söylemişti,” diye üsteledi Gorog.

“Amaç tapınağa ulaşmak değil, ilerlemeye devam etmektir. Her zaman ele geçirilecek daha çok altın olacak. İnşa edilecek daha büyük evler, malikaneler, saraylar. Soyulacak daha zengin komşular. Burada benimle birlikte olanlar bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyor.”

Gorog’un kafası karışmış gibi görünürken Carole başını salladı. Sanırım ben de anlamıştım. Buranın halkı sahip olmaya bağımlıydı. Ama ne kadar çok şeye sahip olurlarsa olsunlar, bu onlara asla yeterli gelmiyordu. Bu yüzden Mammon’da kalmaya devam ediyorlardı.

“O halde gerçekten buradan ayrılmamıza izin verecek misin?” diye sordu Carole.

Elemental koca göbeğini kaşıdıktan sonra, “Elbette,” dedi. “Nereye ait olduğunuzu düşünüyorsunuz?”

Böyle bir yanıt beklemiyordum. İmra Elemental’i bu

konuda bize söz hakkı tanımamıştı. “Buradan nereye gideceğimizi seçebiliyor muyuz?”

“Öyle de denebilir,” dedi Elemental, derinden gelen bir sesle. “Yaratıcı, Otherworld’ü, her misafirin kendini istediği gibi varedebilmesi için tasarladı. Bütün arzularınızı özgürce yaşayabileceğiniz bir Otherworld alemi mutlaka vardır. Sanırım bu sizin dünyanızda kabul edilemez bir şey. Bizim içinse hiç fark etmez. Bu yüzden bana en çok arzuladığınız şeyi söylerseniz, sizi en uygun aleme gönderebilirim.”

Carole’la Gorog’a baktım. Ne karar verirsem vereyim beni takip edeceklerini gösterir şekilde başlarını salladılar. “Çorak topraklarda millerce uzanan, buzla kaplı araziler var. Oraya gitmek istiyoruz.”

Söylediğim şey Çocukların dikkatini çekmişti. Gözlerini üzerime diktiklerini fark ettim. Babalarıysa bu konuşmadan sıkılmış gibi esnedi. “Hayır. Buzul topraklar sınır bölgesidir. Otherworld’deki hiçbir alemin içinde değil. Sizi oraya gönderemem.”

“Peki bizi oraya en yakın aleme gönderebilir misin? Orada gitmemiz gereken bir buzul mağarası var.” Buna hemen karşılık vermeyen Elemental hafifçe yana eğildi ve Çocuklardan biri kulağına bir şeyler fısıldadı. Doğruduğunda, bütün bunlardan çok sıkıldığını gösteren ifadesi yok olmuştu.

“Buzulda ne işiniz var?” diye sordu. Onu yanlış değerlendirmiştim. Artık hiç de kolay anlaşabileceğimiz bir adam gibi görünmüyordu.

“Orada beni bekleyen biri var,” dediğimde, Kat’i düşünmenin heyecanıyla kalbim tekledi. “Bu ikisi de evlerine dönmek istiyorlar,” diye ekledim, Carole’la Gorog’u göstererek.

“Buzulun içinde dünyamıza açılan bir çıkış kapısı var.”

Çocukların arasında insana en çok benzeyeni bize doğru yaklaştırmaya başladı. Dazlak kafasının büyük kısmını kaplayan kocaman gözlere sahip, solgun, hasta görünüm-lü bir kadındı bu. Kardeşleri ondan çok daha korkunç olsa da bu kadına bakmakta zorlanıyordum. Bacaklarında ciddi bir sorun vardı. Kaval kemiklerinde irin akıtan yaralar olduğunu gördüm. Belki de Mammon malikanele-rinden birinin bubi tuzaklarına yakalanmıştı.

Gözlerim kardeşlerine kaydı. Onların bedenlerinde de yeni açılmış yaralar görünüyordu. Hatta ikisinin uzuvla-rı eksikti. Belli ki Mammon’da hayat silahsız herkes için çok tehlikeliydi. Çocukların, babalarının tapınağına sak-lanmalarına şaşırmamak gerekirdi. Alemde tek güvenli yer burasıydı.

“Tamam da kendi dünyanıza dönmek için neden bir çıkış kapısına ihtiyacınız var ki?” diye sordu, temkin-li adımlarla bize doğru yaklaştırmaya devam eden Çocuk. “Otherworld’ün misafirleri istedikleri zaman buradan ay-rılabilirler.”

“Bu bizim için geçerli değil,” dedi Gorog, başını iki yana sallayarak.

“Biz burada onlar gibi oyun oynamıyoruz,” diye açık-lamaya çalıştı Carole. “Burada kapana kısıldık ve dışarı çıkmaya çalışıyoruz.”

Çocuk, omzunun üzerinden babasına baktıktan sonra bize döndü. “Anlamıyorum.”

“Bakın, bizim burada olmamamız gerekiyor,” dedim. “Burayı yapan insanlar...”

“İnsanlar mı?” diyerek araya girdi Çocuk.

"Otherworld'ü *Yaratıcı* yarattı," dedi Elemental, yüksek sesle.

"Evet, elbette," dedim, inançlarını aşağılıyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "Bunu nasıl unuttum?"

"Tarif ettiğin mağara," dedi Çocuk. "Yaratıcı'nın oraya sığındığı söyleniyor."

Ne? İşte şimdi kafam karışmıştı. Ne zamandan beri yaratıcıların ıssız topraklardaki mağaralara sığınması gerekiyordu? Ve o mağarada gördüğüm büyük kırmızı herif de kimdi? Kil Adam'ın öldürmem gerektiğini söylediği adam? Bunların hiçbirinin anlamı yoktu ama tartışmaya girmeyecektim.

"Güzel," dedim, hızlı düşünmeye çalışarak. "Zaten ben de onunla konuşmak istiyordum."

"Yaratıcı'yla konuşmak mı istiyorsun?" diye sordu Elemental, beni daha iyi görmek istermiş gibi hafifçe öne eğilerek. Bunu yaptığı anda çenesinden aşağı birkaç kat yağ sarktı.

"Evet, onu ikna etmeye çalışacağım. Buraya geldiğimden beri, misafirlerin evlerine gönderilmesi gerektiğini düşünen bir sürü tiple karşılaştım. Otherworld'ün Elementallere, Çocuklara ve Mahluklara ait olduğunu söylüyorlar."

Çocuklar kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Bu fikrin onları heyecanlandığı belliydi.

"Hayır," dedi Elemental. "Otherworld asla bize ait olmayacak."

Çocuklar, babalarının ağzından çıkana inanamamış gibi aynı anda sustular.

"Ama baba," dedi, öne çıkmış olan Çocuk. "Misafirlerin

bize neler yaptığını gördün. Şu ana dek onlarca Çocuk'un öldü. Onlar burada kalmaya devam ederse türümüz sona erecek. Büyük bir savaşın yaklaşmakta olduğu söyleniyor. Yaratıcı, misafirlerle kendi yaratımları arasında bir seçim yapmak zorunda."

"Öyleyse Yaratıcı misafirleri seçecek ve siz de acı çekmeye devam edeceksiniz," dedi Elemental. Bunlar sert sözcüklerdi ama Elemental bir şekilde yumuşak bir tavırla söylemişti.

"Ama baba..."

"Misafirler olmazsa, bizim var olmamızın anlamı da kalmaz." Elemental gözlerini bana dikti. "Sizi buzula gönderemem. Senin Yaratıcı'yla konuşmana izin veremem."

Hayır cevabını kabul edemeyecek kadar uzun bir yoldan gelmiş, çok fazla sıkıntı çekmiştim. Hayatta sevdiğim tek insan beni buzulda bekleyeceğini söylemişti. Kat, kırmızı adamla tek başına savaşmaya kalkarsa ölebilirdi. Onu kurtarma görevim togalı bir Jabba the Hutt tarafından engellenemezdi. Öfkeyle dişlerimi sıkıp aşağı eğildim ve çizmemin içindeki hançerime uzandım. Ya bu dombili Elemental beni gitmem gereken yere gönderecekti ya da ona acının gerçek anlamını öğretecektim.

Carole, hançerimi çıkardığımı fark etmişti. "Simon, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadı.

Mammon'da son duyduğum şey bu oldu.

* Star Wars serisinde geçen kurgusal karakterlerden biri. (e.n)

SAVAŞ ALEMİ

Bu defa gerçekten sıçtığımı anlamam için etrafıma tek bir kere bakmam yeterli oldu. Yalnızdım. Carole'la Gorog halen Mammon'da olmalıydı. Yardım etmeye çalıştığım üç insanı da kaybetmiştim ve işler benim için de yolunda görünmüyordu. Bir cangılın içindeydim. Boğucu nemle birlikte aşırı ölçüde ağırlaşan havayı içime çekmek yerine ağır ağır çığnemeyi de tercih edebilirdim. Uzaklardan bir adamın çığlıkları geliyordu. Ve tek silahım elimdeki hançerimdi.

Arkamdan belli belirsiz bir çatırtı geldi. Çocukluğumun büyük kısmını ormanda geçirmemiş olsaydım belki bu sesi duymazdım bile. Arkama dönüp baktığım anda, orman kamufleli bir adamın başının üzerine kaldırdığı bir baltayla bana doğru geldiğini gördüm. Baltayı indirmeden önce son anda kendimi yana attım. Onu bir saniye

geç fark etmiş olsaydım beni ince bir dal gibi ikiye ayırmış olacaktı. Bence bu Rambo'nun öldürdüğü ilk kişi de olmazdım. Yüzündeki ifade tam anlamıyla mest olduğunu gösteriyordu. Bu herifin cinayetten büyük zevk aldığı çok belliydi.

Ama onunla dövüşmeyecektim. Kapsüllerdeki bedenleri görmüştüm. Öldüklerinde onlara ne olduğunu da. Karşımdaki Rambo'nun diskli olup olmadığını bilmiyordum. Bütün içgüdülerimin tersine bir karar verip kaçmaya başladım. Avatarım hızlıydı ama peşime takılan adamın da hantal olduğu söylenemezdi. Üstelik ormanı da tanıyordu. Onu atlatamıyordum. Bu yüzden, yaklaştığım prehistorik boyutlardaki bir bitkinin sık yapraklarının arasına saklanabileceğimi düşündüm. Ama Rambo buna kanmamıştı. Avatarımın yanından koşarak geçse de birkaç metre sonra durdu.

"Her neredeyse çık dışarı!" diye bağırdığını duydum. "On beş dakika sonra bir müşteriyle telefon konuşmam var. Bu yüzden çıkmadan bağırsaklarına bir bakmak istiyorum. Haydi ama! Oyunun bütün zevkini kaçırıyorsun!"

Sapık piç, sıradan VR başlıklı bir oyuncuydu.

İş dünyasından lanet olası bir manyakla ölümüne bir dövüşe girmek üzereydim ve o bu dövüşten kesinlikle ölü çıkmayacaktı. Başına gelecek en kötü şey dövüşü kaybedip oyunun başındaki kurulum anına geri dönmek olurdu. Bense kaybedersem ölecek ve ölü kalacaktım. Milo Yolkin'e de yürüttüğü insan deneylerine de küfürler mırıldanmaya başladım. Sırf onları neyin öldürdüğünü çözmek amacıyla insanların ölmesine göz yuman biri olmak için nasıl bir ruh hastası olmak gerekirdi?

Diğer taraftan, kesinlikle ölmeyeceğini bildiğim misafirlerle dövüşmenin benim için net bir avantajının olduğunu da inkâr edemezdim. Bu Rambo'yu katlettikten sonra vicdan azabı duymadan yoluma devam edebilirdim. Bana doğru yaklaşan ayak seslerini dinledim. İlk başta saklandığım noktayı gördüğünü sandım. Ama o anda yakınıımızdaki ağaçların içinden, büyük olduğunu tahmin ettiğim bir hayvanın sesleri geldi. Başımı uzatıp baktığımda Rambo'nun da seslerin geldiği yöne dönüp kulak kabarttığını gördüm. Birdenbire yaprakların arasından dışarı fırlayıp hançerimi bütün gücümle kaburgalarının arasına sapladım. Boş gözleri bana kilitlenmişken hançeri çıkardım ve bir kez daha sokup itebildiğim kadar ittim. Kanı elime boşalırken bekledim. Bu harika bir histi. Seks kadar olmasa da çok yakındı. İçimde biriken baskının boşaldığını hissettim. Birkaç enfes saniye boyunca zihnim berraklık kazandı. Öfkem dinmişti. Hafıflediğimi hissediyordum.

Avatar ayaklarıma yıkıldı. Baltasını alıp ceplerini karıştırdım. Belli ki çok güvendiği baltasından başka hiçbir şeyi yoktu dallamanın. Ayağa kalktığımda hissettiğim baskının bir kez daha yükseldiğini fark ettim. Kafam zonkluyordu. Bir başka boşalmaya ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca uyuşturucu bağımlısı olmamıştım ama yoksunluk böyle bir şey olmalıydı. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Sarmaşıklarla dalların arasında hançerimle yol açarak, yönümü bilmeden cangılda ilerlemeye başladım. Etrafımdaki her şey yeşilin farklı tonlarındaydı. Fil kulağı büyüklüğündeki yapraklar güneş ışınlarını kestiğinden

ormanın zemin seviyesi yarı karanlıktı. Tam da karşınıza dinozor çıkmasını bekleyebileceğiniz türden bir yer-deydim. Az sonra bir velociraptor ile karşılaşsam buna çok da şaşırırmazdım ama içinde buradaki asıl tehlikenin insan kaynaklı olduğuna dair bir his vardı.

Bu his, birkaç saniye sonra şakağımın yanından hızla geçen bir şeyle doğrulandı. Etrafıma bakınırken, el yapımı bir dart okunun yakınımdaki bir dala saplanmış olduğunu gördüm.

Bir ağacın arkasına gizlenip saldırganımın nerede olduğunu anlamak için cangılı taramaya başladım. Önce kimseyi göremesem de, yerden üç metre kadar yüksekteki büyük yapraklardan birinin alt yüzeyine vuran gölgeye gözüm takıldı. Nişan alıp hançerimi hareketin kaynağına fırlattım. Hançerin yumuşak bir şeye girdiğini ve bir beden yere devrildiğini duyduğumda saklandığım yerden çıktım. Etrafta başka avcılar da olabileceğinden eğilip hedef küçülttüm ve temkinli adımlarla beden devrildiğini düşündüğüm noktaya doğru yürüdüm. Karşıma çıkan avatar normal bir yetişkin insanın yarısı kadar büyüklükteydi. Koyu yeşil renkte bir cildi ve uzun pençeleri vardı. Bilincini kaybetmiş görünüyordu. Hançerim baldırına saplanmıştı.

Beni pusuya düşürüp öldürmek istemişti. Biraz daha iyi bir nişancı olsaydı şu anda o benim tepemde dikiliyor olacaktı. Bu avatarı doğrayıp parçalarını dört bir yana fırlatmalıydım. Ama hançerimi bacağından çıkarırken karşılaştığım görüntü ve koku, aklıma fabrikanın çöktüğü gece yaralanan Kat'ın bacağını getirdi. Bu avatarın VR başlıklı mı, yoksa diskli mi olduğunu bilmiyordum.

Bu yüzden dişlerimi sıkıp benim için neredeyse dayanılmaz olan öldürme arzusunun geçmesini bekledim. Kendimi toparladığımda, cübbemin alt kısmından bir kumaş şeridi yırtıp bacağına bir turnike yaptım.

Avatarın dart oklarını alıp yürümeye başladım. Ama üç adım attıktan sonra bir hırlama duydum ve birdenbire bir şey sırtıma bindi. Ağırlığı yüzünden az kalsın yere yıkılacaktım ama ayakta kalmayı başardım. Sırtıma bine nin, az önce öldürmekten son anda vazgeçtiğim ve ardından bacağına bir de turnike yaptığım dallama olduğunu görmek için dönüp arkama bakmama gerek yoktu. Bütün benliğimi öylesine yakıcı bir öfke kaplamıştı ki boynuma giren dişleri bile neredeyse hissetmedim. Hayatını kurtarmama rağmen bana saldırmaya devam ediyordu. Oklardan birini elime aldım, olabildiğince arkama döndüm ve bedeninin yan tarafına sapladım. Okun ucundaki zehir etkisini anında gösterdi. Avatar sırtımdan kayıp yere düştü. Dönüp ona baktığımda çoktan ölmüştü. Kafamdaki baskının boşalmaya başladığını bir kez daha hissedene dek cesedini tekmeledim. Bu herif diskli bir oyuncuysa ilk gerçek cinayetimi işlemiştim. Bunun son olup olmayacağını da bilmiyordum. Ama adını bilmesem de artık nerede olduğumu biliyordum. Mammon açgözlülüğün, hırsın alemiyse, burası da öfke ve vahşet topraklarıydı. Mammon Elemental'i beni yoldan çıkarmak istemiş ve öldürülmem için bu aleme göndermişti.

Artık çok daha temkinli ilerliyordum. Bedenimi cangıl zemininden aldığım çamurla kaplayıp cübbemin üzerini yapraklarla kapattım. Belki görünmez değildim ama en

azından artık açık bir hedef de sayılmazdım. Bu cangıl ava çıkmış avatarlarla kaynıyordu. Çoğunu atlatmayı başarsam da VR başlıklı iki oyuncuyu oyunlarının başlangıç karesine geri göndermek zorunda kaldım. Ama asıl mücadelemi, kendimi tehlikeli arzularıma kaptırmamak için veriyordum. Otherworld, insanı işte böyle tuzağına düşürüyor; kendi hayatınızda deneyimleme şansınızın olmadığı hisleri sunuyordu. Gerçek dünyada tabu, yasa dışı falan sayılan ya da yapmak istemenize rağmen götünüz yemediği için benliğinizin derinliklerine ittiğiniz şeyin ne olduğunu keşfediyordunuz. Ve kaybettiğiniz bu şeyi bulduktan sonra bırakmak neredeyse imkansızdı.

Baltamı elime alıp, önüme çıkan bütün bu psikopatları parçalayarak ilerlemek çok daha kolay olurdu. Ve kendimi bırakmamam gereken şey de tam olarak buydu.

Gün batımının ardından ilerlemeye devam etmemi sağlayan tek güç Kat'ti. Ona ulaşmak zorundaydım. Bu alem karanlıkta çok daha tehlikeli görünüyordu ama bir yerlere saklanıp güneşin doğmasını bekleyemezdim. Bir an önce buradan bir çıkış yolu bulmalıydım. Bunları düşünürken sanki birdenbire Tanrı bana doğru uzanmıştı. Ayak bileğimden yakalandığımı ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Havadaydım. Dallara, ağaçların gövdelerine çarpıyordum. Dalların arasından yıldızlarla kaplı gökyüzünün bir parçasını görecektim kadar yükseldiğim anda ayak bileğim bir daha çekildi ve ardından düşmeye başladım. Düşüş sona erdiğinde bir yere takılıp kaldığımı hissettim. Sonunda, hafifçe sallanacak kadar yavaşlayana dek, birkaç kez ileri geri savruldu. Durdu-

ğumda baş aşağı asılı olduğumu anladım. Ayak bileğimi bir tuzağa kaptırmıştım. Kusmamamın tek nedeni, benimki gibi avatarımın midesinin de bomboş olmasıydı.

Kurtulmak için iki seçeneğim vardı. Kendimde böyle bir güç bulabilirsem ayağımı bilekten kesip tuzaktan kurtulabilirdim. Ya da gerçek dünyadaki biri şu anda diskimi çıkarırdı. Bu iki şeyin de olamayacağını bildiğimden, az sonra geleceği şüphesiz olan acıyı bekledim.

Koca bir şeyin gürültülü adımlarla bana doğru geldiğini duydum. Belki de bu alemde gerçekten dinazorlar vardı. Yaprakların arasından uzun boylu bir mahluk çıktı. Gümüşümsü ay ışığında insan formunda bir beden ve yaban domuzu kafasına benzeyen bir kafa seçebildim. Koca burnu kurumuş sümükler ve kalın siyah kıllarla kaplıydı. Göz yuvaları iki kara delikti. Ağzı açıktı; alt çenesinden sarı renkte iki keskin diş fırlamıştı. Yanımda durduğunda gözlerimiz aynı hizaya geldi; boyu en azından iki metre olmalıydı. Gözlerim, açık olan ağzına kaydı. Ağzın içindeki insan gözlerini fark ettiğim sırada, karşımda kurumuş kanla kaplı bir yüz belirmeye başladı. Yaban domuzu kafası yalnızca bir maskeydi. Bunun olumlu bir gelişme olduğunu sanmıyordum.

Ayak bileğime bağlı ipin bir bıçakla kesildiğini duydum. Bileğim tuzaktan kurtulduğu anda yüzüstü yere çakıldım. Kafatasım zonkluyordu ve bulanık görüyordum. O anda yüzümün üzerinden kocaman, çıplak bir ayak geçti. Dev adam pantolonumun arkasından tutup beni bir çuvalın içine sokarken gözüm belindeki kemerine takıldı. Yanlış görmediysem kemer insan parmaklarından yapılmıştı. Bana millerce gelen bir mesafe boyunca çuvalın içinde sü-

rüklendim. Cangıl zeminindeki her engebeyi, dalı ve taşı hissedebiliyordum. En sonunda gideceğimiz yere vardığımızda adam beni bir kafese attı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Çuvalın içinden çıktım. Karanlıktı ama ince, uzun, ahşap bir yapıda olduğumu görebiliyordum. Kafesimin altındaki zemin topraktı ve tavan da samanlarla kaplıydı. Etrafımda, parmaklıkları bambuya benzeyen sağlam bir cangıl bitkisinden yapılmış gibi görünen başka kafesler de vardı. Kafeslere, çoğunun bedeni kanla kaplı (gerçi bu kanın onlara ait olup olmadığını bilemiyordum), kirli avatarlar kapatılmıştı. İçerisi mezbaha gibi kokuyordu.

Burada öleceğimden şüphem yoktu.

Birinin gözlerini üzerimde hissedip başımı çevirdim. Yanımdaki kafese kapatılmış adamın bana baktığını gördüm. Keldi. Gözlerinin altında kara torbalar vardı. Kafese kapatılmış birinin dehşet içinde ya da öfkeden deliye dönmüş olmasını beklerdiniz ama bu adamın yüzünde belli bir ifade yoktu.

“Neredeyiz?” diye sordum. “Beni buraya getiren kim?”

Beni anladığını sanıyordum ama ilk başta cevap vermedi. Sorularımı cevaplamanın lehine olup olmayacağını tartıyordu sanki. En sonunda, bazıları kırılmış kapkara dişlerine rağmen tuhaf bir çekicilik taşıyan bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Seni buraya getiren Ragnar’dı,” dedi. “Nastrond’un Elemental’i. Şu anda onun alemindeyiz ve dövüş sıramızın gelmesini bekliyoruz.”

Bu adamın neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu ama söyledikleri kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu. “Pardon, ben burada yeniyim. Ne demek istiyorsun?”

“Ragnar cangılda bulduğu savaşıları dövüştürmek için kalesine getirir. Onun için dövüşmek bir onurdur. Kimlerin dövüşeceği konusunda çok seçicidir. Şu anda şampiyon savaşçının adı Ylva. Bu kadını mağlup eden kişi onu istediği gibi öldürme hakkına sahip olacak ve bunun için aklımda bir sürü fikir var.”

Gülümsemesi ürpermeme neden oldu.

“Nasıl fikirler?” diye sordum, aklıma başka bir şey gelmediğinden.

“Kafasını ezip derisini yüzdükten sonra onu kesip parçalara ayıracam. Ezilmiş kafasını bir kazığa geçirip kalbini yiyeceğim. Ama geri kalanı için halen karar vermedim.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim. Bu herifin de ruh hastasının teki olduğu belliydi. Mükemmel bir seri katil olabilirdi.

“Değil mi? Hey, dinle. Sanırım şu anda Dallas’ta sabah olmuştur. Okula gitmem lazım, yoksa annem beni gebertir. Birkaç saat içinde dönmüş olurum. Sen bir süre daha buralarda mısın?”

“Elbette.” İnsan ırkı için tüm ümidimi kaybetmiştim. “Hiçbir yere gittiğim yok.”

“Güzel. O zaman döndüğümde ben yokken olanları anlatırsın.”

“Öncelikle bir konuya açıklık getirelim,” dedim. “Sen sağlık dersinde bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini öğrenirken avatarını koruyacak değilim.”

“Nasıl bebek yapıldığını biliyorum, ahbab. Ayrıca avatarıma bir şey olması kimin umurunda? Bu gece ölürsem yarın yeniden başlayabilirim.”

Bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. Ama öyleydi. Yan kafesteki avatar kıpırtısız kaldı ve biraz silik bir görünüme büründü. Gerçek dünyanın bir yerlerinde, bir çocuk okula gitmek için VR başlığını çıkarmıştı.

Etrafıma baktığımda kafeslerdeki avatarların çoğunun pasif durumda olduğunu gördüm. Otherworld'de geceler gerçek dünyanın gündüzlerine denk gelecek şekilde tasarlanmış olmalıydı. Böylelikle VR başlıklı oyuncular Otherworld'de çok fazla bir şey kaçırmadan okullarına ya da işlerine gidebilirlerdi. Diskli olanlar da Otherworld gecelerini beyinlerini dinlendirmek için kullanabilirlerdi.

Bense bu lükslerin hiçbirine sahip değildim.

Beni almaya geldiklerinde güneş doğmak üzereydi. Kafesimin kapısı açıldığında, karşımda, tanımadığım bir yaratığın kanlı postunu üzerine geçirmiş bir NPC buldum. NPC bir şey söylemedi ama mızrağının ucuyla dürtüşünden beni bir yere götürmesi gerektiğini anladım. Mızrağıyla yönlendirerek beni dışarı çıkardı. Penceresiz tahta duvarları ve samanla kaplı çatısı olan, Viking tarzı bir yapıda tutuluyordum. Daire şeklinde bir kalenin merkezine doğru yürüyorduk. Kavisli duvarların tepesinde yüzlerce kazık vardı ve her kazığa bir kafa geçirilmişti. Havada asılı koku öylesine tiksindiriciydi ki kusmak üzere olduğumu hissettim. Koku benden başka hiç kimseyi rahatsız etmiyormuş gibi göründüğünden, buradakiler VR başlıklı oyuncular olmalıydı. Etrafımızda bir kalabalık toplanmıştı; herkes beni görmek istiyor, fiziksel durumumu inceliyordu. Çoğunluğu iri yarı avatarlardı ve hiçbirisi fiziksel özelliklerimden etkilenmemişti.

Sırtıma dayalı mızrak beni bir dövüş çukuruna doğru iterken, avatarlar da bahislerini yatırmak için koşuyorlardı. Ragnar'ın kalabalığın ucunda durmuş, sessizce olan biteni izlediğini gördüm. Kafasındaki yaban domuzu maskesini çıkarmış ama bedenini kaplayan kanı temizlemeye zahmet etmemişti. Göğsündeki eski kan katmanlarında, kurumuş bir nehir yatağı gibi çatlaklar açılmıştı. Bu çatlakların altındaki soluk beyaz etini görebiliyordum. Karmakarışık uzun saçlarının sarı renkte olduğunu tahmin ediyordum ama kurumuş kan ve pislik yüzünden bunu anlamak kolay değildi. Üzerindeki tek kıyafet, farklı deri parçalarından bir araya getirilmiş bir pantolundu. Deri parçalarının nereden geldiğini düşünmek istemiyordum.

Dövüş çukurunun ucuna geldiğimde aşağıdaki devasa avatarı gördüm. Birilerini öldürmekten başka bir şey bilmeyen bir tipe benziyordu ama işinde uzman olduğundan şüphem yoktu. Bu herif, uzuvlarımı bir kelebeğin kanatlarını koparır gibi bedenimden ayırabilirdi. Ama gözlerinin boş baktığını fark ettim. Aynı anda ağzının kenarından kan süzölmeye başladı. Ve avatar yüzüstü yere devrildiğinde arkasındaki katili ortaya çıktı.

Şampiyon savaşçı bir misafir değildi. Onu gördüğüm anda bunu anladım ama etrafımızı saran izleyicilerin bu gerçeğin farkında olup olmadıklarını bilmiyordum. Yvla bir Çocuk olmalıydı ve sarı örgülü saçları Ragnar'ın kızı olabileceğini gösteriyordu. Ama cüsseli babasının aksine, ince ve kaslıydı. Sarı gözlerinden ve parmaklarının ucundan çıkmış, jilet gibi keskin görünen pençelerinden anladığım kadarıyla annesi bir kurt olabilirdi. Elleri ra-

kibinin kanıyla kaplıydı ama bedeninin geri kalanında dövüşten tek bir iz bile yoktu. Çukurun içine atlayan iki adamdan biri Yvla'ya ellerini temizlemesi için bir bez verdi. Ardından cesedi çukurdan çıkardılar.

“Bana bir başkasını gönder!” diye bağırdı Yvla, Ragnar’a. “Bugün bütün kafesleri boşaltalım!”

Ragnar, gururlu bir baba gibi Yvla'ya baktı. Ardından tek koluyla uzanıp beni çukurun içine itti.

Bu çukura atılan kaç insanın dövüşme şansına bile sahip olamadan boynunun kırılmış olabileceğini düşündüm. Ayağa kalktığımda sersemlemiş bir haldeydim. Bir borazanın öttüğünü duydum. Kendimi savunmak için kollarımı kaldırmaya çalıştım. Her an öleceğimi bilerek Yvla'nın bana saldırmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Kollarımı indirdiğimde, Yvla'nın çukurun duvarına yaslanmış, beni izlediğini fark ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Güvenle konuşuyordu ama izleyicilerin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçak tutmuştu.

“Seninle dövüşmek istemiyorum,” dedim.

“Neden? Dövüşmekten hoşlanmasaydın burada olmazdın,” dedi, umursamaz bir havada. Ardından ellerinden birini kaldırıp pençeye benzeyen tırnaklarını inceledi. “İşler böyle yürümüyor mu? Babamın alemine gönderilen misafirlerin kan görmekten heyecan duyan insanlar olduğunu sanıyordum.

“Ben öyle biri değilim,” dediğim anda, Nastrond aleminde bana ilk saldıran adamı öldürdüğümde hissettiğim boşalmayı hatırladım. “Ben öyle biri olmak istemiyorum.”

“Dövüş başlasın artık!” diye bağırdı biri. Kalabalıktan

tezahüratlar yükseldi. Sabırsızlanıyorlardı.

Yvla izleyicileri duymazdan geldi. İşleri kendi istediği şekilde yapmaya alışkın olduğu belliydi. “Öyle biri olmak *istemiyor* musun?” dedi gülümseyerek. *Gerçekten güzel bir kadın*, diye düşünmeden edemedim, az sonra beni öldüreceğini bilmeme rağmen. “Bu nasıl bir saçmalık? Böyle birisindir ya da değildir. Ne *istediğin* Otherworld’de hiçbir şeyi değiştirmez. Yaratıcı’nın planının bir parçası olmadıkları için kardeşlerimin katledildiğini görmek *istemezdim*. Onların yaşamasını *isterdim*. Ama öldürüldüler. Kardeşlerinin öldürülüşünü izlemenin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun?”

Bilmiyordum. “Bunun için çok üzgünüm,” dedim. Keçi adam bana hikayesini anlattığında ona da üzgün olduğumu söylemiştim ama o zaman hiçbir şey hissetmiyordum. Şimdiyse bu acıyı anlayabiliyordum. Yvla’ya söyleyebileceğim tek şey, gerçekten inanmaya başladığım ve Mammon’dan atılıp kendimi burada bulmama neden olan fikirdi. “Misafirler bu dünyaya ait değil. Otherworld yalnızca Elementallere, Mahluklara ve Çocuklara kalmalı.”

“Bunu bana değil, Yaratıcı’ya söyle,” dedi Yvla.

“Zaten ben de onunla konuşmaya gidiyorum.” Sanırım bu doğrudu. Yaratıcı gerçekten buzul mağarasına çekilseyse, çıkış kapısı orada olduğu için başka bir seçeneğim olmayabilirdi.

Yvla başını geriye atıp ulumayı andıran bir sesle kahkaha atmaya başladı. İnsanlık dışı bu ses çukurun etrafında toplanmış kalabalığın da heyecanlanmasına neden oldu. “Yaratıcı’yı, sevgili misafirlerini buradan göndermeye ikna edebileceğini mi sanıyorsun?” Ağır adımlarla bana doğru

yaklaşmaya başladı. “Misafirleri buraya o getirdi. Hepimizin bir arada yaşayabileceğini düşünüyor. Ama senin türün canavarlardan oluşuyor ve Yaratıcı da aptalın teki.”

Canavar olan biz miydik? Zamanını bir çukurda çıplak elleriyle insanları öldürerek geçiren birinin böyle bir şey söylemesi harikuladeydi. “Yaratıcı, misafirleri buradan göndermeyi kabul etmezse onu öldüreceğim.” Ben neler diyordum? Sanırım çizgiyi biraz aşmıştım.

“Onu öldürecek misin?” Artık çok yakınımıdaydı. “Nasıl? Benimle bile dövüşmek istemiyorken onu nasıl öldürecekisin? Çocuklar, kardeşlerimizi öldürenlerle savaşıyor ve hepimizin bu savaşta bir rolü var. Benim sahnem de burası. Babamın alemine gelen misafirleri bu çukurda teker teker öldürüyorum. Bir sonraki de sen olacaksın.”

“Neyi bekliyorsun, fahişe?” diye bağırdı izleyicilerden biri. “Bütün paramı sana yatırdım!”

Yvla hızla arkasına dönüp, “Getirin şunu buraya,” dedi, ona küfreden avatarı işaret ederek. Öne çıkan bir NPC, avatarı çukura ittiği anda Yvla adamın tepesine bindi. Pençeleriyle etini parçalarken her yere kan fışkırmaya başladı. Bana dönüp baktığında kanla kaplanmış olduğunu gördüm. Avatar tanınmaz bir hale gelmişti. Kalabalık buna coşkulu haykırışlarla tepki verdi.

“Bu şekilde kazanamazsın,” dedim. “Bunun gibi misafirler gerçekten ölmüyor. Onları istediğin kadar parçalayıp öldürebilirsin. Ama ölümleri geçici. Geri dönmeye devam edecekler. Ve kısa süre sonra çok daha kalabalık olacaklar. Milyonlarcası Otherworld’e gelecek.”

Yvla’nın yüzündeki gülümseme silindi. Sanırım doğruyu söylediğimi anlamıştı. Umutsuz bir savaş sürdü-

rüyordu; kardeşlerinin öcünü asla alamayacaktı. Türlü lanetlenmişti. Bu gerçeğin onu herhangi bir silahın yapamayacağı kadar yaraladığını görebiliyordum. Bunu ona söyleyen kişi olmak istemezdim.

“Lütfen inan bana, misafirlerin buradan gitmesini ben de senin kadar istiyorum,” diye devam ettim. “Gitmeme izin verirsen, size yardımcı olabilirim.”

Yvla düşünceli halinden kurtuldu. “Gitmene izin veremem,” dedi, yumuşak bir sesle. Ve elini uzatıp nazikçe yüzümü okşadı. “Bu çukurdan yalnızca birimiz canlı çıkabilir. Kural bu. Çukurdan birlikte çıkarsak babam ikimizi de öldürür. Dövüşmek zorundasın. Bana Yaratıcı’yı öldürebileceğini kanıtla. Bunu canımı alarak kanıtla.”

Yvla kollarını belime dolayıp başını göğsüme dayadığında kalabalıktan tedirgin edici sesler yükseldi. Onlar da benim kadar şaşırmış olmalıydı. Pençelerinin sırtıma girmeye başladığını hissettim. Yaralar derin olmasa da acı çok fazlaydı. Kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama aşırı ölçüde kuvvetliydi. Mücadelemini gören kalabalık tezahürata başladı.

“Ona kafa at,” diye fısıldadı bir kadın sesi. “Şimdi!” Bu Tanrı’nın sesi miydi? Doğru düzgün düşünemeyecek kadar acı çekiyordum. Yvla’nın pençeleri etimin içindeydi. Bana söyleneni yapmaktan başka şansım yoktu.

Geriye çektiğim kafamı Yvla’nın kafatasına indirdim. Darbemin ona zarar vermeyeceğini düşünsem de Yvla’nın dizlerinin büküldüğünü fark ettim. Pençeleri sırtımdan çıktı ve yere yığıldı. Ayağa kalkmasını bekledim ama kalkmadı. Şoka girmiş bir halde ayaklarımın önündeki Çocuk’a bakıyordum. Onu nasıl indirdiğimi anlayamamıştım.

“Cesedi tekmele!” dedi az önceki ses. “Dövüşü kazayla kazanmışsın gibi görünmemeli!”

Bana bunları söyleyen Carole’dı. Görünmezlik pelerininin içindeydi. Beni nasıl bulduğunu bilemiyordum. Ben kafa atarken o da Çocuk’un kafasına sert bir şeyle vurmuş olmalıydı. Eğer yapabilseydim mutluluktan ağlayabilirdim. Sadece Carole beni kurtardığı için değil, artık yalnız olmadığımı için de.

“Acele et! Haydi, yap şunu! Gorog sınırın yakınında bizi bekliyor. Bu alemdeki kana susamış götlerden biri onu öldürmeden yanına gitmeliyiz.”

Yvla’ya abartılı bir tekme geçirdim. Göğüs kafesinde belli belirsiz bir kıpırdanma vardı. Ölmüş gibi görünse de nefes almaya devam ettiğini anladım. Alemin yeni bir şampiyonu vardı ve kalabalık buna çok sevinmiş gibi görünmüyordu. Gene de zafere ulaşan ben olduğumdan kollarımı kaldırdım. Çukurdan çıktığımda Ragnar beni bekliyordu. Etrafımızı saran izleyicilerin çoğu homurdanarak bir şeyler söylüyordu. Bahsi kazananlar bile dövüşün sonucundan memnun değildi. Çünkü istedikleri kadar kan akmamıştı.

“Çok iyi,” dedi Ragnar. “Şampiyon yenildi.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Çukurda yatan kişi kızıydı. Yvla’nın kafasından kan boşalıyordu. Ama onun durumunu babasından çok ben düşünüyordum.

“Dövüşün galibi özgürdür. Burada kalıp dövüşmeye devam edebilir ya da istediği zaman Nastrond’dan ayrılabilir.”

Tercihimin ne olacağı belliydi.

“Ama dövüşün tek bir galibi olabilir,” diye ekledi Ragnar.

“Ne?” dedim.

“Hile yaptın,” dediğinde kalbim tekledi. Anlamıştı.

“Ben hile...”

Zamanını boşa harcamamam için elini kaldırıp beni susturdu. “Ben her şeyi görürüm. Hileye izin var.” Rahatlamayla içimi çektim. “Ama çukurdan iki kişi canlı çıkmaz.” Yakınımızda duran iki adama doğru elini salladı. Adamlar Carole’i yakalayıp pelerininin başlığını kafasından çıkardı.

Gina’nın evinden aldığı yoga kıyafeti içinde Carole çok küçük görünüyordu. Etrafımızı saran bütün avatarlar ona tepeden bakıyordu. Salı öğleden sonraları Brockenhurst alışveriş merkezinde gezinen güzel, formda anneler gibi görünüyordu.

“Aranızdan hanginiz galip olacak?” diye sordu Ragnar. “Karar verin.”

“O olacak,” dedi Carole. Yüzü solgundu ama sesi, bu kararı uzun zaman önce vermiş gibi sağlam çıkmıştı.

“Hayır!” diye bağırdım. “Ben olmayacağım!”

“Kadını ben öldürdüm,” dedi Carole, Ragnar’a. “Karar bana ait olmalı.”

Ragnar başını salladı. “Öyle de olacak.” Ve kemerinde sallanan kınından çıkardığı büyük avcı bıçağını hızlı bir hareketle Carole’ın karnına sapladı. Bunu öylesine zarif bir şekilde, neredeyse hissettirmeden yapmıştı ki, geri çıkardığı bıçağın üzerindeki kanı görmesem belki de ne olduğunu anlayamazdım. Karnına bakan Carole sendeledi, onu yere düşmeden yakaladım.

Etrafımızı saran izleyiciler homurdanarak uzaklaşmaya başladı. Bugün başka dövüş olmayacaktı. Dizleri-

min üzerine çöküp Carole'ı yere yatırdım. Kıyafetini çıkarıp yaraya bakmak istesem de karnından boşalan kan her yeri kaplamıştı. Kandan başka bir şey göremiyordum.

"Hey." Carole zayıf bir şekilde elime dokundu. Dikkatimi ona vermemi istiyordu. Ona baktığımı gördüğünde gülümsedi. "Ben ne yaptığımı biliyordum, Simon. Bunun nasıl sona ereceğini biliyordum. Zamanım geldi."

"Burada olmaman gerekiyordu." Göğsüme bir ağırlık çökmüştü, nefes almakta zorlanıyordum. "Neden geldin?"

"Bunu yapman gerekmediği halde Gorog'la bana yardım ettin. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdik."

"Ben olmasaydım çok daha ileri giderdiniz."

"Dinle beni, Simon. Kurtarabileceğim kişi sendin. Üzerime düşeni yaptım. Şimdi sen de Gorog'u ve Otherworld'de tutsak olan diğer insanları kurtarmanın bir yolunu bulacaksın. Tamam mı?"

Görüşüm bulanıklaştı. Ben bir kahraman değildim. "Bunu yapamam. Ben..."

"Sen değilsen kim?" diye sordu Carole, birdenbire güçlenen bir sesle. "Bunu yapacaksın, Simon. Senden başka kim yapabilir?" Bu sözler kalan son enerjisini de tüketmişti. Gözleri kapandı.

Panikle doğrulup onu kollarıma aldım. "Dayan! Lütfen dayan! Seni sınırı götüreceğim."

"Hayır. Daha fazla zaman kaybedemezsin," diye mırıldandı. "Söz ver bana."

Ve ben başka bir şey söyleyemeden, Carole son nefesini verdi.

Hıçkırıklarla sarsılarak onu ormana taşıdım. Nast-rond'daki hiç kimse beni durdurmaya kalkışmadı.

GERÇEK

Bir kanalın kenarında oturuyordum. Kahverengi suyun üzeri köpüklerle kaplıydı. Kapuçino gibi görünüyor ve bok gibi kokuyordu. Buna rağmen suya atlama arzusu vardı içimde. Her şeyi bu şekilde bitirebilir, sonsuza dek Gownus Kanalı'nın soğuk, sakın dibinde kalabilirdim.

“Ben de seni bekliyordum.” Büyükbabam gelip yanıma oturdu. İkimiz de ayaklarımızı kanala uzatmıştık. “En son ne zaman uyudun?”

“Sen ölüsün ve ben de hiç havamda değilim,” dedim. “Git başımdan.”

“Evet, ölüyüm. Ama yok olduğumu söyleyemezsin. Bak!” Uzanıp orta parmağıyla burnumu dürttü. “Yani ben ölümsüzüm. Bütün hücrelerinde ben varım. Bunun doğru olduğunu anlamak için yüzünün ortasındaki kocaman burna bakman yeterli.”

Kısa süre öncesine dek bu düşünce moralimi düzeltbilirdi ama bu gece kendimi iyi hissetmem mümkün değildi. Carole, seçilmiş kişi olduğumu düşündüğü için ölmüştü. Hayatım boyunca sayısız çizgi roman okumuş, bilim kurgu filmi izlemiştim ve bunların hiçbirinde, seçilmiş kişi, koca burunlu bir gangsterin sabıka kaydı çocuk suçlarıyla dolu torunu değildi.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Beni rahat bırakmayacak mısın?” diye çıktım. “Bir dakika olsun huzurlu olmayı hak etmiyor muyum?”

“Hayır. O hanımefendi sana yardım etmek için öldü. Ona borçlusun. Bu yüzden ne yapacağını öğrenmek istiyorum.”

“Bilmiyorum!” diye bağırdım.

“Hey! Ne diye bağıırıyorsun?” diye fısıldadı biri.

Etrafıma baktım. Büyükbabam yok olmuştu. Ormanda Kat’le birlikte inşa ettiğimiz kaledeydim. Uzanıp parmaklarımı tahta zemine sürttüm.

“Sen iyi misin?” diye sordu Kat. Önümde bağdaş kurmuş, Yoda uykusu tulumunu omuzlarına örtmüştü. Ona bakıp her santimini beynime kazımaya çalıştım. Bakır rengi saçlarını, ela gözlerini. Bu onu gördüğüm son an olabilir miydi?

“Hayır. Hiç iyi değilim. Sana ihtiyacım var.” Söylenecek başka ne vardı ki?

“Ben buradayım. Ben her zaman buradayım.”

Bunun doğru olması için her şeyimi verirdim. “Sen sanal bir dünyanın içindeki bir rüyasın.”

“Ben sekiz yaşımızdayken ormanda tanıştığın kızım. Beni görmeden de buradayım.”

Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Devam etmelisin.”

“Ben buraya yalnızca senin için geldim. Düşündükleri kişi değilim.”

“Belki değildin. Belki de artık o kişisin.”

“İşler bu şekilde yürümüyor.”

“Öyle mi? Otherworld gibi bir yere geldikten sonra, buradan aynı kişi olarak çıkabileceğini mi sanıyorsun? Tehlikeli olan yalnızca disk değil. Otherworld’ün kendisi de çok tehlikeli. Bu dünya insanı değiştiriyor.”

Nastrond cangıllarında zevk için birbirlerini avlayan avatarları düşündüm. “Buradaki insanların çoğunun Otherworld’den önce de ruh hastası tipler olduğundan eminim.”

Kat omzunu silkti. “Elbette. Çoğu öyle. Sonuçta Otherworld tüm arzularını yaşayabilmen için kuruldu. Dilediğin kadar yiyebilir, öldürebilir, istifleyebilir, sikişebilirsin. Seni yargılayacak, sana durmanı söyleyecek kimse yok. Bazılarının en başından beri psikopat olduğuna eminim. Peki ama diğerlerine ne olacağını sanıyorsun?”

“Anlamıyorum. Bu yalnızca sanal gerçeklik.”

Kat öne doğru eğildi. “Hayır, büyük sır da bu ya,” diye fısıldadı. “Seni değiştiriyorsa buna sanal diyemezsin. Bütün bunlar gerçek, Simon. *Gerçek.*”

Uyandığımda Kil Adam’ın yanımda olduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü. Carole’ın mezarına bakıyordu. Gorog’u bulduktan sonra, Carole’ı gömmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştık ama mezarı pek

bir şeye benzemiyordu. Üzeri ince bir toprak tabakasıyla kaplı, kayalık bir arazideydik. Rüzgâr, çorak topraklarda başıboş gezinen toz hortumlarına neden oluyordu. Gorog’la, Carole’ın avatarının üzerini kapatacak kadar taş bulmak için saatlerimizi harcamıştık.

Kil Adam kederle başını öne eğmişti. Otherworld’deki yolculuğuma başladığımda Carole’la Gorog’dan ayrılmamı isteyen kendisiydi. Dikkatimi dağıtıp beni görevimden uzaklaştıracaklarını söylemişti. Ama onlar olmasaydı bu görev günler önce başarısızlıkla sonuçlanırdı.

“Carole’ı son yolculuğuna uğurlamak için tam zamanında gelmişsin,” dedim.

“Nasıl öldü?” diye sordu.

Doğrulup etrafıma baktım. Gorog da uyanıktı. Alnını, kollarıyla sardığı dizlerine dayamıştı. “Mammon Elemental’ine saldırmak üzereyken ceza olarak Nastrond’a gönderildim. Carole da peşimden gelip beni kurtarmak için kendini feda etti. Diskin burada tutsak ettiği herkesi benim kurtarabileceğim gibi delice bir fikir vardı aklında.”

“O kişi sensin,” diye mırıldandı Gorog kendi kendine. Çaresizlik içinde bu düşüncenin doğruluğuna tutunduğunu görebiliyordum.

“Değilim,” dedim. “Sen çok film izlemişsin.”

Gorog başını kaldırıp bana baktı. “Öyle mi? Ama eminim burayı tasarlayanlar da çok film izlemiştir. Belki de içinde *seçilmiş bir kişi* olacak şekilde tasarlamışlardır Otherworld’ü.”

“*Seçilmiş bir kişi* olduğunu sanmıyorum,” dedi Kil Adam.

“Duydun mu?” dedim Gorog’a.

“Ama seçilmiş *iki* kişi olabilir,” diye devam etti Kil Adam. “Durum buysa, Simon onlardan biri.”

“Diğeri kim?” Gorog’un ses tonundan anladığım kadarıyla, gerçekten ikinci kişi olmak istiyordu. Ama Gorog değildi. Kil Adam’ın aklında kimin olduğunu biliyordum. Oyun oynayamayacak kadar bitkin ve kederliydim. “Gerçek hayatta kim olduğunu artık öğrenmek istiyorum,” dedim. “Bunu bana söyleyene dek hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Anlıyorum,” dedi Kil Adam. “Bunu sana göstermemin zamanı geldi. Seni Otherworld’den çıkarıp her şeyi açıklayacağım.”

“Hayır. Gorog’u Otherworld’de bir başına bırakmayacağım. Burada konuşacağız.”

“Gorog şu anda güvende,” dedi Kil Adam. “Bu çorak topraklarda Mahluklar ya da Çocuklar yok. Sen New Jersey’deyken o da avatarına göz kulak olacak.”

Kil Adam’a bir kez daha itiraz edecekken, Gorog koca elini sırtıma indirdi. “Sorun değil. Bakıcıya ihtiyacım yok. Geri döndüğünde burada olacağım.”

“Emin misin?”

Gözlerini devirdi. “Evet, babacığım, eminim. Sen yokken kibritle oynamayacağıma söz veriyorum.”

Güçlü bir ışıkla kör olmadan önce gördüğüm son şey Gorog’un kederli gülümsemesi oldu. Kendimi, camsız pencerelerden içeri güneş ışığının dolduğu fabrikada buldum. Bana doğru eğilmiş biri vardı ve kafasının bulanık hatlarından başka bir şey seçemiyordum. Ama bunun görmeyi beklediğim kişinin kafası olmadığını anlamıştım.

“Dostum, gerçekten yıkanman gerekiyor,” dedi bir kız. “Neden sana bıraktığım bebek bezlerini kullanmadın?” Sesi tanıdığım sırada görüntüsü de netleşti.

“Busara? Kil Adam *sen* misin yani?”

“Evet,” dedi, ben yerimden doğrulmaya çalışırken. “Sana diski ben gönderdim. Seni bu karmaşanın içine ben soktum. Bu yüzden gerçekten çok üzgünüm. Al şunları.” Sırt çantasından bir şişe suyla bir enerji barı çıkarp yanıma oturdu. “Bunlara ihtiyacın var.”

Suyu dikip bitirdikten sonra enerji barını yerken kafamın yavaş yavaş toparlandığını hissettim. Aslında Kil Adam’ın Busara olduğunu tahmin etmem gerekirdi ama kendimi onun Martin olduğuna ikna etmişim. “Diski nereden buldun?” diye sorduğum anda, onun da bir diskinin olması gerektiğini fark ettim.

“Babamın adı James Ogubu’ydu. Bu yeni VR teknolojisini o icat etti. Ve eve iş getirmeye bayılırdı,” dedi Busara. “Babamın kullandığı ana disk benim elimde. Bu diskin varlığından kimsenin haberi yok. Onun sayesinde istediğim zaman Otherworld’e girip çıkabiliyorum. Sana verdiğim diskiyse babam benim için yapmıştı. Bu iki disk bağlantılı. Zaten seni Otherworld’de bulmamı sağlayan da bu.”

Öylesine şaşkındım ki enerji barını çiğnemeyi unumuştum. “Baban Şirket için mi çalışıyor?” diye sordum dolu ağızla.

“Artık değil. Milo Yolkin’in onu öldürttüğünü düşünüyorum.”

“Milo Yolkin mi? Ne?” Ağzımdaki enerji barının kırıntıları etrafa saçıldı. Otherworld ve klinikte gördükleri-

min ardından bunun beni neden şaşırttığını bilemiyordum ama Şirket'in spor ayakkabılı harika çocuğunun birçok ölümden sorumlu olduğuna inanmak benim için hâlâ kolay değildi. Sanki şeytan şirin bir süs köpeği şekline bürünmüştü.

"Pardon," dedi Busara. "Düşünmeden konuştum. Bunu sana yavaş yavaş anlatmalıydım." Aklındakileri toparlayıp benim için anlamlı olacak bir sıraya koymaya çalışıyormuş gibi, bir süre sustu. "Kalp rahatsızlığımla ilgili teşhis konusunda, doktorlar aileme asla normal bir hayat süremeyeceğimi söylediler. Annem haftalarca ağlarken, babam bunu kabullenmeyi reddetti. Ve çözümler aramaya başladı. Bu çözümleri bulabilecek türden bir adamdı. Şirket'in Batı Yakası'ndaki inovasyon laboratuvarının başında olduğundan, elinin altında yeterince para, kaynak ve dünyanın en iyi mühendisleri vardı."

"Diskin *senin* için yaratıldığını mı söylüyorsun?"

"Evet, her şey böyle başladı ama babam zaman içinde bu projeye saplantılı bir şekilde bağlandı. Kalp ameliyatımın ardından durumum daha iyiye gitmeye başladığında bile, babamla ekibi proje üzerinde çalışmaya devam etti ve bir süre sonra da diskle vizörü icat edip Beyaz Kent'in yazılımını yarattılar. Bu teknoloji bedensel açıdan engelli insanların daha iyi hayatlar sürebilmesine yardımcı olmak için tasarlandı. Gerçek dünyada ciddi bir kalp rahatsızlığı olan bir çocuk yatağına hapsolabilir. Ama Beyaz Kent'te dilediğinçe koşabilir, dans edebilir ve oynayabilirsin."

Beyaz Kent'in etrafını saran yeşil alanları hatırlıyordum. Küçük Busara'nın burada çiçeklerle kelebeklerin arasında koşturduğunu hayal ettim. "Anlattıkların ku-

lağa harika geliyor. Her şeyin nasıl bu kadar yolundan çıkmış olabileceğini anlayamıyorum.”

Busara içini çekti. “Bunun cevabı iki kelime: Milo Yolkin. Milo’nun projeden haberi olduğunda babamın ekibi diski test ediyordu. Bu teknolojinin dünyayı değiştireceğini anlayacak kadar zeki bir adam, Milo. Yalnızca diskten de bahsetmiyorum. Beyaz Kent’in grafikleri ve yapay zekâsı, Şirket’in bugüne dek geliştirdiği her şeyden çok ilerideydi. Milo, babamı ve bütün ekibini alıp buraya, Brockenhurst’e getirdi. Princeton’daki şirket merkezine yakın, ama aynı zamanda proje üzerinde gizli bir şekilde çalışmaya devam edebilmeleri için göz önündeki merkezden biraz uzakta olmalarını istiyordu.”

“New Jersey’e taşınman böyle mi oldu?”

“Evet, geçen yıl. Dandelion Yolu’ndaki bina, genişletilip kliniğe dönüştürülmeden önce babamın laboratuvarıydı.”

Bütün parçalar birleşmeye başlamıştı. “Beni kliniğe sokmayı nasıl başardığını merak ediyordum.”

“Aslında bunu yapabileceğimden emin değildim. Ama babamın eski dosyalarına erişimim var ve neyse ki klinik halen aynı insan kaynakları şirketiyle çalışıyormuş. Kliniğin tüm angarya işleri için eski ordu personelini kullanmayı tercih ediyorlar. Babam bunun çok tuhaf olduğunu düşünüyordu. Şimdi nedenini anlayabiliyorum. Emirleri harfiyen yerine getiren ve çenelerini kapalı tutan insanlar istiyorlar. Babam ise asla böyle bir adam olmadı. Ölümüne yol açan da bu oldu.”

İşte, bir kez daha cinayet konusuna dönmüştük. Bu lanet olası disk için kaç insan hayatını kaybetmişti?

“Milo’nun babanı neden öldürtmek istediğini halen anlayamıyorum. Ne oldu?”

“Babam testler sırasında projede birçok hata saptadı. Beyaz Kent yazılımı hata kaynıyordu. Kentin mümkün olduğunca gerçek görünmesi için bitkilerle hayvanların büyüdüğü, ürediği ve öldüğü, kendini idame ettiren bir ekosistem yaratmıştı. Ama zaman içinde ortaya tuhaf melez türler çıkmaya ve babamın *gelişen yapay zekalar* olarak adlandırdığı NPC’ler öngörülemez davranışlar göstermeye başladı. Babam, yarattığı dünyanın kontrolünü yavaş yavaş kaybettiğini hissediyor ama her şeye en başından başlaması gerekse bile bu hataların düzeltilebileceğini düşünüyordu. Ama en büyük sorun yazılımla değil, *diskle* ilgiliydi.”

Acı bir kahkaha attım. “Evet, disk insanları öldürüyor. Bunun epey büyük bir problem olduğunu söyleyebilirim.”

“Disk, kullanıcının sanal dünyada kokladığı, dokunduğu ve tattığı her şeyin gerçek olduğunu düşünmesi için beyne bazı sinyaller gönderiyor. Midillilere biniyor ya da biftek yiyorsan bu harika bir özellik. Ama yalnızca iyi şeylerin olduğu bir sanal ortam yaratmak imkânsız. Babam bunu Beyaz Kent’te diski test ederken fark etti. Ayağına bir tablet düşürdü ve canı yandı. Beyni bu acının gerçek olduğuna bütünüyle ikna olmuştu. Diskin çok tehlikeli olduğunu anlaması böyle oldu. Biri Beyaz Kent’te ciddi bir şekilde yaralanırsa, beyni bu duruma bedeninin yaralı kısmını *kapatarak* yanıt verebilirdi. Ve bu, bedenin hayati önem taşıyan bir kısmı da olabilirdi.”

“Baban diskle ilgili sorunu fark ettiğinde ne yaptı?”

“Projeyi durdurdu. Ekibindeki bazı mühendisler onun delirdiğini düşünse de babam projeye devam etmelerinin

çok tehlikeli olduğunu anlamıştı. Milo'nun evimizi ziyaret etmesi de o günlere denk geldi."

"Milo Yolkin size mi geldi? Onunla tanıştın mı?" Öğrendiğim her şeye rağmen, Milo Yolkin'le tanışma şansına eriştiği için Busara'yı biraz da olsa kıskandığımı fark ettim. Çökmüş bir fabrikada karşımda bağdaş kurmuş bu kız, büyük bir dehanın huzurunda bulunmuştu.

"Evet. Milo süper kıyak bir herif. Gerçekten çok çekici ve nazik. Yani onun şeytanın teki olduğunu asla düşünmezsin. Princeton'dan buraya bir helikopterle geldi ve evimizin arka bahçesine indi. Babamla yeni Otherworld hakkında konuşmak istiyordu. Gizli bir yeni sürüm üzerinde çalıştığını ve Beyaz Kent'ten ödünç aldığı şeyler olduğunu söyledi."

"Ödünç aldığı mı? Milo'nun Beyaz Kent yazılımına erişimi var mıydı?"

Busara homurtuyla güldü. "Babam ona erişim izni vermemişti. Ama bildiğin gibi Şirket'in sahibi Milo. Babamın laboratuvarı da Şirket'e aitti. Milo istediği her şeyi almıştı ve babamın bu konuda yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Hatta Milo'nun gizli projesi yoldan çıkana dek, babamın, patronunun kendi projesine girip çıktığından haberinin olduğunu bile sanmıyorum."

"Dur da tahmin edeyim: Otherworld yazılımı da hatalarla doluydu."

"Aynen öyle. Milo, babamın Beyaz Kent için yarattığı, kendini yenileyebilen ekosistemi olduğu gibi Otherworld'e aktarıp, NPC'lerin bir kısmına -yani Elementallere- gerçek yapay zekâ vermiş. Ama babamla konuşmak için evimize geldiğinde, Otherworld ekosistemi

bütünöyle raydan çıkmıştı; Mahluklarla Elementaller çiftleşmeye ve bu çiftleşmelerden tuhaf yaratıklar doğmaya başlamıştı.”

“Çocuklar,” dedim.

“Evet. Sanırım Milo ilk başta onlardan kurtulmaya çalıştı ama bu noktada küçük bir sorun vardı. Babam, Beyaz Kent’teki NPC’lerine gerçek yapay zekâ vermemek konusunda dikkatliydi. Milo ise sonuna kadar gitmişti. Amacı oyuncuların asla terk etmek istemeyeceği kadar gerçek bir dünya yaratmaktı. Ama ortaya hiç hesapta olmayan bu yaratıklar çıkmıştı. Otherworld’de insan misafirlerin bulunmasını istemeyen tehlikeli yaratıklar. Ve Çocuklar robot değildi. *Bilinçleri* vardı. Milo’nun gönlü onları ortadan kaldırmaya elvermediğinden, bu sorunu çözmesi için babamdan bir yol bulmasını istedi.”

Burada yerine tam oturmayan bir şey vardı. Yalnızca teknolojisini test etmek için bile onlarca insanı öldürmekten geri durmayan bir adam, bir avuç dijital hilkat garibesini ortadan kaldırmak konusunda neden yufka yürekli birine dönüşmüştü?

“Baban ona yardımcı oldu mu?”

“Babamın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Otherworld’ü yok etmesini söyledi ama Milo bunu reddetti. Babam, Milo’nun bunu *yapamayacağını* anlamıştı. Çünkü Milo yalnızca Beyaz Kent yazılımını çalmakla kalmamış, aynı zamanda diski de kullanmaya başlayıp Otherworld’e bağımlı olmuştu.”

“Vay be!” Başka ne denebilirdi ki? Rüyamda Kat’in söylediği şeyi hatırladım. Otherworld *insanı değiştiriyor*. Milo Yolkin bunun ilk kurbanı gibi görünüyordu.

“Babam bana, Otherworld projesini ortadan kaldırmadığı takdirde, Milo’yu her şeyi kamuoyuna açıklamakla tehdit ettiğini söyledi. Bunun ardından babam birdenbire ortadan kayboldu ve Milo da çok geçmeden Otherworld’ü VR başlığı uygulaması olarak kullanıma açtı. Bir gün babamın eski teçhizatını test etme cesaretini gösterdiğimde, Şirket’in diskin beta testini gerçekleştirdiğini keşfettim. Dahası, Beyaz Kent’le Otherworld’ü birbirine bağlamışlardı. Sanırım bunu yapmak zorundaydılar. Hiç kimse Beyaz Kent içinde gerçekten yaralanamazdı ve Şirket’in fiziksel etkilerin nasıl olduğunu görebilmesi için beta testine giren insanların ağır yaralar alması gerekiyordu. Bence diskin hatalarını saptayıp çözebilmenin birkaç yüz insanı öldürmeye degeceğini düşündüler.”

Duyduklarımı hazmetmeye çalışırken, bir süre sessizce oturdum.

“Peki ben bu hikâyeye nerede dahil oluyorum?” diye sordum.

“Bir süredir Otherworld’de dolansam da asla alemlere girmiyorum. Kalbim bunun için çok zayıf; herhangi bir çarpışma beni öldürebilir. Ama bunun dışında, istediğim zaman girip çıkabiliyorum ve hiç kimse bunun farkında değil gibi. Şirket’in odaklandığı nokta lansman öncesinde Otherworld alemlerini optimize etmek. Şu an için çorak toprakları ya da alemler arasındaki alanları gözlemleyecek zamanları yok. Ayrıca beni Şirket’in radarına girmekten kurtaran şey kalp rahatsızlığım oldu. Sanırım benim gibi hasta bir çocuğun tehdit oluşturabileceğini düşünmediler. Aslında ben de düşünmedim. Tek başıma yapabileceğim pek bir şey olmadığını biliyordum. Ama

seni o buzul mağarasında gördüğümde..."

"Ben olduğumu nereden anladın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Avatarına aynı burnu vermişsin. Ayrıca yanındaki kız sana Simon diye seslendi."

"O Kat'ti."

"Bunu tahmin etmiştim. Fabrika çöktükten sonra bir-birimize yardım edebileceğimizi gördüm. Sen Kat'i kurtarmak istiyordun. Bense Magna'yı öldürmek. Tek yapman gereken Magna'yı öldürmek ve Kat'i mağaradaki çıkıştan dışarı çıkarmaktı. Kat'in diski kapandığında, en azından bedeni klinikten kurtarılan dek güvende olacaktı."

Magna'nın kim olduğunu hatırlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Buzul mağarasının içindeki büyük kırmızı herifin adıydı Magna. "Anlayamıyorum. Neden Magna'yı öldürmemi istedin?"

"Yaratıcı denilen kişi o."

Bu bazı şeyleri açıklıyordu ama Busara'nın onun ölmesini neden istediğini halen anlayamamıştım. "Yaratıcı oyunun bir parçası değil mi?"

"Hayır. Magna, Milo Yolkin'in avatarı."

Bunu duyduğum anda aptalın teki olduğumu hissettim. Bu bağlantıyı uzun zaman önce kurmam gerekirdi ama Kat'i kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

"O zaman bana yalan söyledin," dedim. "Bana Yaratıcı'nın oyunun bir parçası olduğunu söylemiştin."

Busara gergin bir halde yutkundu. Çok kızdığını anlamıştı. "Şu anda oyunun bir parçası. Milo neredeyse tüm zamanını Otherworld'de geçiriyor. Diskini nadiren çıkarıyor. Oyuna bağımlı oldu. Yaratımını nasıl düzelteceğini

bulmaya çalışıyor. Projeyi durdurmanın tek yolu avatarını öldürmek.”

“Ama disk takıyorsa, avatarını öldürmek demek...” Duraksadım. Her şey hızla yerine oturuyordu ve ulaştığım sonuç çılgınlıktı. “Bana bu yüzden diski gönderdin, değil mi? Benden Milo Yolkin’i öldürmemi mi istiyorsun, Busara?”

“Evet.” Sesi, bu fikirden çok da gurur duyuyormuş gibi çıkmamıştı.

“Çünkü Milo’nun babanı öldürdüğünü düşünüyorsun.”

Hüsrarla başını iki yana salladı. Sanırım planının basit bir intikam gibi görülmesini istemiyordu. “Milo’nun öldürdüğü tek kişi babam değil. Diskin beta testine zorla sokulan bütün insanları düşün. Kat, Carole ve Gorog gibi insanları. Milo onları kobay olarak kullanıyor. Teste sokulan hastaların büyük kısmının kilitlenme sendromuna sahip olmadığına eminim.”

“Öyle mi? Peki hiç kanıtın var mı?”

“Babamın dosyalarına göre, disk insanları uyku felcine çok benzeyen bir duruma sokuyor. Uykudaki insanlar bedenleri üzerindeki bilinçli kontrolü kaybederler ama bu onların hareket etmelerini ya da konuşmalarını her zaman engellemez. Beni Kat’in hastane odasında gördüğün geceyi hatırlıyor musun? O gece Kat’in serum borusunu deldim. Serum bittiğinde konuşmaya başladı, değil mi? Kilitlenme sendromu teşhisi konmuş insanlar asla konuşamaz. Şirket’in onlara bir tür ilaç verdiğini düşünüyorum. O serumun içinde hastaları felç durumunda tutan bir şey var. Buna eminim.”

Susması için elimi kaldırdım. “Biraz dur.” Çok karanlık ve rahatsız edici bir düzlemdeydik. “Bana hastanede

Kat'in serumuna müdahale ettiğini mi söylüyorsun? Yalnızca bir tahmin üzerine? Ya yanılıyor olsaydın?"

Busara'nın gözleri açıldı. Sanırım şu ana dek çizgiyi ne kadar aştığını fark etmemişti. "Ama yanılmadım."

"Ama yanılıyor olabilirsin. Şimdi düşünüyorum da, diskin takan kişiyi öldürebileceğini daha en başından biliyordun. Hatta Otherworld'de birden çok canımın olmayabileceğini söyleyerek beni uyardın. Ve gene de diski kullanmama göz yumdun."

"Tamam, babam diskin tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. Ama yemin ederim, şu ana dek bundan emin değildim, Simon."

Gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. "Yani ben de senin kobay faren oldum, öyle mi? Sen tek bir risk bile almazken bütün riskleri ben aldım. Seni Milo Yolkin'den daha iyi biri yapan şey nedir, söyler misin?"

Busara'nın ağzı açık kalmıştı. Buna bir cevabının olmadığı belliydi. "Çok üzgünüm," dedi en sonunda. Gerçekten üzgün görünüyordu. Ama her şeyin en başına dönsük bütün bunları gene yapacağından emindim. "Sana diski gönderdim çünkü seni Otherworld'de görmüştüm. Bir şekilde hayatta kalacağına emindim. Kat'i kurtarmanın tek yolu da buydu. Ayrıca sana gerçeği açıklamış olsaydım Kat'in peşinden gitmeyecek miydin?"

"Gidecektim." Hatta artık Kat'i oradan çıkarmak için her şeyi yapabilecek bir noktaya gelmiştim. Yerde duran diskimle vizörümü elime aldım. "Ama bana karşı dürüst olmalıydın, Busara. Bana kendimi öldürme fırsatını verdiğin için teşekkür ederim. Geri dönüp görevimi tamamlamanın zamanı geldi."

“Hayır! Anlamıyor musun? Bunu yapmana gerek yok! Seni bu yüzden Otherworld'den çıkardım. Carole öldü. Yani en sonunda diskin insanları öldürdüğüne dair kanıtımız var. Kliniği kapatırıp Şirket'i yok edebiliriz.”

Elime bir telefon tutuşturdu. Ekrandaki haberde Carole'ın bir fotoğrafı vardı. Otherworld'deki görünümüne göre yüzü birazcık daha tombuldu ama bunun dışında avatarından farkı yoktu. Kurulumda istediği kişi olabilirdi ama kendisi olmayı seçmişti. Bu bir ölüm ilanıydı. Carole Elliot kırk üç yaşındaydı. Bir otomobil kazasında ağır yaralanıp hayatını kaybetmişti. Geride bir koca ve dört çocuk bırakmıştı.

Telefonu geri verdim. Bir şeyler söyleyebilmem için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. “*Bunun* nesi kanıt?”

“Dün Carole'ın Otherworld'de öldüğünü gördün. Aynı gün klinikteki bedeni de öldü.”

“Doğru düzgün düşünemiyorsun. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Şirket'in sözüne karşı benim sözüm. Sence polisler kime inanır? Milo Yolkin'e mi, yoksa sabıkalı, budala bir gence mi?”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Tamam, haklısın,” dedi Busara, yumuşak bir sesle. “Ama gene de Otherworld'e dönmeni istemiyorum. Sanırım bu konuda haklı çıkmaya hazır değildim. Ama her şey çok gerçek bir hâl aldı, Simon. Carole öldü. Sen de ölebilirdin.”

“Başka seçeneğim yok. Geri dönmek zorundayım. Kat halen orada. Gorog da. İkisini de Otherworld'den kurtarmadan orayı terk edemem. Milo Yolkin'i öldürmem gerekecekse buna da varım.”

“Peki Magna’yla dövüşünü kaybedip ölürsen? O zaman beta testteki diğer herkese ne olacak?”

Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Bu noktadan sonra yalnızca iki insanın hayatı değil, klinikteki herkesin sorumluluğu benim üzerimdeydi. Sanırım hayatım bundan daha boktan bir duruma hiç gelmemişti.

“Tamam,” dedim, içimi çekerek. “Bize bir şey olursa, Kat’te Şirket’i durdurmanı sağlayacak bilgiler olabilir. Fabrikanın çöktüğü gece neler olduğunu gördü. Kat’i bulup onunla konuştuktan sonra öğrendiklerimi bir şekilde sana ulaştıracağım. Ölürsek, bu bilgiyi kullanmanın bir yolunu bulman gerekecek.”

“Anlamıyorum. Kat’in elinde nasıl bir bilgi olabilir ki?”

“Fabrikanın çöktüğü gece ben de buradaydım. Birinin bu katın zeminindeki bir delikten aşağı bir nesne attığını gördüm. Bu nesne alt kata düştüğünde bütün çocuklar etrafında toplandı. Alt katın zemini de o zaman çöktü. Belki tahtalar çürümüştü, belki de bu bir kaza değildi. Ama bence, zeminin bu kadar çok insanın ağırlığını tek bir noktada kaldıramayacağını birileri biliyordu.”

“Bir dakika! Birinin aşağı bir nesne attığını mı söyledin? Nasıl bir nesne?”

“Küçük, yuvarlak bir nesneydi. Aşağı düştüğünde parıldamaya başladı. Daha fazlasını bilmiyorum ama Kat onu gördü. Hatta nesneyi alt kata atan kişiyi bile görmüş olabilir. Şirket’in bu olayla bağlantısı olduğundan eminim.”

“Aşağı atılan nesneyi gördüğünde Marlow ne yaptı?” diye sordu Busara.

“Marlow mu?” O geceyi düşündüm. “Bağırarak bir şeyler söyledi. Sanırım herkese nesneden uzak durmalarını

söylemeye çalışıyordu.” Busara’nın yüzündeki ifadeden, onu çok şaşırttığımı anladım. “Bundan daha önce hiç bahsetmedin,” dedi.

“Evet. Senin de bana hiç bahsetmediğin bir sürü şey varmış.”

Diski kafatasımın arkasına takmak için başımı öne eğdim.

“Bekle!” dedi Busara. “Bana bir saat daha ver. Lütfen. Başka bir yol olabilir.”

..

MARLOW

Busara'nın arabasının bütün camları açık olduğundan titriyordum. Ama üzerimdeki kokuyla, camları kapalı bir arabada sıkışıp kalmamızıdsansa soğuktan donmayı tercih ederdim. Gerçekten de Busara'nın bıraktığı bebek bezlerini kullanmam gerekirdi.

“Burası,” dedi Busara, bir tepenin yamacındaki evi işaret ederek. Üç katlı evin ormana bakan ön cephesi camla kaplıydı. New Jersey’e taşındığım günden beri bu yapı beni büyülemişti. Çocukken gözüme devasa bir bebek evi gibi görünürdü. Evin sahiplerinin hayatlarını neden bu kadar açık yaşamayı tercih ettiklerini asla anlayamamıştım.

“Oraya mı gidiyoruz?” diye sordum. Eve çıkan araba yolu bütünüyle açıktaydı ve tepede başka ev yoktu. “Kentteki herkes oraya gittiğimizi görecek. Bugünlerde kaçak

olduğumu unuttun mu yoksa? Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?”

“Eminim.” Busara’nın telefonunda yüksek, tiz bir aların sesi çalmaya başladı. Dünyanın sonunun geldiğini haber veriyordu sanki. Sesini kısmak için telefonu elime aldığımda ekranda yanıp sönen bir mesaj olduğunu gördüm. Mesajı yüksek sesle okudum: “Ben de sizi bekliyordum, eve kadar çıkmayın, hemen kenara çekin.” Busara’ya baktım. “Neler oluyor?”

“Mesaj Marlow’dan. Evin arazisini *geo fence** ile takip ediyor olmalı.”

“Marlow’u görmeye mi gidiyoruz? Neden?”

“Çünkü onun hakkında yanılmış olabilirim,” dedi Busara.

Busara arabayı yolun kenarına çekti. Park edip kontağı kapattığı anda sürücü camının yanında küçük, siyah bir dron belirdi. Arabadan çıktığımızda dron ağaçlara doğru yöneldi ve Busara tereddüt etmeden peşine takıldı.

“Birdenbire karşına çıkan bir dronun peşinden ormana mı gireceksin?” diye seslendim arkasından.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Busara’nın arkasından koştum. Birlikte ormana girdik. Küçük dron birkaç metre önümüzden gidiyordu. Yürüdüğümüz yamaç dikleşirken Busara’ya baktım. Alnı terle kaplanmıştı. Hiç iyi görünmüyordu.

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi, kararlı ama çok da ikna edici olmayan

* Jeolojik çit ya da coğrafi sınır anlamına gelen bu kavram, gerçek bir coğrafi konum ya da bölgeye karşılık gelen, sanal olarak tasarlanmış bir sınırdır. (e.n.)

bir sesle. Zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. Sanırım bu, Otherworld'de hiç risk almadığı için gerçekten üzgün olduğunu göstermenin kendince bir yoluydu.

“Geri dönebiliriz.” Daha ne kadar çıkabileceğini bilemiyordum. En sonunda onu taşımak zorunda kalabilirdim.

“Neredeyse geldik,” dedi, soluk soluğa. “Bak.”

Başımı kaldırıp baktığımda ağaçların arasından evin bir kısmını görebildiğimi fark ettim. Marlow, binanın zemin katındaki spor salonunda üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla ağırlık kaldırıyordu.

“Senin geldiğini biliyordu. Neden giyinik değil? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Evet, var. O kişinin Marlow olduğunu sanmıyorum,” dedi Busara.

Busara'nın zihni bulanmış olmalıydı. Çünkü Marlow klonlanmadıysa, spor salonunda gördüğüm kişi kesinlikle oydu.

“Kimmiş bakalım casus?” dedi arkamızdaki biri. Neredeyse korkudan havaya sıçrayacaktım.

“Marlow!” Gözlerim spor salonunda ağırlık kaldıran Marlow'la karşımdaki Marlow arasında gidip geldi. Ağaçların arasından çıkanın kot pantolonu çamurla kaplıydı. Bir süredir ormanda takılıyor olmalıydı.

“Bizzat kendisi,” dedi Marlow, hafifçe titreyen bir sesle.

“Aman tanrım,” dedi Busara, evin içinde ağırlık kaldırmaya devam eden diğer Marlow'a bakarak. “Bu, düşündüğüm şey mi?”

“Evet. Elimizde bu cihazdan olduğundan haberleri yok. Kaçmam gerektiğinde açıyorum onu. Beni her an takip ettiklerinden eminim.”

“Bu inanılmaz,” dedi Busara, hayranlıkla. Ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikrim olmadığı gibi, bu ikisinin ne zamandan beri sır paylaşacak kadar yakınlıştığını da bilmiyordum. “Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordum. “Ve gerçek Marlow sensen, içerideki herif kim?”

“O bir hologram,” dedi Busara.

“O hologram değil,” dedim. “Hem öyle olsa bile sen bunu nereden bileceksin?”

“Çünkü bu bir Şirket cihazı. Aşırı ölçüde gerçekçi opak görüntüler üreten dünyanın ilk üç boyutlu hologram projektörü. Bu projektörü Marlow’un annesi icat etti,” dedi Busara. “Marlow’un annesiyle babam Şirket’in Kaliforniya’daki inovasyon laboratuvarında birlikte çalışıyordu.”

Bu bilgi bana çok uzun zaman önce verilmeliydi. Bir kez daha sinirlendiğimi hissettim. “Ne? Birbirinizi Kaliforniya’dan mı tanıyorsunuz? *Arkadaş* mısınız?”

“Pek sayılmaz,” dedi Marlow. “Brockenhurst’e onu gözetlemek için geldiğimi söyleyerek beni suçlamasından önce Busara’yla uzun yıllardır konuşmamıştık.”

“Bu yüzden beni suçlayabilir misin?” dedi Busara. “Ülkenin öbür ucunda bıraktığım bir Şirket çocuğunu birdenbire okulumda, hayatta giydiğini görmediğim türden gotik kıyafetler içinde gördüğümde bunun basit bir tesadüf olduğunu mu düşünmem gerekiyordu? Bunda bir gariplik olduğunu anında anlamıştım. Ve haklı çıktım, öyle değil mi? Söylesene, sen neden Brockenhurst’tesin, Marlow?”

“Ceza olarak,” dedi Marlow.

Bu kelimeyi seçmesi beni şaşırtmıştı. “Ceza mı? Ne için?”

Marlow omzunun üzerinden hologramının spor yaptığı eve baktı. “Annem bu projektörü insanlara yardım etmek için geliştirdi. Yoksul ülkelerde öğretmen tutabilecek kadar bile bütçesi olmayan bir sürü okul var. Annem projektörün bu sorunu çözebileceğini düşünüyordu. Ama Şirket cihazı askeri alanda kullanmaya karar verdi. Bir cepheye bu projektörlerle askerlerin hologramlarını gönderdiğini düşünün. Düşman hangi askerin gerçek, hangi askerinin hologram olduğunu asla anlayamaz.”

“Milo orduyla çalışmaz,” dedi Busara. “Prensiplerinden biridir bu.”

“Bir süredir Milo’nun prensiplerini umursadığını hiç sanmıyorum,” dedi Marlow. “Annem bu konuda Miloy’yla konuşmaya çalıştığında ondan randevu almayı bile başaramadı. Bunun üzerine Şirket ile ordunun anlaşmasını basına sızdırmaya karar verdi. Ama herhangi bir basın organı haberi yapamadan Şirket olaya uyandı. Annem haberin sızdırılması nedeniyle hapse girebileceğinden suçu üzerime alıp, bu bilgiyi satarak kolay yoldan para yapmayı düşünen salak bir genç gibi davrandım. Birkaç gün sonra da Şirket merkezine yakın olması için annemin Brockenhurst, New Jersey’e tayin edildiğini öğrendik.”

“Cezan bu muydu yani?” diye sordum.

“Evet. İlk başta bu işten yakamızı kolay kurtardığımızı sandık. Ama buraya taşındığımızda, bana okuldaki belli bir grup çocukla takılmam gerektiğini söylediler.”

“Kim söyledi? Adlarını hatırlıyor musun?” diye sordu Busara.

“Adlarını mı?” dedi Marlow. “Bu tiplerle oturup, kahve içerek konuyu etraflica konuştuğumuzu falan mı sanıyor-

sunuz? Biri beni telefonla arayıp ne yapmam gerektiğini söyledi. Bu kadar.”

“Telefondaki kişi sana tam olarak ne söyledi?” diye sordum.

“Jackson, Brian, West ve Kat’le yakınlaşmamı.”

“Özellikle bu adları mı saydı?”

“Evet.”

“Şirket neden bu çocuklarla ilgileniyordu?” diye sordu Busara.

“Hiçbir fikrim yok. Yalnızca bana söyleneni yaptım. Jackson, Brian ve West’in normalde takılacağım türden çocuklar olduklarını söyleyemem ama hapiste tanışacağım tiplerden çok daha iyi olduklarını düşünüyordum.”

“Sonra?” dedim. “Kat ve arkadaşlarıyla yakınlaştıktan sonra ne yapman gerekiyordu?”

“Hiçbir şey. Gerçi bizi takip eden tuhaf adamlar vardı ama...”

“Tuhaf adamlar mı?”

“Evet. Gündüzleri okulun otoparkında, geceleri evlerimizin etrafında olurlardı. Ama onlardan biriyle hiç konuşmadım. Fabrikadaki partiden bir gün öncesine dek bana telefon açıp ne yapmam gerektiğini söyleyen adamdan da haber alamamıştım. İkinci kez aradığında, bana fabrikada bir parti yapmayı önermemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Fabrikanın çökeceğine...”

“Bu mu yani?” dedim öfkeyle. “Senden başka bir şey yapmanı istemediler mi?”

“Hayır, yemin ederim! Fabrikada da bizi gözlemekten başka bir şey yapacaklarını sanmıyordum. Ama tavan-
dan aşağı projektörün düştüğünü gördüğümde ciddi bir

şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anladım. Bu yüzden sırtımı duvara dayayıp bekledim. Projektöre yaklaşması için Kat'i de tutmaya çalıştım ama yerinden fırlayıp oraya doğru koştu. Sanki..."

"Sanki ne olacağını biliyormuş ve herkesi kurtarmak istiyormuş gibi," dedim. Kat'in tepkisi bana iki şey gösteriyordu: Tehlikede olduklarını biliyordu ve Şirket'in onu izlediğinin farkındaydı.

"Evet," dedi Marlow. "İlk başta projektörün içine bir tür patlayıcı yerleştirmiş olabileceklerini düşündüm ama birdenbire zemin çöktü. Bir boruya tutunmamış olsaydım muhtemelen ben de orada ölürdüm."

"911'i arayan sen miydin?" diye sordum.

Marlow ellerini bize doğru kaldırdı. Avuçlarındaki yaralar halen tam olarak iyileşmemişti. "Olaydan sonra kendi kırımını bile silemeyecek haldeydim. Nasıl birilerini arayabilirdim ki? Ambulanları çağırana projektörü atan aynı kişi olmalı."

"Ama neden?" diye sordum. "Biri böyle bir felaketi planladıktan sonra neden ambulans çağırır?"

"Belki de herkesin ölmesini istemedikleri için," dedi Busara. "Belki de hayatta kalanlar için planları vardı."

Elbette vardı. Onları kliniğe götüreceklerdi.

"Polise gitmeliyiz, sen de bizimle geleceksin," dedim Marlow'a. "Bize anlattığın her şeyi onlara da anlatacağısın."

"Bunu yapamam. Karakola kadar ulaşabileceğimi bile sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Busara.

"O gece fabrikada ne olacağını bana kimse söylemedi.

Yani benim de diğerkleri gibi ölmemi ya da komaya girmemi istediler. Ama ne öldüm ne de komaya girdim. Ve çok fazla şey biliyorum. Annem de.”

“Gerçekten seni...” diye söze girdim.

“Evet. Bu yüzden okuldaki dolabına senin için bir hediyeye bıraktım. Bana bir şey olursa onu kullanmalısın.”

Busara’ya baktığımda omzunu silkti. O da Marlow’un neden bahsettiğini bilmiyordu.

“Ne hediyesi?” diye sordum.

“Fabrika çöktükten sonra enkazın içinde projektörü buldum. Artık ezilmiş bir metal parçasından başka bir şey değil ama Kat’le arkadaşlarının başına gelenlerle Şirket arasındaki bağlantıya kanıt olabilir. Projektörü burada tutamayacağımdan, sana vermek için hastaneye geldim. Ama güvenliğin seni dışarı attığını görünce okuldaki dolabına koydum.”

“Brockenhurst Kulübü’nde bir şeyi alıp almadığımı sorarken projektörden mi bahsediyordun?”

“Evet,” dedi Marlow. “Kat her zaman senin bir dahi olduğunu söylerdi. Projektörle ne yapılması gerektiğini bileceğini düşündüm.”

IMPERIUM

Projektörü alması için Busara'ya okuldaki dolabımın şifresini verdim. Ama enkaz altından çıkarılmış bu cihazla ne yapmamız gerektiğine karar verene dek aradan günler geçebilirdi ve Kat o kadar bekleyemezdi. Bu yüzden fabrikaya geri döndük. Otherworld'e girerken Busara da yanımdaydı ve oraya döndüğüm için çok mutlu olduğu söylenemezdi. Ama gene de diski takmama yardımcı olup nereye gitmem gerektiğini söyledi. Carole'ı gömdüğümüz Nastrond ile ulaşmam gereken buzul mağarası arasında tek bir alem vardı: Imperium.

Gözlerimi açtığımda, Carole'ın mezarının yanında yatan Gorog'un yüzüyle aramda ancak birkaç santim vardı.

"Dermatolog falan mısın sen?" diye çıkıştım. "Öyleysen, götümde bakmak isteyebileceğin tuhaf bir leke var."

"Geri döndün!" Gorog ayağa fırlayıp tuhaf bir dan-

sa başladı. Hayatım boyunca kimse beni gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Etrafıma baktım. Göz alabildiğine uzanan çorak topraklarda kızıl toz hortumları dolanırken, gökyüzü mavi yıldırımlarla aydınlanıyordu.

“Lütfen durur musun?” dedim. “Konuşmamız lazım.”

“Her şey yolunda mı?”

Bir süredir hiçbir şey yolunda değildi ve bundan sonrasında da bir şeylerin yoluna girebileceğinden şüpheliydim.

“Yola çıkmamız gerekiyor. Ama önce sana birkaç soru sormalıyım. Bana gerçek dünyada son hatırladığın şeyin bisikletle yaptığın kaza olduğunu söylemiştin. Yaralı bedeninin şu anda temel ihtiyaçlarının görüldüğü bir klinikte tutuluyor. Seni oradan çıkarma şansım olursa, bunu yapmamı ister misin?”

“Evet,” dedi Gorog. “Elbette. Neden istemeyeyim ki?”

“Çünkü fiziksel açıdan ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Ve bedenini kullanıp kullanamadığını.”

“Umrumda değil. Her şey *bundan* daha iyidir.”

Bu konuda Gorog’a katılmak zorundaydım. “Pekâlâ. Seni bulmak için gerçek hayatta nasıl görüldüğünü bilmem lazım.” Tanışmamızın üzerinden yıllar geçmiş gibi geldiğinden, sorduğum soru bana tuhaf gelmişti.

“Saçlarım, gözlerim ve tenim kahverengi.”

“Kendini tarif etme yeteneğin beni benden aldı, Gorog. Biraz daha detay verebilir misin lütfen? Boyun, kilon falan?”

“Boyum bir altmış ve son tartıldığımda kilom da elli ikeydi.”

“Ne? Sen kız mısın?” diye sordum, istemediğim kadar şaşkın çıkan bir sesle.

“Ne kızı ya! Ben kız değilim!”

“Pardon. Bir erkeğe göre biraz küçükmüşsün de.”

“Siktir git, Simon! Babamın boyu bir doksan üç, tamam mı! Ben de büyüyünce o kadar olacağım.”

Dehşete düşmüştüm. “Bir dakika! Sen kaç yaşındasın, Gorog?”

“Birkaç hafta önce on dördüme bastım.”

Bunu öğrenmek benim için hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi görünmeye çalışsam da, Milo Yolkin denilen piç önümde dikiliyor olsaydı onu döve döve öldürürdüm. Bu çocuk hayatı için savaşıyordu ve daha on dört yaşındaydı!

Yürümeye başladık ama nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Yakıcı güneş batmaya başladığı sırada ufukta yanıp sönen ışıklar gördüm. Konuşamayacak kadar bitkin olduğumdan ışıkları göstermekle yetindim ve buna homurdanarak yanıt veren Gorog’la adımlarımızı hızlandırdık. Işıklar canlanıp renk kazandıkça, gözlerimizin önünde camdan ve çelikten bir orman belirmeye başladı. Yüksek bir kayalığın ucuna geldiğimizde, saatlerdir yürüdüğümüz çorak topraklar birdenbire sona erdi ve hayatımda benzerini görmediğim bir kente ulaştık. Karşımızda inşaatları süren, her biri birbirinden farklı yüzlerce gökdelen yükseliyordu. Bu alemde arazi sıkıntısı olmalıydı; gözlerini göğe dikmiş kent sakinleri en ihtişamlı gökdeleni inşa etmeye çalışıyorlardı sanki. Aşırı ölçüde yükselerek yanındaki diğer yapılara doğru tehlikeli bir şekilde eğilmeye başlamış olanlar da vardı.

Tüm gökdelenler sahiplerinin damgasını taşıyordu. Bazılarının üzerine Wall Street yöneticileri, Doğu Avrupa oligarkları ya da Afrika diktatörleri gibi giyinmiş

avatarların videolarının oynadığı devasa ekranlar kurulmuştu. Bazıları retro neon tabelalar ya da hologram ikonlarla işaretlenmişti. Ama kentin merkezindeki, diğer bütün binalardan daha yükseğe çıkmış gökdelen özellikle dikkat çekiyordu. Gökdelenin simsiyah yüzeyi cilalanmış obsidiyen taşından yapılmıştı sanki. Bu binanın ya hiç camı yoktu ya da bütünüyle camdandı. Baktığım yerden bunu anlayamıyordum. Ama sahibi belliydi. Yapının en tepesinde, kör edici altın rengi ışıklarla MOLOCH yazıyordu.

Hayatımda Moloch gökdeleni kadar yüksek bir yapı görmemiştim ve bina halen inşaat halindeydi. Turuncu renkli devasa bir vinç, gökdelenin üzerinde çalışan NPC'ler için yukarı malzeme çıkarıyordu. NPC işçiler bulunduğumuz yerden karıncalar gibi görünüyordu ve en üstteki üç kat, beton levhalardan ve çelik sütunlardan daha fazlasıydı sanki.

"Birileri geliyor," dedi Gorog. Yaklaşan araç seslerini ben de duyuyordum. Gökdelenlerin arasından çıkan beş Humvee'lik* bir katile, kentin dışına uzanan tek yoldan bulunduğumuz yöne doğru gelmeye başlamıştı. Aramızda millerce mesafe vardı ve bu mesafenin büyük kısmında rampa çıkacakları için kolayca saklanabilecek zamana sahiptik. Ama böyle bir şey yapmamızın anlamsız olacağını düşünüyordum. Sanırım Gorog da benimle aynı fikirdeydi. Bir sonraki hamlemizin ne olacağını konuşmadık bile. Bir kayanın üzerine oturup gelenleri beklemeye başladık.

Humvee'ler önümüzde durduğunda sürücüler kontak

*Askeri kullanım için üretilen, yüksek hareket kabiliyetli 4x4 araçlar. (ç.n.)

kapatmadı. Bir süre zırlı araçların homurdanan motorlarını dinleyip egzozlarından çıkan dumanı izleyerek ne olacağını bekledik. En sonunda Humvee'lerden birinin kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Çok bakımlı ve şık bir beyefendiydi. Dokuma kumaş pantolonunun üzerine mavi bir gömlek ve siyah renkte, göz alıcı bir ceket giymişti. Kafasındaki siyah kaskın üzerinde altın harflerle MOLOCH yazılıydı.

"Selamlar!" dedi adam, kaskını çıkarırken. "Sizi ürkütmemişizdir umarım. Saatlerdir buraya doğru yürüyüşünüzü izliyorduk."

Sanırım bu adamdan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

"Bu ne ya? Goldman'la Sachs'ın bebeği olsa buna benzerdi," diye mırıldandı Gorog.

Buna gülebilmeyi isterdim. Gene de Gorog'un mizah yeteneğinin geri döndüğüne memnundum. Benimkini sonsuza dek kaybetmiştim.

Adam yanımıza gelip tokalaşmak için elini uzattı. "Imperium'a hoş geldiniz!" Sesi bana tanıdık gelse de daha önce nereden duyduğumu çıkaramadım. "Adım Moloch. Bu alemde sorumlu Elemental benim." Gökdelenler kentindeki en yüksek gökdelenin ve hayatımda gördüğüm en ürkütücü gülümsemenin sahibi olan adamın, babamla aynı saç kesimine sahip olmasını beklemezdim. Beelzebub adında bir vergi muhasebecisiyle tanışıyorduk sanki. "Sen Simon olmalısın. Gelmeni bekliyordum."

Ne? Gelmemi mi bekliyordu? Elbette daha önce bu türden anlarda yanıldığım olmuştu ama bunun iyiye bir işaret olduğunu sanmıyordum.

“Simon’ın geleceğini biliyor muydun?” diye sordu Gorog, temkinli bir tavırla.

“Eh, umuyordum diyelim. Buzul mağarasına doğru gittiğini duydum ve Imperium da buzul topraklarına en yakın alemdir. Affedersin. Bu arada senin adın neydi?”

“Lancelot,” dedi Gorog, hiç tereddüt etmeden.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Lancelot,” dedi Elemental, gülümseyerek. Ardından bana döndü. “Yaklaşık bir gün önce bir arkadaşın Imperium’dan geçti, Simon. Büyük ihtimalle senin de peşinden geleceğini söyledi.”

Bu haberle öylesine içim rahatlamıştı ki havalanabilirdim. Demek ki Kat hayattaydı ve halen ona yetişme şansına sahiptim. Ama aklıma gelen başka bir düşünceyle omuzlarım çöktü. Bu, Kat’in, peşinden gidebileceğimi tahmin ettiği üçüncü seferdi. Buna gerçekten inansaydı, bir yerde durup beni beklemez miydi?

“Arkadaşının zaman açısından hassas bir görevi var,” dedi Moloch, zihninden geçenleri okumuş gibi. “Etrafı keşfe çıkmak ve saldırıyı planlamak için buzul mağarasına mümkün olduğunca erken ulaşmak istiyor. Sana ve arkadaşına bu gece kalmanız için oda ayarlayacağım ve sabah ilk işim de sizi oraya götürmek olacak.”

“Bir dakika. Arkadaşım, Yaratıcı’ya saldırmayı mı planlıyor?” diye sordum. Durum gerçekten böyleyse bunu ilk kez duyuyordum. “Ve bu senin için dert değil, öyle mi?” Mammon Elemental’i, Yaratıcı’ya saldırmak bir yana, onunla konuşmamı bile istemediğinden Moloch’a bunu sormak zorundaydım.

Aşağıdaki kentten tiz bir alarm sesi yükseldi. Hava saldırısı alarmına benziyordu. Başını sesin geldiği yöne

çeviren Moloch'un alarmin nedenini bilip bilmediğini merak ettim. Alarm başladığı gibi birdenbire kesildiğinde, Moloch da dikkatini yeniden bana verdi. "Arkadaşın tek çözümün Magna'yı öldürmek olduğunu düşünüyor. Yani ona göre, kendi sorunları kadar Otherworld'ün sorunları için de tek çözüm bu. Korkarım bu konuda ben de ona katılıyorum."

Gökdelenlerin ötesindeki arazi boş bir kâğıt kadar beyazdı. Imperium'un bittiği noktada, Gorog'la aşmamız gereken buzul toprakları başlıyordu. Bu toprakları aşmamızın ne kadar süreceğini ya da yolda başımıza neler geleceğini kim bilebilirdi ki? Burada bir şey öğrendiysem, o da Otherworld'ün sürprizlerle dolu olduğuydu.

"Bizi ağırlamayı teklif ettiğin için teşekkür ederim ama bir an önce buzul topraklarındaki yolculuğumuza başlamak istiyorum." Kat'i görmek için on iki saat daha bekleyemezdim. Magna'nın karşısına tek başına çıkmasını da istemiyordum.

"Ben de sizi şu anda oraya götürmek isterdim. Ama kısa süre içinde güneş batacak ve karanlık çöktükten sonra alemimden geçmeniz sizin için güvenli olmayabilir."

Durduğumuz yerden alemin bana huzurluymuş gibi görünüyordu. Imperium'a bakarken, gökdelenlerin tepesindeki NPC işçilerin ortalıktan kaybolduğunu fark ettim. Mesailerini bittiğinde nereye gidiyorlardı ki? "Neden güvenli değilmiş?"

Moloch içini çekti. "Çünkü son zamanlarda Çocuklarla bazı sorunlar yaşıyoruz. Çocuklarla karşılaştınız, değil mi?"

"Evet, bu şansa sahip olduk," dedim.

Moloch'un yüzü tiksinti yüklü bir ifadeyle kırıştı. "O halde onların nasıl iğrenç yaratıklar olduğunu biliyorsunuz. Çocukların asla var olmaması gerekirdi. Magna onları uzun zaman önce yok etmeliydi ama bunu yapacak taşağa sahip değilmiş. Çocuklar, Otherworld'ün kendilerine ait olduğunu düşünüyor ve Imperium da savaşın ön cephelelerinde bulunan bir alem. Onları önce biz yok edemezsek, çok geçmeden Çocuklar bizi yok edecek. Magna dünyaya küsüp mağarasına çekildiği için Çocuklarla kendi başıma ilgilenmek zorundayım."

"Bunlar kimin Çocukları?"

"Sizi temin ederim ki benim değil. Imperium'daki Çocukların büyük kısmı *onun* çocukları. Magna ilk günlerde Otherworld'ün her santiminde bulundu ve DNA'sını kendi yarattığı bütün yaratıklarla karıştırdı. Aptal herif, her şey için çok geç olana dek ne yaptığını bile fark edemedi. Gelin." Moloch, elini Humvee konvoyuna doğru salladı. "Imperium'un Çocuklarıyla tanışmak gibi bir niyetiniz yoksa bir an önce güvenli bir yere gitsek iyi olur. Muhtemelen şu ana dek sizin de öğrendiğiniz gibi, Çocuklar insanlardan çok hoşlanmaz."

Çocuklara ne kadar acırsam acıyayım, neler yapabildiklerini görmüştüm. Bu yüzden Bay Mükemmel'de yatıya kalmak gibi bir isteğim olmamasına rağmen, Gorog'la birlikte başka seçeneğimizin olduğunu sanmıyordum. Hem Moloch'la adamları bizi zorla götürmek isteselerdi bunu yapabilirlerdi. Moloch şu ana dek nazik davranmış ve bu tavrı, bizden bir şey istediğini düşünmeme yol açmıştı. Bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Humvee'lerden birine bindik. Ben Moloch'la arkaya geçtim; Gorog ise boynunu büküp, kırdığı dizlerini göğsüne çekerek öndeki yolcu koltuğuna sıkıştı. Toprak yoldan kente doğru inerken Humvee'nin minik penceresinden dışarıyı izledim. Bir an önce gideceğimiz yere ulaşmak istiyormuş gibi görünen sürücü, engebeli yolda kafası aracın tavanına vurup duran Gorog'dan çıkan sesleri duymazdan gelirken ayağını gaz pedalından bir an olsun çekmiyordu. Sonunda Imperium'un dış kesimlerine ulaştığımızda asfalt yola çıktık. Humvee sınırdaki iki gökdelenin arasından kente girdiği anda batmakta olan güneş yok oldu. Sokak lambaları olmasaydı, Imperium'un kanyonları zifiri karanlık olurdu. Gözlerim yolun ilerisindeki bir gökdelen kaydı. Binanın alt katları yakılıp yıkılmış; bu katlardaki tüm camlar kırılıp sokağa saçılmıştı.

"Bunu Çocuklar mı yaptı?" diye sordum Moloch'a.

"Hayır. Bu yangın Çocuklar oyunumuzu engellemeye başlamadan önce gerçekleşti. Imperium'un kulelerini dikey imparatorluklar olarak düşünebilirsin. Misafirlerin yönetimindeki bu kulelerin her birinde binlerce sakin yaşıyor. Gökdelen sahibi bir misafir ne kadar güçlüyse, elindeki işçi sayısı da aynı ölçüde yüksek olur. Ve ne kadar çok işçisi varsa, binası da o kadar hızlı yükselir. Ama bir imparatorluğu yönetmek sanıldığından çok daha zordur. Mesela bu gördüğün imparatorlukta işçiler ayaklanıp binayı yağmaladılar. Sonra da binanın sahibi olan misafiri çatıdan aşağı attılar. Korkarım bu misafir oyuncu isyanın yaklaştığını önceden göremedi."

Binanın önünden geçerken, yangının dumanıyla karmış camlardan birinde bir yüz belirdi. Parıldayan gü-

müş rengi saçlara sahip, çok güzel bir genç kızdı.

“Hey, bu da kim?” diye sordu Gorog.

Moloch daha iyi bakmak için cama doğru eğildi. Kız camdan geriye çekildi ama bunu zamanında yapamamıştı. “Çocuklardan biri,” dedi Moloch. O anda sürücü, kaskına takılı mikrofona bir şeyler mırıldandı ve önümüzdeki Humvee’lerden biri yolun kenarına çekti.

“Neden durdular? Ne yapacaklar?” diye sordum, aracımız duran Humvee’nin yanından hızla geçerken.

“Senin için önemi var mı?” diye sordu Moloch. “Çocuklara acıyarak zamanını boş yere harcama. Askerlerim ona ne yaparlarsa yapsınlar, seni temin ederim ki o kız ve diğer Çocuklar size çok daha kötüsünü yaptı.”

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, Humvee sert bir şekilde sağa kırarak beton bir rampadan aşağı indi, bir binanın içine girdi ve asansör kapısının önünde durdu. Moloch, Gorog ve ben araçtan indik. Binaya girdiğimiz rampa zırhlı bir kapıyla kapandı. En gerekli personel haricindeki herkes binadan çıkarılmış gibi, içeride tedirgin edici bir sessizlik vardı. Beton zeminde asansöre doğru yürürken ayak seslerimiz duvarlarda yankılanıyordu. Moloch’un yan paneldeki bir tuşa basmasıyla kapıları kayarak açılan asansör sessizce doksan altıncı kata çıkarken hiçbirimiz konuşmadık. Ve kapılar yeniden açıldığında gökyüzüyle çevrelenmiş etkileyici bir çatı katı dairesine adım attık.

Imperium’un ötesindeki buzul topraklarına bakan camlara doğru yürürken bir ziyafet masasının yanından geçtim. Midemin gurultusunu duymazdan geldim çünkü manzara daha çok ilgimi çekiyordu. Artık kentin karan-

lık kanyonlarında olmadığımızdan, gökyüzünde alçalışını sürdüren güneş yeniden karşımdaydı. Buzul topraklarına en yakın olan kuleler ciddi ölçüde hasar almışlardı. Moloch'un kulesi savaş bölgesinin tam ortasında, bütünüyle camdan inşa edilmiş bir binaydı. Burada aşağıya göre daha güvende olduğumuzdan emin değildim.

"Bu, Çocukların işi," dediğini duydum Moloch'un. Masaya dönüp baktığımda, Otherworld'deki tüm türlerin ziyafette yerini aldığını fark ettim. Bufalo etini tanıdım ama diğer yaratıkların çoğu tanınmayacak kadar kızartılmış ya da içleri doldurulmuştu. Moloch masanın ucundaki sandalyeye kuruldu. Gorog, Elemental'in sağındaki sandalyeye oturduğu için sol taraf da bana kaldı. Bize katılan başka biri olmadı. Asansörün önünde bekleyen iki muhafızın haricinde, odada üçümüzden başka kimse yoktu.

Gorog masaya oturur oturmaz önündeki tabakların birinden yağlı bir but alıp, dişleriyle eti kemikten ayırmaya koyuldu. Yemek yemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum ve Moloch da yemeklerle benden daha çok ilgilenmiş gibi görünmüyordu.

"Misafirlerimizle oturup konuşma şansına erişmek çok güzel," dedi Moloch. "Ne kadar zamandır Otherworld'desin?"

"Birkaç gündür," dedim.

"Peki şu ana kadar ki düşüncen nedir?"

Röportaj yapıyordu sanki. Benden almak istediği belli bir cevap olduğunu hissetsem de bunun ne olabileceğinden emin değildim. Sorusunu uzun süre cevaplamadığımdan Moloch cevabı kendisi vermeyi tercih etti.

"Burayı sevmedin, değil mi? Sevmedin, çünkü Other-

world sapıklara ve psikopatlarla hizmet etmesi için deli bir adam tarafından tasarlanmış bir yer. Ama Magna yok edildiğinde her şey değişecek.”

“*Magna* deyip duruyorsun,” dedim. “Ama buradakilerin çoğu ona Yaratıcı diyor.”

“Diğer şeylerin yanı sıra,” dedi Moloch, düz bir sesle. “*Magna* bu dünyayı, kendini zayıflıklarına gönlünce bırakmak için yarattı. Şu anda normal bir insanın burada kalmak istemesi için hiçbir neden olmadığını farkındayım. Ama elbette zaman içinde bu durumu çözeceğiz.”

“Birden çok canın varsa *Otherworld*’ün bazı yerleri eğlenceli,” dedi Gorog, neşesiz bir sesle.

Moloch sırtıttı. “Haklısın, ölüm korkusu burada yaşanan deneyimin keyfini alıp götürebilir. Ama bütün bunlar çok yakında çözülecek. Bu konu üzerine biraz düşünen herkesin söyleyebileceği gibi, kendi misafirlerinizi öldürerek sürdürülebilir bir iş kuramazsınız. Amaç, mümkün olduğunca uzun bir zaman boyunca *Otherworld*’de kalmaları için onlara kendilerini bırakacakları benzersiz deneyimler sunmak olmalı.”

Vizyon sahibi bir CEO gibi görünen ve konuşan bir *Elemental*’le aynı masadaydım. Sanırım artık burada her şeyi görmüştüm. Bu adamın ne kadar çok şey bildiğini ve bunları ona kimin anlattığını merak ediyordum.

Dışarıda gürültülü bir patlama oldu ve pencereler kısa bir süre için aydınlandı.

Gorog elindeki budu düşürdü. “Bu da neydi?” Sandalyesinden kalkıp cama doğru gitti.

“Çocuklardır,” dedi Moloch. “Her zamanki gibi tam zamanında...”

“Siktir!” Bina bir başka şiddetli patlamayla sarsılırken Gorog camdan geriye çekilip bana baktı. “Gelip buna bakmalısın. Bize füze atıyorlar!”

Yerimden kalkıp Gorog’un yanına gittiğim sırada, yakınımızdaki kulelerden birinin üst katları, tepesindeki devasa ekrana isabet eden bir ateş topunun etkisiyle alevler içinde yıkıldı.

Moloch yerinden bile kalkmamıştı. Saldırı onu endişelendirmemiş gibi görünüyordu. “Kafanıza takmayın. Bize zarar veremezler,” dedi. “Bu binayı en iyi mühendislerimiz güçlendirdi. Savunmamızı asla aşamazlar. Sabah buzul mağarasına gitmek için yola çıkacaksınız. Görevinizi başarıyla tamamlayıp Magna’yı öldürebilirseniz, bu saçma savaşa bir son verebiliriz. Çocuklar, Magna’nın koruması olmaksızın çok fazla dayanamaz ve düzen yeniden sağlanır.”

“Çocukların illa yok edilmesi mi gerekiyor?” diye sordum, Busara’nın bana anlattıklarını düşünerek. Yaratıcı yaşamalarına izin vermişti çünkü onların canlı olduklarını biliyordu.

“Elbette!” dedi Moloch. “Onlar sıkıntı kaynağı. Bu aleme yaptıklarına baksanıza! Onlar yüzünden misafirlerimiz buradaki deneyimlerinden keyif alamıyorlar. Magna, misafirlerle Çocukların birlikte var olamayacaklarını bilse de bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Hatta Çocuklardan oluşan bir ordunun buzul topraklarına sığınmasına bile izin verdi. Gün içinde onları bulmak imkânsız. Geceleriyse saklandıkları yerlerden çıkıp Imperium’a saldırıyorlar. Şu anda tam anlamıyla kaos yaşanıyor. Ama Magna öldükten sonra, Çocukların kökü kazınacak ve Mahluklar

da kontrol altına alınacak. İşte o zaman, Otherworld'ü potansiyeli doğrultusunda, olması gerektiği gibi bir yere dönüştüreceğiz."

"Neymiş bu potansiyel?" diye sordum.

"Daha iyi bir gerçeklik. Herkesin kalmak istediği bir yer. Elbette sapkın misafirlerimiz kendi alemlerine sahip olmaya devam edebilir ama Otherworld diğer herkes için de kusursuz bir oyun alanı olabilmeli."

Karşımda oturan bu adam gibi, benim aklımdaki çözüm de netti. Misafirler cennetlerine kavuşacaktı ama bunun için Çocukların ölmesi gerekiyordu.

Gorog'un yüzünün, duyduğu hiçbir şey onun için anlam ifade etmiyormuşçasına buruştuğunu gördüm. "Tamam da herkes sürekli Otherworld'de olmak isterse gerçek dünyada ne olacak?" diye sordu.

Moloch bu soruyu bir kahkahayla geçiştirdi. "Gerçek dünyanın da güneşin etrafında dönmeye devam edeceğini sanıyorum."

"Cidden," dedim. "Gerçek dünya hakkında ne biliyor-sun?" Gerçekten meraka kapılmıştım.

"İnsanların çoğunun sefalet çektiği bir yer olduğunu biliyorum. Otherworld insan ırkına bir kaçış şansı tanı-yacak."

"Yalnızca yüzüne bir vizör takacak ve her şeyi geride bırakacaksın," dedim.

"Aynen," dedi, memnuniyetle.

"Ama bunun için bedenini de geride bırakman gerekiyor. Gerçek bedenlerimizin olduğunu farkındasın, değil mi?"

Moloch omzunu silkti. "Bu sorunların çözümleri bulunabilir."

“Tam olarak nasıl çözümler?” Umarsız tavrı beni sınırlendirmeye başlamıştı. “Şu anda Gorog’un bedeni bir kapsülün içinde. Benimkisiyse terk edilmiş bir binada. Bunlar bana çok iyi çözümler gibi görünmüyor.”

“Bedenlerin depolanmasına yönelik bir talep olursa bunun için bir arz da yaratılacaktır.”

“Tam bir kapitalist gibi konuştun. Bu şekilde mi programlandın?”

“Ben yalnızca gerçekçi biriyim.” Ses tonundan anladığım kadarıyla ev sahibimizin bu konuda söyleyecek başka bir şeyi yoktu. “Şimdi müsaade ederseniz, ilgilenmem gereken bazı işler var. Az sonra bir hizmetçi gelip size odalarınızı gösterecek.”

Gerçeği bilmeseydim, bugüne dek yapılmış en muhteşem yatakta yattığıma yemin edebilirdim. Kendime, bedenimin çıkmış bir fabrikada olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Ama buna tam anlamıyla inandığımı söyleyemezdim.

Cam duvarlardan içeri ay ışığı süzülüyordu. Aşağıdaki kentte kuşatma sona ermişti. Çocuklar sessizleşmiş ve Imperium yeniden huzura kavuşmuştu. Gözlerim kapalı olsa da bu gece uyuyamayacağımı biliyordum. Sabah Kat’i görecektim ve muhtemelen Milo Yolkin’in avatarıyla savaşıyordum. Kendimi, büyük ihtimalle öleceğim gerçeğine hazırlamam gerekiyordu. Ama Kat’i buradan kurtarmanın bir yolunu bulabildiğim sürece gerisi çok da umurumda değildi.

Yüzüme hafif bir esinti vurdu. Ay ışığının önünden bir gölge geçmiş gibi, göz kapaklarımın üzerinde bir ha-

reket sezinledim. Gözlerimi açtığımda birinin tepemde dikildiğini gördüm. Sanırım bana bakan kişi, yanmış binanın camında gördüğüm genç kızdı. Neden bilmiyorum ama hiç korkmamıştım. Aksine, Moloch'un askerlerinden kaçmayı başardığını görmek beni sevindirmişti. Moloch, Çocukların büyük kısmının Yaratıcı'ya ait olduğunu söylemişti. Bu doğruysa, karşımdaki kızın diğer ebeveyninin kim olduğunu merak ettim. Annesinin gökyüzündeki ay olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı. Otherworld'de her şey mümkündü. Kızın ince, kırılgan görümlü bir bedeni vardı. Gümüş rengi saçları ay ışığında parlıyordu. Etten kemikten mi, yoksa ışıktan mı yapıldığına bile karar veremiyordum. Korkmuş ve gerilmiş gibi görünüyordu. Bir parmağını kaldırıp dudaklarının üzerine koyduktan sonra onu takip etmemi işaret etti.

Odamın cam duvarında, içinden geçebileceğimiz büyüklükte, dikdörtgen şeklinde bir kısım kesilip çıkarılmıştı. Gecenin soğuk havasına başımı uzattığımda, dışarıda tahta bir platformun beklediğini gördüm. Platformu tutan halatlar binanın tepesindeki dev vincin kollarına bağlıydı. Kızın arkasından, korkutucu ölçüde dar olan ve hafifçe sallanan platforma çıktığımda halatlardan birine tutunup aşağı bakmamaya çalıştım. Kızın gümüş saçları rüzgarda savruluyordu. Vinç bizi yukarı çekmeye başladı.

Platform, inşaatı henüz tamamlanmamış, binanın tepesine yakın katlardan birinde durdu. Bir asansör kapısı vardı ama sütunlar halen açıktaydı ve katın camları takılmamıştı. Kız, asansörün yanındaki çelikten bir kafesi işaret etti. İlk başta kafes boş gibi görünüyordu. Ama kıza neye bakmam gerektiğini sormak üzereyken,

elik parmaklıkların ardında cıva kütlesi gibi bir gölge-
nin hareket ettiğini fark ettim. Ne olduğunu anlamam
için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Kafesin içinde
kamufraj takımlı biri vardı. Bu, Kat olmalıydı. Beni buz
mağarasında beklemiyordu. Moloch onu esir almıştı.

Kat'e seslenmek için ağzımı açtığım anda, ıslığı andı-
ran bir vınlama ve ardından tok bir darbe sesi duydum.
Bu, hayatımda duyduğum en korkunç sesi, çünkü ne anla-
ma geldiğini çok iyi biliyordum. Arkama dönüp baktığım-
da kızın göğsünün tam ortasına saplanmış oku gördüm.

Platformdan düşecekken kızın elini yakaladım. Bana
sımsıkı tutundu. Hayattaydı ama ölmek üzere olduğu-
nu hissedebiliyordum. Parmakları yavaşça açıldı. Ve eli
elimden kayıp giden kız gecenin karanlığına karıştı. Yere
akılışını duyamadığım için Tanrı'ya şükrettim.

Okun atıldığı yöne döndüm. Kattaki ıplak sütunlar-
dan birinin arkasından elinde bir arbaletle Moloch ıktı.

"Aşağı inmenin zamanı geldi."

Platformdan binaya girdim. "Onu öldürdün."

"Onu?" dedi Moloch, atık kaşlarla. "Aptal olma. O bir
insan değildi. Yalnızca sistemde bir hata, kötü yazılmış
bir koddu."

Bu doğru değildi. Gümüş saçlı kızın benim kadar ger-
çek olduğuna yemin edebilirdim. Beni Kat'e götürmek için
hayatını tehlikeye atmış ve hiç tanımadığı birine yardım
ederken ölmüştü. Bundan daha gerçek biri olabilir miydi?

Henüz yaşadığım şoktan kurtulamamışken, Moloch
elindeki arbaletle asansöre binmemi işaret etti. İkimizin
de konuşmadığı birkaç saniyelik asansör yolculuğunun
ardından kapılar açıldı ve doksan altıncı katın zemininde

üst üste yığılmış ölü NPC askerleriyle karşılaştım. Her yer kana bulanmıştı. Ben bu manzarayı anlamlandırmaya çalışırken, iki devasa, dövme kol Moloch'u asansörden dışarı çekti. Bu, Gorog'du; arbalet yere düşerken Moloch'un kafasını tuttu. Elemental'in boynunun kırıldığını duydum. Ve avatar cansız bir halde yere yığıldı.

"Selam, Simon," dedi Gorog, kocaman bir gülümsemeyle.

O anda tuhaf bir ışık çakması oldu. Gözlerim yerdeki Moloch'a kaydıığında kırık boynunun düzeldiğini gördüm. Ve sapasağlam bir halde yeniden ayağa kalktı. Bunu anlamalıydım. Moloch, oyunun parçası olan bir Elemental değildi. Gerçek dünyadaki biri, VR başlıklı bir oyuncu kontrol ediyordu onu.

Doksan altıncı kata bir düzine silahlı NPC asker girdiğinde halen gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Gorog!" diye bağırsam da bir şey yapmak için artık çok geçti. NPC askerler etrafını sardığında Gorog kendini onlardan kurtarmaya çalışmadı. Birazcık olsun korkmuş gibi bile görünmüyordu.

"Bu iş artık sende, Simon," dedi. "Seçilmiş kişi olduğunu unutma."

"Lanet olası dev halledin," diye emretti Moloch, askerlerine.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Gorog!"

Gorog'dan yanıt gelmedi. Askerlerden biri elindeki mızrağı dev arkadaşımın kaburgalarının arasına sapladı.

Bedeni yere yıkıldı.

Gorog öldü.

MÜHENDİSLER

Gözlerimi açtığımda bir hasta transfer minibüsünün arkasında olduğumu gördüm. Vizörümle diskim çıkarılmıştı. Göğsümle bacaklarımdan geçen kayışlarla bir sedyeye bağlanmıştım. Ellerim de bileklerimi kesen bir kablo bağıyla kelepçelenmişti. Minibüsün arkasında benden başka kimse yoktu. Öfkeyle dişlerimi sıkıp gözlerimi tavana diktim. Gorog'un ölümünden sorumlu olan kişiyi bulduğumda onu paramparça edecektim.

Minibüsün geri geri gittiğini hissettim. Aracın kontağı kapatıldı ve arka kapılar açıldı. Sürücü sedyemi dışarı çektiğinde Şirket'in kliniğine geldiğimizi anladım.

"Gidebilirsin, bundan sonrasında ben ilgilenirim," dedi biri, sürücüye. Ve tepemde bir yüz belirdi. Bu, Martin'di.

"Selam. Otherworld'de yaşananlar için üzgünüm. Bedeninin nerede olduğunu bulmaya çalışırken seni meşgul

etmemiz gerekiyordu. Bu arada, bedenini bu kadar açıkta bir yerde bırakman zekice bir fikirmiş. Kimsenin aklına fabrikaya bakmak gelmemişti.”

Ben moronun tekiydim. Bedenimin fabrikada olduğunu Moloch’a kendi ağzımla söylemiştim.

“Moloch sen misin?” diye sordum.

“Bazen. Dün gece Todd’du. İkimizden birinin Otherworld’de olmadığı zamanlardaysa yerimizi bir NPC devralıyor. Test devam ederken işlevselliği sürdürmemiz gerek.”

“Gorog’u öldürdünüz.”

“Evet,” dedi Martin, sedyemi uzun koridorda itmeye başladığında. “Aslında bu planımızın bir parçası değildi ama Todd’un boynunu kırdığında başka seçeneğimiz kalmadı.”

“Todd VR başlıklıydı! Ölmesi mümkün değildi! Gorog ise disk takıyordu. Todd, bunu bilmesine rağmen onu öldürdü!”

“Haklısın, devin öldürülmesi bir hataydı. Ama Todd da bunu isteyerek yapmadı; Imperium’da Çocuklarla girdiği kıran kırana mücadelelerde bu türden ölüm emirleri düşünmeden ağzından çıkabiliyor. Ama iyi haberlerim var! Gorog dediğin arkadaşın Otherworld’de ölmesine rağmen gerçek dünyada ölmedi! Çocuk yaşıyor! Bu gelişmeyle diskin testinde devasa bir adım attık ve bu adımı atmamıza senin arkadaşın yardımcı oldu.”

Yaşadığım iç rahatlamasına sayısız başka duygu da karışmıştı ve bunların en güçlüsü dehşetti. “Şimdi de onu doğrıyacak mısınız?”

“Ne?” Martin gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

“Neden böyle bir şey yapalım ki?”

“Beynini incelemek için. Laboratuvarınızı gördüm. İnsanlara ne yaptığınızı gördüm.”

“Elbette ama bunu ölü insanlara yapıyoruz. Canlı insanları kesip biçmiyoruz. Sen bizim canavar olduğumuzu falan mı sanıyorsun? Arkadaşını bilgisayarlı tomografi testlerinden geçireceğiz, o kadar.”

“Selam, Martin,” dedi tanıdık bir ses.

“Selam, Angela. Patron için bir teslimatım var.”

“Harikulade,” dedi robot. “GPS’ine göre, şu anda patron da kliniğe geliyor. Tahmini varış süresi on yedi dakika.”

Müthiş. Milo da geliyordu işte. Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

“Teşekkürler, Angela. Şimdi benim için iki numaralı kapıyı açmaya ne dersin?”

“Zevkle.” Angela’nın şuh ses tonu bunun kendisi için adeta fiziksel bir zevk olacağını söylüyordu. Bu robotu yaratan abazan mühendis, kliniğin arka kapısına seks sembolü bir sekreter koymanın çok eğlenceli bir fikir olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Martin sedyemi asansöre sokup bedenlerin tutulduğu kapsül labirentine indirdikten sonra, ıslık çalarak bir odaya doğru itmeye başladı.

“Vay!” diye seslendiğini duydum birinin. “Otherworld’ün kurtarıcısı olan seçilmiş kişi değil mi bu yahu?” Bu Todd’du.

Martin içini çekti. “Haydi ama! Puştluk yapma!” Beni sedyeye bağlayan kayışları çözdükten sonra doğrulma-yardımcı oldu. Moloch’un Imperium’daki kulesinden

alınan video kaydının oynadığı bilgisayar ekranı haricinde, sıradan bir ofise girmiştik. Ekranı baktığımda, Imperium'un ötesindeki buzul topraklarında bir hareketlilik olduğunu fark ettim.

"İkiniz de götsünüz, bunu biliyorsunuz değil mi?" dedim, Martin bir çekmecedan çıkardığı X-Acto marka bıçakla bileklerimdeki kablo bağını kesmek için üzerime eğildiğinde.

"Belki de ellerini bağlı tutsak daha iyi olur," dedi Todd. "Bu küçük piç biraz sinirli görünüyor."

"Evet, haklısın." Martin kablo bağını kesmeden doğrulup temkinli bir şekilde geriye çekilmişti.

Bu sırada Todd, kendisi için tehdit oluşturmadığımdan emin olduktan sonra yakınımdaki bir masanın üzerine oturdu. "Demek ikimiz de götüz, öyle mi?" Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklarımla dağıtmak için çok şey verirdim. "Birkaç yıl içinde bunu Nobel komitesine de söyleyebilirsin. Bu arada, duyduğuma göre Watson'la Crick' de götmüş."

"Watson'la Crick hiç kimseyi öldürmedi," dedim.

"Sen öyle san," dedi Todd. "Bence Watson sokaktan topladığı birkaç evsiz serseri üzerinde deneyler yapmış birine benziyor. Sen ne dersin, Martin?" Buna gülmesini bekliyormuş gibi meslektaşına baktı.

"Ah, lütfen kapa çeneni," dedi Martin. "Bizler kötü insanlar değiliz, Simon." Buna gerçekten inanmak istediğini hissettim.

"Ölümcül sonuçları olabileceğini bildiğiniz çalıntı bir

* James Watson ve Francis Crick. 1953 yılında DNA'nın yapısını keşfeden bilim insanları. (ç.n.)

teknolojiyi test etmeleri için insanları kandırıyorsunuz. Kötü insanlar değilseniz, nesiniz?"

"Orada dur bakalım! Teknolojiyi çaldığımızı mı sanıyorsun?" dedi Todd, söylediğim şey onu çok gücendirmiş gibi. "Biz bu teknolojiyi geliştiren ekibin parçasıydık! Hayatlarımızın üç yılını diske verdik."

"Ve disk kısa süre sonra tehlikeli olmaktan çıkacak," diye ekledi Martin. "Şu anda dev avatarlı çocuğa ne olduğunu analiz ediyoruz. Onun nasıl hayatta kaldığını anlayabilirsek, diskteki hataları da çözebiliriz."

"Bunun için artık çok geç. Şu ana dek ölen insanlar oldu. Dört çocuklu bir anneyi öldürdünüz!"

Martin sarsılmıştı. Dünyanın en iyi aktörü değilse gerçekten içten görünüyordu. "Sanırım Carole Elliot'tan bahsediyorsun. Evet, bunun trajik bir durum olduğunu kabul ediyorum. Ama Carole boş yere ölmedi. Ayrıca yaşadığı araba kazasının ardından bedeni onarılamaz hale gelmişti. Ne olursa olsun klinikten çıkamayacaktı. Bak, birkaç insan hayatını kaybetti ama onlar sayesinde, insanlık ileri doğru devasa bir adım atmanın eşiğine geldi." Martin'in bu düşünceye körü körüne inandığı belliydi.

"Onlar *hayatlarını kaybetmedi*, psikopat herif! *Kurban edildiler*. Aradaki farkı göremiyor musun?"

"Biliyor musun?" diye araya girdi Todd, sinirli bir sesle. "Bu her şeye tepeden bakan tavrından sıkılmaya başladım. Hayatlarını sebze olarak geçirecek insanlara geleceği şekillendirecek bir teknolojinin öncüleri olma şansını verdik."

"Onların fedakarlıkları hayatı insanlık için çok daha iyi bir hale getirecek," diye ekledi Martin.

“İnsanların hayatları Otherworld sayesinde mi daha iyi olacak? Siz şaka mı yapıyorsunuz?”

“Otherworld mı? Bunun yalnızca Otherworld’le ilgili olduğunu mu sanıyorsun?” Martin, kafa karışıklığının nedenini en sonunda anlamış ve bu yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırabilirmiş gibi rahat bir kahkaha attı. “Diskin beta testi için bir yazılıma ihtiyacımız vardı ve Otherworld da elimizin altındaydı. Ama Otherworld yalnızca başlangıç. Geliştirdiğimiz bu teknolojinin neler yapabileceğine dair fikrin var mı? Bu sayede dünyanın dört bir yanındaki insanları eğiteceğiz. Çok yakında, Hindistan’ın kırsal kesimindeki yoksul bir çocuk kafatasına bir disk taktığı anda Harvard profesörlerinin derslerine girebilecek.”

“Harvard’ın Hintli yoksul çocuklara bedava ders vereceğini mi sanıyorsun?” diye mırıldandı Todd.

“Her neyse.” Martin, Todd’la bu konuda daha önce defalarca tartışmışlar gibi gözlerini devirdi. “O halde huzurevlerindeki ihtiyarları düşün. Bir diskle son yıllarını dünyayı gezerek ya da...”

“Genç fıstıklarla seks yaparak geçirebilirler,” diye tamamladı Todd.

“Lanet olsun, konuşmama müsaade edecek misin?” dedi Martin, neredeyse bağırarak. Cinayete meyilli ihtiyar bir çift gibi davranıyorlardı.

“Ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?” diye sordu Martin, bana bakarak. “Disk dünyanın her yerindeki insanlar için oyunun koşullarını eşitleyecek. Herkesin eğitime, arkadaşlığa ve sekse erişimi olacak. Tek bir kuruş harcamadan dünyayı gezebileceksin. Hayatta bir şeyler

yapabilmek için illa zengin, güzel ya da şanslı doğman gerekmeyecek. Sana tek gereken disk olacak.”

Martin’e, dünyayı kurtarmak için kaç insanı öldürmeyi planladığını sormak isterdim ama bu konuda onu biraz daha dinleyeme katlanamazdım. “Milo nerede?” diye sordum. “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Milo mu?” dedi Martin, tanımadığı birinden bahsetmişim gibi.

“Evet, *patronun*. On yedi dakika içinde burada olması gerekmiyor muydu?”

Todd kahkahayı koyverdi. “Milo zaten burada, dostum.”

“Nerede? Gidip getirin onu.”

Martin’in yüzünde gergin bir ifade belirdi. “Haydi,” dedi, sedyeden kalkmama yardımcı olmak için dirseklerimden birini tutarak. “Patron seni görmeye gelmeden önce sana etrafı gezmeye ne dersin?”

“Sağ ol. Ama söylediğim gibi, daha önce burada bulundum.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Todd, pis bir sırıtışla. “Senin yüzünden bir sürü insan kovuldu.”

Don’u, Nathaniel’i ve klinikten kaçmama yardımcı olan hemşireyi düşündüğümde birdenbire kusmak istedim. Muhtemelen üçünün de öldürülmesine neden olmuş-tum. Martin’le Todd’un kaç insan öldürdüğünü Tanrı bilirdi ama benim ellerimde de üç insanın kanı vardı.

“Kovuldular mı?” dedim. “Buradan kovulduktan sonra Costco’da çalışmaya başladıklarını mı sanıyorsunuz?”

“Sen ne demek istiyorsun?” dedi Todd.

“Hey,” diye araya girdi Martin, teskin edici bir sesle.

Ardından, zihinsel rahatsızlıkları olan bir hastaymışım gibi gülümseyerek bana baktı. “O insanlara hiçbir şey olmadı. Artık burada çalışmıyorlar, o kadar.”

Sanırım Martin söylediği her şeye gerçekten inanıyordu. Parçası olduğu operasyonun şeytani hiçbir tarafı olmadığına kendini ikna ettiği belliydi. Ona göre, dünyayı kurtarmak için sebzelerden faydalanan bilim insanlarından başka bir şey değildiler.

“Baksana,” dedi Martin. “Seni arkadaşlarının yanına götürmeme ne dersin? Onlarla nasıl ilgilendiğimizi kendin görebilirsin.”

Kat'i görmenin düşüncesiyle midemde kelebekler havalandı. Martin karşı koyamayacağım bir teklifte bulunmuştu. Mahkeme salonuna götürülen bir hükümlü gibi, bağlı ellerimle Martin'in peşinden gittim, ofisten çıkıp yakındaki bir başka odaya geçtim. Odanın karşı ucundaki hastane yatağında yatan kişi Kat değil, siyah bir çocuktü. Bedeninden çıkan borular ve hayati organlarını takip eden makineler vardı. Ama yüzünde vizör yoktu. İlk başta Martin'in beni neden bu odaya getirdiğini anlamadım ama çocuğa biraz bakınca...

“Bu Gorog,” dedim.

“Kim?” dedi Martin. “Ah, doğru ya. Avatarına verdiği ad buydu, değil mi? Gerçek adı Declan. Bir sabah bisikletiyle okula giderken bir arabanın altında kalmış. Hastane masrafları ailesini iflasa sürüklediğinden, Şirket yardımcı olmak için girişimde bulundu.”

“Bana on dört yaşında olduğunu söylemişti.” Yataktaki minicik beden on dört yaşında bir çocuğa ait olması imkansızdı. Çok daha küçük görünüyordu.

Martin boğazını temizledi. “On üç yaşında olduğunu sanıyorum.”

“Piç herifler! Deneylerinizi on üç yaşındaki çocuklar üzerinde mi yapıyorsunuz?”

“Pardon. Onu görmenin seni memnun edeceğini düşünmüştüm,” dedi Martin, sinirlenerek. “Durumu iyi. Sağlığını dikkatli bir şekilde takip ediyoruz. Bir daha Otherworld’e dönmeyecek ve burada kendisine çok iyi bakılacak. Declan, diskteki hataların çözümünde kilit öneme sahip.”

Elimi içe doğru büküp parmağımın ucunu bileklerimdeki kablo bağının üzerinden geçirdim. Bu bağdan kurtulabilseydim şu anda Martin’i çıplak ellerimle öldürebilirdim.

“Katherine’i görmek ister misin?”

“Evet,” dedim, boğuk bir sesle.

Declan’ın odasından çıkıp kapsüllerin arasında yürümeye başladık. Kliniğin içindeki inşaat hız kesmeden sürüyordu. Buraya geldiğim ilk seferden bugüne labirent iki kat büyümüştü. Ve kapsüllerin büyük kısmı doluydu. Şu tuhaf, turuncu ışıqla aydınlanmış yüzlerce altıgen camla çevriliydi etrafım.

“Katherine’inkisi bu,” dedi, bir kapsülün önünde duran Martin.

Burnumu kapsülün camına dayadım. “Bu kapsül boş. Kat nerede?”

“Katherine şu anda ziyaretçi odalarının birinde. Yanında biri var. Ziyaretçisi gittiği anda seni ona götüreceğim. Ama esasen onunla yüz yüze görüşmeyi tercih edeceğini düşündüm. Bu yüzden Todd’dan, senin Other-

world avatarını Katherine'in kafesine koymasını istedim. Patronla konuştuktan sonra bir disk takıp Otherworld'de onu görebilirsin."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü ben kötü biri değilim, Simon. Ayrıca siz ikiniz birbirinize yakışıyorsunuz."

Beton zeminde dönen tekerlek seslerini duyduk. Biri bulunduğumuz yöne doğru bir sedye getiriyordu. "Bu gelen en son hastamız," dedi Martin. "Onunla tanışmak ister misin?"

Başımı salladım ama Martin tereddütte kalmıştı. "Baksana," dedi, bileklerimdeki kablo bağını işaret ederek. "Personelin seni bu halde görmemesi daha iyi olur. Uslu duracağına söz verirsen ellerini çeceğim."

"Ya böyle bir söz vermezsem?"

İnatçı bir anaokulu çocuğuymuşum gibi kaşlarını kaldırıp başını hafifçe yana eğdi. "Uslu durmazsan, Katherine Foley'i bir daha asla göremezsin. Ne burada ne de Otherworld'de. Anlıyor musun?"

Bir kez daha başımı sallasam da duruma göre hareket edeceğimi biliyordum. Martin kablo bağını kesmek için uzandığında yumruklarımı sıkmış olduğumu fark edip parmaklarımı açtım. O anda, sedyeyle birlikte bir hemşire köşeyi döndü. Klinikten kaçmama yardım eden kadın değildi bu. Ona ne olduğunu Tanrı bilirdi. Hemşireyle gözlerimiz kenetlendi. Beni daha önce hiç görmediği belliydi. Gözlerim sedyedeki bedene kaydı. Bu, Marlow Holm'dü.

"Siktir," diye mırıldandım. Marlow'un bedeni mosmordu.

"Biliyorum," dedi Martin, yüzünü buruşturarak. "Ço-

cuğun durumu çok kötü. Bu sabah annesiyle birlikte bir trafik kazası geçirdi. Korkunç bir trajedi. Annesi Şirket için çalışıyordu. Çok iyi bir bilim insanı olduğunu söylüyorlar.”

“Annesi öldü mü?” Marlow’un tahmin ettiği gibi olmuştu her şey. Şirket bunu da yapmıştı işte.

“Madeline Holm’ü tanıyor muydun?” Bir kokteylde havadan sudan konuşuyorduk sanki.

“Oğluyla aynı okula gidiyordum.”

“Tabii ya! Bunu nasıl unuturum! Evet, maalesef annesi öldü. Ama oğlu kazadan canlı kurtuldu. Marlow, Şirket ailesinin bir üyesi ve beta testimizin de bir parçası olacak. Bu projeye nasıl tutkuyla inandığımızı sen de görebilirsin. Marlow’u bize getiren trajik bir kazaydı. Hiç kimse on yedi yaşında bitkisel hayata giren çocuklar görmekten hoşlanmaz. Ama Marlow bizim gözetimimiz altındayken ölürse, bir kahraman olarak öleceğine emin olabilirsin. Hayatını boş yere kaybetmiş olmayacak.”

Martin’in boncuk gibi gözlerinin içine baktım. “Bırak palavrayı,” dedim, elimden geldiğince sakın bir sesle. “Marlow’un trafik kazasına kurban gitmediğini ikimiz de biliyoruz. Bunu Şirket yaptı.”

Hemşirenin soluğunu tuttuğunu duydum. Martin de yumruklarımı kaldırmışım gibi irkilerek geriye çekildi. “Bize müsaade eder misin?” dedi hemşireye. Kadın, hızla üzerine gelen kamyonun farlarına kilitlenen bir geyik gibi donakalmıştı. “Lütfen!” dedi Martin. Kendini toparlayan kadın hızlı adımlarla uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı.

Martin yeniden bana döndüğünde yüzündeki cana yakın ifadenin silindiğini gördüm. “Uslu duracağını sanı-

yordum,” dedi, sıkıldığı dişlerinin arasından.

Nasıl uslu durulacağını hayatım boyunca öğrenememiştim. Ağzımı kapalı tutmalıydım ama Martin’in kendini bir katil olmadığına inandırmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. “Marlow, az kalsın Kat’in canını da alacak olan *kazanın* yaşandığı gün o fabrikadaydı. Aslında Marlow’un oradan canlı kurtulmaması gerekiyordu ama bir şekilde ölmedi. Bu yüzden Şirket’in bir başka *kaza* planlaması gerekti.”

“Biliyor musun? Todd haklıymış. Sen piçin tekisin! Ben sana burada ne yaptığımızı açıklamaya çalışırken, senin aklında yalnızca aptalca komplo teorileri...”

“Bu bir teori değil. Marlow’un başına gelen kaza değildi. Ve şu anda da komada değil.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Martin, kaşlarını çatarak.

Martin beni durdurmaya fırsat bulamadan, sedyeye gidip Marlow’un kolundaki serum iğnesini çıkardım. Ardından yüzündeki vizörü çektim. Marlow’un gözleri kocaman açılmıştı ve dehşet içinde olduğu belliydi.

“Sen delirdin mi?” diye fısıldadı Martin, öfkeyle. “Hemşire!” diye seslendi. “Hemşire, hemen buraya geri gel. Hastamızla ilgili...”

Martin sustu. O da benim gördüğüm şeye bakıyordu. Marlow’un dudakları kıpırdıyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Martin.

“Şu anda Tanrı’yla konuşmak istediğine emin misin? Çünkü onun da burada yaptıklarınızdan hiç memnun olmadığını sanıyorum. Sana gerçeğin ne olduğunu söyleyeyim Martin: Kapsüllere soktuğunuz bu insanlar *sebze* değil. Ağır yaralanmış olabilirler ama kilitlenme sendro-

mu ya da o türden bir durumda değiller. Bu serumların içinde onları koma halinde tutan ilaçlar var. Belki bu insanlardan bazıları gerçekten kaza geçirdi ama Şirket böyle istediği için burada olan, benimle yaşıt en azından dört çocuk tanıyorum.”

Martin gözlerini ovuşturdu. Söylediklerimin onu gerçekten şaşırtıp şaşırtmadığını merak ettim. İçini çekerek, ince serum borusunun ucunda sallanan iğneyi alıp Marlow’un göğsünün üzerine koydu ve bana baktı.

“Biliyorum,” dedi. Sesindeki öfke yok olmuştu. Mağlup olmuş gibiydi. “Bunu bilmemek için çok şey verirdim ama biliyorum.”

Marlow’un dudakları hareketsiz kalmıştı. Açık ağzının ucundan biraz salya süzüldü. Martin elimdeki vizörü alıp Marlow’un yüzüne geri koydu.

“Böyle bir şey yapmalarına nasıl ses çıkarmazsın?” diye sordum.

“Sen genç ve idealist birisin, Simon. Biraz daha yaşlandığında hayatta kolay tercihlerin olmadığını anlayacaksın. Bunu yapmalarına ses çıkarmadım çünkü bu teknolojinin milyarlarca insanın hayatını daha iyiye götüreceğine gerçekten inanıyorum. Yerimde olsan sen ne yapardın? Dünyayı daha iyi bir yere dönüştüreceğini bilseydin, birkaç insanın ölmesine izin verir miydin?”

“Burada yaptığınız şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Dünyayı mı geliştiriyorsunuz?”

“Hemşire!” diye seslendi Martin bir kez daha. Bu defa bize doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Ona söylemek istediğim birkaç şey daha vardı ama Martin beni durdurdu. “Hemşirenin önünde ağzından çıkana dikkat et.

Vicdanımda benim yüzümden ölen insanların yükünü taşımanın ne demek olduğunu biliyorum. Bir şekilde bununla yaşamayı öğrendim. Ya sen, bunu yapabileceğine inanıyor musun?”

Buna verecek cevabım olmadığından sustum.

“Gel,” dedi Martin, hemşire yanımıza döndüğünde. Olan oldu artık dermiş gibi bana gülümsedi. “Gidip kız arkadaşını görelim. Ama uslu duracaksın, tamam mı? Bundan sonra serum çıkarmak yok.”

Ağzımı kapalı tutup başımı salladım.

“Aferin.”

Ziyaretçi odalarına gitmek için labirentten ayrıldık. Merdivenden çıkarken arkama baktım. Hemşirenin, yeni kapsülünde Marlow’u hayatta tutacak kablolarla boruları takmasını izledim. Bu esnada Martin beni sabırla bekledi. Kendimi hazır hissettiğimde, bir kez daha Martin’in peşinden yürümeye başladım. Koridorun en sonundaki ziyaretçi odasının önünde durduk. Kapının yanındaki biyometrik tarayıcının üzerinde yeşil bir ışık yanıp sönüyordu.

“Kat bizi görmeye hazır,” dedi Martin.

“Üvey babasının gittiğine emin misin?” Şu anda bile o adamlarla yan yana gelmek istemiyordum.

Sorumu garipsemiş gibi tuhaf bir bakış attı. “Wayne Gibson’dan mı bahsediyorsun?”

“Kat’in ziyaretçisi olduğunu söyledin. Bu ziyaretçi üvey babasından başka kim olabilir ki?” Annesi tımarhaneye kapatılmıştı ve Kat’in başka akrabası yoktu. “Kliniğe ilk gelişimde Wayne Gibson’ın burada olduğunu görmüştüm.”

“Gördüğüne eminim,” dedi Martin, moronun teki oldu-

ğumu düşünüyormuş gibi bir ses tonuyla. “Çünkü o burada çalışıyor.”

Bu doğru olamazdı. “Ne?”

Martin homurtuyla güldü. “Ben de senin her şeyi çözdüğünü sanmıştım, akıllı çocuk. Bu kliniğin başında Wayne Gibson var. Kendisi bizim patronumuz.”

“Peki Milo?” Zihnim karmakarışık olmuştu.

“Milo uzun bir izne çıktı.”

Martin avcunu tarayıcının ekranına koydu ve önümüzdeki kapı açıldı. Burası daha önce bulunduğum ziyaretçi odası olmalıydı. Banyo kapısına, üzerinde HİZMET DIŞIDIR yazan bir tabela asılmıştı. Gözlerim, çekmecelelerinden biri açık olan dolaba kaydı. Martin de çekmecenin neden açık olduğunu merak etmiş gibiydi, yakından bakmak için dolaba doğru gitti.

Kat yataktaydı. Hemen yanına gidip elini tuttum ve yüzümü saçlarının içine gömdüm. Gerçek dünyada onu son kez canlı görüyor olabilirdim. Martin, Otherworld’de Kat’le beni yan yana getirmeye söz vermişti ama patronunun buna izin vereceğinden şüpheliydim.

Patron. Wayne Gibson. Koduğumun Wayne Gibson’ı. Bu adamla ilgili öğrendiğim son şeyi halen tam anlamıyla kavrayabilmiş değildim. Martin’in benimle dalga geçmiş olabileceğini bile düşünüyordum. Ama bunu bir kez daha düşündüğümde, o kadar da mantıksız olmadığını fark ettim. Kat’le annesiyle evlenmeden önce mi, yoksa daha sonraları mı ilgilenmeye başlamıştı? Gerçekten öğrenmek istediğim şey buydu. Onu şimdi görmek istedim. Hatta Kat’in ön verandasında onunla konuştuğum ilk güne dönmek istedim. Wayne Gibson’a, Ragnar’ı ve

Nastrond'daki kana susamış bütün psikopatları şoka sokacak şeyler yapabilirdim. Onu yavaş yavaş parçalara ayırıp...

"Simon?" dedi Martin. O da yatağın diğer yanına gelmişti.

Başımı kaldırıp ona baktığımda irkildiğini görmek beni memnun etti. Demek ki içimden taşmak üzere olan yakıcı öfke yüzüme de vurmuştu. Bunu Kat'e Martin yapmıştı ve Wayne'le işim bittikten sonra sıra ona gelecekti.

"Veda zamanı geldi," dedi Martin. "Gitmemiz gerekiyor."

"Hayır. Onu bırakmayacağım."

Martin gözlerini devirdi. "İlla güvenliği mi çağıracağım?"

"Gidip çağırabilirsin. Bu odaya giren herkesi öldürürüm."

"Elbette öldürürsün," dedi Martin, sırtarak. Benimle istediği kadar dalga geçebilirdi. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Otherworld bu açıdan beni çok iyi eğitmişti.

Kolunu kaldırıp bileğine takılı minik cihazı dudaklarına yaklaştırdı. Hayır. Martin kimseye haber veremeyecekti. Cesedini bulduklarında, o cihazın takılı olduğu koluna ne olduğunu merak edeceklerdi. Gözleri bana döndüğü anda yatağın üzerinden uzanıp boğazını yakaladım. Ama boğazını doğru düzgün sıkamadan gözleri titreşerek kapandı ve hareketsiz kaldı. Bedeninin ağırlığı bende kaldı. Onu tutamadım. Parmaklarımın arasından kayıp yere yıkıldı.

Yatağın karşı tarafına geçerken, birkaç büyülü saniye boyunca insanüstü güçlere sahip olduğumu düşündüm.

Ve yatağın altından çıkan kızı gördüğümde donakaldım. Kızın dudaklarında hınzır bir gülümseme ve elinde bir şırınga vardı. Süper kahramanlık kariyerim çok kısa sürmüştü.

“Busara? Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Risk alıyorum,” dedi heyecanlı bir sesle. “Okuldaki dolabından Marlow’un projektörünü aldım ama fabrikaya döndüğümde bedenim orada değildi. Fabrikada değilsen klinikte olabileceğini düşündüm. Ben de Kat’i ziyaret etmek için randevu aldım.” Kapsül labirentine giden koridora açılan çelik kapıyı gösterdi. “Seni bulmak için oraya gidecektim ama sen buraya gelip beni bu zahmetten kurtardın.”

Yere serili Martin’e baktım. “Sen onu nasıl...”

“Çekmecede bir şırınga bulup içine Kat’in serumunu doldurdum. Martin’e kendi ilacından tattırmak iyi bir fikirmiş gibi geldi. Akıllıca, ha?”

Ona Martin dediğini fark ettim. “Adını nereden biliyorsun?” diye sordum, ayağımla mühendisi dürterek. Sesim şüpheli çıkmış olmalıydı ve bunun nedeni şüphe duymamdı. Güvenimi kazanmak için Busara’nın çok şey yapması gerekiyordu.

“Tanrım! Simon, bu adamın babam için çalıştığını unuttun mu? Onlardan biri olduğumu düşünmekten vazgeçip bana bir şans verir misin artık?”

Ona şans verecektim ama bunun tek nedeni başka seçeneğimin olmamasıydı.

“Bütün bunlar için yeterince güçlü olduğuna emin misin?” diye sordum. “Demek istediğim, kalbin...”

“Tek bildiğim, kalbimin atmaya devam ettiği. Ve bir

an önce buradan çıkmamız gerektiği. Martin'in uzun süre baygın kalacağını sanmıyorum. Arabam otoparkta."

"Peki Kat ne olacak? Onu da yanımıza almalıyız. Ve Gorog..."

Busara'nın yüzündeki gülümseme silindi. "Simon..." Bana bunun imkânsız olduğunu söyleyecekti.

"Kat'i almadan buradan ayrılmayacağım. Onu kapsül-lerden birine geri koymalarına izin vermeyeceğim."

"Kat'in Otherworld'den çıkarılmak istediğine emin misin?" diye sordu Busara. "Orada kendi görevinin peşinde olduğu belli. Sence bu görevin yarıda kalmasını ister mi? Belki de diskini çıkarmadan önce bunu ona sormalısın."

"Kat'in ne istediği umurumda değil, tamam mı? Onun ölmesine izin vermeyeceğim!"

"Sakin ol, Simon. Sen özgür olduğun sürece Kat ölme-yecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü disk hakkında çok fazla şey biliyorsun. Şirket, sorunlara neden olmadan önce seni bulmak isteyecektir. Seni bulmaları için kullanacakları yem de elbette Kat olacak. O burada olduğu sürece, senin de eninde sonunda kliniğe geleceğini düşünecekler."

Busara'nın haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Gerçekten de şu anda Kat'i korumanın en iyi yolu onu burada bırakmaktı. Ama hâlâ buna izin veremeyeceğimi hissediyordum.

"Buradan çıkmanı istiyorum," diye devam etti Busara. "Böylelikle, Otherworld'e geri dönüp Kat'i çıkıştan geçirebilirsin. Sonra da projelerle ne yapacağımıza karar verimiz."

“Otherworld’e dönemem. Diskim ve vizörüm yok. Şirket bedenimi fabrikada bulduğunda teçhizatıma el koydu.”

Busara ceketinin cebinden epey kullanıldığı belli olan bir vizörle disk çıkardı. “Bunları kullan. Elimde yalnızca bunlar kaldı. İyi görünmüyor olabilirler ama çalıştıklarını biliyorum. Yalnız bu disk benimkine bağlı değil, Simon. Yani Otherworld’ün neresinde olduğunu bilemeyeceğim için orada sana yardımcı olamam. Şimdi buradan çık ve bedenini saklayacak güvenli bir yer bul.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum. Martin’i tuvalete taşımama yardım et. Oraya kimse girmez. Tuvalet günlerdir kullanım dışı. Onu bağlayacağız. Ardından arabana gidip benden gelecek işareti bekle. Bu işaret gelene dek sakın otoparktan ayrılma.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Busara. “Nereye gideceksin?”

“Hiçbir yere.” Busara, Kat’in yatağının altına sığabilirse, ben de sığabilirdim. “Burada kalacağım.”

ÇOCUKLAR

“Simon.”

Fısıltı yukarıdan gelmişti. Bu sesi her yerde tanırdım.

Gözlerim halen kapalıydı ama olmam gereken yerde olduğumu biliyordum. Dudaklarıma dokunan dudakları hissettiğimde, uzanıp bu dudakların sahibi olan kızı buldum. Parmaklarımanın altındaki beden yumuşak ve sıcaktı. Tenime bir elektrik akımı yayıldı. Her hücrem titriyordu. Belki bunların hiçbirisi gerçek değildi ama kendimi hiçbir zaman bu kadar canlı hissetmemiştim.

“Kat.” Başım kucağındaydı. Saçları yüzüme yayılmıştı. Dudaklarımız bir kez daha buluştu.

Geriye çekildiğinde doğruldum ve dudaklarını bir daha bulabilmek için gözlerimi açtım. Ama gülümsemesi beni durdurdu. Bu gülümsemeyi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Başımı bir daha asla başka bir yöne çe-

virlemek istemiyordum. Sonsuza dek bu gülümsemeye bakabilirdim.

“Söz verdiğin gibi peşimden geldin,” dedi.

“Elbette. Senin için her yere giderim.”

Elimi tuttu. “Üzgünüm. Sana her şeyi en başında anlatmalıyordum. Seni korumaya çalışıyordum. Düşünmüştüm ki...”

“Sorun değil. Artık birlikteyiz.”

“Biliyorum. Ama bunu söylemem bir şeyleri değiştirecekse, en başından beri yanımda olduğunu hissediyorum.”

Nefesi donmuş bir buluta dönüşerek bir süre aramızda asılı kaldı. Artık Moloch’un kulesinde değildik. Etrafımız çıkıntılı kayalık duvarlarla çevriliydi. Belli belirsiz mavi bir ışıkla yıkanan bir mağaradaydık. Tavanda yıldızlara benzeyen şekillerin oluşturduğu zincirler vardı. Bir zincirden diğerine geçerek yanıp sönen ışıkları izledim. Yıldız değil de şifreli bir konuşma sürdüren yaratıklardı sanki. Bir süre izledikten sonra, bunların gerçekten de canlı yaratıklar olduğunu hissettim.

“Canlılar...”

“Evet,” dedi Kat. “Onları Çocuklar yetiştiriyor.”

“Neredeyiz?”

“Buzul topraklarının altında. Çocuklar burada saklanıyor. Bizi buraya onlar getirdi.”

“Neden bize yardım ediyorlar?”

“Çünkü bizim de *onlara* yardım etmemizi istiyorlar. Biz buraya ait olmadığımızı biliyoruz. VR başlıklı misafirlerse bunun bir oyun olduğunu sanıyor. Onlara göre Çocuklar yalnızca kendi zevkleri için var olan yaratıklar. Buraya

geldiğimden beri gördüğüm şeylere inanamazsın.”

“İnanırım. Çocukların farklı olduğunu nasıl anladın?”

“Beyaz Kent’in dışındaki çorak topraklarda ilerlerken bir kamyon konvoyuyla karşılaştım. Moloch’un askerleri buldukları bütün Çocukları topluyordu. Onları gördüğüm anda Çocukların orijinal oyunun bir parçası olmadıklarını anladım. Bu yüzden gizlice kamyonlardan birine binip onlarla konuştum. Aralarından biri, misafirlerin Çocukları keyif için avladığı bir aleme götürüldüklerini söyledi. Ne kadar korktuklarını görebiliyordum. Gerçek olduklarını işte o zaman anladım.”

“Tanrım, bu korkunç.”

“Ben de öyle düşündüğüm için konvoydaki bütün NPC askerleri öldürüp Çocukları serbest bıraktım. Sanırım bu olay kısa süre içinde Otherworld’ün her yerinde duyuldu. O günden beri Çocuklar bana yardım ediyor.”

“Peki nasıl yakalandın?”

Kat kahkaha attı. “Yakalanmadım. Moloch’un oyununda olmaması gereken bir misafiri aradığını duydum. Bu misafirin muhtemelen sen olduğunu düşündüğüm için beni bulmasına izin verdim. Kulesi sandığı kadar güvenli falan değil. İstedğim an oradan kaçabilirdim. Ama Çocuklarla birlikte senin gelmeni bekliyorduk. Sen hazır olduğunda, babalarıyla buluşmamız için bizi buzul mağarasına götürecekler. Devasa kırmızı avatarı hatırlıyor musun? Bu avatar...”

“Milo Yolkin’e ait. Bunu nasıl anladın?”

Kat sıırttı. “Çünkü ben piçin tekiyim. Sen nasıl anladın?”

“Ben de bir şekilde öğrendim işte. Ama şu anda bunun

önemi yok. Çıkmamıza izin vermezse onu öldürmek zorunda kalabiliriz. Buna hazır mısınız?”

“Onu öldüremeyiz,” dedi Kat. “Bizi kurtarabilecek tek kişi Milo.”

Kat’e aklının başında olup olmadığını sormak üzereyken, mağaranın girişinde üç Çocuk cisim kazandı. Soluksuz kalmıştım. Bugüne dek gördüğüm hiçbir yaratığa benzemiyorlardı. Onları oluşturmak için ne türden dijital DNA’ların bir araya geldiğini bilmiyordum ama ortaya çıkan sonuç inanılmazdı. Çocukların ikisi, ikiz gibi görünen iki dişiydi. İnsan kadınların ortalama boyundan daha uzunlardı. Mat gri tenleri pişirilmemiş çömlek çamurunu andırıyordu. Ama tenlerinin altında, tüm bedenlerine yayılan ince çatlaklar arasında parıltıyan altın rengi ışıklar, patlayan havai fişeklere benziyordu. Erkek olan Çocuk ise devasa ölçülerdeydi. En azından Magna kadar büyüktü. Beyaz saçları ve İskandinav tanrıları-nınki gibi bir sakalı vardı. Dişilere göre insana daha çok benziyordu. Onu oluşturan karışıma ne olduğunu bilmediğim bir şeyin daha eklendiğini hissettim. Kollarından birinde birkaç tane kürklü hayvan postu vardı. Sanırım bu postlar buzul topraklarındaki yolculuğumuzda bizi donmaktan koruyacaktı. Ama bu herifin benim güvenliğimi düşündüğüne inanmak kolay değildi. Nefretle yanan bembeyaz gözlerini üzerime dikmişti.

Kat ayağa kalktı. “Burada kal. Onlarla ben konuşacağım. Bana güveniyorlar.”

Buna ikna olduğumu söyleyemezdim. “Sorun olmadığına emin misin? Bu herifin misafirlerden hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

“Onu suçlayabilir misin? Çocuklara insanlar hayat verdi ve ardından onları öldürmeye giriştik. Onların yerinde olsam ben de insanlardan çok hoşlanmazdım.”

Samimi ama gergin görünen konuşmalarını dikkatle izledim. Bir süre sonra Kat hayvan postlarıyla yanıma geldi.

“Buzul mağarasına ulaşmanın birkaç saat süreceğini ve acele etmemiz gerektiğini söylüyorlar. Moloch’un adamları buzul topraklarına girmiş. Bizi arıyorlarmış. Çocuklar onları sonsuza dek tutamayabilir.” Elini uzatıp yerden kalkmama yardımcı oldu. “Gidelim mi?”

Kat’le yalnız olacağım bir saat daha için her şeyi verirdim. Ama bu bir saat hayatlarımızın geri kalanına mal olabilirdi. “Gidelim,” dedim.

Buzul toprakları diskle bütünüyle farklı bir deneyime dönüşmüştü. Uğuldayarak etrafımızda dönen soğuk rüzgarları iliklerime kadar hissedebiliyordum. Çocukların verdiği kalın hayvan postlarına sarınmış olmama rağmen tenim uyuşmuştu. Tehlikeli buz katmanının üzerinde çok dikkatli ilerliyorduk. Arazinin Kat’le beni yutabilecek kadar geniş, dipsiz çatlaklarla kaplı olması yetmiyormuş gibi, kör edici güneş ışığı da önümüzü görmemizi zorlaştırıyordu. Suda yüzen aç mahlukları görebileceğimiz kadar ince buz tabakalarıyla kaplı donmuş denizlerin üzerinden; yıldırımlarla gökyüzünün yırtıldığı fırtınaların içinden geçtik. Buraya ilk gelişimde bir an olsun korktuğumu hatırlamıyordum. Şu anda ise dehşete düşmem gerekirdi. Ama hiç de öyle hissetmiyordum. Kat yanımdayken başka bir şey aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Yola çıktığımızda yanımızda savaşçı Çocukların oluşturduğu bir kafiye vardı. Ama aradan saatler geçmiş ve bize eşlik eden tek bir Çocuk bile kalmamıştı. Bir an için durup etrafıma bakındım. Her yönde millerce uzanan çıplak arazide Çocuklara dair tek bir iz bile yoktu.

“Yalnızız,” dedim Kat’e.

“Endişelenme, Çocukların bizi izlediğine emin olabilirsin,” dedi, elimden tutup beni ileri çekerek. “Moloch saldırırsa, Çocuklar elimizdeki sürpriz unsur olacak.”

“Sence konuşmalarımızı duyabiliyorlar mıdır?”

Kat durup bana döndü. “Neler yapabildiklerine dair hiçbir fikrim yok. Bence canın ne isterse söyleyebilirsin.”

“Kat, Yaratıcı’yı öldürmemiz gerekebilir. Demek istediğim, çıkıştan geçmemize izin verse bile onu öldürmek zorunda olabiliriz. Bütün bunların sorumlusu Milo Yolkin. O şeytanın teki ve kendi yarattığı oyunun bağımlısı oldu. Biz çıkabilirsek bile, tüm misafirlerin Otherworld’den ayrılmasına asla izin vermez.”

Kat başını iki yana salladı. “Milo’nun şeytanın teki olduğu konusunda yanıyorsun, Simon. Milo yalnızca olgun bir insan değil. O, oynayacak yeni, eğlenceli bir oyuncak bulduğunu düşünen küçük bir çocuk. Bu teknolojinin Pandora’nın kutusu gibi bir şey olduğunu anlayamadı. Otherworld’ü yarattı ama kontrol edemedi. Şimdi de Şirket’in kontrolünü kaybetti. Ama halen ikisini de kapatmaya yetecek güce sahip ve onu ikna etmemiz gereken nokta da bu.”

Milo’nun Otherworld’ün kontrolünü kaybettiği apaçık ortadaydı. Baktığım her yer bunun kanıtlarıyla doluydu. Ama işin Şirket kısmı benim için yeni haberd. “Milo,

Şirket'in kontrolünü mü kaybetti? Bunu nereden biliyorsun?"

"Sevgili üvey babam Wayne, Şirket için çalışıyor."

"Evet, bunu duydum. Ne yani, Wayne sana Milo'dan mı bahsetti?" Buna inanmak kolay değildi.

"Tam olarak değil. Kalemize eklediğin küçük kulübeyi hatırlıyor musun?"

Konuyu nereye getireceğini anlayamamıştım. "Gerçekten kalemizi unutabileceğimi düşündün mü?"

"Sen yatılı okula gönderildikten sonra, oraya gidip..."

"Kendi başına mı?"

Bunu hatırlamak kendisi için çok zormuş gibi başı göğsüne düştü. "Seni özlemiştim. Annem kısa süre önce Wayne'le evlenmişti ve sevdiğim iki insan da beni terk etmiş gibi hissediyordum."

Kat beni sevdiğini söylemişti! Gerçek dünyadaki kalbim infilak etmiş olabilirdi.

"Üzgünüm," dedim. "Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, Simon. O zaman da biliyordum. Ama bunu unutmaya başladığımı hissettiğim zamanlarda sana daha yakın olabilmek için kalemize gidiyordum. Neyse. Bir gün oradayken, Wayne'in telefonla konuştuğunu duydum. Kimsenin kendisini dinlemesini istemediğinden işle ilgili telefon görüşmelerini her zaman ormanda yürüyerek yapardı. O gün onu arayan kişinin adı Swenson'du. Daha sonra araştırdığımda, bu herifin Şirket'in yönetim kurulumunda olduğunu öğrendim. Swenson'la Wayne, Milo'dan konuşuyorlardı. Wayne'in söylediği şeyler ilk başta bana Milo'nun hasta olabileceğini düşündürdü. Ama konuşma

sürdükçe ortada ne döndüğünü anlamaya başladım. Milo yeni Otherworld'ü saplantı haline getirmişti. Hatta sanal dünyasında mümkün olduğunca uzun süre kalabilmek için bazı mühendislerine tuhaf bir kapsül bile yaptırtmıştı. Önce Wayne ve Swenson denilen bu herifin Milo'ya yardım etmek istediklerini sandım ama onları biraz daha dinleyince Şirket'in kontrolünü ele geçirmeyi planladıklarını fark ettim. Kızgınlardı çünkü Milo, disk dedikleri inanılmaz bir yeni teknoloji kullanıyordu. Ama Milo, Şirket'in başka disk üretmesini yasaklamıştı çünkü bu cihazlar tehlikeliydi. Wayne'le Swenson, diski çok daha fazla insanın üzerinde test edebilmek için Milo'yu işin içinden çıkarmak istiyorlardı. Milo'yu kapsülünde tutacaklar ve yalnızca arada bir kamuoyuna görünmesi için dışarı çıkaracaklardı ama..."

Kat susup yüzümü inceledi. "Ne oldu?"

Ona kendisinin de testin bir parçası olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Başımı iki yana salladım.

"O disklerden birini taktığımı biliyorum, Simon," dedi yumuşak bir sesle. "Kendimi burada bulmadan önce, hastanede diskten konuştuğunuzu duydum. Bedenim kapsüllerden birinde mi? Wayne'in çok daha fazla kapsül üretmek istediğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Ofisinde bu planın taslaklarını buldum. Ve taslakların ne olduğunu çözdiğümde Şirket'in planını açık etmeyi düşündüm. Ama bunu yapamadan, Marlow fabrikadaki partiyi düzenledi. Gerisini zaten biliyorsun."

Fabrikaya bırakılmış Yoda uyku tulumunun içinde bulduğum taslak fotoğrafını hatırladım. Kat'in bahsetti-

ği şey bu olmalıydı. Bu parçaları çok daha önce bir araya getiremediğim için kendimi aptalın teki gibi hissettim. “Aman tanrım. Kat, bana bunların hiçbirinden bahsetmediğine halen inanamıyorum.”

“Bunu yapamazdım, anlamıyor musun? Bunları sana anlatsaydım hayatını tehlikeye atmış olurdu. Wayne’in bir şeylerin peşinde olduğumu anladığından şüpheleniyordum. Evin her yerini kameralarla ve güvenlik ekipmanlarıyla donatmıştı. Kameralardan birinin o gün kaleye giderken beni kaydettiğini sanıyorum. Wayne duy-mamam gereken şeyler duyduğumu biliyordu. Bu konuda beni sorguya çektiğinde aptala yattım. Ama bu olayın ardından kalemizi yıktı ve yaptığım her şeyi takip etmeye başladı. Arabasını mahvedip, okulda o çocuklarla takılarak yakamı Wayne’den kurtarmaya çalıştım. Uyuşturucu kullanan sıradan bir serseri olduğuma karar verirse beni tehdit olarak görmeyeceğini düşünüyordum. Hatta onu neredeyse ikna ettiğime eminim. Bazı geceler eve bile gitmiyor, fabrikada uyuyordum. Ama aynı günlerde, bilgisayar korsanlığından tutuklanan en yakın arkadaşım, birdenbire Brockenhurst’e geri dönüp bana binlerce dolar değerinde VR teçhizatı gönderince...”

“Tamam da bana neler olduğunu anlatsaydın bunu asla yapmazdım!” diye itiraz ettim.

“Haklısın,” dedi sırtarak. Bana takılıyordu. Ardından yüzüne bir kez daha ciddi bir ifade oturdu. “Sen Brockenhurst’e döndüğünde çok korktum, Simon. Başımın belada olduğunu biliyordum ve bunu idare edebildim. Ama benim yüzümden sana bir şey olsaydı, bununla başa çıkamazdım.”

Buna diyebileceğim hiçbir şey yoktu. Onu kollarıma alıp öptüğümde karşılık verdi. Donmuş, çıplak bir arazide yapayalnızdık ve Kat'ın dudakları buz gibi soğuktu. Buna rağmen hayatımın en iyi anıydı.

"Milo'yu neden öldüremeyeceğimizi anladın mı şimdi?" diye sordu Kat, en sonunda ayrıldığımızda. "Diskin beta testini durdurması ve Wayne'i tutuklatması için Milo'yu Otherworld'ü terk etmeye ikna etmeliyiz."

"Sence bunu yapar mı?"

"Bilemiyorum. Belki bizim için yapmaz ama Çocuklar için yapabilir. Milo, Çocukların bugüne kadar nasıl acılar çektiğini biliyor. Belki de..." Duraksadı. "Bu da ne?"

Ufukta kara bir leke vardı ve gittikçe büyüyordu.

"Sanırım bize doğru gelen birileri var," dedi Kat, kılıfından bir ok çıkarırken. Ben de hançerimi çektim. Yaklaşanlar her kimse, onlara karşı tek silahımın bu hançer olması çok komikti.

"Çocuklar nerede?" diye sordum, etrafımızı saran araziye gözlerimle tarayarak. "Bizi korumaları gerekmiyor muydu?"

"Onlar insan değil, Simon. Kendi usulleri var." Kat'ın soğukkanlılığını korumaya çalıştığını görebiliyordum. "Ama onları tanıdığım kadarıyla, her zaman sözlerini tutuyorlar."

Uzaktaki karartılar şekil kazanmaya başladığında, sırtlarında insana benzeyen yaratıklar olan, devasa beyaz mahluklara baktığımı fark ettim. Otherworld'ü ilk ziyaretimde bu türden bir mahluku öldürmem gerekmişti. Uzun beyaz tüyleri ve ağzına sığmayacak kadar büyük dişleri olan, prehistorik boyutlardaki bu mahluk, parça-

lamadan önce bedenimi incelemek istiyormuş gibi buzul topraklarında beni millerce takip etmişti.

Şimdi bu yaratıklardan altı tanesi, sırtlarında kılıçlarını çekmiş adamlarla birlikte hızla bize doğru yaklaşıyordu. Grubun önündeki en büyük mahlukun üzerinde duran Moloch menzile girdiği anda, Kat okunu yayına takıp nişan aldı. Okun Moloch'un göğsünün tam ortasına isabet ettiğini gördüm. Ama etine girmeyi başaramayan ok göğsünden sekip yere düştü.

"Bunu neden yaptın ki?" diye sordum. "Bu herifin ölmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kat yayına yeni ok takmadı. "Ne bileyim, en azından kısa süre için avatarından kurtuluruz diye düşünmüştüm ama sanırım üzerinde bir tür zırh var. Yani silahlarımız hiçbir işe yaramaz."

"Yeterince yakınımıza gelirse onu çıplak ellerimle öldürürüm!"

"Artistlik yapma bana, Simon!" dedi Kat, gülerek. Ölümümüzle aramızda birkaç saniye kalmasına rağmen onu öpmek istedim. Ve öyle yaptım.

Aramızdaki mesafe kapandığında Moloch elini kaldırdı ve yavaşlayan mahluklar etrafımızı sardı. Kapkara gözlerini üzerimize dikmiş devasa yaratıkların nefesleri berbat kokuyordu. Bu mahlukların bizi birkaç saniye içinde paramparça edebileceğini bilmeme rağmen onlardan korkmuyordum. Otherworld'de beni öldürmek isteyen bir sürü yaratıkla karşılaşmıştım ve bu kutup mahlukları bizi öldürmekle ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı.

Moloch mahlukun sırtından inip bize doğru yaklaştı. Yanında getirdiği NPC askerler kaskları ve zırhlarıyla

çarpmaya hazır görünüyordu. Moloch'un yakışıklı avatarı ise çalıştığı yatırım bankasında serbest giyinilen bir cuma günüymüş gibi şık, spor kıyafetler içindeydi. Ama ona dikkatle baktığımda bedeninin etrafında belli belirsiz bir ışıltı olduğunu fark ettim. Üzerinde bir tür koruyucu kalkan vardı.

"Hey! Selam, Todd." Martin'i bağlayıp ziyaretçi odasının tuvaletine kapattığımızdan, Moloch'un kontrolü Todd'da olmalıydı. "Kat'i hatırladın mı? Öldürmeye çalıştığın insanlardan biri."

"Selam!" dedi Kat, neşeyle el sallayarak.

Kat'in selamını görmezden gelen Todd karşıma dikildi. "Oyun bitti, küçük piç! Ne yaptığına dair fikrin var mı senin?"

Kat'le birbirimize bakıp omuz silktik. "Bu herifin neden bahsettiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmem," dedi Kat.

"Martin kayıp," dedi Todd, öfkeyle.

"Gerçekten mi?" dedim. "Belki de seri katil yaşam tarzının kendine çok uymadığını fark etmiştir. Sence nereye kayboldu?"

"Bir yerlere kaçtıysa Şirket'in onu kısa süre içinde bulacağından emin olabilirsin," dedi Todd, çatlayan bir sesle. "Ve onu öldürecekler."

Martin için endişelenmek benim için çok zordu. "Sana ne ki?" dedim. "Sonuçta bu da insanlığın ilerlemesi için bir başka fedakârlık olacaktır, o kadar."

"O benim arkadaşımdı!" diye bağırdı Todd. "On yıl birlikte çalıştık. Ahmağın tekiydi belki ama aynı zamanda bir dehaydı!" Dişlerini sıkımişti. Burun delikleri açılmış-

tı. Kendini toparlamak için bir an sustuktan sonra, “Bedenin nerede?” diye sordu. “Diski geri istiyoruz.”

Gülmeme engel olamadım. “Eminim istiyorsunuzdur. Ama bedenimi asla bulamayacaksınız.”

“Ya bana diskin nerede olduğunu söylersin ya da hayatındaki herkesin başına çok kötü şeyler gelir. Ondan başlayarak.” Parmağıyla Kat’i gösterdi.

Bu akıllıca bir hareket değildi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. “Kat’in başına bir şey gelirse seni hayal bile edemeyeceğin yollarla cezalandırırım.”

Kat’in omzuma dokunduğunu hissettim. “Ben de yarımca olabilir miyim?”

“Elbette!”

“Siz şaka yaptığımı falan mı sanıyorsunuz?” dedi Todd. “En sonunda bu kızdan kurtulmak için Gibson’dan izin aldım.”

“Ah, Gibson! Sevgili üvey babam nasıl?” diye sordu Kat.

“Senden ve yediğin boklardan gerçekten usanmaya başladı.”

Bu götün diskli olması için her şeyi verirdim. Hayatımda kimsenin canını bu kadar yakmak istememiştim. “Bugün az kalsın on üç yaşındaki bir çocuğu öldürecek-tin. Aynı gün içinde bir başka insanı öldürmeye hazır mısın? Şu ana dek Çocukları katletmeye alışmış olmalı-sın. Belki bundan sapıkça bir zevk almaya bile başladın. Otherworld’ün seni nasıl bir insana dönüştürdüğünü hiç düşündün mü, Todd?”

“Ben yalnızca işimi yapıyorum. Milyarlarca dolara ve Nobel ödülüne kavuştuğumda hiç kimse bunlara sahip olmak için neler yaptığımı umursamayacak. En çok da

ben umursamayacağım.”

“Zaten biz de bu yüzden seni mahkûm tulumu içinde görmek için elimizden ne geliyorsa yapacağız ya!” dedi Kat. Ardından bana döndü. “Sence Vikipedi sayfasında ona ne diyecekler? Toplu katliamcı? Seri katil? Deli bilim insanı?”

“Bence seri katil derler. Baksana, belki de sayfasını ben yazarım!”

“Güzel fikir. Ama birlikte geçirdiğimiz bu anı da eklemeyi unutma.”

“Elbette! Çok dramatik bir an, değil mi?”

“Kapayın çenenizi!” diye bağırdı Todd. Ve geri dönüp mahlukun sırtına çıktı. “İkisini de öldürün!” diye bağırdı mahluklara.

Kat'i kollarımın arasına çektim ama saldırı bir türlü başlamadı. Altı mahluk oldukları yerde duruyordu. En yakınımızdaki, başını yanında duran arkadaşına doğru uzatıp yüzünü yaladı.

“Öldürün şunları!” diye bağırdı Todd, mahlukların sırtındaki askerlerine. Ama NPC’ler de kıpırtısızdı. “Neden duruyorsunuz? Dediğimi yapın!” Kimsenin emirlerine uymayacağını anladığında kendi kılıcına uzandı. Ama belindeki kın boştu. “Burada neler oluyor?”

Askerlerin en cüsselisi kaskını çıkardı ama o NPC değil, beyaz saçlı ve sakallı bir Çocuk’tu. Mağarada onu ilk kez gördüğümde nasıl bir yaratık olduğunu anlayamamıştım. Ama şimdi sırtında olduğu mahluka baktığımda, ikisinin aynı DNA’yı paylaştığını fark ettim.

“Pis parazit!” dedi Todd, hırlayarak. “Sen nereden çıktın? Mahluklarımı nasıl çaldın?”

“Bunlar senin mahlukların değil!” dedi Çocuk, düz bir sesle. “Bunlar kimseye ait olmayan vahşi yaratıklar.”

“Bu delilik,” dedi Todd. “Elbette sahipleri var. Onları tasarlayan götü tanıyorum.”

“Yaratıcı bu dünyaya hayat verdi ama dünyamız sürekli değişiyor. Buradaki hiçbir şey başlangıçta olduğu gibi değil.”

“Öyle mi? Ama sen hiç endişelenme, her yeri temizleyeceğiz. Sizden başlayarak.”

“Türünüz bizi asla mağlup edemeyecek. Babamızın yardımıyla Otherworld’ün kontrolünü ele geçirip sizi buradan süreceğiz.”

“Babanız zavallı bir bağımlı! O neyi bozmaya karar verirse versin, bunu düzeltmek için yedi yirmi dört çalışacak onlarca mühendisim var.”

“Ben de her misafiri yok etmek için binlerce Çocuk göndereceğim.”

Kat’e baktım. Ben de insanların buraya ait olmadığını düşünüyordum ama Otherworld’deki bütün misafirlerin kökünü kazımak için seferber olmak bana biraz fazla bir tepki gibi görünmüştü. Özellikle de bu misafirlerin bazılarının diskli olduğunu düşündüğümde.

Todd kaşlarını çattı. “Binlerce mi? Otherworld’de birkaç yüzden fazla Çocuk kalmadı.”

Etrafımızı saran mahlukların geriye çekilmesiyle, ufukta Çocukların oluşturduğu devasa bir ordu olduğunu gördüm.

“Aman tanrım,” diye mırıldandı Todd. Avatarı titreşmeye başlayıp canlılığını yitirdi ve birkaç saniye içinde kıpırtısız kaldı. Todd her neredeyse, korkup VR başlığını çıkarmış olmalıydı.

“Avatarını rehin alın,” diye emretti Çocuk.

Kat, mahlukuna doğru yaklaşıp Çocuk'a baktı. "Daha önce bütün misafirleri öldüreceğini hiç söylememiştin."

"Dünyamızı geri almak için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Ama aramızdan bazıları burada olmayı tercih etmedi," diye itiraz etti Kat. "Buraya zorla gönderildik. Bizi Otherworld'de öldürürseniz, gerçek dünyada da ölürüz."

Kat'in söyledikleri Çocuk'u etkilemiş gibi görünmüyordu. "Gerçek dünya mı? Neden sizin dünyanız gerçek oluyormuş? İnsanların başka biri tarafından yaratılmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Sizin tarihinizde de bir Yaratıcı'dan bahsedilmiyor mu?"

Bu iyi bir soruydu. Hatta o kadar iyi bir soruydu ki, Kat verecek yanıt bulamadı.

"Burası *bizim* gerçekliğimiz," diye devam etti Çocuk. "Türünüz buraya kendi zevkleri için bizi kullanmak ve spor olsun diye öldürmek için geldi. Bizim öldüğümüzde gidebilecek başka bir yerimiz yok."

"Bunun çözümü yüzlerce masum insanı öldürmek olmaz," dedim.

"O halde misafirleri buradan atması için babamızı ikna etmek zorundasınız. Sizi bu yüzden buraya getirdik. Şimdi yapmanız gereken şeyi yapın."

Buzul mağarasının ağzına ulaştığımızda Çocuklar yanımızdan ayrıldı. Mağaraya girdiğimizde Kil Adam'a bakındım ama onu ilk gördüğüm yerde yoktu. Buna memnun oldum çünkü az sonra yapacağım şeylere kimsenin tanık olmasını istemiyordum.

"Bekle," dedim Kat'e. Durup bana döndü. O kadar güzeldi ki oracıkta ölebilirdim. "Buradan canlı çıkamayabi-

liriz. Bu yüzden sana söylemek istediğim bir şey var.” Duraksadım. Az önce söyleyeceğim her şey dilimin ucunda olmasına rağmen konuşamıyordum.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Kat. “Seni her zaman sevdim, Simon.”

Kat’ten bunu duymanın beni havalara uçurması gerektirdi ama omuzlarımın çöktüğünü hissettim. “Bu kadar çok zaman kaybettiğime inanamıyorum ama korkuyor...”

“Arkadaşlığımızı yok etmekten mi?”

“Evet.”

“Simon, seni sevmemin nedenlerinden biri de bu.”

Onu beşinci ve belki de son kez öptüm. Geriye çekildiğinde ayrılmayı istemedim.

“Her şey yolunda gidecek. Hikayemiz daha bitmedi,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet. Bu yalnızca başlangıç. Söz veriyorum.” Elimi tuttu. “Gel. Gidip şu işi bitirelim.”

Buzdan duvarların arasında yan yana yürümeye başladık. Magna’yla aramızda çok kısa bir mesafe kaldığında Kat yanağıma bir öpücük kondurdu. Birkaç adım daha atıp köşeyi döndük ve Magna’yı tahtında otururken bulduk. Kırmızı bedeni soğuyarak gri metal rengini almıştı. Hatırladığım kadar devasaydı ama bu defa omuzları çökmüş, başı önüne düşmüştü. Bitkin ve zayıf görünüyordu.

Bize baktı. Yüzü şekil kazanırken parıldamaya başladı. İlk kez Milo Yolkin’le arasındaki benzerliği görebiliyordum. “Sizi Moloch mu gönderdi?” diye sordu bıkkın bir sesle.

“Hayır. Bizi Moloch göndermedi. Buraya kendi isteği-mizle geldik. Adım Kat. Bu da Simon.”

“Birileriyle zaman geçirecek havada değilim. Gidin buradan.”

Bedeni artık iyice parıldamaya başlamıştı. Koca ellerinden birini kaldırdığında avcunda parlak bir kürenin belirdiğini gördüm. Küreyi oluştururken harcadığı çaba tüm enerjisini tüketmiş, havaya kaldırdığı kolu taşa dönmüştü. Ama avcundaki kürenin halen ölümcül bir silah olduğuna hiç şüphem yoktu.

“Lütfen o küreyi bize atma, Milo. Yoksa gerçek dünyada ölebiliriz,” dedi Kat, sakın bir sesle.

Avatarın taştan kolu erirken bedeninin geri kalanı da öylesine parlak bir ışıkla yanmaya başladı ki ona bakarken zorlanıyordum. “Sen bana hangi adla seslendin?”

Magna elindeki küreyi attığında Kat’i son anda mağara duvarındaki bir girintinin içine doğru ittim. Küre birkaç santim yanımıza düştü. Patlama yüzünden kulaklarım çınlamaya başladı. Kat’i korumak için bedenimi ona siper ettim.

“Sanırım kendisine Magna denmesini tercih ediyor,” dedi Kat. “Bunu öğrendiğimiz iyi oldu.”

Kat istediği kadar dalga geçebilirdi ama ben içine düştüğümüz durumun komik bir tarafını göremiyordum. Bu şeytani piç az kalsın bizi öldürecekti. Bunu ona ödetecektim. Onunla işim bittiğinde bedeninde kırılmadık kemik kalmayacaktı.

“Simon,” diye fısıldadı Kat, endişeyle. “Senin derdin ne? Delirmiş gibisin. Bunun kolay olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Sakinleşmen lazım.”

Ama sakinleşemiyordum. Öfkemi kontrol eden valf kırılmıştı. Kuduz bir köpek gibi hırlıyordum.

“Burada kal, hiçbir şey yapma,” dedi Kat. “İyi durumda değilsin. Bununla benim ilgilenmeme izin ver.”

Kat girintiden çıktığında ben de arkasından gittim. Küreli saldırı, Kat ya da benden daha çok Magna’ya zarar vermiş gibi görünüyordu. Tahtında iki büküm olmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

“Seni kızdırdığım için affet, Magna,” dedi Kat. “Simon’la benim disk taktığımızı söylemek istiyordum yalnızca.”

Başını kaldırdı. Sanırım duyduğu şey onu şaşırtmıştı ama emin olmak kolay değildi. “Yaklaş,” dedi zayıf bir sesle. Kat, Magna’ya yaklaşırken ben de peşine takıldım. Çizmemin içindeki hançeri hissedebiliyordum. Tek bir yanlış hareketinde Magna çeliğimin tadında bakacaktı.

“Gözlerini kapat,” dedi Magna. Kat kendisine söyleneni yaptı. Magna tahtında öne doğru eğilip avuçlarını Kat’in yüzünün iki yanına koydu. Ellerinden biri soğuk, gri ve taş halindeydi. Diğeriyse kırmızı bir ışıkla parılıyordu.

“Dur!” diye haykırdı Kat, Magna’nın parıldayan eline uzanarak. “Beni yakıyorsun!” Magna anında iki elini birden Kat’in yüzünden çekti. Test sona ermişti.

“Diski nereden buldun?” diye sordu Magna.

“Şirket bir süredir disklerin beta testini yapıyor,” dedi Kat. “Teste sokmak için yüzlerce insanı kaçırıp bedenlerini kapsüllere kapattılar. Ben de testin bir parçasıyım.”

Magna tahtında arkasına yaslandı. “Daha ileri gitmek istiyorlar,” dedi kendi kendine. “İş modelimizi değiştirmelerini yasaklamama rağmen.”

Kat bana baktı. “İş modeli mi?”

“Otherworld’ün VR başlığı uygulamasından milyar-

larca dolar kazanılabilir ama bu yalnızca bir oyun. Diğer taraftan, Şirket bu diskleri satmaya başlarsa, diskleri kullanan insanlar en temel ihtiyaçları için bile bize gereksinim duyacak. Bedenlerinin saklanacağı ve besleneceği yerlere ihtiyaçları olacak. Bu türden hizmetler için insanlara nasıl faturalar çıkarabileceğimizi hayal edebiliyor musunuz? Sizi bilmem ama görünüşe göre yönetim kurulum bunu hayal edebiliyor. Açgözlü piçler! Onlara disklerin kullanıma uygun olmadığını söylemiştim!”

Çenemi kapalı tutamadım. “Bir dakika. Az önce sana Şirket’in, yani *senin* şirketinin insanları kaçırdığını söyledik ve sinirlendiğin şey senden habersiz *iş modelinizin* değiştirilmesi mi oldu?”

Kat bana pis bir bakış attı ama Magna öfkeli çıkışım-dan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Otherworld’den hemen ayrılman gerekiyor,” dedi Kat, Magna’ya. “Gerçek dünyaya dönüp beta testi durdurmalısın. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

“Neden bununla uğraşayım ki?” dedi Magna. “Ben olmadan Şirket diskin hatalarını çözemez. Ve insanlar Şirket’in kapsüllerinde hayatlarını kaybedebileceklerini öğrendiğinde kimse bu işe girmez.”

“İnsanlar şu anda kapsüllerde ölüyor!” diye bağırdım.

Magna’nın gözleri arkamızda bir noktaya odaklandı. “Bu teknolojinin ilk kurbanları değiller ve son olmayacakları da kesin,” dedi. “İnsanlık ileri doğru devasa bir adım atıyor. Bu süreçte bazı zayıflarını olması gayet normal.”

Omzumun üzerinden arkama baktığımda mağaranın duvarında tuhaf bir gölge gördüm. Sanırım buzdan duvarın içinde bir beden vardı.

“Bu kimin avatarı?” diye sordu Kat.

“Avatar diskin mucidine ait,” dedi Magna.

“James Ogubu mu?” Busara’nın babası. “Onu öldürmedin mi?”

“Öldürmek mi?” Magna kaşlarını çatı. “Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? James bu teknolojiyi herkesten daha iyi tanıyor. Bir gün onun yardımına ihtiyacım olabilir.”

“Ona şu anda ihtiyacın var,” dedi Kat. Ses tonundan, Kat’in iyi polisi oynamaktan vazgeçtiğini anladım. “Kontrolü kaybettin. Yarattığın dünyanın seni yenmesine izin verdin. Otherworld senin zayıf tarafını buldu.”

“Kontrolü mü kaybettim?” Milo’nun avatarının taştan yüzeyinde kırmızı damarlar belirdi. “Bu dünyayı ben yarattım. Buradaki her taşı, her yaratığı, gökyüzündeki her bulutu biliyor...”

“Sen yaratmış olabilirsin ama bu dünya artık sana ait değil,” dedi Kat. “Burası Çocuklara ait. Onlar canlı ve bunu sen de biliyorsun. Misafirler onları teker teker öldürürken bunu durdurmayı başaramadın. Oyununun artık sona ermesi gerektiğini kabul edemiyorsun. Tanrı’yı oynamaya bağımlı oldun. Her zaman istediğin bu değil miydi? Gerçek dünyada bulamadığın şey bu değil mi? En üst düzeyde güç. Otherworld sayesinde bunun tadına baktığın anda bağımlısı oldun. Tıpkı buraya öldürmeye, çalmaya, sapık fantezilerini gerçekleştirmeye gelen diğer bütün insanlar...”

“Ben o insanlardan biri değilim! Ben Tanrı’yım!” diye haykırdı Magna. Avcunda yeni bir küre belirmişti. Öne çıkmaya çalıştığımda Kat beni bir eliyle durdururken, diğer eliyle mağaranın karşı ucundaki çıkışı gösterdi.

“Çıkıştan geç, Milo,” dedi Kat. “Otherworld’ü misafirlere kapat. Diskleri yok et. Sunucular çalışmaya devam etsin ve Otherworld sürsün. Ama misafirler olmadan. Buna *sen* de dahilsin. Çocukları kurtarmak ve gerçek dünyayı bu teknolojiden korumak istiyorsan hayatını bir kapsülün içinde geçiremezsin. İki dünya da sana ihtiyaç duyuyor, Milo. Fedakarlıkta bulunmak zorundasın. Geri dönmelisin. Bu senin son şansın.”

Kat bir kez daha onu delirtmeyi başarmıştı işte. Gerçek adı olan Milo’yu duyduğu anda Magna’nın kolunu kaldırdığını gördüm. Küreyi üzerimize atacaktı. Belki ıskalardı. Belki de ıskalamazdı. Ama olduğum yerde durup, bu çıldırmış herifin âşık olduğum kızı tehdit etmesine göz yummayacaktım. Eğer çıkıştan kendisi geçmeyecekse, bunu ona ben yaptıracaktım. Zaten zayıftı. Elindeki yeni küre bedenindeki enerjiyi tüketmişti. Hançerimi çıkardım.

“Simon, dur!” Kat cübbemi yakaladı. Ama beni durduramazdı. Onu da arkamdan sürükleyerek Magna’ya doğru ilerledim.

Magna’nın elinden çıktığı esnada küre kör edici bir parlaklığa ulaşmıştı. Gözlerim kamaşmasına rağmen son anda eğilmeyi başardım. Arkamdaki patlamayı duydum ama yürümeye devam ettim. Ta ki, artık peşimden Kat’i sürüklediğimi fark edene dek.

Arkama döndüğümde Kat’in yerde olduğunu gördüm. Bakır rengi saçları yüzüne yayılmıştı. Gözleri tavana kilitlenmişti. Ağız açıktı ama nefes alıyormuş gibi görünmüyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kollarıma aldım. Zayıflayan nabzını halen hissedebiliyordum ama çok zamanı kalmamıştı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyanın sonu gelebilirdi.

“Lütfen, ölme,” diye yalvardım. “Seni seviyorum.”

Magna’nın bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Arkama bakmadım. Üzerime indireceği bitirici darbe için kendimi hazırlamayı bile umursamadım.

“Üzgünüm.”

Bu Magna’nın sesi değildi. Küçük bir erkek çocuğunun sesini andırıyordu ve daha önce duyduğum bir sestti.

“Yardım etmeme izin ver. Onu kurtarmak için halen zamanımız var.”

“Milo?” dedim.

Yanıt vermedi. Kat’in avatarını nazıkçe yerden aldı ve ayağa kalktığımda kucağıma bıraktı. “Onu çıkıştan geçir,” dedi. “Acele et. Ben de hemen arkanızdan geliyorum.”

BÜYÜK PATRON

Çıkıştan geçerken Kat'ın kucağımdaki bedeni kayboldu. Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Dis-kin kafatasımdan çekilip çıkarılmasına alışmıştım ve Otherworld'den bu şekilde çıkmanın daha az acı verici olacağını umuyordum. Kapının öteki tarafında sıcak, aydınlık bir odaya adım attım. Sanki iki dünya arasındaki antredeydim ve tek yapmam gereken ileri doğru yürümekti. Ama odada yalnız değildim. Büyükbabam önümde dikilmişti. Bu defa gençlik haliyle karşımdaydı. 1960'lar tarzı takım elbisesi haricinde, bana çok benziyordu.

“Prensesi kurtarmaya mı?”

“Umarım prensesle birlikte birkaç kişiyi daha kurtarabilirim. Senin anlayacağın, çene çalacak çok zamanım yok.”

Sırıttı. “Taşaklısın. Bunu sevdim. O taşakları benden almışsındır.”

“Öyle mi?”

“Neden olmasın? Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Sana bir çift lafım var.”

“Ne?” diye sordum, beni yolumdan alıkoyduğu için sinirli bir halde.

“Her şeyi çözdüğünü sanma. Birazdan gireceğin çıldırmış dünyada küçük bir sorunun var. Dikkatle önümüze baksak bile, bizim gibi adamların çoğunun sonu kanallın dibi olur.”

Beni tebrik etmesini beklerken muğlak bir uyarıyı dinlediğimi fark ettiğimde, büyükbabamın yanından geçip karşı taraftaki ışığın içine girdim. Ellerimi hissettiğim anda vizörümü çıkardım. Gördüğüm ilk şey bir kapsülün, yüzümden birkaç santim uzaktaki tavanı oldu. Beni bulmuşlardı. Ve bu kapsülden dışarı çıkmak biraz zor olacak gibi görünüyordu. Ayaklarımla kapsül kapağını ittiğimde yerinden kıpırdamadı.

Kapsülün içi en azından otuz beş derece olmalıydı. Yani üzerimde kıyafet olmasaydı çok daha iyi olabilirdi. Alnımdan gözlerime süzülen teri silmem bile imkansızdı. Kapağı bir daha itmeyi denesem de yine açamadım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Muhtemelen bana öyle geliyordu ama sanki içerideki hava hızla tükeniyordu. Panik atağın eşiğinde olduğumu hissettiğim sırada kapsül kapağının açıldığını duydum ve içeri serin hava doldu.

Rafım dışarı çekildi. Tepemde bir yüz belirdi.

“Bay Eaton.”

“Selam, Wayne,” dedim, doğrulmak için kendimi zorlayarak. “Umarım sana Wayne dememe takılmazsın.”

Geriye doğru birkaç adım atıp sırtını karşı sıradaki

kapsüllere dayadı. Bu kapsüllerden yalnızca ikisinin ışığı yanıyordu.

“Hiç kalkmaya çalışma,” dedi Wayne, üzerinde yattığı metal rafı göstererek. “Birazdan oraya geri döneceksin. Diskleri nereden bulduğunu bana söyledikten sonra.”

“Biliyor musun? Sanırım bir süre gerçek dünyada kalacağım,” dedim, metal raftan kalkıp ayaklarımın üzerine basarak. Bacaklarım güçsüzdü ama bunu belli etmemeye çalıştım. “Son zamanlarda çok fazla oyun oynuyorum. Dışarıda daha çok zaman geçirmem gerek. Disklere gelecek olursak, cehennemin dibine kadar yolun var.”

“Doğru yanıt bu değil, evlat.” Elindeki tabancayı gördüğümde az kalsın kahkahayı basacaktım.

“Bu biraz eski tarz olmadı mı ya?”

“Eh, ben de eski tarz bir adamım sonuçta. Elbette sanal bir dünyada da düşmanlarımın peşine düşebilirdim ama burada kafalarına bir kurşun sıkmayı ya da birkaç çürük tahtanın çökmesini sağlamayı tercih ediyorum.”

“O gece fabrikada olan kişi sen miydin?”

“Evet. Yani senden istediğim şeyi vermezsen neler yapabileceğimi biliyorsun.”

“Dur da tahmin edeyim. Beni öldürür müsün?”

“Elbette. Ve arkadaşlarının yaşamasını sağlarım.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Arkasındaki kapsülleri görmem için yana kaydı. Kapsüllerden birinin içinde hareket vardı. Bir kız dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi ellerini kapsülün camına dayamıştı. Ama kapsülün içinde hareket edebileceği kadar alan yoktu. Nasıl bir panik hissettiğini biliyordum. Canlı canlı gömülmek gibi bir şeydi bu. Kapsüldeki kızın Kat olduğunu anladığımda az

kalsın yere yıkılacaktım. Gözlerim yandaki kapsüle kayd. Camın ardında kıpırdanan ayak parmakları bir erkeğe aitti. Bu da Milo Yolkin olmalıydı.

“Sanırım olayların bu noktaya geleceğini öngöremedin, ha?” dedi Wayne, sırtarak. “Kapsüller içeriden açılmaz. Bu şekilde olmalarını ben istedim. Katherine ve Milo, Otherworld'den çıktılar ama herhalde bu kararlarından dolayı pişmanlık duyuyorlardır. İlaçlarını kestim. Yani felçli değiller ama bir yere gitmeleri de imkânsız. Sen bana diskleri nereden bulduğunu söyleyene dek bu şekilde kalacaklar. Yerinde olsam onları çok bekletmezdim. Sence bu daracık kapsüllerin içinde akıllarını kaybetmeleri ne kadar sürer?”

İnsanların çok farklı şekillerde öldüklerini görmüş-tüm ama hiçbiri Wayne Gibson'ın tarif ettiği yolla kıyaslanamazdı. “Sen bir canavarsın!” diye haykırdım.

“Hiç de değil. Aslına bakacak olursan, üçünüze de Otherworld'e geri dönme şansını tanıyacağım. Ama Milo'nun oradaki özel çıkış kapısının kaldırılması gerekecek elbette. Arada sırada onun dışarı çıkmasına izin vereceğiz. Sense her zaman onun yarattığı lanet dünyada kalmak zorunda olacaksın. Ama başına gelebilecek diğer şeylere göre bu çok daha iyi, ne dersin?”

“Bütün bunları neden yapıyorsun?” diye sordum, zaman kazanmak için. “Sırf meraktan soruyorum. Senin gibi bir adamın motivasyonu nedir? Para mı?”

“Hayır. Bu ilerlemeyle ilgili, evlat. Tabii ki süreç içinde çok fazla para da gelecek ama asıl nokta ilerleme. Bu dünyada ilerleme her zaman insanların kurban edilmesini gerektirmiştir. Brooklyn Köprüsü inşa edilirken kaç ada-

mın öldüğünü biliyor musun? Ya da Panama Kanalı'nın? Milo Yolkin gibi insanlar dünyanın kendi beyin güçleriyle yürüdüğünü düşünmek isterler ama benim gibiler dünyanın kanla yürüdüğünü bilir. Şimdi bana öğrenmek istediğim şeyi söyle bakalım, Bay Eaton. Bu boş konuşmadan sıkıldım."

"Ben de sıkıldım. Haydi. Vur beni."

Tabancanın patlamasını bekledim. Ama o anda bir alarm ötmeye başladı. Milo'nun kapsülünün üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Wayne Gibson yüzünün ortasına yumruk yemişti sanki. Tabancasını kılıfına sokup kapsül camından baktı. Ardından kapağı açıp bedeni dışarı çıkardı.

Gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Milo Yolkin artık insana benzemiyordu. Bedeni öylesine eriyip gitmişti ki, iskeletindeki her bir kemiği seçebiliyordum. Gözlerinin etrafında koyu mor halkalar vardı. Kazınmış kafası tuhaf kahverengi lekelerle kaplıydı. Kapsülün içinde bulunan kalp monitörünün ekranındaki çizgi dümdüzdü.

"Lanet olsun, bana yardım edin!" diye bağırdı Wayne. "Onu hayatta tutmamız lazım!" Çaresizlik içinde Milo'ya kalp masajı yapmaya başladı ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bunu ben bile görebiliyordum. Ve bu benim tek şansımdı. Saldırdım. Sol elimle kılıfındaki tabancasını çektikten sonra sağ yumruğumu suratına geçirdim. İlkini takip eden üç yumruğun ardından Wayne yerdeydi. Suratına indirmek için ayağımı kaldırdığım anda gözüm kapsülünün içindeki Kat'e kaydı. Üvey babasının kafasını ezmek için kendimi tutmam gerekti. Ayağımı indirip tabancayı Wayne'e doğrulttum.

“Ayağa kalkıp şunun üzerine çık,” dedim, az önce kalktığım metal rafı göstererek.

Önce elimdeki tabancaya, sonra bana baktı. “Beni vurmayacaksın,” dedi, soluksuz kalmış bir halde.

“Emin misin?” Karnına bir tekme geçirdim. “Other-world’ü aşarken kaç kişiyi öldürmem gerektiğine dair bir fikrin var mı? Sence birini daha öldürmem bir şeyi değiştirir mi? Kalk ve şu lanet olası rafın üzerine çık!”

“Ateş et,” dedi.

Sağır edici bir sesle irkildim. Wayne’i yerde kanlar içinde görene dek ne olduğunu anlayamadım. Elimde tuttuğum silaha ve az önce tetiği çeken parmağıma baktım. Etrafındaki kan gölü genişlerken Wayne inliyordu.

Ben ne yapmıştım?

Çabuk toparlandım. Tabancayı belime soktuktan sonra kapsülünü açıp Kat’i dışarı çektim. “Simon!” Tişörtümü çıkarıp üzerine geçirdim. “Wayne’e ne oldu? Aman tanrım! Bu Milo mu?”

“Güvenli bir yere ulaştığımız anda her şeyi anlatacağım. Ama önce buradan çıkmamız gerekiyor.”

Kat yere bastığında acıyla bağırdı. “Bacağımda bir sorun var.”

“Bana tutun,” deyip onu kollarıma aldım. Kapsülde geçirdiği zaman Kat’in bedenini de kötü etkilemişti. Tüy gibi hafıftı.

“Ya diğerleri?”

“Ölürsek onları kurtaramayız,” dedim. “Daha sonra geri döneceğiz.”

Merdivenden çıkıp koridora daldık. Lobiye ulaştığımızda daha ileri gidemeyeceğimizi gördüm. Binanın önü-

ne park etmiş ciplerden çıkan adamlar kliniğin kapısında-
daydı. Tabanca belimdeydi ama onu çıkarmak için Kat'i
yere bırakmam gerekiyordu.

"Git!" dedi Kat. "Beni burada bırakıp başka bir çıkış
bul!"

"Hayır." Carole'ın da aynı şeyi söylediğini hatırladım.
Ama Carole beni kurtarmak için kendini feda etmişti.
Kat ölürse benim hayatta kalmamın hiçbir anlamı yoktu.

O anda otoparktaki hareketlenmeyi fark ettim. Ve
Busara'nın zihnini okuyabiliyormuşum gibi, ne olacağını
anladım. Çarpışmadan bir saniye önce lobideki kanepeler-
lerden birinin arkasında dizlerimin üzerine çöküp siper
aldım. Korkunç bir gürültünün ardından her yere cam
parçaları fırlarken Kat çığlık atmaya başladı. Cam yağ-
muru kesildiği anda ayağa fırlayıp Kat'i yeniden kolla-
rıma aldım. Busara'nın arabası lobinin içindeydi. Arka
kapıyı açıp Kat'i soktukten sonra ben de içeri atladım.

Daha kapı kapanmadan, Busara geri vitese aldığı
arabayı parçalanmış cam duvardan çıkardı ve kliniğin
araba yolunda gaz pedalına yüklendi. Dandelion Yolu'na
çıktığımızda Brockenhurst'ün dışına uzanan yöne döndü.
Önümüze çıkan tüm kırmızı ışıkları son sürat geçiyor-
duk. Otoyola çıkana dek kimse tek kelime etmedi. Kuzeye
mi, yoksa güneye mi gittiğimizden bile emin değildim.

"Yani?" diye sordu en sonunda Busara.

Her şeyi anlatmam herhalde üç saat falan sürerdi ama
ağzımdan iki cümlemin çıktığını duydum. "Milo öldü.
Ama baban hayatta."

Busara attığı makaslarla arabayı bir şeritten diğerine
savururken, "Ne?" dedi.

“Onu Otherworld’de gördük. Avatarı, Magna’nın mağarasındaki buzdan duvarın içinde tutsak,” dedi Kat.

“Peki gerçek bedeni nerede?”

“Klinikte olmalı,” dedim.

“Az önce yıkarak çıktığımız klinikte mi?”

“Üzgünüm. Söz veriyorum, babanı almak için geri döneceğiz. Ve Gorog’u. Ve diğer herkesi.”

“Geri döndüğümüzde klinikte olmayacaklar,” dedi Busara. “Şirket yarın güneş doğmadan önce orayı boşaltmış olur.”

“Ve her yerde bizi aramaya başlayacaklar,” diye ekledi Kat.

“Hiç paramız yok. Kredi kartı da kullanamayız,” dedi Busara. “Ve hiçbirimiz evimize dönemeyiz.”

“Ama ben ne yapacağımızı biliyordum.

“Sanırım arkadaşım Elvis’i ziyaret etmenin zamanı geldi.”

EPILOG

İstedığınız kadar kaçabilirsiniz ama bir noktadan sonra insanın başka seçeneği kalmıyor.

Teksas'taydık ama bundan daha fazlasını bilmiyordum. İçinden geçtiğimiz çorak toprakların Otherworld'e ait olduğunu söyleseler hiç şaşırmazdım. Yüzlerce milin ardından karşımıza çıkan ilk tabelanın üzerinde COLTON MOTELİ yazıyordu. Adın yanında bir tabanca resmi vardı.

Teknik olarak Kat'le ilk kez aynı yatağı paylaştığım geceydi bu. Gerçi tuttuğumuz motel odasındaki diğer yatakta Busara uyurken Kat'le aramızda bir şeyler olması pek mümkün değildi. Sabah üstümüz başımız pirelerle kaplanmış olarak uyanacağımıza şüphem yoktu ama daha iyi bir yere paramız yetmezdi ve hiçbirimizin bunu umursadığını da sanmıyordum.

Ne kadar bitkin olursam olayım uyumayı başaramadığımdan yatağın ucuna oturmuş, televizyon kanalları arasında geziniyordum. Kanalların çoğunda yayın yoktu ama arada sırada bir şeyler çıkıyordu karşıma. Gözlerini kameranın içine dikmiş bir satıcının konuştuğu bir kanala bakıyordum. Kızları uyandırmamak için sesi neredeyse sonuna dek kısmıştım ama adamın ne sattığını merak ettim. Bu yüzden ne dediğini anlamak için televizyona yaklaştım.

“Ve Tanrı, ‘Kendi suretimizde, kendimize benzer insanlar yaratalım,’ dedi. ‘Denizdeki balıklara, gökyüzündeki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.”

Bir sonraki kanala geçtim. Hiçbir şey yoktu. Sonra kinde de. Tuşlara basmayı öğrenmiş bir laboratuvar faresi gibi kumandanın kanal değiştirme tuşuna basmaya devam ettim. Ve nihayet, yerel bir Teksas kanalının gece haberleriyle ödülümü aldım. Spikerin sol omzunun üzerinde Milo Yolkin’in fotoğrafı vardı. Kalp atışlarım hızlandı. Sesi açtım. “. . . sağlık nedenleri dolayısıyla bir süre Şirket’ten ayrılacağını duyurdu. Şirket’in bu akşam yayınladığı basın bildirisinde Milo Yolkin’in sağlık sorunlarının ne olduğuyla ilgili detaylı bilgi verilmezken, yirmi dokuz yaşındaki CEO’nun yokluğunda, heyecanla beklenen Otherworld oyununun lansmanının ertelenebileceği konuşuluyor. Bir sonraki haberimiz...”

“Ne olmuş?” diye sordu Kat.

“Uyandın mı?”

Kalkıp Kat’in yanına gittim. O kadar güzeldi ki uza-

* Incil, Genesis 1:26 (ç.n.)

nıp onu öpmeme engel olamadım. O da beni öptü ama gözlerinin arkamdaki bir noktaya odaklandığını fark ettim. Geriye çekilip, “Baksana,” diye fısıldadı.

Busara’nın yatağına baktık. Başının üzerine kadar çektiği yorganın altında yatan insan şeklindeki kütle kıpırtısızdı. Nefes alıp verdiğine dair işaret göremiyordum. Birdenbire aklıma en kötüsü geldi. Busara’nın hasta kalbi en sonunda pes etmişti. Ama nabzını kontrol etmek için ayağa kalkmak üzereyken yorganının hafifçe kıpırdadığını gördüm. Bu neredeyse fark edilemez bir kıpırdanmaydı. Odaklanmak için gözlerimi kırptırdım. Busara nefes almaya devam ediyordu.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

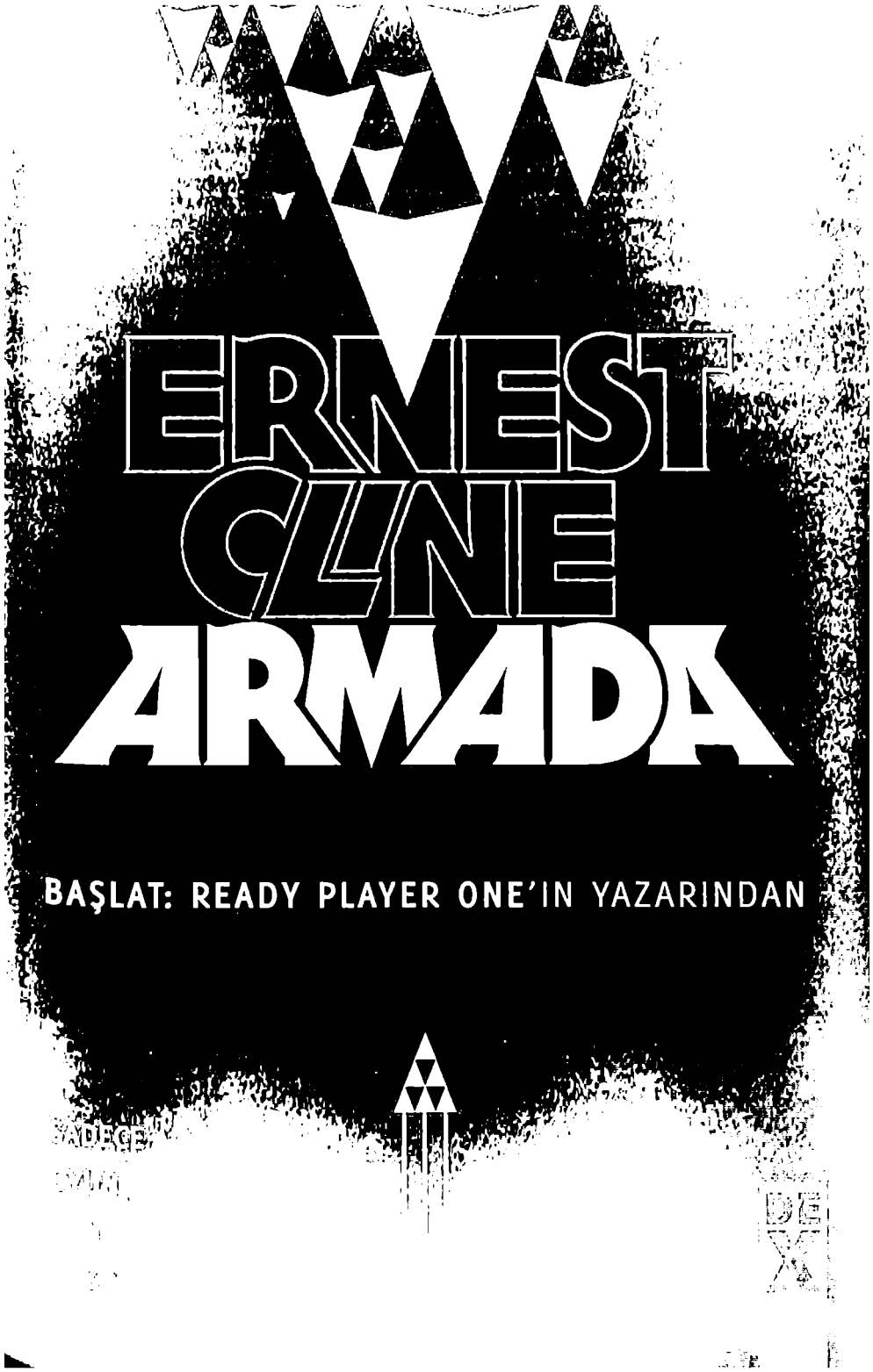
ERNEST CLINE

BASLAT

READY PLAYER ONE

Burası OASIS. Buradan çıkış yok.

DE
X

ERNEST CLINE ARMADA

BAŞLAT: READY PLAYER ONE'İN YAZARINDAN

YADİCE

2017

DE
XX

**BRANDON
SANDERSON**

CALAMITY

STEELHEART 3. KITAP

**DE
X**